

மலையகம் தேசியம் சர்வதேசம்

லெனின் மதீவானம்

கூமரன் புத்தக இல்லம்

மலையகம் தேசியம் சர்வதேசம்
[கலை இலக்கிய சமூகவியல் நோக்கு]

மலையகம் தேசியம் சர்வதேசம்

[கலை இலக்கிய சமூகவியல் நோக்கு]

லெனின் மதிவானம்

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2010

வெளியீட்டு எண்: 419

மலையகம் தேசியம் சர்வதேசம் (கலை இலக்கிய சமூகவியல் நோக்கு)
© லெனின் மதிவானம்

பதிப்புரிமை © 2010, லெனின் மதிவானம்

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

B 3 - G 3, ரம்யா பிளேஸ், கொழும்பு-10, தொ.பே. 011 242 1388, மி.அஞ்சல்: kumbhlik@gmail.com

3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

B 3 - G 3, ரம்யா பிளேஸ், கொழும்பு-10

Malaiyakam tēciyam carvatēcam (Kalai ilakkiya camukaviyal nōkku)

by Lenin Mathivanam (J. Mathivanam)

© 2010 Lenin Mathivanam

Published by Kumaran Book House

B 3 - G 3, Ramya Place, Colombo -10, Tel. - 011 242 1388, E.mail: kumbhlik@gmail.com

3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd

B 3 - G 3, Ramya Place, Colombo -10

ISBN 978 - 955 - 659 - 233 - 7

சமர்ப்பணம்

மனித வாழ்வு மகத்தானது.
மனிதர்களால் மட்டுமே
தம் அனுபவத் திரட்சியையும் ஆற்றலினையும்
சமூகத்திற்குக் கையளிக்க முடியும்.
நாகரிகமிக்க மனிதருருவரின் ஏக்கப் பெருமூச்சாகவே
இதனை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.
இந்த உணர்வை என்னுள் விதைத்து
என் ஆளுமை உருவாக்கத்தில் தாக்கம் செலுத்திய
என் தந்தை இரா. ஜெயராமன்
அவர்களுக்கும்
என் கலை - இலக்கியம், அரசியல்
சார்ந்த செயற்பாடுகளின் ஆரம்ப கர்த்தாவான
திராவிட இயக்க முன்னோடி
தோழர் ஏ. இளஞ்செழியன்
அவர்களுக்கும்
இந்நூலைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அணிந்துரை

தோழர் லெனின் மதிவானம் அவர்களின் கட்டுரைகளை அவ்வப்போது கீற்று இணையதளத்தில் வாசித்திருக்கின்றேன். நிகழ்வுகளை அவர் பார்க்கிற கோணமும் அது குறித்த தன் கருத்துக்களை முன்வைக்கும் விதமும் மொழியும் சற்றே மாறுபட்டதாய் இருந்தன. எனவே அவரிடம் புதுவிசை காலண்டிதழுக்கு ஒரு கட்டுரையை அனுப்பிவைக்குமாறு மின்னஞ்சலில் கோரியதும் உடனடியாக அனுப்பிவைத்தார். இப்படியாகத்தான் அவருடனான நட்பும் தோழமையும் தொடங்கியது.

இலங்கைக்கு போயிருந்தபோது அவருடனான நேரடிச் சந்திப்பும் உரையாடலும் அவரை இன்னும் கூடுதலாய்ப் புரிந்துகொள்ள வழியமைத்தது. மலையகத்திலிருந்து கிளம்பி வரும் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுடைய மனவோட்டங்களின் பிரதிநிதியைப் போல அவரை உணரமுடிந்தது. தொடர்ந்த வாசிப்பு, வாசித்தவை குறித்து பகிர்ந்துகொள்ளும் முனைப்பு இவற்றினடியாகவே இந்தக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இலக்கிய ஆக்கங்கள், வரலாறு, ஆளுமைகள் என்ற பிரிவுகளின் கீழ் வகைப்படுத்துவனவாக உள்ள இக்கட்டுரைகள் இலங்கையின் மலையகம் தொடங்கி யாழ்ப்பாணம் வரையிலான தமிழ் மக்களின் வரலாறாகவும் விரிவு கொண்டுள்ளது.

குறிப்பிட்ட ஒரு நிலப்பரப்பின், அதன் மக்களின் வாழ்வில் எதை தெரிவு செய்து யாராக நின்று யாருக்காக எப்படி எழுதப்பட்டுள்ளது என்ற எளிய அளவுகோல்கள் வழியாக இவர் செய்யும் மதிப்பீடு, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பார்வையோடு வெகு இயல்பாகப் பொருந்திப்போகிறது. உள்ளடக்கம் மற்றும் உருவம் குறித்த மயிர் பிளக்கும் சண்டைகள் இன்னும் ஓயாத நிலையில், இவர் மலையக இலக்கியம் என்பதை அடையாளப்படுத்த குறிப்பிட்ட சில பண்புகளை முன்மொழிகிறார். இது, பார்த்து விசிலடிப்பதற்கும் (அது எவ்வளவு லயமான ஒலியாக இருந்த போதும்), களத்திலிறங்கி ஆடுவதற்குமிடையேயான நுட்பம்

பொதிந்த வேறுபாடுகளைப் பற்றி பேசுகிறது. தங்கள் பாடுகளை தாங்களே எழுதுவதில் உள்ள நம்பகத்தன்மையை மட்டும் உயர்த்திப் பிடிக்காமல், ஒரு எழுத்தாளியின் பார்வை வெறும் பிறப்பிடத்தை மட்டுமே மையப்படுத்தி அமைந்துவிடுவதில்லை என்பதையும் அது அவலது சமூக அரசியல் நிலைப் பாட்டிலிருந்தே உருவாகிறது என்பதையும் வலியுறுத்துகிறார் லெனின் மதிவானம்.

இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் இருநூறாண்டுகால உயிரும் உழைப்பும் பிசைந்தெழுப்பிய மலையகம் என்பது அம்மக்களின் வாழ்விடமாகவும் பணிக்களமாகவும், உழைப்பைப் பிழிந்தெடுத்துக் கொண்டு சக்கையாய் அவர்களை வீசியெறியும் சுரண்டலின் இருப் பிடமாகவும் இருக்கிறது. இரு நூறாண்டுகளாய் அம்மண்ணை வளப் படுத்திவிட்டு வாய்க்கும் வயிற்றுக்கும் அல்லாடிக் கிடக்கும் அம் மக்களின் வாழ்வை வெறுமனே இரக்க மனோநிலையில் இருந்து அணுகும் ஆக்கங்களின் உள்ளீடற்ற தன்மைகளை பொருத்தமான உதாரணங்களால் விளக்கச் செல்ல இவரது பரந்த வாசிப்பு உதவி யாற்றுகிறது. மலையக இலக்கியத்திற்கு அவர் முன்வைக்கும் இந்த வரையறுப்புகள் தவிர்க்கவியலாமல் தலித், பெண்ணிய இலக்கியங் களும் பொருந்திப் போவது இயல்புதானே? மொழியாளுமையும் ஆக்க மனநிலையும் எவ்வளவு தீவிரமாக ஒரு எழுத்தாளியிடம் செயல்பட்ட போதும் சமூகவியல் கண்ணோட்டத்தை வளர்த்துக் கொள்கிறபோதே நிகழ்வுகளை புரிந்துகொள்வது சாத்தியம் என்பதை கே. டானியலை முன்வைத்து எழுதப்பட்ட கட்டுரையில் வலியுறுத்துகிறார்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தம்மைப்போலவே ஒடுக்கப்பட்டுள்ள பிற பகுதி உழைப்பாளி மக்களுடன் ஒருமைப்பாடு கொள்வதும் அவர்களின் நலன் சார்ந்து சிந்திப்பதும் அது குறித்து உலகத்தாரின் மனச்சாட்சியோடு உரையாடல் நிகழ்த்துவதும் இயல்பானதுதான். மலேசியத்தமிழர் குறித்த கட்டுரையை இந்தப் பின்னணியிலேயே புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக் கிறது. காலனியவாதிகள் தங்களை உலகத்திற்கு நாகரிகத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தவர்கள் என்று மார்தட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது அவர்கள் எவ்வளவு கயமையானவர்கள் என்பதையும், அவர்களது உழைப்புச் சுரண்டலின் கொடூரத்தையும் அதற்காக அவர்கள் சிறிதும் மனிதாயமற்ற வழிமுறைகளை கைக்கொண்டிருந்ததையும் அம்பலப்படுத்துவனவாக மலையகம் மற்றும் மலேசியத் தமிழர் குறித்த கட்டுரைகள் அமைந் துள்ளன. இலங்கையில் சிங்களவர் என்றால் மலேசியாவில் முஸ்லிம்கள்.

தமிழர்கள் மீது இவர்கள் நடத்தும் ஒடுக்குமுறைகளின் பன்முகப்பட்ட தாக்கங்களை வாசிக்கிறபோது நம்மீதும் கவிந்து நிம்மதியிழக்கச் செய்கிறது. தாய்த்தமிழ்நாடு என்கிற வெற்றுப் பெருமிதத்தை மட்டுமே உச்சரித்துக் கொண்டு புலம் பெயர்த்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட அந்த தமிழர்களுக்காக தமது சுண்டுவிரலையும் அசைக்காத எம்மூர் தமிழர் தலைவர்கள், இனமானக் காவலர்கள் எல்லார் முகத்திலும் காறியுமிழ்த் தோன்றுகிறது.

டானியல் அவர்களின் நாவல்களை ஆய்வுக்குட்படுத்தும் கட்டுரை உண்மையில் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் சாதியப் பிடிமானம் குறித்த விமர்சனமாக தவிர்க்க முடியாமல் அமைந்து விடுகின்றது. தமிழ்த் தேசியம் என்கிற பெருந்தளப் பேச்சின் ஆரவாரத்திற்குள் அமுக்கி நசுக்கப்பட்ட தீண்டாமை எதிர்ப்புக் குரல்களை டானியல் மற்றும் அவரது கருத்துப் பரம்பரையில் வந்த தலித் எழுத்தாளிகளின் ஆக்கங்கள் வழியாக மீட்டெடுக்கிறார் லெனின். ஒரு எழுத்தாளிக்கு நேர்கிற தடுமாற்றங்கள், நிலை பிசுக்கள் ஆகியவற்றை அந்தந்தக் காலத்தின் புறவயமான காரணங்களுக்குள் வைத்து பரிசீலிக்க வேண்டும் என்கிற புள்ளியில் நமது கவனத்தை குவிக்கச் செய்கிறார் கட்டுரையாளர்.

இத் தொகுப்பிலுள்ள கட்டுரைகளில் நாவலாளர், சிறுகதையாளர், கவிஞர் என்று உதாரணத்திற்கு சுட்டிக்காட்டப்படும் எழுத்தாளிகளில் ஏன் பெண் எழுத்தாளிகள் விடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு பெரும் கேள்வியாகத்தான் இருக்கிறது. வாசிப்பினூடாக யாழ்ப்பாணச் சூழலிலாவது பெண் கவிஞர்கள் சிலரை அடையாளம் காணமுடிகிற போது, மலையகத்திலிருந்து ஏன் அப்படி யாரும் குறிப்பிட்டு சொல்லு மளவுக்கு வெளிப்படவில்லை என்பதையும், யாழ் பகுதியிலிருந்து அறியப்படுகின்ற ஓரிருவரும் கூட கவிதைத் துறையில் மட்டுமே இயங்கு வதையும் உரைநடை இலக்கியத்தில் பெரும் வெற்றிடம் நிலவுவது ஏன் என்பதையும் லெனின் போன்ற பொறுப்பு வாய்ந்தவர்கள் வெளிக் கொணர்வார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

மந்தரித்துவிடப்பட்டவர்களைப்போல குறிப்பிட்ட துறை சார்ந்த நூல்களை மட்டுமே படிப்பது என்றில்லாமல் பல்துறைசார் புத்தகங்களை வாசிக்கக் கூடியவராக இருக்கப்போய்தான் விஞ்ஞானி பவ்லோ பற்றியும் எழுத முடிந்திருக்கிறது. கைலாசபதியின் மீதான குற்றச்சாட்டுகளுக்கு பதிலடியாய் வைக்கும் வாதங்கள், ஜூலியஸ் பூசிக்கின் தூக்குமேடைக் குறிப்பை முன்வைத்து பேசும் விசயங்கள் என எல்லாவற்றிலும் ஒரு

இடதுசாரிப் பார்வை தொடர்ந்து முன்னிறுத்தப்படுகின்றது. ஆனாலும் ஒற்றைச் சட்டகத்தின் வழியாக பார்க்கும் பழக்கத்தில் பிற பரிமாணங்களை பார்க்காமல் இருந்துவிடக்கூடாது என்பதை உரிமையோடு சுட்டிக் காட்டினால் அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் முதிர்ந்த பக்குவம் கொண்ட வராகவே லெனின் விளங்குகிறார்.

வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் எழுதப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரைகளை ஒரு சேர வாசிக்கும் போது சிலவிசயங்கள் கூறியது கூறலாக இடம் பெறுவதை தவிர்க்கவியலாதுதான். ஆனால் எல்லாவற்றையும் முடிந்த மட்டிலும் செப்பம் செய்து தொகுப்பாக வெளிவருகிறது. வாழ்த்துக்கள்.

தோழமையுடன்
ஆதவன்தீட்சண்யா
ஓசூர்

தென்னாப்ரிக்காவிற்கு
1.5 லட்சம் தமிழர்கள் பிடித்து செல்லப்பட்டு
150 ஆண்டுகளானதை விழா நடத்திக் கொண்டாடும்
வெட்கம் கெட்ட நாளில் (16.11.2009).

முன்னுரை

அடிப்படை உரிமைகள் அனைத்தும் மறுக்கப்பட்டு, கொடிய அடக்கு முறைச் சட்டங்களின் கீழ் சுரண்டப்பட்டவர்கள் மலையக மக்கள். வேறு எவரிலும் தங்கியில்லாமல் தமக்கான வாழ்வாதாரங்களுக்கும் உரிமைகளுக்கும் தாமே போராடி ஒவ்வொன்றையும் வென்றெடுத்தவர்கள். அவர்களிடமிருந்து வெளிப்பட்ட நாட்டார் இலக்கியத்தை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டு அந்தப்பலத்தில் காலூன்றியபடி தேசிய - சர்வதேச விவகாரங்களிலும் கலை இலக்கியப் போக்குகளிலும் பயணிக்க உதவுகிறது இந்நூல்.

மார்க்சியத்தை எனது உலக நோக்காக வரித்தபடி ஆசிரியத் தொழிலுக்கான முதல் நியமனத்தை மலையகத்தில் பூண்டிலோயா தமிழ் மகாவித்தியாலயத்தில் பெற்றுக்கொண்டு, முப்பது வருடங்களின் முன்னர் மலையக மக்களோடான தொடர்பாடலை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். மார்க்சியப் பார்வையை விசால்ப்படுத்தும் பலவகை அனுபவங்களுக்கான களமாக மலையகம் திகழ்ந்தது. அப்போது மலையகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலுமுள்ள தோட்டங்களுக்கும் சென்றிருக்கிறேன். அது மலையகத் தோட்டங்களைப் பிரிக்க முனைந்த பேரினவாத அரசு நடவடிக்கையை வீரஞ் செறிந்த போராட்டங்கள் வாயிலாகவும் சிவனு லட்சுமணனின் உயிர்த்தியாகத்தினாலும் முறியடித்திருந்த காலப்பகுதி.

வளம் கொழித்த மண்ணில் வந்து உழைப்பை ஆக்கிரமித்தவர்களல்ல மலையக மக்கள். விண்முட்டும் மலைகளில் மண்டிக்கிடந்த காடுகள் அழித்துப் பண்பயிர்களான கோப்பி, கொக்கோ, தேயிலை, இறப்பர் நாட்டி வளர்த்து, அந்த மண்ணுக்கே உரமானவர்கள். அந்த மண்ணைப் பேரினவாதிகள் களவாட முனைந்ததைத் தடுத்து, இது எமது உழைப் பாலும் உதிரத்தாலும் உரமேறிய எமது சொந்த மண் என்ற திடமன தோடும் நம்பிக்கையுடனும் இருந்த மலையகமக்கள் எழுபதுகளின்

இறுதி இரண்டரை வருடங்களும், பின்னரும், இன்று வரையிலும் மலையகத்துக்குச் சென்று வருகின்றேன். இந்த மூன்று காலப்பகுதிகளும் தரும் படிப்பினைகள் சிந்தனையைக் கூர்மைப்படுத்த உதவுவன.

வீறுகொண்டெழுந்த தோட்டத்தொழிலாளர்கள் பிளவுபட்டுக் கிடந்த தொழிற்சங்கங்களுக்கு அப்பால் மார்க்சிய அரசியல் அணி திரட்டலில் முன்னேறத்தொடங்கினர். எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் மலையகம் தனியாருக்குத் தாரைவார்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அரசோடு கூடிக்குலவிய தலைமையை அரசியல்-விழிப்புணர்வுபெற்று வந்த இளந்தலைமுறையினர் தம்மிலிருந்து சமூகப் பிரஷ்டம் செய்து கொண்டனர்.

எந்தவொரு வளர்ச்சியும் நேர்கோட்டுப்பாதையில் முன்னேறிவிடு வதில்லை. தோட்டத்துறையின் உழைக்கும் இளந்தலைமுறை தமது சொந்தக்கால்களில் தங்கியபடி மார்க்சிய நாட்டத்தில் முன்னேறுவதைத் தடுப்பதற்கு எண்பதுகளில் புற்றீசல்கள் நுழைந்ததைப்போல அரசுசாரா நிறுவனங்கள் மலையகத்தை நிறைத்துக்கொண்டன. புரவலர்களது கொடைகளைக் கொண்டே உங்கள் தேவைகளை நிறைவு செய்து தருகிறோம் என்றார்கள். சொந்தக்கால்கள் முடமாக்கப்பட்டபோது சிந்தனைகளும் முடமாகிவிடும் அவலம் தொடர்ந்தது.

அண்மையில் அட்டன் சென்றபோது மூன்றாம் கட்டத்திலான இந்தச் சிந்தனை முடமாக்கலைக்காண முடிந்தது. வீறுகொண்ட மலையக மக்களை வரலாறு படைப்பதிலிருந்து ஒதுக்கப்படுவதற்குப் பணத்தை இறைக்கும் இரண்டாம் கட்டத்துக்குரிய தொண்டு நிறுவனம் ஒன்றில் இதனைக் காண முடிந்தது (இந்தத்தொண்டு நிறுவனம் தொடக்க காலத்தில் இருந்ததா, இப்போது இதன் தொழிற்பாடுகள் எத்தகையன என்ற தேடலுக்கு அவசியமிருக்கவில்லை. எழுந்த குரல் முடமான சிந்தனைக்கு உதாரணமாயிருந்ததே கவனிப்புக்குரியது). இந்தியாவி லிருந்து வருகைதந்திருந்த முற்போக்குச் சஞ்சிகையான ‘புதுவிசை’ ஆசிரியர் ஆதவன் தீட்சண்யாவிடம் கேட்கப்பட்டது இந்தக் கேள்வி: “எங்களுக்கு இலங்கையில் உள்ள எவரோடுமுள்ள உறவைவிட இந்தியாதான் எங்களுக்கு நெருக்கமானது, எங்களுக்காக நீங்கள் எதைச் செய்யப் போகிறீர்கள்?”

அடியந்தமான மாற்றம்; இது எங்களது சொந்தமண் என்ற உணர்வோடு போராடி உரிமைகளை வென்றெடுத்தபடி இலங்கையின் தேசிய நீரோட்டத்தில் ஆளுமையுடன் இணையத் துடித்த முப்பது

வருடங்களின் முந்திய வீரியம் எங்கே போனது? அது இன்னமும் உழைக்கும் மக்களிடம் நிறுபூத்த நெருப்பாகக் கனன்று கொண்டுதான் உள்ளது. இது மக்களைப் பிரிந்த புத்திஜீவிகளின் கையறுநிலை. இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில் போராட்டம் என்ற பேரிலும் சிங்கள உழைக்கும் மக்களிடம் பயங்கரவாத ஒழிப்பு என்ற பேரிலும் எழுச்சி பெற்ற இன வாதசக்திகள் அந்தந்த மக்களின் வரலாறு படைக்கும் ஆற்றல்களைச் சிதைக்க வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன. மலையகத்தில் தொண்டு நிறுவனங்கள் அந்தக் கைங்கரியத்தை நிறைவு செய்துள்ளன.

இது போன்றதான எத்தனையோ சூழ்ச்சிகளை முறியடித்தே உழைக்கும் மக்கள் தமது விடுதலைக்காகப் போராடி வரலாறு படைத்திருக்கிறார்கள். மூன்று தசாப்தங்கள் எதிரியாகிய சுரண்டற் கும்பல்கள் செய்த எத்தனம் இன்று மக்களை முடக்கியுள்ள போதிலும் தடைகளைத் தகர்த்தபடி புதிய சக்திகள் எழுச்சி பெற்று மீண்டும் வீறுகொண்டெழும் விடுதலை முழக்கங்களை அரங்குக்குக் கொண்டு வரும் நாள் தொலை விலில்லை. அதற்கான ஒரு விடிவெள்ளியாக லெனின் மதிவானம் வெளிப்படுத்தும் இந்தக் கட்டுரைத்தொகுப்பு அமைந்துள்ளது.

அண்மித்த காலத்தில் மலையகத்தில் ஒரு தவிர்க்கவியலாத குரல் எழுந்ததுண்டு. எப்போதுமே தோட்டத்துறைக்குள் நாங்கள் அழுந்திக் கிடக்க வேண்டுமா? எழுச்சியுடன் வெளியேவந்து பல்துறைகளில் பரந்து வளர்வோம் என்ற புதியதலைமுறைப் புத்திஜீவிகளின் முழக்கம் முனைப்படைந்து வர முடிகின்றது. எண்பதுகளில் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்ட பின்னர் பத்துப் பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு மேல் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்த சூழலில் பெருந்தோட்டத்துறை என்ற அமைப்பைத் தகர்த்துப் பன்மைப் பரிமாணச் சமூக ஒழுங்கைப்பெறும் கோரிக்கை எழுவது தவிர்க்கவியலாததுதான். அந்தவளர்ச்சிக்கான எத்தனங்களை முடக்கக் கூடாது.

அதேவேளை, அந்தக் குரல்களுக்குரியவர்கள் மலையகத் தோட்ட தொழிலாளர்களுக்குத் தாம் துரோகம் இழைக்காமல் தமது போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதை உறுதிப்படுத்துவது அவசியம். இன்னமும் லட்சக் கணக்கான மக்கள் மலைகளைக் குடைந்து வியர்வை சிந்தித்தமது உழைப்பால் இந்தத் தேசத்துக்கு அந்நியச் செலாவணியை ஈட்டித் தந்து வளம் சேர்த்துத் தந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள். சில ஆயிரம் பேர் போனவர்போக லட்சக்கணக்கானோர் அவ்வாறு வாழும் போது

அவர்களது உரிமைக் குரல்களை எழவிடாமல் தடுக்க முயலா திருங்கள்.

அந்த உழைக்கும் மக்களின் தொழிற்சங்க சந்தாப்பணத்தில் அரசியல் பேசும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும், முன்னேறும் புத்திஜீவிகளைக் கொண்டே தங்களது பிழைப்புவாத அரசியலை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்கள் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக மலையக உழைக்கும் மக்கள் வரப்போவதில்லை - நீங்கள் அவர்களது பிள்ளைகள். நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் வாழ்க என்றபடி இந்த மண்ணில் உழைத்துழைத்து ஓடாக ஒடுங்கும் அவர்களது மீட்சிக்கான குரல்களை எழவொட்டாமல் தடுக்காதிருங்கள். அண்மைக் காலங்களில் அரசியலாளர்களாகிவிட்ட தொழிற்சங்கத்தலைவர்கள் காட்டிக்கொடுக்கும் துரோகங்களைத் தொடர்ந்து செய்தபோதிலும் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தன்னுணர்வாகக் கிளர்ந்தெழுந்து போராடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதற்கு உதவ உங்களால் முடியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, தோட்டத் துறையென்று எதுவுமில்லை, எல்லாம் மாறிவந்துவிட்டோம் என்று பசப்புவார்த்தைகள் பேசித்துரோகமிழைக்காது இருங்கள்.

புதிய தலைமுறைப் புத்திஜீவிகளில் மலையக மக்களோடு இணங்கி இயங்கி வளரும் சக்திகள் இல்லாமல் இல்லை என்பதற்கு இந்நூல் சிறந்த உதாரணம். பெருந்தோட்டத் துறைசார்ந்த மக்களோடு நெருங்கிய உறவைப்பேணும் உணர்வுடன் கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டை முன்னெடுப்பவராக லெனின் மதிவானம் உள்ளார். இங்குள்ள கட்டுரைகள் மலையக மக்களது விடுதலை மார்க்கத்துக்கான விரிந்து பரந்த தளங்களை விஸ்தீரணப்படுத்திக் காட்டுவனவாய் உள்ளன. முன்னருங்கூட தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பிரதேசவாதத்தினுள் முடங்கிவிடாமல் தேசிய சர்வதேசப் பாட்டாளி வர்க்க எழுச்சிகளுடன் கைகோர்த்து இயங்கியிருக்கிறார்கள். செங்கொடிச் சங்கம், புதிய செங்கொடிச் சங்கம் உள்ளிட்ட இடதுசாரித் தொழிற் சங்கங்கள் அத்திசை வழியில் ஆற்றுப்படுத்தி மார்க்சியப் போதமூட்ட முயன்றுள்ளன.

இந்த மூன்று தசாப்தங்களாகப் பிற்போக்குவாதம் மேலாங்கியதும் முந்திய எழுச்சிப்போராட்ட அலை ஓய்ந்ததும் இலங்கைக்கு மட்டும் உரியதல்ல. உலகளாவியது. மக்கள் வரலாறு படைக்கும் இயங்காற்றலில் இருந்து ஓரங்கட்டப்பட்டபோது பின் நவீனத்துவக் கட்டச் சிந்தனைகள் புகுந்தன. புதிய உலகைப் படைக்கும் உத்வேகத்தில் முயன்ற மேலைத் தேசம் இரு பெரும் யுத்தங்களுடாகச் சிதைந்தபோது அந்தப்பொது

இலட்சிய வீறும் குன்றி வலுவிழந்தது. தனது ஆற்றல் இழப்பால் வரலாற்றென்றே ஒன்றில்லை என்பது உள்ளிட்டு நம்பிக்கையீனங்களால் அமுங்கிப் போய்ப் பின் நவீனத்துவம் எனக் குழப்பங்களே நியதியெனவும், ஒட்டு மொத்தச் சமூக மாற்றங்கள் என்ற சாராம்சப்படுத்தல் சாத்தியமில்லை எனவும் கையறு நிலையடைந்தது.

இத்தகைய குழப்பத்துக்கு மார்க்சியர் உள்ளாக வேண்டியதில்லை. குழப்பச் சிந்தனைகளுடாகவும் முதலாளியப் புத்திஜீவிகள் புதிய விடயங்களைக் கண்டறிந்திருக்க முடியுமாயினும், மார்க்சியரிடம் அவ்வாறின்றித் தெளிந்த உணர்வுடன் விடயங்களைப் பகுத்தாராயவும் உலகை மாற்றியமைத்து உழைப்பவர் அதிகாரத்தை வென்றெடுப்பதூடாக வர்க்கபேதங்களை ஒழிக்க வழி தேடவும் இயலுமாயுள்ளது. எப்படி மேலைத்தேச, கீழைத்தேச மார்க்சியங்கள் என்றில்லையோ அவ்வாறே நவீனத்துவ பின் நவீனத்துவ மார்க்சியங்கள் என்றும் எவையும் இல்லை. மார்க்சியம் மாற்றத்துக்கு இடமற்ற மதநூலும் அல்ல; கால - இட வேறுபாட்டை உத்தேசித்து மக்களை விலங்கிட்டுள்ள அதிகாரங்களைத் தகர்க்க ஏற்ற இயங்கியல் - பொருள் முதல்வாத உலகப் பார்வையைத் தருகின்ற ஒரு சிந்தனைமுறையே மார்க்சியம். அதனைக்கையேற்றுத் தத்தம் கால - இடச் சூழலில் பிரயோகித்த பல நாட்டு மக்களின் அனுபவத் தொகுப்பைக் கற்கும்போது, அவை எம்மை விலங்கிடப் போவதில்லை. அவற்றிலிருந்து கற்றுக் கொண்டு வளர்த்தெடுக்கும் எம்க்கான போராட்ட உத்திகளும் மார்க்கங்களும் எம்மை வழிநடத்தி முன்னேற்றும்.

அந்தவகையில் சாதியச் சமூகமொன்றில் மார்க்சியப் பிரயோகத்துக் கான அனுபவச் செழுமை அறுபதுகளில் இலங்கைக்கு வாய்த்திருந்தது. சாதியத்தகர்ப்புப் போராட்ட அனுபவங்களை இந்நூல் விரிவாக ஆராய்கிறது. அதன் இலக்கிய எழுச்சியாகப் ப்ரிணமித்த டானியல் தமிழகத்தில் தமிழின் தலித் இலக்கிய முன்னோடியாகக் கொண்டாடப்படுபவர். அந்தப்போராட்ட அனுபவச் செழுமையை எந்தளவுக்கு மார்க்சிய நிலைப்பட்டு (வர்க்கப்பார்வையில்) படைப்பாக்கம் செய்ய டானியலால் முடிந்திருக்கிறது என்பது குறித்த சர்ச்சை அவர் வாழ்ந்த காலத்திலும் எழுந்த துண்டு; இங்கும் மீள்பார்வையில் மறுமதிப்பீட்டுக்கு உள்ளாகியுள்ளது.

மார்க்சியத்தைப் பின் நவீனத்துவப் பேரால் திரிபுபடுத்துவது ஒரு பக்கம் நடந்தபோது, சாதியச் சமூகத்துக்கு மார்க்சியம் பொருந்தாது எனக்கூறித் தலித்தியவாதத்தினுள் முடங்கியவர்கள் மற்றொருபக்கம்

உருவாகினர். சாதியச் சமூகம் என்ற புரிதல் ஏற்பட்டால் பின்னர் எப்படி வர்க்கப்பார்வை பற்றிப் பேசலாம், சாதியப்பார்வை தானே சாதியம் ஒழிக்கப்பட ஏற்றதாக முடியும் எனத் தலித்தியவாதிகள் கூறுவர். இது தனியே சாதிகளின் சமூகமல்ல; சாதியவர்க்க சமூகம். ஐரோப்பாவைப் போலத் தனிமனிதர்கள் வர்க்கங்களாய் இல்லை; ஒரு தனியாளர் அடையாளம் சாத்தியமற்றவகையில் ஒவ்வொருவருக்கும் சாதியடையாளம் இங்கே வலுவாக உண்டு. பாட்டாளிவர்க்கத்தில் ஐம்பது வீதத்துக்குமேல் ஒடுக்கப்பட்ட (தலித்) மக்களேயுள்ளனர். முதலாளிகளாக ஒருவீதம் இரண்டுவீதம் (எங்குமே ஐந்து வீதத்திற்கு மேற்படாமல்) மட்டுமே ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் உள்ளனர். சுரண்டும் வர்க்கத்திலும் அதிகார பீடத்திலும் ஆதிக்க சாதியினரே எழுபது வீதத்திற்கு மேல் நிறைந்துள்ளனர்; மிகுதி இடங்களும் இடைச் சாதியினரால் நிரப்பப்பட்டிருக்கும். ஆக, நிலப்பிரபுத்துவத்தில் மட்டுமன்றி முதலாளித்துவத்திலும் குறித்த சாதிகளுக்கு குறித்த வர்க்க அடையாளம் சாத்தியமாகித்தான் உள்ளது.

ஆயினும் வர்க்கப்பார்வையே விடுதலைக்கு மார்க்கமாக முடியும். பாட்டாளி வர்க்கத்தலைமையில் நிலப் பிரபுத்துவ, முதலாளியச் சுரண்டல் வர்க்கங்களை அழித்தொழிப்பது எனக் கொள்கை வகுப்பதைப்போல ஒடுக்கப்பட்டோர் தலைமையில் ஆதிக்க சாதியினரை முறியடிப்பது எனக் கொள்கை வகுத்துவிட முடியாது. சாதிய முறையைத் தகர்ப்பது எனும்போது இயல்பாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களே முழுதாகத்திரள்வர். உயர்சாதியினரிலும் அதிகாரத்தைத்தகர்த்துச் சமத்துவ சமூகம் படைக்க உள்ள அவசியம் பலருக்கு உள்ள வாழ்நிலை நிலவுவதனால் பலரும் அணிதிரள்வர். அணிதிரண்டார்கள் என்பதாலேயே தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் தலைமை அமைப்பில் வெள்ளாளர் உட்பட்ட பல்வேறு சாதியினர் இடம் பெற்றிருந்தனர். அந்தப் போராட்டத்திலும் பல்வேறு சாதியினர் பங்கெடுத்தனர்.

சாதியத்தகர்ப்பை சாதியப்பார்வையில் எட்ட முடியாது, ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவது எனில், முன்னர் ஒடுக்கிய சாதியினரை அடக்குவது என்றாகி, வேறொரு வடிவில் சாதியம் தொடர்வதாகவே அமையும். எந்தச்சாதி ஆள்வது - ஆளப்படுவது என்பதல்லப் பிரச்சினை; சாதிமுறையே தகர்க்கப்படவேண்டும் என்பதே அவசியம். பாட்டாளி வர்க்கம் தனக்கு என எதுவுமற்றது, வர்க்கங்களே அற்றுப்போவதனால் மட்டுமே தனக்கான விடுதலையை எட்ட முடிவது. சிறு உடைமை உள்ள வேறெந்த சக்தியின் அதிகாரமும் தன் நலனை

விருத்தி செய்ய மார்க்கந்தேடும் என்பதனாலேயே தனது அடிமை விலங்கையன்றி இழப்பதற்கு வேறு எதனையும் கொண்டிராததான பாட்டாளிவர்க்கத் தலைமையிலான வர்க்க ஒழிப்பு மார்க்கம் பற்றி மார்க்சியம் கரிசனம் கொள்கிறது. முதலாளித்துவத் தந்திரோபாயங்கள் பாட்டாளிவர்க்க இருப்பில் சிதைவுகளை ஏற்படுத்திய போதிலும் மார்க்சியத்தினூடாகப் பெறப்பட்ட பாட்டாளி வர்க்கச் சிந்தனை முறை மக்கள் விடுதலைக்கான வழிகாட்டலாய் அமைய முடியும். விவசாயப் புரட்சிக்குப் பாட்டாளி வர்க்கச் சிந்தனையைப் பிரயோகித்த சீனப் புரட்சி இவ்வகையில் மா ஓ சேதுங் சிந்தனையை வழங்கிய நிலையிலேயே இலங்கையில் சாதித்தகர்ப்புப் போராட்டம் மார்க்சிய - லெனினிய - மா ஓ சேதுங் சிந்தனை வழிகாட்டலில் முன்னெடுக்கப்பட்டது.

டானியலின் படைப்பாக்கத்தில் அவர் விரும்பியவாறு பாட்டாளி வர்க்கப் பார்வை வெளிப்படாமல் சாதிய வாதத்தவறு தலைதூக்கி இருந்த போதிலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வையும் போராட்டங்களையும் அவரளவுக்கு வேறெவரும் எழுதவில்லை என்ற வகையில் மக்கள் இலக்கியத்துக்கான அவரது பங்களிப்புக் குறைத்து மதிப்பிடத் தக்க ஒன்றல்ல. அவ்வாறே முற்போக்கு இலக்கியச் செல்நெறியில் முனைப்பாகச் செயலாற்றிய பலரது ஆக்க முயற்சிகள் குறித்தும் இந்நூல் அலசுகின்றது. குறிப்பாக சாருமதி, முருகையன் போன்றோர் குறித்த தனித்தனியான கட்டுரைகள் இங்கு இடம்பெற்றிருக்கக் காணலாம். சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டம் பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணியைக் கட்டியெழுப்பிய சூழலில் இலங்கைத் தேசியம் முனைப்படைந்திருந்தது. அதனுள் இனத்தேசியங்களின் சுய நிர்ணயத்துக்கான குரலை முருகையன் சாருமதி போன்றோர் முன்வைத்தனர். அவர்களது மார்க்கமே எமக்கான ஈடேற்றத்தைச் சாத்தியப்படுத்தும் என்பது இன்றைய நிதர்சன அனுபவமாகி வருகிறது.

இவற்றை ஆய்வடிப்படையில் வெளிப்படுத்தியவர் கைலாசபதி. அவரது மக்கள் இலக்கிய முன்னெடுப்பும் சோஷலிச நாட்டமும் மக்களின் தேடலுக்குரிய பேசு பொருட்கள் ஆகிவிடக் கூடாது என ஏதோவொரு வகையில் கருதுகின்றவர்களே கைலாசபதியைத் தாக்குகின்ற வர்களாயுள்ளனர். நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளைப் பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணியூடாக சோஷலிச அமைப்புக்கு மாற்றப்படும் புதிய உலகொன்றிலேயே வென்றெடுக்கச் சாத்தியமுள்ளது. அதற்கான மார்க்கங்களைத் தேடவும் செயற்படவும் ஏற்றதாகக் கலை இலக்கியங்கள்

அமைவதற்கு ஆற்றப்படுத்தியவர் கைலாசபதி. அவரைத் தாக்கு வதாலோ திரிபுபடுத்துவதாலோ அவர் காணவிழைந்த புதிய உலகை வென்றெடுப்பதிலிருந்து வரலாற்றைத் திசை திருப்பிவிட முடியாது.

ஆயினும் திசை திருப்புவதற்கான எத்தனங்களை விரோதிகள் இறுதி வரை முன்னெடுத்தவாறு தான் இருப்பர். அவர்களுடைய தாக்குதலுக்கு கைலாசபதியைப் போலவே பாரதியும் இலக்கானார். இலங்கையின் தனித்துவ இயங்காற்றலையும் சொந்த மக்களது அடிப்படை பிரச்சினைகளையும் எமது கலை இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க பிரகடனம் எழுந்த போது தவிர்க்கவியலாமல் பாரதியை முன்னிறுத்திய தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு மேலெழுத் தொடங்கியது. முற்போக்கு சக்திகளின் போர்வாளாக பாரதி இலங்கை யில் திகழ்ந்துள்ளார். லெனின் மதிவானம் பாரதி குறித்துக் கொள்ளும் அக்கறை தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு வாயிலாக மக்கள் இலக்கியத்தை வந்தடைந்த கைலாசபதியின் தொடர்ச்சியாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது. இன்று சிலர் இந்திய வம்சா வழியினர் என்ற அடையாளத்துக்கு ஏங்குவதைப் போலன்றி பாரதியை இலங்கைத் தேசிய எழுச்சியின் குரலாகப் பார்க்கும் பண்பு இது. மலையக விடுதலையை இலங்கை தேசியத்தின் விடுதலைப் பண்பின் பகுதியாக அமையும் சுயநிர்ணயத்தின் வடிவமாகக் காண்பதன் பேறு இது.

அதனாற் போலும் அவரது பார்வை உடனடியாகவே தேசியத்தின் முற்போக்குப் பரிணாமமாக விஸ்தீரணமடையும் சர்வதேசப் பாட்டாளி வர்க்க அனுபவங்களைத் தேடிச் செல்கின்றது. தேசியத்தின் மறுபக்கமான பிற்போக்கு அம்சங்கள் மேலோங்கும் போதுதான் பிரதேசவாதமும் அதன் உடன்போக்கான இந்தியக்கனவும் உருவாகும். இந்தியத் தேசியத்தின் புரட்சிப் பரிணாமமாகிய பாரதியை அடியொற்றிச் சர்வதேச நோக்கில் இந்நூல் பரிணமிப்பது கவனிப்புக்குரியது. அவ்வகையில் பாஸிசத்துக்கு எதிரான வலுவான அம்பலப்படுத்தலூடாக சோஷலிசத்தின் உறுதிப்படுத்தலை வெளிப்படுத்திய ஜூலியஸ் பூசிக்கை அவர் காட்டுவது பொருத்தமாய் அமைகிறது.

இந்திய மண்ணிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து மலையக மக்கள் இங்கே வந்ததைத் தொடர்ந்து பல இடர்களை முகங்கொள்வதைப் போன்றே மலேசிய மண்ணிலும் மலேசியத் தமிழர் எனும் மக்கள் பிரிவினர் பல இன்னல்களை அனுபவித்தபடி போராட்டங்கள் வாயிலாக முன்னேறி வருகின்றனர். மலேசியத் தமிழர் குறித்த லெனின் மதிவானத்தினது

பார்வை ஏனையவர்களிலிருந்து அடியந்தமாய் மாற்றம் பெற்றுவந்துள்ளது. மேலே காட்டிவந்தவாறு உழைக்கும் மக்களது போர்க்குணாம்சத்தில் காலுன்றியபடி மலையக மக்களது சுய நிர்ணயத்திற்கும் இலங்கைத் தேசியத்துக்கும் சர்வதேசப் பாட்டாளியத்திற்கும் பார்வை விசாலிப்பை அவர் விரிவுபடுத்தி வந்ததன் நோக்கு நுட்பம் மலேசியத் தமிழரைத் தனித்துவப்பண்போடு காட்டுவதற்கு உதவியுள்ளது.

இறுதியாக அவரது பார்வை வீச்சின் உச்சமாக அமையும் பவ்லோவ் பற்றிய கட்டுரை இந்நூலின் கண் இடம்பெற்றுள்ளது. ஒரு உளவியாளராக மட்டும் பவ்லோவை அறிந்தவர்களுக்குப் பல்வேறு பரிணாமங்களில் தரிசிக்க உதவுகிறது இக்கட்ரை. கூடவே சோஷலிச சமூகம் தனது அறிவியலாளரை மாறுபட்டுச் செயற்பட்ட போதிலும் எவ்வளவு கனம் பண்ணி நடாத்தியுள்ளது என்பதும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. பவ்லோவில் ஏற்படும் நுண்ணுணர்வு சார் மாற்றம் அழகாக இங்கே காட்டப் பட்டுள்ளது.

மக்கள் கலை இலக்கிய எழுச்சி வலுவோடு தொடர்ந்து வீறுநடை போடும் என்பதற்கு தீர்க்கமான ஏடுத்துக்காட்டாக இந்நூல் திகழும். இப்படிச் சொல்வதால் இங்கு விவாதிக்கப்படும் விடயங்களை அப்படியே ஏற்றாக வேண்டும் என்றில்லை. இவற்றை பன்மைப் பரிமாண நோக்கில் தொடர்ந்து விவாதிப்போம். அது மக்கள் நலன் சார்ந்த தளத்துக்குரியதாக அமையும் போது மேலும் செழுமை பெற்ற பார்வையைக் கண்டடைவோம். இந்தக் கூட்டு முயற்சியோடு இறுக்கமான ஐக்கிய முன்னணியில் திடமாகச் செயற்படுவோம்.

29.10.2009

கலாநிதி ந. இரவீந்திரன்

என்னுரை

“சகல கலை வடிவங்களின் தாயாக மக்கள் போராட்டம் இருக்க வேண்டும். மக்களிடமும், ஒடுக்கு முறைக்கெதிரான அவர்களது போராட்டங்களிலும் ஒரு கலைஞன் அக்கறை செலுத்தாவிட்டால் அவன் வரலாற்றின் குப்பைத் தொட்டியில் தூக்கி எறியப்படுவான்” எனும் உழைக்கும் மக்களின் வேள்வியை வரித்துக் கொண்ட தெலுங்குக் கவிஞன் கும்மாட்டி விட்டலு தன் எழுத்துக்களால் சமூக வரலாற்றின் பக்கங்களை தீண்ட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட சமூக பின்னணியே நாமும் அம்மக்களுக்கான விடுதலையையொட்டி நம் எழுத்துக்களால் தீண்ட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளதை வரலாறு எமக்குப் புதிய படிப்பினையாகத் தந்திருக்கின்றது.

உலகில் இன்று இடம்பெற்றுவரும் அட்டுழியங்கள், மனித அழிப்புகள், வதைகள், மரண ஓலங்கள்- பிள்ளைகளின் கதறல்கள்; இவை ஒரு புறமிருக்க இவற்றையெல்லாம் மூடிமறைத்து சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் ஊடாக அவற்றை சமன் செய்து விடலாம் என நம்ப வைத்து கூத்துக்களை முன் நின்று நடாத்தும் கோமாளிகள் - இவையெல்லாம் என் நெஞ்சை அதிர வைத்திருக்கின்றன. இத்தகைய முகடு தட்டிப் போனதோர் எல்லைப் பரப்பில், நாம் - நமக்கான இருப்பை நிலைநிறுத்த வேண்டியுள்ளது.

உலகளாவிய ரீதியிலும் இலங்கையிலும் மீள எழுச்சிபெற்று வரும் தேசிய முற்போக்கு ஜனநாயக இடதுசாரி சக்திகளைச் சிதைப்பதற்கான முயற்சிகளில் என். ஜி. ஓக்கள் எனும் பண்டு நிறுவனங்கள் தொண்டு நிறுவனங்களாக நம் மத்தியில் ஊடுருவியுள்ளன. தமது ஆன்மாவையும் தன்மானத்தையும் பன்னாட்டுக் கம்பெனிகளிடம் அடகு வைத்துவிட்ட சிலர் தமது பிழைப்பிற்காகக் கேவலமான எந்த செயலையும் செய்யத் தயாராக உள்ளனர். இத்தரகர்கள் மார்க்ஸிய மறுப்புச் சிந்தனையை முன்

வைத்து வருகின்றனர். இந்தப் பின்னணிலே அமைப்பியல், பின் அமைப்பில், பின்நவீனத்துவம், கட்டவிழ்த்தல், பெருங்கதையாடல், மாற்றுக் கதையாடல்கள் முதலிய குழப்பகரமான சிந்தனைகள் முன் வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. கடந்த காலங்களில் ஆதிக்க சக்திகள் எதையெல்லாம் செய்ய முனைந்து தோல்வியடைந்ததோ அதனையே நவீனத்துவம் என்ற பெயரில் செய்து வருவதை மேற்குறித்த சிந்தனைகள் எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இன்றைய உலகமயமாதலின் முகத்தை அண்மைக்காலங்களில் பல்வேறு திசைகளில் வரையறை செய்யும் முயற்சி நாளாந்தம் நடந்தேறுகின்றன. இந்த சூழலில் முதலாளித்துவத்தின் உண்மை முகம் எப்படியிருக்கின்றது என்பது பொறுத்த பார்வையை நாம் தெளிவாக புரிந்து கொள்ளாதவரையில் எமது சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள் அனைத்தும் திசையற்றதாகவே சென்றுவிடும். இப் புரிதலின் பின்னணியில் நின்று கடந்த பதினேழு ஆண்டுகளாக நான் எழுதிய கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலாக வெளிவருகின்றன. இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்ட இக் கட்டுரைகளை மீண்டும் வாசித்த போது அதன் தகவல்களில் சிற்சில மாற்றங்கள் கொண்டு வரவேண்டிய அவசியமிருந்ததே தவிர எனது பார்வையில் மாற்றங்கள் கொண்டு வர வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதை உணர்கின்றேன்.

இந்நூலிலே ஒரு ஆய்வுப் பார்வை முதன்மைப்படுத்தப்பட்டிருப்பினும், பல குறைபாடுகளைக் கொண்டமைந்துள்ளது என்பதை உணர முடிகின்றது. பல்வேறு காலகட்டங்களில் எழுதப் பெற்ற கட்டுரைகளை ஒழுங்கு சேர்க்கும் போது ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகள் பல. முதலாவது, கட்டுரைகள் யாவும் சம ஆழமுடையவை ஆகா. இரண்டாவது, கூறியது கூறல் என்னும் வழு பரவலாகக் காணப்படும்.

ஒருவகையில் என் எழுத்துக்கள் யாவும் ஒரு கூட்டுப் படைப்புத்தான். என் வாழ்க்கை அனுபவங்கள், வாசித்த நூல்களில் பெற்ற அறிவு, தோழர்களுடன் இடம் பெற்ற விவாதங்கள் உரையாடல்கள் அனைத்தும் என் எழுத்துக்களை பாதித்திருக்கின்றன. என் எழுத்துக்களின் ஊடாக என்னையும் என் மக்களையும் முன்னோரையும் தேடுகின்றேன். அத் தேடுதலின் போது வஞ்சிக்கப்பட்ட எமது வாழ்க்கைக்காக போராட முற்படுகின்றேன். அத்தகைய போராட்டத்தில் நான் ஏந்திய ஆயுதமே என் எழுத்துக்கள்.

என்னை என் தந்தை மிகவும் நேசித்தார். என் மீது எல்லா நம்பிக்கைகளையும் வைத்திருந்தார். தன்னுடைய உடலின் ஒரு பகுதியாக நேசித்த அவர் இந்த சமூகவமைப்பில் கல்வியை கற்று தமது அந்திம காலத்தில் தம்மையும் தம் சொத்துப் பத்துக்களையும் காக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனைகளுக்கு அப்பால், தான் சார்ந்த மக்களையும் கோட்பாட்டையும் பாதுகாத்து முன்னெடுப்பேன் என்ற நம்பிக்கையை என் மீது வைத்திருந்தார். பல சந்தர்ப்பங்களில் நானோ அவருக்கு ஏமாற்றத்தை தந்திருக்கின்றேன். அதனால் அவர் என்னை வெறுத்தது போல் உலகத்தில் வேறு யாரையும் வெறுத்திருக்க மாட்டார். இத்தகைய முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் அவ்வப்போது அவருக்கு நம்பிக்கையளிக்கும் வகையில் சமூகம் குறித்து எழுந்த என் சிந்தனைகள் செயற்பாடுகள் அவரை மகிழ்வித்திருக்க வேண்டும் என நம்புகின்றேன். அவருடாக அறிமுகமாகியிருந்த மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ், லெனின், கோர்க்கி, ஜூலியஸ் பூசிக், பாரதி, பெரியார் கைலாசபதி மற்றும் பல சிந்தனையாளர்களின் கருத்துக்கள் கலை இலக்கியம், சமூகவியல் குறித்து வெளிச்சம் தந்தன. எனது தந்தையின் அரசியல் பிரவேசத்திற்கு முட்டுமன்றி என்னிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய இலங்கை திராவிட இயக்க முன்னோடி தோழர் ஏ. இளஞ்செழியன் அவர்களும் எனது சிந்தனை உருவாக்கத்தில் கணிசமான அளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளார். இவர்கள் இருவரும் இப்போது இல்லையே என நினைக்கும் போது கண்கள் குளமாவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. அவர்களின் இலட்சியத்தின் ஒரு பகுதி நிறைவேறுகின்றது என்பதில் ஓரளவு திருப்தி.

இந்த சூழலில் நான் பெற்றிருந்த அறிவை மாறிவருகின்ற சமுதாய சூழலுக்கு ஏற்ப, தமிழ் மரபுக்கு ஏற்ப பொருத்திப் பார்த்து எமது சூழலுக்கான விமர்சனப் பார்வையொன்றை உருவாக்கி புத்தகவாத சிந்தனைகளுக்கு அப்பால் நடைமுறைக்கான செயற்திறனை வகுக்க துணைநின்றவர் என் ஆசிரியர் தோழர் ந. இரவீந்திரன்; சிறந்ததொரு முன்னுரையையும் இந்நூலுக்கு வழங்கியுள்ளார். வழமையான முன்னுரை என்றில்லாமல் நான் சொல்ல முயன்றவைகளை, சொல்ல முடியாமல் திணறியவைகளை, என் சிந்தனைக்கே தட்டுப்படாமல் போனவற்றை யெல்லாம் தெளிவாக முன்வைக்கின்றது. இத்தகைய நாகரிகத்தின் பின்னணியில் எனக்கு கிடைத்த பிறிதொரு தோழமை உறவு தான் ஆதவன் தீட்சணயா; அவரது அணிந்துரையும் இத் தொகுப்பை பலப் படுத்தியிருப்பதாக உணர்கின்றேன்.

இலங்கை விமானப் படையில் சேர்ந்து கடமையாற்ற வேண்டும் என்ற இளமைத் துடிப்பில் அதற்கான நேர்முகப் பரீட்சையை முடித்து விட்டு தங்குவதற்கு வேறு வழியின்றி என் தந்தையை சந்திக்க சென்ற போது தான் திரு செ. கணேசலிங்கம் அவர்களை நான் கொழும்பு டாம் வீதியில் அமைந்துள்ள அவரது அச்சகத்தில் சந்தித்தேன். சில நூல்களை என்னிடம் தந்து வாசிக்குமாறு கூறினார். அவற்றில் சில கைலாசபதியின் நூல்கள். பின்னாட்களில் எனது சிந்தனையைப் பட்டை தீட்டிக் கொள்ளவும் தெளிவான பார்வையை வளர்த்துக் கொள்ளவும் அந்நூல்கள் வழிகாட்டிகளாக அமைந்திருந்தன. அவரால் உருவாக்கப்பட்ட குமரன் புத்தக இல்லத்தினூடாக இந்நூல் வெளிவருவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி. எனது நெடுங்கால நண்பரான திரு.க. குமரன் குமரன் புத்தக இல்லத்தின் மூலம் அழகிய முறையில் இந்நூலை வெளிக் கொணர்வதையிட்டு மனநிறைவடைகின்றேன்.

இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு வெளிவர வேண்டும் என அடிக்கடி என்னைத் தூண்டியவர் கவிஞர் இதயராசன். யாருக்கும் உதவுவதில் பின்நிற்காதவர். என் பணி தொடர அவர் செய்த உதவிகள் அநேகம். அவ்வாறே எனது இல்லத்திலும் சரி இலக்கிய நிகழ்வுகளிலும் சரி பயனுள்ள கருத்தாடலை நிகழ்த்தி எனது பார்வையை விசாலப்படுத்தியதுடன் என்னை எழுதத் தூண்டியவர்களான டொமினிக் ஜீவா (மல்லிகை), நீர்வைப்பொன்னையன், அந்தனிஜீவா (கொழுந்து), மு.வரதராசு (மலேசியா), அமரர் செ.யோகநாதன், எல்.ஜோதிக்குமார் (நந்தலாலா), ஆர்.பாரதி (தினக்குரல்), சோ. தேவராஜா (தாயகம்), லக்ஷ்மி (உயிர்நிழல்), பேராசிரியர்கள் எம்.ஏ. நுஃமான், சி. மௌனகுரு, சபா ஜெயராசா, சி. சிவசேகரம், கலாநிதி துரை மனோகரன், கே.எஸ். சிவயேசுநேசன், நமணன், சி. காண்டபன், இரா. அ. இராமன், எம். ஜெயகுமார், வ. செல்வராஜா ஆகியோர் என் நன்றிக் குரியவர்கள்.

வழக்கம் போலவே எனது குடும்பப் பழுவையெல்லாம் தமதாக்கிக் கொண்ட என் சகோதரன் ஜெ. ட்ரொட்ஸ்கி, எனது சிந்தனைகளுக்கும் செயற்பாடுகளுக்கும் ஒத்துழைப்பு நல்கி எனக்கான நேரத்தை ஒதுக்கி தந்த என் அம்மா, கையெழுத்துப் பிரதிகளை வாசித்து திருத்தம் செய்த என் மனைவி சசிகலா மற்றும் சுற்றத்தாருக்கும் நன்றி சொல்லாது அமைதல் பாவம்.

தொடர்ந்து வாசித்தும் விமர்சித்தும் வரும் வாசக அன்பர்களுக்கும் என் அன்பும் நன்றியும். கணினி வடிவமைப்பு செய்த செல்விகள்

சுலோசனா சுசுமாரன், சோ. பிரியதர்ஷினி பல்வேறுபட்ட அலுவலக பணிகளுக்கு மத்தியிலும் இந்நூலாக்க முயற்சிக்குச் செய்த ஒத்துழைப்பு விலைமதிப்பற்றவை.

இறுதியாக இந்நூல் குறித்த ஆற்றல் மிக்க விவாதத்தை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

27.08.2009

லெனின் மதிவானம்
19/ 10, திம்புல்ல வீதி
ஹட்டன், இலங்கை

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை	vii
முன்னுரை	xi
என்னுரை	xx
1. ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மலையக இலக்கியம்	1
2. இன்றைய சூழலில் வாசிப்புத் தொடர்பான கருத்தாடல்	44
3. “மீறல்கள்” கவிதைத் தொகுதி: சில விமர்சனக் குறிப்புகள்	51
4. ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியில் முற்போக்குச் சிறுகதைகளின் சுவடுகள்	59
5. ஈழத்தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகள் பற்றி பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்	71
6. இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்: ஒரு சமூகவியல் நோக்கு	84
7. படைப்பு - பதிவு - பிரசாரம்: டானியலின் நாவல்களை முன்னிறுத்தி	100
8. சாருமதி என்றொரு மானுடன்	119

9. மூத்தகவி முருகையன் மூச்சினை நிறுத்திட.....!
(கவிஞர் இ. முருகையனின் இறப்புச் செய்தி கேட்ட போது
நெஞ்சில் எழுந்தவைகள்) 131
10. சோஷலிசத்திற்கான பாதை பற்றி
பேராசிரியர் கைலாசபதி 136
11. பேராசிரியர் கைலாசபதி சார்ந்திருந்த
மக்கள் இலக்கியத் தளத்தை தகர்ப்பதற்கான
முயற்சிகளே அவர் மீதான தாக்குதல்கள் 153
12. பாரதியியலுக்கும் கல்வியியலுக்குமான
ஒரு புதிய பங்களிப்பு 162
13. பாலைவனத்தில் ஒரு பசுந்தரை .....!
ஜூலியஸ் பூசிக்கின் 'தூக்கு மேடைக்குறிப்பு' 175
14. மலேசியத் தமிழரும் இனத்துவ முரண்பாடுகளும்:
சமகாலச் சமூகப் பார்வைகள் 182
15. விஞ்ஞானி பவ்லோவின்
சமூக நோக்கும் பங்களிப்பும் 212

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மலையக இலக்கியம்

‘மலையக இலக்கியம்’ எனும் இலக்கியத் தொகுதியானது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கின் மிக முக்கியமான கூறாகப் போற்றப் பட்டு வருகின்றது. இலக்கியத்தில் ஜனநாயக பண்பு வளர வளர இதன் முக்கியத்துவம் சிறப்பாகவே உணரப்பட்டு வெளிக்கொணரப்படுகின்றது. மலையகத்தின் தனித்துவத்தினையும் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுமையையும் இணைந்து நிற்கும் தமிழ் இலக்கிய மரபு தோன்றி வளர்ந்துள்ளமையே இதற்கான அடிப்படையாகும்.

மலையக சமூகத்தினை அடிநிலையாகக் கொண்டு தோன்றிய இலக்கியங்களை ஈழத்து இலக்கியத்துடன், அல்லது முழுத் தமிழ் இலக்கியத்துடன் ஒப்புநோக்கி, அவற்றின் இலக்கியத் தரத்தை மட்டிடுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. மலையகத்தில் இத்தகைய இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்குக் காலாக இருந்த சமூக, பண்பாட்டு, வரலாற்று சக்திகளை குறித்துக் காட்டுவதுடன் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பரிணமிப்பில் இதன் முக்கியத்துவத்தைச் சுட்டி காட்ட முனைவதாகவே இவ்வாய்வு முயற்சி அமையும்.

மேற்குறித்த கருதுகோளின் அடிப்படையில் மலையக இலக்கியம் குறித்து எழுத முற்படுகின்ற இவ்வாய்வு அதன் முனைப்புற்ற போக்குகளை மட்டுமே சுட்டி காட்ட முனைவதாக அமைகின்றது. இதனை நிரூபிப்பதற்காக நீண்ட பட்டியல் நீட்ட நான் விரும்பவில்லை. அட்டவணை போட்டு இலக்கியக் கணக்கெடுக்கும் இரசிக விமர்சகர்களுக்கு அப்பணியினை விட்டுவிட்டு ஈழத்து தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சி போக்கில் மலையக இலக்கியம் எத்தகைய வளர்ச்சியினைப் பெற்று வந்துள்ளது என்பதனையும் அதற்கு அனுசரணையாக இருந்த இலக்கியங்களையும் எழுத்தாளர்களையும் சுட்டிக் காட்டிச் செல்வது இதன் சாராம்சமாகும்.

தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது குறிப்பிட்ட போக்கினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய எழுத்தாளர்களின் பெயர்களே இங்கு சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் மலையக இலக்கியம்

இலங்கையை 'ஈழம்' எனக் கூறுதல் பழந்தமிழ் இலக்கிய ம்ரபு. தமிழுடனுள்ள பொதுத் தொடர்பையும் அதே வேளையில் தனித்துவத்தையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்கு இப்பதப் பிரயோகம் பொருத்தமானதாக அமைந்துள்ளது. இதனால் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியைக் குறிப்பிடும் போது 'இலங்கை' எனும் சொல்லிலும் பார்க்க, 'ஈழம்' எனும் சொல்லே பெரும் வழக்காக கையாளப்படுகின்றது. இப்பதப் பிரயோகத்தினை மீட்டெடுத்து சனரஞ்சகப்படுத்தியோர், 1954 முதல் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தேசிய பரிணாமத்துக்காகப் போராடிய முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினரே.¹

ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினைக் கூர்ந்து நோக்குகின்ற போது, இலங்கையில் வாழ்கின்ற தமிழ் பேசும் மக்களின் வாழ்வியலையும் சமூக அடிப்படைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றவையாக அவை அமைந்து காணப்படுகின்றது. இலங்கையில் தமிழைத் தாய்மொழியாக கொண்டுள்ள மக்கள் குழுமத்தினர் தமது தனித்துவமான சமூக பொருளாதார பண்பாட்டு அம்சங்கள் காரணமாக பலவிதமான தனித்துவப் பண்புகளைக் கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். இத்தனித்துவப் பண்புகளை அச்சமூகத்தின் அடியாக தோன்றும் இலக்கியங்கள் பிரதிபலிக்கும் என்பது சமூக யதார்த்தமாகும்.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி இத்தகைய தனித்துவமான பண்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, ஈழத்தமிழரை பின்வரும் மூன்று பிரிவாக வகைப்படுத்தி காட்டுகின்றார்:

1. இலங்கையில் பாரம்பரியமாக வரலாற்று காலம் முதல் வாழ்ந்து வரும் தமிழ் மக்கள். இவர்கள் இலங்கையில் வடகிழக்கு பிரதேசங்களிலே பெருந்தொகையினராகக் காணப்படுகின்றனர்.
2. இலங்கையில் வாழ்ந்துவரும் பாரம்பரிய இஸ்லாமிய மதத்தினர். இவர்கள் வடகிழக்கு, தெற்குப் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

3. 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுகூற்றுக் காலப்பிரிவில் பிரித்தானிய ஆட்சியினரால் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு கொண்டு வரப் பட்டு, இலங்கையின் தேயிலை, இறப்பர் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்து வரும் தென்னிந்திய தமிழ் மக்கள். இவர்கள் தம் பாரம்பரிய தென்னிந்திய வாழ்க்கை முறைகளைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்து வந்தவர்கள் என்ற வகையில் இலங்கையரல்லாதவர் எனக் கொள்ளப்பட்டனர். இதனால் அவர்களுள் பெரும்பாலானோரை மீண்டும் தென்னிந்தியாவிற்கு அனுப்பும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.²

பல்வேறு சமூக அடிப்படைகள் காரணமாக முதலாவது பிரிவினருக்கும், மூன்றாவது பிரிவினருக்குமிடையில் பல ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக தமிழர் என்ற அடிப்படையில் சிங்களப் பெருந்தேசியவாதத்தால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இன வன்முறைகள் இவ்விரு பகுதியினரையும் பாதித்தது எனலாம். இப்பாதிப்பு முதலாவது பிரிவினரையே அதிகமாகப் பாதித்தது என்பதும் இவ்விடத்தில் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதொன்றாகும். பொருளாதாரம் எனும் அடித்தளமே சமூக அமைப்பினை தீர்மானிப்பதாக உள்ளதால், இவ்விரு பிரிவினரிடையே காணப்பட்ட பொருளாதார அமைப்பு முறையும், அதனடியாக எழுந்த கலாசார, பண்பாட்டு, பாரம்பரியமுமே சமூக வேறுபாடுகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.

எனவே மலையக இலக்கியம் என்பது தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித்துவமான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ள அதே சமயம், ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரிக்க முடியாத மிக முக்கிய கூறாகவும் அமைந்து காணப்படுகின்றது. மலையக இலக்கியத்தினை புறக்கணித்தோ அல்லது ஒதுக்கி விட்டோ ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுத முனைவது பூரணத்துவமுடைய வரலாறு எழுதும் முயற்சியாக அமையாது.

மலையக இலக்கியத்திற்கான பின்புலம்

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் மேற்கு ஐரோப்பிய காலனித்துவ வாதிகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளைத் தமது காலனித்துவ ஆட்சிக்கு உட்படுத்தியதுடன், அந்நாடுகளில் பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கையை அறிமுகப்படுத்தினர். அவ்வாறு அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையை மேற் கொள்வதற்கு

தேவையான தொழிலாளர்களைத் தமது காலனித்துவ ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த நாடுகளிலிருந்தே கொண்டு வந்தனர். இவ்வடிப்படையில் ஒப்பந்த பிணைப்பு செய்து கொண்டு இங்கு கொண்டுவரப்பட்ட தொழிலாளர்களும், அவர்களோடு இணைந்து வந்த வர்க்கமுமே ‘மலையக மக்கள்’ என்ற பதம் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றனர்.

தென்னிந்திய தமிழ்க் கிராமிய பின்னணியில் வாழ்ந்த இம் மக்கள் குழுமத்தினர், ஒரு நிலவுடைமை சமூக அமைப்பின் கீழ் விவசாயிகளாக கட்டுண்டு கிடந்தனர். அவர்கள் புலம்பெயர்ந்து இலங்கைக்கு வந்த பின்னர் ஒரு முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பிலான பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை முறையில் பரந்துபட்ட தொழிலாளி வர்க்கமாக மாற்றப் பட்டனர். இச்சமுதாய அமைப்பு மாற்றம் மிக முக்கியமானதொன்றாகும். இது குறித்து கவிஞர் முத்துவேல் தமது ஆய்வில்,

“மலையக சமூக அமைப்பு கலப்பே இல்லாத முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பாகவே தோற்றம் பெற்று ஸ்தாபிதமானது. மலையகத்தின் அடிப்படை மக்கள் (அடிநிலை மக்கள்) இழப்பதற்கென சொத்துடைமை ஏதும் இல்லாத கூலித் தொழிலாளர்களேயாவர். முதலாளித்துவம் தோற்றுவித்த சொற்ப கூலிக்காக உடல் உழைப்பை விற்கும் ‘தொழிலாளர் வர்க்கமாகவே’ இப்பிரதேசத்தில் குடியேறி வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவ்வாறு மூலதனக்காரருக்கும் உழைப்பை விற்பவர்களான பாட்டாளி வர்க்கத்தினருக்கும் இடையில் நிலவுகின்ற உற்பத்தி உறவே, மலையக சமூகத்து மனித ஊடகத்தின் அடிப்படையாகும். இஃது ஒரு முரண் பாடுடைய உறவு. அதுவும் நேசமுரண்பாடாக அன்றி பகை முரண் பாடாகும். வரலாற்றை பரிணாமம் அடையச் செய்யும் மூலாதார அம்சமான வர்க்கப் போராட்டமானது இப்பகை முரண்பாட்டின் அடிப்படையில் பிறப்பதேயாம்.”³ இவ்வாறாக மலையக சமூகத்தின் அடிநிலை மக்கள் குறித்து நோக்குகின்ற போது “எங்கிருந்தோ வந்து தயாராக இருந்த பொருளாதார வாய்ப்புகளை அபகரித்துக் கொண்ட மக்கள் அல்ல மலையக மக்கள். இவர்கள் எந்தவொரு நாகரிக சமூகத்தினதும் மூலத்தை போலவே காடுகளை அழித்து வளமாக்கி புதியதோர் பொருளாதார துறையை ஏற்படுத்தியவர்கள். இவர்கள் அமைத்த இந்த மக்களின் வரலாறும் உருவாக்கமும் யாரையும் போலவே இவர்களும் இம்மண்ணின் மக்களே, என்பதை ஆதாரப்படுத்துகின்றன. நமது வரலாறு குறித்த கண்ணோட்டம் நம்மிடையே நம்பிக்கையையும் உறுதியையும் வளர்க்க உதவும்”.⁴

ஒருபுறமான காலனித்துவ ஆதிக்கமும், மறுபுறமான சமூக உருவாக்கமும் இணைந்து தாம் தனித்துவமான தேசிய சிறுபான்மை இனமென்ற உணர்வை உருவாக்கியுள்ளது எனலாம். இன்றுவரை இவர்கள் பல்வேறு விதமான சுரண்டல்களுக்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர். ஒரு தேசிய சிறுபான்மை இனத்தின் எழுச்சி பற்றிய கருத்தினை முன் வைக்கும் ஒரு பிற்போக்கு வாதியின் பார்வையும், ஓர் மார்க்சியவாதியின் பார்வையும் அடிப்படையில் முரண்பாடுடைய ஒன்றாகும். மலையக தேசிய எழுச்சியினை உழைக்கும் மக்கள் சார்பான கண்ணோட்டத்துடன் நோக்குவது (மார்க்ஸிய கண்ணோட்டம்) அதன் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு கால்கோளாக அமையும்.

இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்தும் கவனம் செலுத்துதல் அவசியமானதாகும். இதுவரை காலமும் மலையக மக்கள் என்ற பதம் பெரும்பாலும் மலையகத் தோட்டத்துறை சார்ந்தவர்களையும் அவர்களோடு இணைந்த மக்கள் குழுமத்தினரையும் குறிப்பதாக அமைந்து காணப்படுகின்றது. அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட முற்போக்கு மார்க்ஸிய சிந்தனை வளர்ச்சியின் விளைவாக ‘மலையகத் தமிழர்’ எனும் கருத்து நிலை பரவலாக்கம் அடைந்துள்ளதை காணலாம். அவ்வகையில் பின்வரும் பகுதியினர் மலையகத் தமிழர் என்ற தேசியத்துடன் இணைக்கப்பட வேண்டியவர்கள்:

1. மலையகத்தை நிரந்தர வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள் - தோட்டப்புற உற்பத்தியுடன் சம்பந்தப்பட்ட தொழிலாளர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள், நகர்ப்புறவியாபாரிகள், நகர்சார் தொழிலாளர்கள், ரெயில்வே தொழிலாளர்கள் போன்றோர்.
2. மலையகத்தை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட அதே சமயம் மலையகத்திற்கு வெளியில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்.
3. மலையகம் எனும் இனத்துவ அடையாளத்தைக் கொண்டிருக்கின்ற அதே சமயம் மலையகத்திற்குத் திரும்ப முடியாத அல்லது திரும்ப விருப்பம் இல்லாதவர்கள்.
4. மலையகத்திலிருந்து வெளியேறி வடகிழக்கின் எல்லைப் புறங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள்.
5. தென்பகுதியில் வாழும் மலையக தமிழர்கள். இவர்கள் தங்களை மலையகத் தமிழராக அடையாளம் காட்ட விரும்பாத அதே

நேரம் மலையக தலைமைகளும் இவர்களை மலையகத் தமிழராக கொள்வதில்லை. பாட்டாளிவர்க்கத் தலைமையிலான அமைப்பு முனைப்பு பெறுகின்ற போது அவ்வமைப்பு இனவாத சூழலுக்கு அப்பால் செயற்படக் கூடியதாக இருக்கும் போது அம் மக்களும் கருத்திற் கொள்வதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் உள்ளன. அதே சமயம் அம்மக்களும் அத்தலைமையைப் பெற்று மலையக தேசியத்திற்குள் வரக் கூடியதாக இருக்கும்.

6. மலையகத்திற்கு வராத அதே சமயம் மலையக மக்களின் பண் பாட்டு பாரம்பரியத்துடன் பெரிதும் ஒற்றுமை உடையவர்களாகக் காணப்படும் மக்கள்.

இம்மக்கள் வடகிழக்கு தமிழரின் பண்பாட்டினை விட மலையக தமிழரின் பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களையே தழுவுகின்றவர்களாகவும், அவற்றுடன் அதிக ஒற்றுமை கொண்டவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இவர்களின் எண்ணிக்கை ஏனைய மக்களோடு ஒப்பிடுகின்றபோது மிகக்குறைவாக காணப்படுகின்றது. இம்மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, சுரண்டல், ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களை தனித் தனியாக எடுக்க முடியாது. அதே சமயம் அவற்றைப் புறக்கணித்து விடவும் முடியாது. எனவே அவர்களை 'மலையக தமிழர்' என்ற தேசியத்துடன் இணைத்து முன்னெடுப்பதே முற்போக்கானதாகும்.

மலையகம் என்பதை பரந்த அடிப்படையில் நோக்குகின்றபோது மேற்குறிப்பிட்ட மக்கள் பகுதியினரை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைய வேண்டும் என்ற கருத்து வெளிப்படுகின்றது. மலையக இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வும் இத்தகைய பரந்த கண்ணோட்டத்திலேயே முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். இருப்பினும் மலையகம் குறித்த ஆய்வு மிக அண்மைக் காலம்வரை பின்வருவோரையே ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது:

1. பெருந்தோட்ட உற்பத்தியுடன் தொடர்பு கொண்ட தொழிலாளர்களைப் பற்றியது. இதில் கங்காணிமார்களும் அடங்குவர். அதிலும் தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவம் இரப்பர் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை.
2. தோட்டதுறையோடு சம்பந்தப்பட்ட நிர்வாக உத்தியோகத்தர்கள், ஆசிரியர்கள் என்போரைப் பற்றியது.

3. பெருந்தோட்ட துறையை சார்ந்த நகரங்களில் வாழும் வணிகர்களைப் பற்றியது.

மலையக ஆக்க இலக்கியங்களும் ஆய்வுகளும் மேற்குறித்த மக்கள் பகுதியினரைப் பற்றியதாகவே இருந்துள்ளது. மலையக தேசியவாதம் குறித்து மலையக மக்கள் என்ற பதத்தினை சற்று பரந்த கண்ணோட்டத்தில் நோக்கின், இந்நிலை நின்று மலையக இலக்கியத்தினை ஆய்வு செய்வது அறிஞர்களின் கடன். இதன் மூலம் மலையக இலக்கியம் பற்றிய பார்வையை ஆழ அகலப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

மலையக இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வின் போது காணப்படுகின்ற சிக்கல்கள்:

1. மலையக பிரதேச இலக்கியவாதிகள் பற்றி முழுமையாக விபரப் பட்டியலோ, சுருக்கமான வாழ்க்கை குறிப்புகளோ பூரணத்துவமாக இல்லை.
2. மலையக எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் அனேகமானவை நூலுருப் பெறவில்லை. மூத்த எழுத்தாளர் பலரின் ஆக்கங்கள் கூட இதுவரை நூலுருப் பெறவில்லை.
3. மலையக இலக்கியம் தொடர்பாக சேகரித்து வைத்திருந்த பல ஆக்கங்கள், ஆய்வுகள் என்பன மலையகத்தில் இடம் பெற்ற இனவன்முறைகளின் போது அழிந்து விட்டன.
4. மலையக கலை இலக்கியம் தொடர்பாக சேகரித்து வைத்துள்ள பத்திரிகை துணுக்குகளைத் தேடிப் பெறுவதில் ஏற்படும் நடைமுறை சிக்கல்கள்.
5. மலையக படைப்புகள், எழுத்தாளர்களின் விபரங்கள் ஆகியன உள்ளிட்ட ஆவண காப்பகம் ஒன்றில்லாமை.
6. மலையகத்திலுள்ள பெரும்பாலான வாசிகசாலைகள் ரமணிச் சந்திரன், பாலகுமாரன் போன்றோர்களின் படைப்புகளினாலேயே நிரப்பப்பட்டுள்ளன. பொதுவாகவே சமூகவியல் நூல்களோ மலையகம் சார்ந்த படைப்புகளோ இங்கு பெற முடியாது உள்ளன.
7. மலையக இலக்கிய வரலாறு பற்றிய பூரணத்துவமான ஆய்வு நூல் ஒன்று இதுவரை காலமும் எழுதப்படவில்லை.

இவ்வாறான பிரச்சினைகள் காரணமாக ஈழத்தின் இலக்கியப் பரப்பில் மலையக இலக்கியத்தை தர நிர்ணயம் செய்வதில் இடர்ப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் மலையக இலக்கியம் குறித்த கனதியான ஆய்வுகள் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூரத்தக்கதாகும். முற்போக்கு, மார்க்சிய சிந்தனை நிலைநின்ற இலக்கிய கர்த்தாக்களே இப்பணியினை சீரிய முறையில் செய்து வந்துள்ளனர். அவ்வகையில் இவர்களின் பங்களிப்பு விதந்தோதத் தக்கது.

மலையக இலக்கியமும் அதன் பொதுப் பண்புகளும்

மலையக சமூக அமைப்பில் நிலவும் ஒரு கூட்டு வாழ்க்கை முறையானது, உழைப்புடன் அல்லது உற்பத்தியுடன் தம்மை சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளும்போது அதன் வெளிப்பாடாக பீறிட்டு எழுகின்ற கலை இலக்கிய உணர்வுகளும் இவ்வம்சத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாகவே அமையும். கூட்டு வாழ்க்கை முறையானது சோகத்தை இசைத்தாலும், அவை கூட சமூக அசைவியக்கத்தை முன்னெடுப்பதாகவே அமையும்.

இவ்வகையில் மலையக இலக்கியத்தினை பின்வரும் அடிப்படை கொண்டு நோக்குதல் பயன்மிக்கதொன்றாகும். சமூக மாற்ற செயற்பாடுகளில் இலக்கியத்தின் பங்கு முக்கியமான ஒன்றாக இருப்பதோடு சமூகத்தின் அசைவியக்கத்திற்கும், இலக்கியம் வழிகாட்ட வேண்டும். அதனை சாதிப்பதற்கான அணுகுமுறையை, வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைத் தெளிவுப்படுத்துவதாக மட்டுமன்றி அதனை உருவாக்குகின்ற பணியையும் ஆற்றுகின்ற இவ்வம்சம் மலையக இலக்கியத்திற்கும் பொருந்தும்.

மலையக இலக்கிய வரலாற்றை எடுத்து நோக்குகின்றப் போது அவ்விலக்கிய தொகுதி இருவகைப்பட்டோரால் எழுதப்பட்டு வந்துள்ளது. அவை வருமாறு:

1. மலையகத்தை வாழ்விடமாகக் கொண்டவர்கள். அந்த பண்பாட்டிற்குள்ளிருந்து தோற்றம் பெற்று இலக்கியம் படைத்தவர்கள் (மலையக மண்ணை சார்ந்தவர்கள்).
2. மலையகத்தோடு தொடர்பு கொண்ட அதே சமயம் மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொள்ளாத இலக்கியக் கர்த்தாக்கள்.

இதன் முதலாவது பிரிவில், சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, கோ. மீனாட்சியம்மாள், கோகிலம் சுப்பையா, என்.எஸ்.எம். இராமையா, சாரல்நாடன், அந்தனி ஜீவா, மல்லிகை சி. குமார், மரியதாஸ், எம். முத்துவேல், சாந்திகுமார், மாத்தளை வடிவேலன், மலரன்பன், புசலாவ இஸ்மாலிகா, மாத்தளை சோமு, கேகாலை கைலைநாதன், லெனின் மதிவானம், இராகலை பன்னீர், ஜெ. சற்குருநாதன் முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம்.

இம்மண்ணை சாராத இம்மண்ணுடன் நேசபூர்வமான உறவினை கொண்டிருந்தவர்களாக யோ. பெனடிக்ற்பாலன், செ. கணேசலிங்கம், நந்தி, புலோலியூர் க. சதாசிவம், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், கே. ஆர். டேவிட், இதயராசன் முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம்.

இவ்விரு வகைப்பட்ட எழுத்தாளர்களினாலும் மலையக இலக்கியம் செழுமைப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதில் இருநிலைப்பட்ட கருத்துகளுக்கு இடமில்லை. அதே சமயம், “இந்த இரண்டு எழுத்தாளர்களிடையேயும் சிற்சில வேறுபாடுகள் கண்டு கொள்ளப்பட தக்கனவாய் உள்ளன என எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. மலையகத்தின் வரலாற்றினையும் அதன் அபிவிருத்தி குன்றிய நிலையையும் நோக்கும் போது இத்தகைய நிலை ஒரு வகையில் தவிர்க்க முடியாதது என்று கூட சொல்லலாம்”⁵ மலையக மக்களின் வாழ்வியலைப் புரிந்து கொண்டு அதற்கேற்ற வகையில் அதனை இலக்கியப் படைப்பாக்கி தருவதிலேயே இவ்வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.

மலையக பெருந்தோட்டப் பண்பாட்டிற்குள் நின்று அம்மக்கள் பற்றிய இலக்கியம் படைத்தவர்கள் மலையக வாழ்வியலை உள்நின்று சித்திரிக்க முனைவதனைக் காணலாம் (இவ்விடத்தில் மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அனைத்து எழுத்தாளர்களையும் குறிப்பிட முடியாது). யதார்த்த நோக்கு, சமூக அசைவியக்கம், வர்க்க முரண்பாடு என்பவற்றை சித்திரிப்பதில் இவர்களிடையே நுண்ணிய தத்துவார்த்த வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. இது குறித்து பிறிதொரு இடத்தில் நோக்குவோம்.

இந்நிலையில் மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொள்ளாத அதே சமயம், அதனோடு தொடர்பு கொண்ட இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கும் போது, இம்மக்களின் மீது நேயபூர்வமாக சிந்தனை கொண்டுள்ள அதே சமயம் மலையக மக்களின் வாழ்வியலைப் புரிந்து கொள்வதில் இடர்ப்படுகின்றனர். உதாரணமாக வடகிழக்கு பகுதிகளைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்

புக்களில் இம்மக்கள் குறித்த கரிசனை இடம் பெறுகின்ற அதே சமயம் நிலவுடைமை சார்ந்த ஓர் விவசாய வர்க்கத்திற்குரிய சிந்தனை முறையையே அவர்கள் முன் வைக்க முனைந்துள்ளனர். யோ. பெனடிக்ற் பாலனின் சொந்தக்காரன் (மார்க்ஸிய நிலை நின்று எழுதிய நாவல் என்ற போதிலும்) திரு. ஞானசேகரனின் 'குருதிமலை' முதலிய நாவல்களில் இப்பண்பு முனைப்பு பெற்றிருப்பதனைக் காணலாம். ஓர் காலகட்ட ஆர்ப்பரிப்பில் உழைக்கும் மக்கள் நலன்சார்ந்த பதாகையை உயர்த்தி பிடித்த கவிஞர்களில் ஒருவரான சுபத்திரன் 1977 ஆம் ஆண்டு டெவன் தோட்டத்தில் நிலப் பறிப்புக்கு எதிரான போராட்டத்தில் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இரையான சிவனு லட்சுமணன் குறித்து இவ்வாறு கவிதை வடித்துள்ளார்:

சிவனு

எதனைக் கேட்டான்?

அவன் உழைத்த பூமியிலே

அதற்கு முன்னர்

அவன் பூட்டன் சமாதியிலே

தனக்கும் ஒரு துண்டு

தா என்று கேட்டான்.

.....

துண்டு நிலம் தான் கேட்டான்

துவக்கால் அடித்து அவனை

தேயிலைக்கு உரமாக்கி

திருப்தி அடைந்தீரே!

டெவன் தோட்டத்தில் இடம்பெற்ற போராட்டமானது நிலத்துக்கான போராட்டம் அல்ல. தொழிற்சாலையொன்று மூடப்படுவதால் அத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்கள் தாம் பாதிப் படைவதற்கு எதிராக எவ்வாறு கிளர்தெழுந்து போராடுவார்களோ அவ்வாறே தான் தமக்கு வாழ்வாதாரமாகத் திகழ்ந்த உற்பத்தி நிலம் பறிபோவதையிட்டு மலையக மக்கள் போராட்டத்தில் ஈடுப்பட்டனர். அவ்வகையில் இப்பிரிவினர், விவசாய வாழ்முறை சார்ந்து நிலத்தை சொந்தமாக்குவதில் அல்லது நிலத்துக்காகப் போராடுவதில் காட்டிய அக்கறையை ஒத்ததாக டெவன் போராட்டத்தைக்காண முற்படுகின்றனர்; மலையக மக்களின் வாழ்வியலுடனும் உணர்வுடனும் இணைந்திருந்த

தனியுடைமைக்கு எதிரான போராட்டம் அடிப்படைக் குணாம்சத்தில் வேறுபட்டது என்பதில் அக்கறை செலுத்த தவறி விடுகின்றனர். இதன் காரணமாக இவர்களது பெரும்பாலான படைப்புகளில் யதார்த்த சிதைவு காணப்படுகின்றன.

மலையக சமூகத்து யதார்த்தத்தையும் மனித ஊடாட்டத்தையும் புரிந்து கொண்டு ஆய்வு முயற்சிகளை மேற் கொண்டதிலும் அத்தகைய ஆக்க இலக்கியங்கள் வெளிவர துணைநின்றவர்களில் பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி மற்றும் ந. இரவீந்தின் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மலையக சமூகம் குறித்த இவர்களது குறிப்பு களில் இச்சமூக அமைப்பில் நிலவக் கூடிய வர்க்க முரண்பாட்டினைத் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மலையக மண்ணை சார்ந்து எழுதிய எழுத்தாளர்களின் படைப்பு களையும், அவர்களின் சிந்தனைத் தெளிவு, பார்வை என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வரும் இரு பிரிவுகளாக பிரிக்கலாம்:

1. முற்போக்குவாத சிந்தனையின் நிலை நின்று இலக்கியம் படைத்தவர்கள்.
2. மார்க்சிய சித்தாந்த நிலைநின்று இலக்கியம் படைத்தவர்கள்.

இவ்விடத்தில் ‘முற்போக்குவாதம்’, ‘மார்க்சியவாதம்’ ஆகிய சிந்தனைத் தொழிற்பாடுகள் குறித்த தெளிவு அவசியமான தொன்றாகின்றது.

“முற்போக்கு வாதம் பற்றிய ஆய்வு, அது சிந்தனைத் தெளிவு நிலை (மாத்திரமே) என்பதனை நிலைநிறுத்துகின்றது. மார்க்ஸியத்தை விபரிக்கும் அறிஞர்கள் அதனை அரசியல் நடவடிக்கைக்கான வழிக்காட்டி அல்லது அரசியல் நடவடிக்கைக்கான ஆற்றுப்படை என்பர். மார்க்ஸியத்தை திரிகரண சுத்தியாக ஏற்றுக் கொள்ளும் போது, அவ் வாதத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகை மாற்றி மனித சமுதாயத்தின் முற்போக்கு பாதையினை உறுதிப்படுத்தும் அரசியல் நடவடிக்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் இயல்பாகின்றது. ஆனால் முற்போக்கு வாதம் பற்றிய எண்ணத்தொய்வு நிலை அத்தகைய நேரடி நடவடிக்கை நிலையினைச் சுட்டி நிற்பதில்லை. மார்க்ஸியவாதிகள் முற்போக்கு வாதிகளே, ஆனால் முற்போக்குவாதிகளோ மார்க்ஸியவாதம் வற்புறுத்தும் உலகமாற்றத்துக்கான அரசியல் மாற்றத்தினை நேரடி இயக்க முறைகள் மூலம் நிலை நிறுத்தும் இயக்கவாதியாக தொழிற்படுவதில்லை. முற்போக்குவாதம் பற்றிய எண்ணத்துய்ப்பும் செயற்பாடும் ஒருவரை

அதனைப் பூரணமாக நடைமுறைப்படுத்தும் அரசியல் நடவடிக்கை யாளராக மாற்றலாம். ஆனால் முற்போக்குவாத நிலை அந்த நிலை யினைக் குறிக்காது.”⁷

முதலாவது பிரிவினர் மலையக இலக்கியத்தினை முற்போக்கு உணர்வுடன் நோக்கியதோடு, மண்வாசனை மிக்க படைப்புகளை வெளிக்கொணர்வதில் முக்கியத்துவம் உடையவர்களாக காணப்படு கின்றனர். இப்பிரிவில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, என்.எஸ்.எம். இராமையா, கோ. மீனாட்சியம்மாள், கோகிலம் சுப்பையா, புசலாவ இஸ்மாலிகா, திலகா பழனிவேல், கோ. சாரல்நாடன், தெளிவத்தை ஜோசப், அத்தனி ஜீவா, மல்லிகை சி. குமார், மாத்தளை வடிவேலன் முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம். குறிப்பாக மலையக படைப்பிலக்கிய துறையில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, என்.எஸ். எம். இராமையா முதலானோரின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மலையக மக்களது வாழ்வியலும் மக்களின் உணர்வுகளும் ஒன்றாக இணைத்து நேசிக்கப்படுவதை இவ் எழுத்தாளர் களின் படைப்புகளில் காணலாம்.

மலையக சமூகம் குறித்த தீட்சண்யம் மிக்கதும், யதார்த்த பூர்வ மானதுமான தத்துவார்த்த பார்வையினை கொண்டிராமை காரணமாக அரசியல், கலாசாரம் குறித்த விஞ்ஞான பூர்வமான தெளிவற்றோராய் காணப்பட்டமை இவ்வணியினரின் பலவீனமாகும்.

இவ்விடத்தில் தான் இரண்டாவது பிரிவினர் முக்கியத்துவம் உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மார்க்ஸியத்தின் உள்ளடக்க கூறுகள் பற்றி லெனின் கூறியதை இவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை:

“வரலாற்று பொருள் முதல் வாதம் என்ற தத்துவம் காட்டுவதென்ன? உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சியின் விளைவாக ஒரு சமுதாய அமைப்பு முறையிலிருந்து இதைவிட உயர்தரமான சமுதாய அமைப்பு முறை எப்படி வளர்கின்றதென்பதை அது காட்டுகின்றது. இயற்கை என்பது வளர்ச்சி பெற்று கொண்டே இருக்கும். பருப்பொருள் என்பது மனிதனுக்கு அப்பால் சுயமாக இருந்து பிரதிபலிக்கின்றது. அதே போலத்தான் மனிதனின் சமுதாய அறிவு எனப்படுவதும் (அதாவது தத்துவவியல், மதம், அரசியல் முதலானவை சம்பந்தமாக மனிதன் கொண்டிருக்கும் பல்வேறு கருத்துக்களும், போதனைகளும்) சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பு முறையை பிரதிபலிக்கின்றது. அரசியல் ஏற்பாடுகள் என்பவை

யெல்லாம் பொருளாதார அஸ்திவாரத்தின்மீது நிறுவப்பட்ட மேல்கட்டுமானமேயாகும்.”⁸

இவ்வாறானதொரு நிலைப்பாட்டினை ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றினை மாறிவருகின்ற மலையக சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் பிரயோகிப்பவர்களாக இப்பிரிவினர் காணப்படுகின்றனர். இப்பிரிவில் பி. மரியதாஸ், எம். முத்துவேல், எல். சாந்திகுமார் (இன்று இந்நிலைப்பாட்டுக்கு எதிரானவராக சிதைந்துவிட்டார்), கேகாலை கையிலைநாதன் போன்றோருடன் இதன் அடுத்தகட்ட பரிணாமத்தை 90களின் ஆரம்பத்தில் எழுதத் தொடங்கிய இளம் தளர்களான லெனின் மதிவானம், ஜே. சற்குருநாதன், இரா. ஜே. ட்ரொட்ஸ்கி, இராகலை பன்னீர் முதலாளிகளைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களிடையே சிற்சில நுண்ணிய தத்துவார்த்த வேறுபாடுகள் காணப்பட்டனும் பொதுவுடைமை கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டு அதன் வழி இலக்கியம் படைப்பதில் முனைப்பு கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

மலையக இலக்கியம் என்பது ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட சமூகத்திலிருந்து முகிழ்ந்த இலக்கியமாகக் காணப்படுகின்றமையினால், பட்டாளி வர்க்கம் சார்ந்த தத்துவச் சிந்தனைகள் வேகமாகவும், ஆழமாகவும் மலையக புத்தி ஜீவிகளின் சிந்தனையில் செல்வாக்கு செலுத்தியுள்ளது எனலாம். இதன் காரணமாகத்தான் உழைக்கும் மக்களின் நலனுக்கு எதிராக தோற்றம் பெற்ற தூய அழகியல் கோட்பாடு, அமைப்பியல் வாதம், பின் நவீனத்துவம், இருத்தலியம் முதலிய கோட்பாட்டுச் சாம்பார் குவியல்கள் மலையகத்தில் வேரூன்ற முடியாமல் போயின; இது தற்செயல் நிகழ்வல்ல.

மலையக மக்களின் கலாசார பண்பாடுகளில் ஒன்றாக சாதியமுறை விளங்குகின்றது. தென்னிந்திய நிலப் பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பில் இச்சாதியமுறை இறுக்கம் பெற்று பாதுகாக்கப்பட்டு வந்திருப்பினும், இலங்கை பெருந்தோட்டங்களில் ஒரு முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையிலும் அது தொடரக்கூடியதாக இருந்தது (நிலப்பிரபுத்துவத்தின் உடைவிலிருந்துதான் முதலாளித்துவம் தோற்றம் பெற்று இருப்பினும், அது இறந்து கொண்டிருக்கின்ற நிலப் பிரபுத்துவத்திலிருந்து தனக்கு சாதகமான அம்சங்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளும்).

சாதியமுறை பொருளாதாரத்தில் தாக்கம் செலுத்தாத ஒன்றாக இருப்பினும் அது மக்களின் சமயச் சடங்குகளில் பெரும் தாக்கத்திற்குரிய ஒன்றாக இருந்து வந்துள்ளது. லயன்கள் சாதியத்தை அடிப்படையாகக்

கொண்டு இருந்ததையும் (இன்னும் சில தோட்டங்களில் இந்நிலைமை தொடர்ந்திருக்கிறது), குடும்பமட்ட வழிபாடு சாதியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இருந்ததையும் காணலாம். இதை மேலும் வலுப்படுத்த பிரிட்டிஷார் போட்டி தெய்வ வழிபாடுகளை ஊக்குவித்தனர்.

மறுபுறமாக மலையக “சாதியமைப்பு முறையிலான இறுக்கமான முரண்பாடுகள் தளர்ச்சி கண்டு, மனிதநேய உறவுகள் நிலைபேறடைவதற்கு மூலமாயமைந்தது காலனித்துவம் தொடக்கி வைத்த முதலாளித்துவ வர்க்க அடிப்படையிலான உறவேயன்றி வேறல்ல. லயத்தில் வாழ்ந்த யாவரும் (பெரிய கங்காணிமாரைத் தவிர) கூலித் தொழிலாளர்களானதால், முகாமைத்துவ வர்க்கத்தினரது (Managerial Class) பார்வையில் தரங்குறைந்தவர்களாகவே பட்டனர். தொழிலாளர் யாவருக்கும் உழைப்பை விற்பதற்கான கூலியின் அளவு ஒன்றே. இவ்வாறு காலனித்துவ அமைப்பில் சேவை செய்தோரான அதிகாரத்துவ, முகாமைத்துவ, சிறு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் போன்றோர் தொழிலாளரை ஒரு சேர நோக்கிய பொது நோக்கும், அணுகலும், நடத்துகையுமான யாவும், சாதி வேறு பாட்டுணர்வையும், அதன் செயன்முறைகளையும் மாறுபடுத்தின. தொழிலாளர்கள் முகங்கொடுக்க வேண்டிய பிரச்சினைகளை எதிர்த்து ஒரே மையத்தையே அடி நிலையாகக் கொண்டிருந்தன.”⁹

இவ்வாறாக மலையக சமூக அமைப்பு குறித்து நோக்குகின்ற போது, இங்கு வர்க்க முரண்பாடே பிரதான முரண்பாடாக அமைந்து காணப்படுவதை உணரலாம். இப்பின்னணியில் நோக்குகின்றபோது மலையகத்தில் “தலித் இலக்கியம்” எனும் ஓர் இலக்கிய வகை தோன்றாமல் இருப்பது தர்க்க ரீதியான ஒன்றே. இன்றைய முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பானது மனிதர்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளதுடன் அவை இயற்கையானது எனக் கற்பிதம் செய்து மனிதர்கள் இடையே போட்டியை வளர்த்து, ஒருவரை ஒருவர் முந்தி செல்வதற்கு எதையும் செய்து கொள்ளலாம் என்ற நிலையினை தோற்றுவித்துள்ளது. இப்பின்னணியில் மனித குலத்தின் சுபிட்சத்திற்கான வர்க்கப் போராட்டத்தை சிதைப்பதற்காக பால், சாதி, இன, மத ரீதியான ஒடுக்கல்களைத் தீவிரப்படுத்தியுள்ளது.

மலையகத்தில் எழுச்சி பெற்று வரும் புதிய மத்திய தர வர்க்கம் சாதியைக் கருவியாகக் கொண்டு தமது நலனைக் காக்கத் தொடங்கியுள்ளது. மலையகத்தினுள் சாதிய முரண்பாட்டினை பிரதான முரண்பாடாகக்

காட்டி அம்மக்களின் வர்க்க போராட்டத்தைச் சிதைக்கும் முயற்சிகளை சமூக சேவை நிறுவனங்களும், சில அரசியல் கட்சிகளும் மேற் கொண்டு வருகின்றன. இது சார்ந்த கலை இலக்கியப் படைப்புகளும் நாடகங்களும் எழுதப்பட்டு மக்கள் மத்தியிலே பரப்பப்பட்டு வருவதைக் காணலாம்.

மலையக பெண்களின் நிலைகுறித்து சிந்திக்க தலைப்படுகின்ற பொழுது இனம், மதம், மொழி, வர்க்க அடிப்படையிலான ஒடுக்கு முறைகளுக்கு உட்பட்டு வந்துள்ளமையையும் / வருகின்றமையையும் உணரலாம். குறிப்பாக மத்தியதர வர்க்கப் பெண்கள் வர்க்க அடிப்படையிலான (தொழிலாளி என்ற அடிப்படையில்) ஒடுக்குதலுக்கு உட்படவில்லையெனினும், ஏனைய ஒடுக்குமுறைகள் அவர்களைப் பாதித்துள்ளன. குறிப்பாக பெருந்தோட்ட துறை சார்ந்த உற்பத்தியுடன் கூடிய உழைக்கும் பெண்கள் இதுவரைக் காலமும் உழைப்பு சுரண்டல், நிர்வாக அடக்குமுறைகள், பாலியல் பலாத்காரம், குடும்ப ரீதியிலான அடக்குமுறைகள் என்பவற்றுக்குட்பட்டே வந்துள்ளனர். புதுமைப்பித்தனின் துன்பக் கேணியிலிருந்து நமது யுகத்து கவிஞர்களில் ஒருவரான புசலாவ இஸ்மாலிகா வரையில் இப்பெண்களை இவ் எழுத்தாளர்கள் தத்தம் நிலைப்பாடுகளுக்கேற்ப வெவ்வேறு தளங்களிலிருந்து நோக்கியுள்ளனர். ஏனைய பிரதேசம் சார்ந்த இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குகின்ற போது மலையகத்தின் பெண் விடுதலை என்பது சமூக விடுதலையுடன் இணைந்த ஒன்றாகக் காணப்படுவது மலையக இலக்கியச் செல்நெறியின் முக்கியமானதோர் பண்பாகும்.

நவீன இலக்கிய செற்பாடுகள், அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் மக்கள் மத்தியில் வேர்கொண்டு கிளைப்பரப்புகின்ற என். ஜி. ஓக்கள் எனும் பண்டு நிறுவனங்கள் தொண்டு நிறுவங்களாக மக்கள் மத்தியில் வலம் வருகின்றன. இலங்கையை பொறுத்தவரையில் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் காணமுடியாதளவு என்.ஜி. ஓக்களை மலையகத்தில் காணலாம். பலம் பொருந்திய தொழிலாள வர்க்கம் மலையகத்தில் இருப்பதாலும், அதனை சிதைக்க வேண்டிய தேவை எசமான வர்க்கத்திற்கு இருப்பதாலுமே இத்தகைய ஏகாதிபத்திய பண்பாட்டு நிறுவனங்கள் இப்பணியினை மேற்கொண்டு வருகின்றன. கலை இலக்கியம் தொடர்பில் பல செயல மர்வுகளையும் வெளியீடுகளையும் செய்து வருகின்ற இவர்கள் மக்கள் போராட்டத்திற்கு தயாராகாத நிலையில் மக்களைப் போராட்டத்திற்கு நிர்ப்பந்தித்து படுதோல்வி காணச் செய்வதும், மக்கள் பலமாக இருக்கும்

போது அவர்களைப் பின் வாங்கச் செய்வதும், மக்கள் போராட்டத்தில் ஐக்கியப்பட வேண்டிய சக்திகளையெல்லாம் பகையாக்கி மக்கள் போராட்டத்தை தனிமைப்படுத்துவதும் இந் நிறுவனங்களின் தந்திரோபாயமாகும். சிதைந்து சின்னாபின்னமான சிவப்புச் சட்டைக் காரர்களும் (மார்க்சிஸ்ட் அல்ல, கட்சியில் புலமை பரிசில் பெறுவதற்காக கோசங்களை உச்சரித்தவர்கள்) இந்நிறுவனங்களில் அடைக்கலம் தேடியபடி, மலையகத்தில் வளர்ச்சி பெற்று வருகின்ற நேச சக்திகளை மன நோயாளர்கள் எனக் கவிதை என்ற பெயரில் வசைகளை பாடிவருவது தற்செயல் நிகழ்ச்சி அல்ல. இவர்களே இன்று இந் நிறுவனங்களுக்கு சிவப்பு சாயத்தைப் பூசி வருகின்றனர். இந்த போக்கை தமது இலக்கிய செயற்பாடுகள் படைப்புகளினூடாக செய்து வருகின்றனர். இது தொடர்பில் நாம் தெளிவு பெற வேண்டியதன் அவசியம் குறித்து வலியுறுத்தும் சி. சிவசேகரம் அவர்களின் பின்வரும் கூற்று முக்கியமானதாகும்:

“நவீன ஆய்வுப் பார்வைகள் என்ற பாசாங்குகள் ஒரு புறம் இருக்க என். ஜி.ஓ. எனப்படும் தன்னார்வக் குழுக்களின் மூலமாக மக்களைத் திசைதிருப்பியும் ஆய்வறிவாளர்களை விலைக்கு வாங்கியும் சுயமுயற்சி மீதான நம்பிக்கையைச் சிதறடித்தும் பல காரியங்கள் நடக்கின்றன. மக்கள் கலை இலக்கிய வடிவங்களின் புரவலர்களாக இந்த என்.ஜி.ஓ. நிறுவனங்கள் பல உலா வருகின்றன. இவர்களது நிதி உதவி இல்லாமல் மக்கள் சார்பாக எதையுமே செய்ய இயலாத ஒரு நிலையை அவர்கள் வேண்டுகிறார்கள். இது பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மேற்கொள்கிற உலகமயமாக்கலின் தந்திரோபாயங்களில் ஒரு பகுதியாகும்.

“எசமானர்கள் தமது வர்க்க சுபாவத்திற்கேற்ப செயற்படுகிறது பற்றி அவர்களிடம் நாம் முறைப்பட இடமில்லை. அவர்களது நடத்தையை மாற்றும் படி நாம் கேட்பது ஒரு வர்க்கம் என்ற முறையில் தற்கொலை செய்யுமாறு அவர்களைக் கேட்பது போன்றது. நம்முன்னுள்ள தேவை ஏதெனில் அவர்கள் எதிர்ப்பின் குரல்களை மறிக்கவும், மங்கவைக்கவும், திரிக்கவும், களவாடித் தமதாக்கவும் செய்கிற முயற்சிகளுக்கு எதிராக நாம் என்ன செய்யலாம் என்பதை அறிவதும், அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதுமாகும்^{9A}”.

மலையக கலை இலக்கியம் தொடர்பில் நிதானித்த பார்வையுடன் செயற்பட வேண்டியுள்ளது.

பிரித்தானிய குடியேற்றவாத நடவடிக்கையாக பல இலட்ச கணக்கான தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள் கடல் கடந்து பல நாடுகளுக்கு கூலி

அடிமைகளாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இந்த துயரகரமான நிலையினை எண்ணி குமுறிய கவிஞர்களில் பாரதி முதன்மையானவர். ‘தமிழ் சாதி’ என்ற தலைப்பிலே அம்மனிதர்களின் நிலை குறித்து அவர் விசாரிக்கத் தவறவில்லை.

.....ஆபிரிக் கத்துக் காப்பிரி நாட்டிலும்
தென்முனை யடுத்த தீவுகள் பலவினும்
பூமிப் பந்தின் கீழ்ப்புறத் துள்ள
பற்பல தீவினும் பரவியிவ் வெளிய
தமிழ்ச் சாதி தடியடி யுண்டும்
காலுதை யுண்டும் கயிற்றடி யுண்டும்
வருந்திடுஞ் செய்தியும் மாய்த்திடுஞ் செய்தியும்
பெண்டிரை மிலேச்சர் பிரித்திடல் பொறாது
செத்திடுஞ் செய்தியும் பசியாற் சாதலும்
பிணிகளாற் சாதலும் பெருந்தொலை யுள்ளதம்
நாட்டினைப் பிரிந்த நலிவினாற் சாதலும்.....¹⁰

இவ்வாறு கடல்கடந்து சென்ற இந்தியத் தொழிலாளர் பற்றி ஆர்ப் பரித்தவர் பாரதி; பிஜித்தீவுகளிலே கரும்பு தோட்டங்களில் தென்னிந்திய தொழிலாள பெண்கள் படும் அவஸ்தையும் துன்பங்களும் குறித்த கவிஞரின் எண்ண ஓட்டம் பின்வருமாறு பிரவாகம் கொள்கின்றது:

..... அவர்
விம்மி யழவுந் திறங்கெட்டுப் போயினர் -
நெஞ்சம் குமுறுகிறார் - கற்பு
நீங்கிடச் செய்யும் கொடுமையிலே அந்தப்
பஞ்சை மகளிரெல்லாம் - துன்பப்
பட்டு மடிந்து மடிந்து மடிந்தொரு
தஞ்சமு மில்லாதே - அவர்
சாகும் வழக்கத்தை இந்தக் கணத்தினில்
மிஞ்சி விடலாமோ? ஹே!
வீரகாளி, சாமுண்டி காளீ ¹¹

பாரதியைத் தொடர்ந்து இம்மக்கள் பற்றி எழுதியவர்களில் புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவரது ‘துன்பக்கேணி’ என்ற கதை மலையக மக்களைப் பற்றியது. தென்னிந்திய தமிழ்க்கிராம பின்னணியில் அவர்கள் அனுபவித்த வறுமை, சுரண்டல் ஒடுக்குமுறைகள் என்பன பற்றியும் இலங்கையின் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் அவர்கள் அனுபவித்த துயரங்களையும் எமக்கு படம் பிடித்துக் காட்டுவதாயுள்ளது.

கதையினைச் சற்று ஆழமாக நோக்குகின்ற போது மலையக வாழ்வியலில் இருந்து அந்நியப் பட்டதன்மையினையும், பல இடங்களிலான யதார்த்த சிதைவினையும் கொண்டதாகக் காணமுடிகிறது. இதில் மாருதி முதல் வெள்ளச்சி வரை தொழிலாளர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டதெனினும், அவை ஒரு மத்தியதர வர்க்கத்துக்குரிய பார்வையிலேயே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. தொழிலாளரை நோக்கிய நையாண்டி பான்மையையும் காணமுடிகின்றது. மாருதியின் மகளான மரகதத்தை ஸ்டோர் மனேஜர் மரத்தில் கட்டிவைத்து கற்பழிக்க முனைதல், ஆசிரியர் தாமோதரம் திடீரெனத் தோன்றி காப்பாற்றுதல் என்பன யதார்த்த சிதைவிற்கு தக்க எடுத்துக் காட்டுகளாகும். பெரும்பாலும் இக்கதையில் இம்மக்களின் அடக்கு முறைகளுக்கு எதிரான போராட்டமானது வர்க்கங்களைக் கடந்த மனிதாபிமானமாக சித்திரிக்க முனைந்துள்ளமை வெளிப்படையாகவே தெரிகின்றது.

இவ்வாறாக இப்படைப்புகளை, நோக்குகின்ற போது மலையக மக்களின் சமூக உருவாக்கத்தையும், சமூக அசைவியக்கத்தையும் அடியாகக் கொண்டு பிறந்தவைகள் அல்ல. அம்மக்களைப் பற்றி இலக்கியங்களாகவே அவை அமைந்து காணப்படுகின்றன என்பது தெளிவாகும்.

இம்மக்கள் பிறந்த மண்ணை துறந்து புகுந்த மண்ணிலே புது வாழ்வு தேடிவந்தபோது தமது கலாசார, பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களையும் சுமந்து வருகின்றவர்களாகவே காணப்பட்டனர். அவர்களது ஆரம்பகால கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகளாக கதைப் பாடல்கள், நாட்டார் கதைகள், நாட்டார் பாடல்கள் என்பவையே அமைந்து காணப்படுகின்றன. இம்மக்களிடையே காணப்பட்ட இலக்கியங்களான இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களும் ஆயிரம் தலைவாங்கிய அபூர்வ சிந்தாமணி, இராஜாதேசிங்கு, அல்லி அரசாணி மாலை, நளமகாராஜன், அரிச்சந்திரன் வனவாசம், மதுரைவீரன், கட்டபொம்மன், நல்லதங்கான், விக்கிரமாதித்தன் முதலிய கதைகளும், மதுரைவீரன், அரிச்சுனன் தவசு, பொன்னர் சங்கர், காமன் கூத்து முதலிய கூத்துக்களும் அவை சார்ந்த பாடல்களும், இவை தவிர்ந்த தாலாட்டு, ஒப்பாரி, மாரியம்மன் தாலாட்டு போன்றவையும் அமைந்து காணப்படுகின்றன.

ஆரம்ப காலங்களில் மலையகத்தில் வசதி படைத்தவர்களின் வீடுகளுக்கு (பெரிய கங்காணி, செல்வந்தர்கள்) தமிழகத்திலிருந்து சில யாத்திரிகர்கள், கவிஞர்கள், புலவர்கள் வந்துபாடி பரிசு பெற்றும்

சென்றுள்ளனர். இவை குறித்து காலஞ்சென்ற கவிமணி சி. வி. வேலுப் பிள்ளை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு தனிப்பட்ட துறையில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள். பாரதம் - இராமாயணம் பாடும் புலவர், திருப்புகழ் கவிராயர், காவடிச் சிந்துப் பாடகர், தியாகராஜர் கீர்த்தனங்களை இசைக்கும் சங்கீத வித்துவான்கள் ஆகியோர் தமது யாத்திரைக் காலங்களில் பெரிய வீடுகளுக்குச் சென்று பாடி சன்மானம் பெற்றுப் போவதுண்டு. இவர்கள் வருகை இலக்கிய உணர்வை வளர்த்தது. அந்த காலத்தில் சினிமா இல்லை. மலைநாட்டில் சில முக்கிய பட்டினங்களில் நாடகங்கள் நடந்தன. லங்கா தகனம், இராமாயணம், சத்தியவான் சாவித்திரி ஆகிய நாடகங்கள் பிரசித்தி பெற்றவை.”¹²

இவ்வாறான சூழலில் மக்கள் குழுமியிருந்து அப்பாடல்களை இரசிப்பது இயல்பான ஒன்றாகும். இதன் காரணமாக தென்னிந்தியத் தமிழ் கிராம பின்னணியைச் சார்ந்த நாட்டார் கதைப்பாடல்களின் தாக்கம் தொடர்ந்தும் இடம் பெற்றது. இவை தவிர இம்மக்களின் மத வழிபாட்டு நிகழ்வுகளின் போதும் ஏனைய சமுதாயம் சார்ந்த சடங்குகளின் போதும் இப்பாடல்கள் பாடப்பெற்று அவற்றில் இன்பம் கண்டனர்.

இப்பாடல்கள், கதைகளில் மலையக மக்களின் வாழ்வு பிரதிபலிக் கப்படவில்லை என்ற போதிலும், அவற்றில் இழையோடியுள்ள சில மீறல்களும், அடக்கு முறைகளுக்கு எதிரான போர்க் குணமும் இம்மக் களின் வாழ்க்கை முறையுடன் இணைந்து காணப்பட்டமையினால், இம்மக்களை வெகுவாகக் கவர்ந்து செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கின. ஆடப்பெற்ற கூத்துகள் கூட பக்தி உணர்வுடன் ஆடப்பட்டிருப்பினும் அவற்றில் இடம்பெற்ற மீறலுக்குரிய பாத்திரங்கள் இம்மக்களைக் கவர்ந்து காணப்படுகின்றன. காமன்சூத்தில் மன்மதன் பாத்திரம் இம் மக்களைப் பெருமளவு கவர்வதற்கு மேற்குறித்த அடிப்படையே காரணமாகும்.

பண்டைய இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற மீறல் உணர்வுகளும், போர்க் குணமிக்க பாத்திரங்களுமே இம் மக்களை கவர்கின்றதென்பதை தமிழக ஆய்வாளர் முனைவர் கோ. கேசவன் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்: “அங்கீகரிக்கப்பட்ட செவ்வியல் கலை இலக்கியங்கள் ஆளும் வர்க்க கண்ணோட்டத்தில் படைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது உண்மை. ஆனால் இவற்றிலும் கூட உள்ளார்ந்த முறையில் ஒரு வித மீறல் உணர்வுகளை மங்கலான கோடுகளாக நாம் சந்திக்க இயலும்.

இவற்றில் மனித முன்னேற்றத்திற்கான பொது ஒழுக்க மதிப்புகளைச் சற்று தூக்கலாகவே காண இயலும். சிலப்பதிகாரம் பெண்ணடிமையை வலியுறுத்தும் ஒரு காப்பியம் எனினும், ஆணின் செயற்பாடுகளை எதிர்த்த ஒரு பரத்தையர் குலப் பெண்ணின் குரல் அதில் ஒலிக்கப் படுகின்றது. இவையெல்லாம் வெறும் இலக்கியப் பதிவுகள் அல்ல. அந்த காலத்தில் அடக்கி வாசிக்கப்பட்ட எதிர்ப்புக் குரல்கள். இப்படி ஒரு எதிர் மரபு நீரோடையை அங்கீகரிக்கப்பட்ட இலக்கியப் பாரம் பரியத்திலிருந்தும் எடுத்து தொகுத்து கொள்ளலாம்.”¹³

தமிழக பாமர மக்களிடையே கலை இலக்கியங்கள் தொடர்பிலான கேசவனின் கூற்று மலையக மக்களிடையே பரவி இருக்கின்ற கலை இலக்கியப் பாரம்பரியத்துக்கும் பொருந்தும். இருப்பினும் அவை மலையக வாழ்நிலையின் உற்பத்தி உறவுகளுக்கு ஏற்ப மாற்றமடைந்து அவ்வாழ்கை பின்னணியிலிருந்து இவ்விலக்கியங்களைப் பார்க்கின்ற பண்பு இவர்களிடையே காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக தமிழகத்தில் இக்கதை மரபுகள், காப்பியங்கள் பெரும்பாலும் சாதிய ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான உணர்வினைக் கொண்டு நோக்கப்படுகின்ற அதே சந்தர்ப்பத்தில், மலையகத்தில் இவ்விலக்கியங்கள் ஒரு வர்க்க முரண்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே பார்க்கப்படுகிறது. இங்கு சாதிய முரண்பாடு என்பது ஒரு கலாசார முரண்பாடாகவே இருக்கின்றதென்பதை கவனத்திற் கொள்ளல் அவசியமாகும்.

பொதுவாக இப்பாரம்பரிய இலக்கியங்களில், தம் வாழ்க்கையோடு கூடிய உணர்வுகளை அவற்றில் கண்டமையினாலேயே அவை இம் மக்களிடையே வேர் கொண்டு கிளைபரப்பியது எனலாம். சமூகவியல் அடிப்படையில் இம்மக்களிடையே செல்வாக்கு பெற்றுள்ள இவ்விலக்கியங்களை நோக்குகின்ற போது சமூகத்தின் மேலாதிக்க சக்திகளுக்கும், அவற்றின் எதிர் சக்திகளுக்கும் இடையிலான மோதலாகவே அமைந்து காணப்படுகின்றன. இது உற்பத்தி உறவில் ஏற்பட்ட முரண்பாடாகும். உற்பத்தி உறவுகள் மாறாதிருக்கும் வரை இம்முரண்பாடுகள் காரணமாக இவ்விலக்கியங்களும் அவற்றில் இம்மக்கள் நேசிக்கின்ற பாத்திரங்களும் இருந்தே தீரும். மலையக சமூக உணர்வுகளை (நமது காலத்துப் பிரச்சினைகள்) நமது பண்பாட்டு சூழலில் காணப்படும் படிமங்கள், புராணக் கதைகள் என்பவற்றின் துணைகொண்டு, இலக்கியமாக்கும் முயற்சிகளில் மலையக எழுத்தாளர்கள் முயற்சி செய்து வருகின்றனர்.

மலையக நாட்டார் பாடல்கள்

“கிராமிய பாடல்களை இயற்றியோர் மிகக் கடினமான வாழ்க்கை நடாத்தினர். அவர்கள் வருந்திச் செய்த, வெறுப்பூட்டுகின்ற, மட்டு மீறிய உழைப்புக்குக் கூட அர்த்தம் எதுவும் இல்லாத வகையில் மேலிருந்தோர் ஈவிர்க்கமற்ற முறையில் காணப்பட்டனர். தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் அவர்கள் எத்தகைய உரிமையோ பாதுகாப்போ அற்றவராய் அல்லலுற்றனர். அவ்வாறாயிருந்தும் அம்மக்கள் உருவாக்கிய கிராமியப் பாடல்களில் சோர்வு வாதமோ, துன்ப இயற்கைக் கோட்பாடுகளோ எள்ளளவும் தலை காட்டுவதில்லை. அது மட்டுமன்றி ஒட்டு மொத்தமாக நோக்கும் பொழுது அம்மக்களிடையே தமது நித்தியத்துவத்தைப் பற்றிய உணர்வும் இறுதியில் தமது எதிர்ச்சக்திகள் வெல்லப்படும் என்ற மனஉறுதியும் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கக் காணலாம்”.¹⁴

மலையக மண்ணிலே செல்வாக்குச் செலுத்திய நாட்டார் கதைப் பாடல்கள் கூத்துப்பாடல்கள் என்பன எத்தகைய பின்னணியில் இம் மக்களிடையே செல்வாக்குச் செலுத்தின என்பதனை முன்னர் நோக்கினோம். மலையக நாட்டார் பாடல்கள் என்று கூறும் போது அது இம்மக்களின் சமூக உருவாக்கத்துடனும், வாழ்வியலுடனும் நேரடியான தொடர்பு கொண்ட உணர்வுகளை அப்படியே சித்திரித்துக் காட்டும் பாடல்களாக அமைந்து காணப்படுகின்றன.

மலையக நாட்டார் பாடல்களின் தாயகமாக தென்னிந்தியா திகழ்ந்த போதிலும் அவை மலையக சூழலுக்கேற்ற வகையில் புதிய வடிவம் பெற்று விளங்குவதைக் காணலாம். எடுத்துக் காட்டாக தென்னிந்தியாவில் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்ற பாடலொன்று பின்வருமாறு அமைந்து காணப்படுகின்றது:

ஏத்தமடி தேவிசுளம்

ஏறக்கமடி மூணாறு

தூரமடி நைனக்காடு

தொடர்ந்துவாடி நடந்து போவோம்.^{14A}

இப்பாடலில் இடம்பெறுகின்ற தேவிசுளம், மூணாறு, நைனக்காடு ஆகியன தென்னிந்தியாவில் காணப்பட்ட ஊர் பேர்களாகும். இப்பாடல் மலையக சூழலில் பின்வருமாறு மாற்றமடைந்துள்ளது.

ஏத்தமடி பெத்துராசி
 ஏறக்கமடி ராசாத் தோட்டம்
 தூரமடி தொப்பித் தோட்டம்
 தொடர்ந்துவாடி நடந்து போவோம்^{14B}

இப்பாடலில் இடம்பெறுகின்ற பெத்துராசி, ராசாத்தோட்டம், தொப்பித் தோட்டம் என்பன இலங்கையின் மலையகப் பிரதேச ஊர்ப் பெயர்கள். இவ்வகையில் நோக்குகின்ற போது மலையக நாட்டார் பாடல்களில் தென்னிந்திய நாட்டார் பாடல்களின் தாக்கம் காணப்படுகின்ற போதிலும் அவை மலையக சூழலுக்கு ஏற்ப புதிய வடிவத்தினைப் பெற்று மலையக நாட்டார் பாடல்களாகவே திகழ்கின்றன என்பதை நோக்கலாம். மலையக நாட்டார் பாடல்களில் மலையக வாழ்வே பிரதானமாக அமைந்து காணப்படுவதை அறியலாம்.

வறுமை, வரட்சி, சுரண்டல், சாதி அடிப்படையிலான அடக்கு முறைகள் காரணமாக தென்னிந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து இங்கு வரும் போது அவர்களின் உணர்வுகள் இவ்வாறாக வெளிப்படுகின்றது:

வாடை யடிக்குதடி
 வடகாத்து வீசுதடி
 செந்நெல் மணக்குதடி
 சேர்ந்துவந்த கப்பலிலே.¹⁵

புகுந்த மண்ணில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம், சுரண்டல், அடக்கு முறைகள் என்பவற்றின் காரணமாக அவர்களின் வஞ்சிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை ஏற்படுத்திய அனுபவச் சிதைவுகளின் இடையே தமது தாயகம் பற்றிய ஏக்க உணர்வுகள் இவ்வாறு பிரவாகம் கொள்கின்றது:

ஊரான ஊரிழந்தேன்
 ஒத்தப்பனைத் தோப்பிழந்தேன்
 பேரான கண்டியே
 பெத்த தாயை நா மறந்தேன்.

பாதையில வீடிருக்க
 பழனி சம்பா சோறிருக்க
 எருமை தயிரிருக்க
 ஏண்டி வந்தோம் கண்டி சீமை.¹⁶

இம்மக்கள் தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தாரைவார்த்தே மலையக மண்ணை வளம்படுத்தினர். இது குறித்து மலையக பெண்ணொருத்தியின் வரிகள் இவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது:

கூனியடிச்சமலை
கோப்பி கண்டு போட்ட மலை
அண்ணனை தோத்த மலை
அந்தா தெரியுதடி.¹⁷

இப்பாடல் வரிகளை விபரிக்கும் போது மலையக பெரும் கவி சி.வி. வேலுப்பிள்ளை “காடுகளை அழித்துப் புதிய மலைகளை உருவாக்கும் போது, சாவு என்பது சர்வ சகஜமானது. மலையகத்தின் ஒவ்வொரு மலைகளும் நிச்சயம் சிரம் தாழ்த்தி மரியாதை செலுத்தத்தக்க யாரோ ஒரு தங்கையின் அண்ணனைத் தோத்த மலைகளாகத்தானிருக்கும். மலையகத்தின் மலைகளின் மீது உங்களுக்கு ஏறிடச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தால், உங்கள் காலடிகளைக் கவனமாய் எடுத்து வையுங்கள்; ஏனெனில் அவை அண்ணனைத் தோத்த மலைகள்”¹⁸ எனக் கூறுவது மலையக மக்களின் வாழ்நிலைகளைச் சிறப்பாகவே உணர்த்தி நிற்கின்றது. அத்துடன் பெருந்தோட்ட உற்பத்தித் துறையில் இவர்கள் அனுபவித்த வேதனைகள் அடக்கு முறைகள் என்பவற்றைப் பின்வரும் பாடல் வரிகள் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றனர்:

அந்தனா தோட்டமினு
ஆசையா தானிருந்தேன்
ஓர மூட்ட தூக்கச்சொல்லி
ஒதைக்கிறானே கண்டாக்கையா.

எண்ணிக் குழிவெட்டி
இடுப் பொடிஞ்சி நிக்கையிலே
வெட்டு வெட்டு என்கிறானே
வேலையத்த கங்காணி.¹⁹

உழைக்கும் மக்கள் திரளினரின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்கு அம்மக்களின் விருப்பு, வெறுப்புக்கள், நம்பிக்கைகள் துன்பம், போராட்டம், அவர்தம் உறுதிப்பாடு என்பவற்றை பிரதிபலிக்கும் நாட்டார் பாடல் தொடர்பான ஆய்வு அவசியமான தொன்றாகின்றது. இவ்வகையில் மலையக நாட்டார் பாடல் பற்றிய சேகரிப்பு, ஆய்வு என்பன இன்றியமையாத ஒன்றாகும். மலையக மக்களிடையே காணப்

பட்ட நாட்டார் பாடல்கள் சிலவற்றை சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்டமை இத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க சாதனையாக அமைந்து காணப்படுகின்றது.

உழைக்கும் மக்கள் திரளினரின் இலக்கியங்கள் யாவும் இந்நாட்டார் இலக்கியப் பின்னணியிலிருந்து தோற்றம் பெற்றவையாகும். பாரதி, கோர்க்கி முதலானோரின் படைப்புக்கள் இவ்வடிப்படையில் தோற்றம் பெற்றவையாகும். மலையகம் சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் இலக்கியம் இவ் விலக்கியத்தின் அடியாகத் தோன்ற வேண்டியவையே. சி.வி.வேலுப் பிள்ளை, என்.எஸ்.எம். இராமையா முதலானோரின் படைப்புகள் நாட்டார் இலக்கியத்தின் மறுபதிவுகளாகக் காணப்படுகின்றன எனக் கூறலாம். மலையக நாட்டார் பாடல்களை நுண்ணியத்துடன் நோக்குகின்ற போது மலையக வாழ்வியலையும் அடியாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்ற முதல் இலக்கிய படைப்புகளாக இவை அமைந்து காணப்படுகின்றன என்பது ஆய்வு நிலைப்பட்ட உண்மை யாகும்.

மலையக இலக்கிய வளர்ச்சி

“இலங்கையில் வாழ்ந்து வருகின்ற இந்தியத் தமிழர்களைப் பொருத்த வரையில் இவர்களது முக்கிய இலக்கிய முயற்சிகள் 1930 இற்கு பின்னரே முகிழ்த் தொடங்குகிறது. 1954இற்கு பின்னரே இவர்களது இலக்கிய ஆக்கங்கள் ஈழத்து பொது இலக்கிய வளர்ச்சியுடன் இணையத் தொடங்கு கின்றது”¹⁹ என்பது மலையக இலக்கியம் பற்றிய சமூக வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் துணிபாகும்.

மலையக படைப்பு இலக்கியத்தின் ஆரம்பகால கவிதைகள், மத அடிப்படையில் அமைந்து காணப்படுகின்றன. அவற்றில் இடையிடையே மலையகம் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்ற போதிலும், மலையக மக்களின் வாழ்க்கை இடம் பெறவில்லை. இதற்கு அருள்வாக்கி அப்துல் காதிரு புலவர் அவர்களின் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம். தொடர்ந்து மலையக இலக்கிய முன்னோடியாகவும் தொழிற்சங்க முன்னோடியாக வும் திகழ்ந்தவர் கோ. நடேசய்யர், மலையக மக்களிடையே தொழிற் சங்க நடவடிக்கையை முன்னெடுப்பதற்கு இலக்கியத்தை ஒரு சாதனமாகப் பயன்படுத்தினார். அவரது கவி வரிகள் பின்வருமாறு உணர்வு கொள் கின்றது:

இந்து மக்கள்
சிந்தும் வேர்வை
ரெத்தக்காசு தானே - அடா
இரவு பகல்
உறக்கமின்றி
ஏய்த்துப் பறிக்கலாமா?..²⁰

இவ்வரிகள் ஐயர் அவர்களின் நுண் உணர்வு மிக்க பரந்த இதயத்தை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைகின்றது. 'இந்து மக்கள்' என்ற அடையாளப்படுத்தல் ஐயர் அவர்களிடம் இந்து சமயம் சார்ந்த பொருளில் வெளிப்படவில்லை. எதுகைமோனை சார்ந்த சொற்பிரயோகமாகவே இதனைக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இந்துக்கள் பெரும்பான்மையினர் என்ற வகையில் கையாளப்பட்டாலும் இந்து என்ற சொற்பிரயோகம் இந்தியாவைச் சேர்ந்த மக்கள் என்போருக்குரியது. பாரதி கூட இந்துக் கிறிஸ்தவர், இந்து முஸ்லிம் என்ற பிரயோகத்தை இப்பொருளில் பாவித்துள்ளார். மலையக மக்களின் நலன் குறித்த ஆழ்ந்த அக்கறையே இக் கவிதையில் முனைப்புப் பெற்றிருக்கின்றது என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

நடேசய்யரின் தொழிற்சங்க பணிகளிலும், செயற்பாடுகளிலும் அவருக்குப் பக்க பலமாக இருந்தவர் அவரது துணைவியார் மீனாட்சியம் மையார். மலையக இலக்கியத்திற்கு இவரது பங்களிப்பு ஓர் புதிய குருதியைப் பாய்ச்சுகின்றது எனலாம். பாரதியிலும் அவரது கவிதைகளிலும் அதிகமாக ஈடுபாடு கொண்ட மீனாட்சியம்மை, பாரதி போற்றிய புதுமைப் பெண்ணாகத் திகழ்ந்ததுடன், அவரது பாடல்களை மலையக சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றி தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே பாடி வந்தார். கலை இலக்கியத்தின் பணி என்பது மானுடவிடுதலையை அடிப்படையாக கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்ற அடிப்படை நிலைநின்று இம்மக்கள் சார்ந்த இலக்கியப் படைப்புக்களை இம்மக்களிடையே கொண்டு சென்ற திருமதி மீனாட்சியம்மையார் மலையக மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்டத்துக்குக் காத்திரமான பங்களிப்பினை நல்கியவராவார். பாரதியின் விடுதலை வேட்கையை மலையக மக்கள் தரிசிக்கவும் அதன் வழி சமுதாய உணர்வு பெறவும் தூண்டு கோலாக அமைந்தவர்கள் கோ. நடேசய்யரும், மீனாட்சியம்மையாரும் ஆவர்.

இவை தவிர "மலையகத் தொழிலாளர் பற்றிய பாடல்களை எளிய முறையில் சாதாரண நடையில் எழுதித் துண்டு பிரசுரங்களாகவும், சிறு

நூல் வடிவங்களாகவும், நாவலப்பிட்டியில் பிறந்த கவிஞர் எஸ்.ஆர். என். பெரியாம்பிள்ளை, வி.என். கோவிந்தசாமி தேவர், பி.ஆர். பெரிய சாமி, கா.சி. ரெங்கநாதன், சீனிவாசகம், தொண்டன் ஆசிரியர் என்.எஸ். நாதன், ஜில் சிட்டுக்குருவியார், பதுளை வ. ஞானபண்டிதன் போன்றோர்கள் வெளியிட்டும், தோட்ட தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பாடியும் பரப்பி வந்தார்கள். இந்த நிலைமை இன்றுவரை தொடர்வதைக் காணலாம். கண்டி மாநகருக்கு அருகில் தெல்தோட்ட, அதன் கூப்பிடு தூரத்தில் பட்டியாகாமம் என்ற சிறு தேயிலைத் தோட்டம், அங்கு வாழும் பாவலர் வேல்சாமிதாசன் தாம் இயற்றிய பாடல்களைத் துண்டு பிரசுரமாக அச்சிட்டு தோட்டம் தோட்டமாகச் சென்று பாடி விற்று ஜீவித்திருக்கிறார்”²¹

இக்கவிஞர்களில் வி.என். கோவிந்தசாமி தேவர், பெரியாம்பிள்ளை, என்.எஸ்.நாதன் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களது படைப்புகளில் தொழிலாளர் வர்க்க ஆவேசமும், குமுறலும் சற்று தூக்கலாகவே வெளிப்பட்டன. மலையகம் குறித்தும், புத்திஜீவிகள் (பொதுவில் மனிதன்) குறித்தும் என்.எஸ்.நாதனின் உணர்வு இவ்வாறு கவிதையாகின்றது:

சாதியால், சங்கத்தால், உன்னை ஏய்க்கும்
சண்டாளர் கூட்டம் கால் நூற்றாண்டாக
மோதியே, உள்வீட்டில், மூட்டும் சண்டை
மூவிரண்டு தவணையால் பொலீஸ் கோர்ட்டில்
பாதியாய்ப் போனவுடன் ஆஸ்தியெல்லாம்
பறித்திடுவார் தெண்டம் எனக் கொடுத்துத்தாலி
மீதியாய் வந்த காதைபோதும், போதுமிந்த
மேதைகளை வெளியேற்று.”²²

எங்கெல்லாம் உழைக்கும் மக்கள் போராட்டம் முகிழ்ந்து எழுகின்றதோ, அங்கெல்லாம் பூர்சுவா புத்திஜீவிகள் அப்போராட்டங்களை நசுக்குவதிலும், சமரசம் செய்தலிலும் முன்னின்றே வந்துள்ளனர் என்பதனை மலையக வரலாறும் எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது. இக்கவிஞன் அத்தகைய மேதைகள் மீதான விமர்சனத்தைத் தனக்கே உரித்தான நாகரிகத்துடன் முன் வைக்கின்றார்.

மலையக இலக்கியத் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க சுவடுகளைப் பதித்த இலக்கிய கர்த்தாக்களாக எம்முன் நிற்பவர்களில் இருவர், சி.வி. வேலுப்பிள்ளையும், என்.எஸ்.எம். இராமையாவும் ஆவர். மலையக

மக்களின் வாழ்வியலை உணர்ந்து அதன் உள்நின்று இலக்கியம் படைத்த வர்களில் இவ்விரு படைப்பாளிகளும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவ்வகையில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் In Ceylon Tea Garden என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் Born to Labour என்ற விவரண தொகுப்பும் முக்கியமானவைகளாகும். சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் கடைசிவரை தமிழில் கவிதை எழுதவில்லை. அவரது ஆங்கிலக் கவி வரிகள்:

To the tom - tom's throp
The dawn lies startled;
Trembling upon the tea;
The last dew bead is fresh
Before the moring treads
On this mating hour
Where suffering and pain
Decay and death are one
In the life throp
In the breathing of men²³

இக்கவிதை தொகுப்பினை சக்தி பாலையா “இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே” என மொழிபெயர்ப்பு செய்திருந்தார். இம்மொழிப் பெயர்ப்பில் சி.வி.யின் கவிதைகளில் காணப்பட்ட இயல்பான மண் வாசனைப் பண்பும் அவற்றோடு இணைந்த சொற்களும் காணப்பட வில்லை. எடுத்துக்காட்டாக சி.வி. tom tom's throp என்பதை பிரட்டு தப்பு என்ற அர்த்தத்திலே பயன்படுத்துகின்றார். சக்தி பாலையாவை பொறுத்தமட்டில் ‘பேரிகை’ என்ற சொல்லை பயன்படுத்துகின்றார். இப் பதமானது தப்பு என்ற பதத்திற்கு மாறான பொருளைத் தருவது மட்டுமன்றி மலையக மக்களின் மொழியிலிருந்தே அந்நியப்பட்டு இருப்பதனைக் காணலாம். மேலும் சி.வி. 27 பக்கங்களில் எழுதிய கவிதை நூலை சக்தி பாலையா 77 பக்கங்களில் ஆக்கியிருக்கின்றார். இவ்விரு தொகுப்பினை ஒப்பு நோக்குகின்ற போது பாரிய வேறுபாடுகள் இருப்பதனை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளன. சக்தி பாலையாவின் கவிதை தொகுப்பினை மொழிபெயர்ப்பு எனக் கூறுவதை விட தழுவல் எனக் கூறுவதே பொருந்தும்.

நந்தலாலா சஞ்சிகை குழுவினரும் சி.வி.யின் கவிதை மொழி பெயர்ப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அம் மொழிபெயர்ப்பு வரிகள் பின்வருமாறு அமைந்து காணப்படுகின்றன:

பிரட்டின் அதிர்வில்
 விடியலே அதிர்ந்துபோய்
 தேயிலை மீது
 சரிந்து கிடந்தது
 விடியல் பொழுதின்
 ஆக்கிரமிப்பின் முன்னர்
 இறுதியாய் சொட்டும் - இப்
 பனித்துளி புதிது.
 பொருந்தும் இந்த
 பொழுதின் கணத்தில் தான்
 துயரும் நோவும்
 நசிவும் இழப்பும்
 இம் மக்களின் மூச்சில்
 இவ் வாழ்க்கையின் முகிழ்ப்பின்
 அம்சம் ஒன்றென
 ஆகிப் போயின.²⁴

இம்மொழிபெயர்ப்பு உள்ளடக்கத்திலும் உருவத்திலும் சிதைவடையாது காணப்படுகின்றது.

மலையக மக்களின் வாழ்க்கையைச் சிறுகதை வடிவில் தந்தவர் என்.எஸ்.எம்.இராமையா. மலையக வாழ்க்கை முறையின் நடப்பியலை புரிந்து கொண்டு நியாயத்தின் பக்கம் நின்று சிறுகதை எழுத முனைந்தவர் அவர். பெரும்பாலும் இவரது சிறுகதைகள் நாட்டார் இலக்கியத்தின் இன்னொரு வடிவமாக அமைந்து காணப்படுகின்றன.

சி.வி, என்.எஸ்.எம்.இராமையா முதலானோரின் படைப்புகளுக்குக் களம் அமைத்துத் கொடுத்ததுடன் (குறிப்பாக தினகரன் பத்திரிகையில்) ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி. “அரசியல் அநாதைகளாய் புழுங்கிக் கொண்டிருந்த எங்களை உள்ளங்கனிந்து அன்புடன் நேசித்தவர் கைலாஸ். எங்கள் பெருமகன் அவர்”²⁵ என சி.வி. வேலுப் பிள்ளை அவர்கள் கைலாசபதியின் அஞ்சலி உரையில் கூறியுள்ளமை இவ்விடத்தில் நினைவு கூரத்தக்கதொன்றாகும்.

மலையக இலக்கியத்திற்கு மாத்திரமன்றி இலங்கையின் தேசிய இலக்கிய நீரோட்டத்திற்கும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பினை நல்கியவர் கே. கணேஷ். இவர் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உறுப்பினராக இருந்ததுடன் ‘பாரதி’ என்ற சஞ்சிகையின் இணை ஆசிரியராகவும் இருந்தவர். மலையக தொடர்பில் இவரது இலக்கியப்

படைப்புக்கள் அளவில் சிறியதென்ற போதிலும் மேற்குலக முற்போக்கு மார்க்ஸிய அறிஞர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்களை அதன் உள்ளடக்கம் உருவம் சிதையாத வகையில் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு செய்தமை இவரது மிகமுக்கியமான பங்களிப்பாகும். லூசன் சிறுகதைகள், ஹோசமின் சிறைக்குறிப்புக்கள், குவாஜா அகமது அப்பாஸின் குங்குமப்பூ, அஜந்தா ஆகியவற்றையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

இக்காலப்பகுதியில் இவ்வெழுத்தாளர்களின் சிந்தனைகள் பற்றி அறிய அக்காலச் சூழலில் முனைப்புற்றிருந்த தேசிய சர்வதேச சமூக அரசியல் கலாசாரம் குறித்து தெளிவு இன்றியமையாததாகும். 1960களில் இலங்கையில் மாத்திரமன்றி உலகளாவிய ரீதியிலே இடதுசாரி இயக்கங்கள் வளர்ச்சியடைந்திருந்ததுடன் அவை பரந்துபட்ட உழைக்கும் மக்களை நோக்கிப் படர்ந்தன. இந்த பிரக்ஞையின் வெளிப்பாடாகவே தேசிய இலக்கிய இயக்கம் தோற்றம் பெற்று தத்துவார்த்த போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. ‘தேசியம்’ என்ற பதத்தினை மேலோட்டமாக அர்த்தப்படுத்தி பார்க்கும் போது அது குறுகிய பிரதேச வாதமாகப் படலாம். ஆனால் சற்று ஆழமாக நோக்கினால் பிரதேசங்களினதும், தேசிய சிறுபான்மையினரதும் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் வர்க்கங்களினதும் எழுச்சியை அது பிரதிபலித்து நிற்கின்றது என்பதை அறியலாம். தேசிய இலக்கியம் பற்றி பேராசிரியர் கைலாசபதி “குறிப்பிட்ட காலத்தில் காணப்படும் சமூக அமைப்பை அப்படியே பாதுகாக்கவோ, மாற்றியமைக்கவோ, சீர்திருத்தவோ இடமுண்டு. ஏனெனில் வெறுமனே ஒரு நாட்டை பிரதிபலிப்பது தேசிய இலக்கியமாகாது. தேசிய இலக்கியம் என நாம் கூறும் போது இலக்கியம் படைப்பவர்களது இலட்சியம், நோக்கம் முதலியவற்றையும் சேர்த்தே எடை போடுகின்றோம். சுருங்கக் கூறின் தேசிய இலக்கியம் என்பது ஒருவித போராட்ட இலக்கியமாகும்”²⁶ என அடையாளப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

இக்காலச்சூழலில் எழுந்த தேசிய இலக்கியப் பண்பை நாம் சி.வி., என்.எஸ்.எம். இராமையா முதலானோரின் படைப்புகளில் காணக் கூடியதாய் உள்ளன. இக்காலப் பகுதியில் மலையகத்தில் காணப்பட்ட அரசியல், சமூக, கலை இலக்கிய போக்குகள் குறித்த தெளிவு அவசியமாகும். இக்காலப் பின்னணியில் மலையகத்தில் இடம் பெற்ற எழுச்சிகள் பற்றியும் நோக்க வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகவுள்ளது.

முதலாவது போக்காக, இக்காலப் பகுதியில் மலையகத்தில் திரு. இளஞ்செழியன் தலைமையிலான இலங்கை திராவிட முன்னேற்ற

கழகம் தோன்றி வளர்ந்திருந்தது. இதன் காரணமாக மலையக மக்களிடையே தி.மு.க. கருத்துக்கள் பரவி ஜனரஞ்சகம் அடைந்திருந்தன. இதில் அங்கம் வகித்த பலர் பின்னாட்களில் இடதுசாரி இயக்கங்களில் இணைந்தனர். இது இதன் முற்போக்கான அம்சமாகக் காணப்பட்டது. மலையகத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டு இவ்வியக்கம் முனைந்ததால் இந்திய திராவிட முன்னேற்ற கழக போக்கிலிருந்து அந்நியப்பட்டதாகவும் அதே சமயம் மக்களின் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவும் அமைந்திருந்தது. இதன் பின்னணியில் தான் இப்போக்கு சார்ந்த பண்பாட்டு இயக்கங்களும் இலக்கியங்களும் தோன்றின.

இரண்டாவது போக்கானது இ.தி.மு.க. கருத்துகளால் பாதிப்புற்றிருந்த அதேசமயம் அதன் முழுமையான கருத்தியலை ஏற்றுக் கொள்ளாமலும், மறுபுறத்தில் மார்க்சிய தளத்தில் தம்மை இணைத்துக் கொள்ளாமலும், பல சீர்திருத்த நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இ.தி.மு.க. அரசியல் சமூக பொருளாதார செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்த போது அதற்கான கருவியாக கலை இலக்கிய துறையினையும் பயன்படுத்திக் கொண்டது. இது குறித்து திரு. ஏ. இளஞ்செழியன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

சமூக சீர்திருத்த, பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளை பிரதான கருத்துக்களாகக் கொண்டு, பெரியார் வெளியிட்ட திராவிட நாடு, நாத்திகம், குடியரசு, அண்ணா வெளியிட்ட திராவிட நாடு, ஹோம் லேண்ட், காஞ்சி, கலைஞர் கருணாநிதி வெளியிட்ட முத்தாரம், முரசொலி என்பவற்றோடு மாலைமணி, தீப்பொறி, தென்றல், போர்வாள் போன்ற ஏடுகளை தோழர்களிடையே விநியோகித்து கலை, இலக்கியத்துறையில் அவர்களையும் ஈடுபடுத்தி, எழுதத் தூண்டியதில் பெரும்பங்களிப்பு இ.தி.மு.க. வினதே. பத்திரிகைத் துறை, எழுத்துத் துறை, பேச்சுத்துறை என்பவற்றில் இ.தி.மு.க. புதிய பரிணாமத்தை ஏற்படுத்தியது.²⁷

இவ்வாறாக தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த பத்திரிகைகள் துண்டுப் பிரசுரங்கள், நூல்கள் என்பன இவர்களில் தாக்கம் செலுத்தின என்ற போதிலும் அவை மலையகச் சூழலுக்கேற்ற வகையில் புதிய வடிவத்தினையும் பெற்றிருந்தன. மொழியுரிமை, பெண்விடுதலை, சாதிய எதிர்ப்பு, மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பு, மலையக தமிழர்கள் ஓர் தேசிய இனம் என்ற அடையாளத்திற்கான போராட்டம் என்பனவற்றினை முன்னிறுத்தியே இவர்களது செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன.

அக்காலச் சூழலில் தோட்டங்களில் மேடையேற்றப்பட்ட பல நாடகங்கள் இ.தி.மு.க.தின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டவையாக அமைந்திருந்தன. மலையக மக்கள் இம் மண்ணுக்குரியவர்கள். அவர்கள் மலையக தமிழர் என்ற அடையாளத்துடன் வாழ்கின்றவர்கள் என்ற சிந்தனையை முன்னிறுத்தி வெளிவந்த ‘யார் நாடற்றவன்’ என்ற நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். இந்நாடகம் நோட்டன் லக்ஸ்பான் தோட்டத் தொழிலாளர்களால் தயாரிக்கப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டது. இவை தவிர எலியாஸ், மு.வே.பொ. சாமி, க.ப. சிவம், இல. நாகலிங்கம், இரா.அ. இராமன், க. தமிழ்மாறன், நவஜோதி, மலைத்தம்பி, குறிஞ்சி தென்னவன், டி.எம். பீர்முகமது, அந்தனி ஜீவா, முத்தமுகு, மு. நேசமணி முதலானோரின் எழுத்துக்களில் இவ்வியக்கத்தின் பாதிப்பினை அறியக் கூடியதாக உள்ளன.

இவ்வகையில் இ.தி.மு.க.தின் செல்வாக்கினை அதன் தனித்துவமான போக்கினை மலையக இலக்கியத்தில் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இவ்வியக்கம் குறித்தோ அல்லது அதன் பின்னணியில் தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்கள் குறித்தோ காய்தல் உவத்தல் அற்ற ஆய்வு இதுவரை தோன்றவில்லை. இவ்வியக்கத்தின் போர்க் குணமிக்க சமுதாயக் கூறுகளை மக்கள் போராட்டத்திற்கு சாதகமான வகையில் உள்வாங்கிக் கொள்வதுடன் அதன் பலவீனங்கள் காணப்பட வேண்டும். இப்பணியில் முதல் முயற்சியை முன்னெடுத்த அ.முத்துலிங்கத்தின் “எழுதப்படாத வரலாறு” காத்திரமான வகையில் அதனைச் செய்யத் தவறிவிட்டது.

இன்று தமிழகத்தில் முனைப்படையும் ‘தலித்தியம்’ பெரும்போக்காக பார்ப்பனியத்தை மட்டுமே பிரதான எதிரியாகக் கருதிய பெரியாரியம் இழைத்த அதே வகையிலான தவறையே மீளுருவாக்கஞ் செய்கிறது. மேலாதிக்க வாதம், ஏகாதிபத்தியம், நவகாலனித்துவம் ஆகியவற்றுக் கெதிரான முரண்பாட்டை பிரதானமானதாய்க் கொண்டு அதனோடு இணைந்து அடக்குமுறையாட்சி புரியும் பார்ப்பனியத்துக்கு எதிரான முரண்பாட்டையும் முதன்மையானதாய்ப் பார்ப்பதே அவசியம்.²⁸

இந்த அபாயம் மலையகத்தில் இ.தி.மு.க. ஆய்வின் போதும் ஏற்பட சந்தர்ப்பம் உள்ளது. மார்க்சிய இயக்கங்களையும் அதன் சமுதாயம் சார்ந்த நடைமுறைகளையும் தகர்த்துவிடுவதற்காக அதன் பலவீனமான பக்கங்களை மட்டுமே தூக்கிப் பிடிப்பது அழிவிற்கே இட்டு செல்லும். எனவே ஆழமான நுட்பமான மார்க்சிய ஆய்வுகளின் மூலமாகவே இதனைச் சாதிக்க முடியும்.

பாரம்பரிய தொழிற்சங்க அமைப்பு முறையினை நிராகரித்துவிட்டு மலையக மக்கள் தொடர்பான முற்போக்கான கருத்தினை முன்னெடுத்து வந்த சமூக அரசியல் பண்பாட்டு இயக்கங்கள் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. இதற்கு திரு.இர. சிவலிங்கம் தலைமை தாங்கினார். ‘மலையகம்’ என்ற கருத்தியலை உருவாக்குவதிலும் சீர்திருத்தவாத சிந்தனைகளை முன்னெடுப்பதிலும் செயற்பட்டவர் அவர். மலையகத்தின் பாரம்பரிய தொழிற்சங்க வாதிகள் அக்கால கட்டத்தில் பெற்றுத்தர முடியாதவற்றை பெற்றுத் தந்தவர் திரு இர. சிவலிங்கம் எனக் கூறுவது தவறாகாது.

இக்காலத்தில் பண்பாட்டு ரீதியாக, கல்வி வளர்ச்சிக்காக பல்வேறு நடவடிக்கைகள் முன் எடுக்கப்பட்டன. மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்துக்கூடாக மலையக இலக்கியம் வளர்க்கப்பட்டது. அவ் வமைப்பின் தலைமை, பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியம் என்பதை அதன் கருத்தியலாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தாலும் அதனால் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை இலக்கியப் பரப்பில் நிராகரிக்க முடியவில்லை. எனவே, மனிதாபிமான அடிப்படையிலான இலக்கிய நடவடிக்கைகளே இவர்களில் முதன்மை பெற்றுக் காணப்பட்டன.²⁹

மூன்றாவது போக்காக திரு. சண்முதாசன் தலைமையிலான இடது சாரி இயக்கமானது புதியதோர் பரிணாமத்தை எட்டியிருந்தது. இவ் வியக்கம் மலையக மக்களிடையே வேர் கொண்டு கிளை பரப்பிய போது தொழிலாளர்கள், புத்திஜீவிகள், மாணவர்களெனப் பல்வேறு பட்ட ஆளுமைகளைத் தன் நோக்கி ஆகர்சித்திருந்தது. உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்ட முனைப்பை இவ்வியக்கம் உணர்த்தி இருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட மக்கள் எழுச்சிக்கு மடக்கும்பர, மேபீல்ட், பதுளை கீனாகலை ஆகிய இடங்களில் இடம் பெற்ற போராட்டங்களை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

இவ்வாறான சூழலில் இலக்கியம் படைத்த சி.வி., என்.எஸ்.எம். இராமையா முதலானோரின் படைப்புக்கள் தம் காலகட்டத்து எழுச்சிகளையும் போராட்டங்களையும் இயக்கங்களையும் பொருளாகக் கொள்ளவில்லை என்பது ஆய்வு நிலைப்பட்ட உண்மையாகும். சி.வி.யின் ‘வீடற்றவன்’ என்ற நாவல் அக்காலகட்டத்தில் மலையகத்தில் இயங்கிவந்த மக்கள் நலன் சார்ந்த இயக்கங்களைக் குறிக்கவில்லை. பாரம்பரிய தொழிற்சங்க அமைப்பினையே சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது. அவ்வகையில் அக்காலப் பின்னணியில் ஒரு போக்கினை எடுத்துக் காட்டுகின்ற இந்நாவல் அதன் மறுபக்கத்தை காட்டத் தவறிவிடுகின்றது.

பாரம்பரிய அமைப்புகளுக்கும், இடதுசாரி இயக்கங்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டை யோ. பெனடிக்ற் பாலனின் 'சொந்தக்காரன்' என்ற நாவல் சித்திரித்து காட்டுகின்றது. இருப்பினும் இந்நாவல் யதார்த்தச் சிதைவினைக் கொண்டு காணப்படுவதால் அம்முயற்சி முழுமையடைய வில்லை எனலாம்.

இர.சிவலிங்கம், திருச்செந்தூரன் முதலானோரது சிந்தனைச் செல்வாக்குக்குட்பட்ட எழுத்தாளர்களாக எம். வாமதேவன், பி. மரியதாஸ், சாரல்நாடன், மு.சிவலிங்கம் முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம். பொதுவாக இவர்களது ஆரம்ப காலப் படைப்புகள் பிரஜா உரிமை பறிப்பு, சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் நாடு கடத்தப்பட்ட மலையக மக்களின் நிலை, சிங்கள பெருந் தேசிய வாதத்தால் இம்மக்கள் மீது ஏற்படுத்தப்பட்ட அடக்குமுறைகள், என்பவற்றை பற்றியதாக அமைகின்றன. திருச் செந்தூரனின் 'உரிமை எங்கே' என்ற சிறுகதை பிரஜா உரிமைப் பறிப்பு தொடர்பாக கூறுகின்றன. இவ்வாறானதோர் கருத்தோட்டத்தினை, நிலைமையை அ.செ. முருகானந்தனின் 'காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை எங்கே' என்ற கதையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

இத்தகைய சிந்தனைப் போக்கில் கால்பதித்து இலக்கியம் படைத் தவர்களில் தெளிவத்தை ஜோசப், சி. பன்னீர்செல்வம், பரிபூரணன், மலரன்பன், மல்லிகை சி. குமார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இந்த மரபில் வந்த சிலர் காலப் போக்கில் மார்க்ஸிய சித்தாந்தங்களினால் கவரப்பட்டு இலக்கியம் படைப்பவர்களாக மாற்றமடைந்தனர். மரியதாஸின் பரிணமிப்பு இதற்கு தகுந்த எடுத்துக் காட்டாகும். இவரது 'பயணம்' என்ற சிறுகதை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். மனித உறவுகளிலும், சிந்தனைப் போக்குகளிலும் பணத்தின் ஆதிக்கம் எவ்வளவு தூரம் புரையோடிப் போயுள்ளது என்பதனை அழகுற சித்திரித்துக் காட்டுவதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. முதலாளித்துவச் சூழ்நிலை, ஏழைகளின் வாழ்வில், குடும்ப உறவில் எத்தகைய பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதனை அழகுற எடுத்துக் காட்டுகின்றது இச் சிறுகதை.

இதன் மறுபோக்கிற்கு உதாரணமாக சாரல்நாடன், மு. சிவலிங்கம் முதலானோரின் சிறுகதைகளைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களது பெரும் பாலான கதைகளில் உழைக்கும் மக்கள் பாத்திரமாக படைக்கப்பட்டிருப்பினும் அவை மத்திய தரவர்க்க கண்ணோட்டத்திலேயே படைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் அறுபதுகளில் இடது சாரி இயக்க வளர்ச்சியின்

முதற்கட்ட வெளிப்பாடாக தோட்டத் தொழிலாளர்களை ஒடுக்கி அடக்கிய நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு எதிராகவே வெளிப்பட்டது. உதாரணமாக தோட்டங்களில் வேலைபார்த்த கணக்குப்பிள்ளைமார்கள் தொழிலாளர் பெண்களை இலகுவாக பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்தக் கூடியவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அவ்வாறான கணக்குப் பிள்ளைமார்கள் பலரின் கைகள் வெட்டப்பட்டதும், கொல்லப்பட்டதும் இப்பின்னணியில் தான். இப்பண்பு உழைக்கும் மக்கள் சார்ந்த எழுச்சியை வெளிப்படுத்தி நின்றது. இத் தொடர்பில் கவிஞர் ஒருவரின் வரிகள் இவ்வாறு வெளிப்பட்டுள்ளன:

தண்டுகலா தோட்டத்திலே
திண்டு முண்டு கணக்கப்பிள்ளை
துண்டு துண்டா வெட்டிப்பாருங்க
யாரோ தாங்க
கண்ட துண்டமாக போச்சிங்க
கழுத்து முண்டம்
கைலாசம் சேர்ந்திருச்சிங்க.³⁰

இவ்வாறானதோர் சூழலில் தோட்டப்புற உத்தியோகஸ்தர்களின் ஒடுக்கு முறைகளை மறைத்து அவர்களிற்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான ஒரு சமரசத்தை ஏற்படுத்துகின்ற முயற்சியாகவே சாரல் நாடனின் பல சிறுகதைகள் அமைந்து காணப்படுகின்றன. அவர் எழுதிய 'எவளோ ஒருத்தி' என்ற கதை இப்பின்னணியை எடுத்துக் காட்டுகின்றது என்ற போதினும், அப் போராட்டத்தின் மீதான 'நம்பிக்கை வறட்சியை ஏற்படுத்துவதாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

இக்காலத்திலும் இதனைத் தொடர்ந்தும் பல நாவல் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கோகிலம் சுப்பையாவின் 'தூரத்துப் பச்சை', டாக்டர் நந்தியின் 'மலைக்கொழுந்து', யோ. பெனடிக்ற் பாலனின் 'சொந்தக்காரன்', தோ. சிக்கன் ராஜீவின் 'தாயகம்', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'காலங்கள் சாவதில்லை', கே.ஆர். டேவிட்டின் 'வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது' ஆகியவை நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. எஸ். அகஸ்த்தியரின் 'திருமணத்துக்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள்' என்ற நாவலிலும் 'கோபுரங்கள் சரிகின்றன' என்ற குறுநாவலிலும் வேறு சில பத்திரிகைத் தொடர்கதைகளிலும் மலையக வாழ்வு நோக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மலையக வாழ்வையே களமாக கொண்டு நூலுருப் பெற்ற நாவல்களில் வியந்து குறிப்பிடத்தக்கவை, 'தூரத்துப்

பச்சையும்', 'சொந்தக்காரனு'மாகும். மலையக தொழிலாளரின் துயர வரலாற்றினை அவலச் சுவையுடன் சித்திரிக்கின்றது 'தூரத்துப் பச்சை'.³¹

தாயகம், வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது ஆகியவை உருவத் தாலோ உள்ளடக்கத்தாலோ சிறக்கவில்லை. துன்பம் நிறைந்த மலையக தொழிலாளர்பால் வெறும் பரிதாப காடாட்சம் செலுத்தும் நோக்கமோ அல்லது அவர்களை இரவோடு இரவாக புரட்சியில் இறக்கும் அவசரமோ இன்றி அவர்களது வாழ்வை விண்டு காட்டும் சிறந்த தமிழ் நாவல் இனிமேல் தான் தோன்ற வேண்டும்.

அறுபதுகளில் தோற்றம் பெற்ற இவ்விலக்கிய மரபானது எழுபது களின் நடுப்பகுதிவரை தாக்கம் செலுத்தக்கூடியதாக இருந்தது. அதன் பின்னரான இடதுசாரி இயக்கங்களின் தளர்ச்சி, மிதவாத இயக்கங்களின் எழுச்சி, வடகிழக்கு பகுதிகளில் தோற்றம் பெற்று வந்த ஆயுத கிளர்ச்சி என்பன காரணமாக மலையகத்தின் வீச்சுடன் திகழ்ந்த எழுத்தாளர் சிலர் தமக்கு பாதுகாப்பு தேடியும், மற்றும் கம்பீரத்திற்கும், வயிற்று பிழைப் பிற்கு வழிதேடியும் மிதவாத இயக்கங்களில் புகலிடம் தேடினர்.

இதை தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் மல்லிகை சி. குமார், மாத்தளை சோமு, மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன், குறிஞ்சி தென்னவன், மலைத்தம்பி, சி.எஸ்.காந்தி, கார்மேகம், அரு. சிவாநந்தம், சி. பன்னீர் செல்வம் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பினை மலையக இலக்கியத்திற்கு வழங்கியுள்ளனர். சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக தமிழகம் சென்று விட்ட கவிஞர் அரு. சிவானந்தனின் குரல் இப்படி ஒலிக்கின்றது:

நான் பிறந்த நாட்டினிலே
நான் இருக்க விதியில்லை
என் ஜென்மப் பூமியிலே
எனக்கு உரிமையில்லை³²

இப்பரம்பரையினர் எண்பதுகளிலும் எழுதக் கூடியவர்களாகத் தொடர்ந்து மலையக இலக்கியத்தில் சுவடு பதித்தனர். எண்பதுகளில் ஆரம்பத்தில் சு. முரளிதரனின் வரவு புதிய பதிவுகளை எமக்கு ஏற்படுத்துகின்றது.

சங்கங்களுக்காகச் செத்தது போதும் - இனி
எங்களுக்காய் சாவோமென எழுதப்பட்ட
முதல் அத்தியாயம் சிவனு லெட்சுமணன்!

நாம் வதியும்

ஏழாயிரம் ஏக்கரா

பாதையாக வேண்டுமென பதறினான்.

மலையக மக்களின் மனவெளிகள் தோறும்

நிறைந்தது - அந்த

டெவன் நீர் வீழ்ச்சியில்

வீரச்சாவின் வெடியோசை

இன்றும் எதிரொலிக்க

இறந்து போன லெட்சுமணன்

எழுபத்தேழின் விடிவெள்ளி.³³

என்ற வரிகள் தனிக் கவனத்துக்குரியன.

இக்காலகட்டத்தில் சி.வி., என்.எஸ்.எம் இராமையா முதலியோர் தொடங்கி வைத்த இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் இன்னொரு பரிமாணத்தை நாம் இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற 'தீர்த்தக்கரை' சஞ்சிகையில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எண்பதுகளில் இடம்பெற்ற காட்டுமிராண்டித் தனமான வன்முறைகளை ஆனந்தராகவனின் கதைகளிலும், வன்முறையின் பின்னர் துளிர்க்க கூடிய வசந்தகால நம்பிக்கைகளை கேகாலை கைலைநாதனின் கதைகளிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மலையக சிறாரின் குறிப்பிட்ட நிலையினைத் தொட்டுக் காட்டுவதில் ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ் கதை முக்கியத்துவமிக்கதாகக் காணப்படுகின்றது. அவ்வாறே வடகிழக்கில் தோற்றம் பெற்ற தேசிய இயக்கத்தின் சுவாலைகளை மக்கள் கோட்பாட்டின் நிலைநின்று எழுதுவதாக பிரான்சிஸ் சேவியரின் சிறுகதைகள் காணப்படுகின்றன. மலையக வாழ்வியல் பின்னணியிலிருந்து இலக்கியம் படைக்க முற்பட்டமை இதற்கான அடிப்படையாக அமைந்திருக்கும் எனக்கூறலாம். எண்பதுகளில் மலையக மக்களிடையே தோற்றம் பெற்ற புத்திஜீவிகள் அம்மக்களை விட்டுச்செல்கின்ற குணாதிசயம் கொண்டவர்களாக (ஒப்பீட்டளவில் எண்ணிக்கையில் அதிகமானோர்) காணப்பட்டமையை நூரளை சண்முகநாதனின் 'பெரியசாமி பீ.ஏ. ஆகிவிட்டான்' என்ற கதை சித்திரிக்கின்றது.

தொடர்ந்து தொண்ணூறுகளில் மலையக இலக்கியம் புதிய செல்நெறியுடன் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படுவதைக் காணலாம். அறுபதுகளில் காணப்பட்ட இலக்கியப் போக்கின் இன்னொருகட்ட வளர்ச்சியை இக்காலப்பகுதியில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இக்காலத்தில் மலையக இலக்கியத்தில் இருவிதமான போக்குகளை இனங்காணக் கூடியதாக உள்ளது. ஒன்று முற்போக்கு உணர்வுடனும் சமுதாயக் கண்ணோட்டத்துடனும் இலக்கியம் படைத்த சிலர் இக்காலகட்டத்தில் சிதைவடைந்து அல்லது அதற்கு எதிரான நிலைப்பாடு கொண்டவராக மாற்றமடைவதைக் காணலாம். இதற்கு தக்க எடுத்துக் காட்டுகளாக தி.ஞானசேகரனின் 'குருமதிமலை' நாவலில் வெளிப்பட்ட சமுதாய உணர்வு 'லயத்துச்சிறைகள்' என்ற நாவலில் சிதைவடைந்து செல்வதையும், அவ்வாறே சு. முரளிதரனின் சமுதாயப்பார்வை 'தேசத்தின் கரங்கள் சொல்லும் செய்தி' என்ற கவிதையில் பலவீனமடைவதையும், தீர்த்தக் கரையின் ஆசிரியர் திரு. எல். சாந்திகுமார் கோட்பாட்டு ரீதியாக தளர்வுற்றது மட்டுமன்றி எழுத்துலகிலிருந்தே ஒரு அஞ்ஞாதவாசம் சென்று விட்ட துயரினையும் கூறலாம். இவை தவிர சமுதாய நோக்கம் கொண்ட கவிதைகளையே எழுதிக் குவித்தால் மானுட காதலையும், அன்பையும் யார் பாடுவார் என்ற பிரகடனத்துடன் வெளிப்பட்ட செல்வியோகேஸ்வரி துரைபாண்டியின் கவிதைகளிலும், இப்பண்பிலேயே கால்பதித்து சற்று பாலியல் விசாரத்திலே வேறுபட்டு நிற்கும் பெ. லோகேஸ்வரனின் கவிதைகளிலும் காணத்தக்க உலகு தனிவகையானது. அதீத நம்பிக்கை வறட்சி, அந்நியப்பாடு, மனோவிகாரம், போலி மேதாவித்தனம், வரலாற்று உணர்வின்மை என்பன இவர்களது கவிதைகளில் மலிந்து காணப்படுகின்ற பண்புகளாகும்.

இதற்கு மறுபுறமாக சமுதாய சிந்தனையுடனும், வரலாற்றுணர்வுடனும் இலக்கியம் படைக்கக்கூடிய நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களும் மலையக இலக்கியத்தில் தென்படத் தொடங்கினர். இப்பண்பு கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டது போன்று இரு தளங்களில் (முற்போக்கு சிந்தனை, மார்க்சிய சிந்தனை) இடம்பெற்று வருகின்றது எனலாம். மலையக மக்களிடையே காணப்படுகின்ற புராண இதிகாச கதைகளை கொண்டு அதன்வழி சமகால பிரச்சினைகளை கவிதையினூடாக எடுத்துக் கூறுவதில் மல்லிகை சி.குமார் தனித்துவ மிக்கவராக விளக்குகின்றார்.

இவ்விடத்தில் ஒரு முக்கிய செய்தி கூறவேண்டியுள்ளது. தொண்ணூறுகளுக்கு முற்பட்ட கால மலையக இலக்கியம் ஒரு விமர்சன செல்நெறிக்கு அப்பாற்பட்டதாகவே இருந்து வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது.

இக்காலப்பகுதியில் மலையக இலக்கியத்தில் ஆய்வுத்துறை வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது. சாரல் நாடன், அந்தனிஜீவா (தரமானபத்தி எழுத்தாளர் என்பது பொருந்தும்), தெளிவத்தை ஜோசப் முதலானோர் மலையக இலக்கியம் பற்றி ஆய்வுகளை முற்போக்கு நிலைநின்று முன் வைத்துள்ளனர்.

மார்க்சிய நிலைநின்று மலையக இலக்கியத்தை ஆய்வு செய்தவர்கள் அச்சித்தாந்தத்தை மாறிவருகின்ற சமூக சூழ்நிலைக்கேற்ப பிரயோகித்து ஆய்வுகளை வெளிக்கொணர்ந்தவர்களாக பி.மரியதாஸ், எம்.முத்துவேல், வ. செல்வராஜா, லெனின் மதிவானம், ஜெ. சற்குரு நாதன், ஜே. ட்ரொட்ஸ்கி போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

மலையகத்தில் கட்சி அமைப்புகள் தோன்றி பலமாக செயற்பட்டன என்ற போதினும் கட்சி இலக்கியம் தோன்றாதிருப்பது துரதிருஷ்டமானதொன்றாகும். 1970களில் செங்கொடி சங்க கூட்டங்களில் கட்சி சார்ந்த பாடல்கள் சில இயற்றப்பட்டு திரையிசை பாடல்களின் மெட்டுகளில் பாடப்பட்டன. அவை போராட்டத் தீ - 1, போராட்டத் தீ-2 என இரு சிறிய நூல்களாக வெளிவந்தன. அப்பாடல்கள் உள்ளடக்க ரீதியாகவோ உருவ ரீதியாகவோ மலையக சமுதாயத்தின் யதார்த்தத்தை பிரதிபலிப்பதாக அமைந்திருக்கவில்லை. அந்தவகையில் மலையகத்தில் கட்சி இலக்கியம் என்பது இனித்தான் தோன்ற வேண்டியுள்ளது.

அறுபதுகளில் இடம்பெற்ற இடதுசாரி இயக்கத்தினை இலக்கிய மாக்கும் முயற்சிகள் இக்காலப் பகுதியில் இடம் பெறுகின்றது. கேகாலை கையிலை நாதனின் 'அறுபதுகளில் மலையக வாழ்வியலின் கீற்று' என்ற விவரணமும், எம். முத்துவேலின் 'அறுபதுகளிலான மலையக தமிழிலக்கிய ஸ்தாபித பிரயத்தனங்கள்' என்ற கட்டுரையும், இதற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாக அமைகின்றன.

அறுபதுகளில் மலையகத்தில் முனைப்புற்றிருந்த இடதுசாரி கட்சி குறித்தும் அதன் ஆளுமைகள் குறித்தும் இலக்கியமாக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொள்கின்றபோது பிறிதொரு முக்கியமான அம்சமும் கவனத்தி லெடுத்தல் அவசியமாகும்.

இலங்கையில் தொழிலாள வர்க்க அரசியலைத் தீவிரமாக முன்னெடுத்த தோழர் சண்முகதாசன் வலதுசாரி சந்தர்ப்பவாத அரசியலுக்கு எதிராகவும், ட்ரொட்ஸ்கிய திரிபுவாதத்திற்கு எதிராகவும் காத்திரமானதோர் தத்துவ போராட்டத்தை முன்னெடுத்தார். அதேசமயம் அவரின் அகச் சார்பான தவறுகளும் அவற்றின் விளைவுகளும் இடதுசாரி

இயக்கத்தை பல பின்னடைவுகளுக்கு இட்டு சென்றன என்பது விமர்சன நிலைப்பட்ட உண்மையாகும்.

அறுபதுகளின் இறுதி ஆண்டுகளிலும் எழுபதுகளின் ஆரம்ப ஆண்டுகளிலும் அவரைச் சுற்றி நின்ற புரட்சிச் சக்திகளே அவரை நோக்கி பல கேள்விக்கணைகளைத் தொடுக்க ஆரம்பித்தன. புரட்சிகர கருத்துக்களைப் பிரசாரப்படுத்தி அதற்கு தத்துவார்த்தக் காரணங்களை முன்வைத்து ரஷ்ய, சீனப் புரட்சிகளின் அனுபவங்களை உதாரணமாக்கி பிரச்சார மட்டத்தில் நின்றதில் சண்முகதாசன் சரியான பாத்திரத்தை வகித்த போதிலும், அவற்றை இலங்கையின் யதார்த்த நிலைமைகளுக்குப் பொருந்தும் வகையில் எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதில் சரியான தலைமைத்துவத்தை அவரினால் வழங்க முடியாத நிலைமைக்கு உள்ளாக வேண்டி ஏற்பட்டது. நடைமுறை பற்றிய கேள்விகள் மீண்டும் மீண்டும் முன்வைக்கப்பட்டபோது சண்முகதாசன் தத்துவங்களுக்குள் மட்டுமே தலை புதைத்து நின்றாரே தவிர அவற்றின் நடைமுறைக்கு உகந்த வழி முறைகளை முன்வைக்க முடியாத கையறு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். சொல்லுக்கும் செயலுக்குமான இடைவெளி அதிகரித்துச் செல்லும் நிலை உருவாகியது. இதனால் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் அவரது தலைமைத்துவத்தை நிராகரித்து பல்வேறு குழுக்களாகவும், தனி நபர்களாகவும் பெரும்பாலானவர்கள் வெளியேறிச் செல்ல நேரிட்டது. ஒரு காலத்தில் கூட்டுத் தலைமையும் - தனிநபர் பொறுப்பும், விமர்சனம், சுயவிமர்சனம் என்ற கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வழி முறை பின்பற்றப்பட்ட நிலையில் சண் ஆற்றிய சாதனைகளும், பங்களிப்பும் பிற்காலத்தில் எதனையும் எதிர்த்துக் கேள்வி கேட்டால் அத்தகையவர்கள் கட்சியை விட்டுப் போய்விட வேண்டும் என்ற பாதகமான அம்சங்கள் மேலி நின்ற நிலைக்குத் தலைமை தாங்க வேண்டிய நிலைக்குச் சீரழிந்தார். இதனால் அவரது தலைமையிலான கட்சி ஒரு ஜனநாயக மத்தியத்துவம் அற்ற கட்சியாகவும், தனிநபர் வழிபாடு மிக்க ஒரு சிலரை மட்டும் கொண்டதான கட்சியாகவும் இருப்பதில் திருப்திகாணும் நிலைக்கு அவர் செல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது.³⁴

இத்தகைய புரிதலுடன், விமர்சனம் சுயவிமர்சனம் என்ற அடிப்படையில் வெளிப்பட்ட ஆளுமைகள் குறித்தும், இத்தவறுகளை கவனத்திலெடுத்து அதனுடாக மக்கள் சமூகமாற்றத்துக்கான போராட்டங்களை முன்னெடுத்த சக்திகள் குறித்தும் இலக்கியம் படைக்க வேண்டிய கட்டத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

இவை தவிர மலையக இலக்கியம் குறித்து முற்போக்குடன் கூடிய ஆய்வுகளை வெளிக்கொணர்வதில் பேராசிரியர்கள் க. அருணாசலம், அம்பலவாணர் சிவராசா, தில்லைநாதன், கலாநிதி துரைமனோகரன் முதலானோரின் முயற்சிகளும் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கன.

இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்தும் நோக்க வேண்டியுள்ளது. தலைகுனிய வேண்டிய தனிமனித சண்டைகளாலும் எழுத்தாளனைத் தனிமைப்படுத்தி தாக்கும் குழுமனப்பாங்காலும் வலுவிழந்து கிடக்கும் மலையக இலக்கியம் அதனை இம்மண்ணுக்கே உரித்தான மக்கள் தத்துவத்தால் கட்டமைக்கின்ற போது எமது தேசத்திற்கு மாத்திரமன்று உலகிற்கே நன்மையளிக்க வல்லதாக மிளிர்க் கூடிய வாய்ப்பு உண்டு. அரசியலில் எவ்வாறு ஒரு புரட்சிகர ஐக்கிய முன்னணி அவசியமோ அவ்வாறே கலை இலக்கியத்திலும் அத்தைய புரட்சிகர ஐக்கிய முன்னணியின் அவசியம் உள்ளது. சினேக முரண்பாடுகளை பகை முரண்பாடுகளாகக் காட்ட முனையும் தனிமனித குரோதங்களைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளல் அவசியமாகும். உலகமயமாதல் சூழல் எவ்வாறு பொது மக்களை பாதித்திருக்கின்றதோ அவ்வாறே தேசிய ஜனநாயக முற்போக்கு சக்திகளையும் பாதித்திருக்கின்றது என்பதை அண்மைக்கால கலை இலக்கிய செயற்பாடுகள் எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சமுதாயம் சார்ந்த கோட்பாடுகளை ஆழமாக கற்பதன் மூலமாகவும் அது தொடர்பான நடைமுறையில் ஈடுபடுவதனாலும் இப்பிரச்சினைக்கான தீர்வைக் காண முடியும் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய செல்நெறியில் மலையக இலக்கியம் அதன் பிரிக்க முடியாத பிரதேச இலக்கியமாக அமைந்துள்ளதுடன், தனித்துவப் பண்புகள் கொண்டதாகவும் காணப்படுகின்றது. அதே சமயம் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பரப்பினை செழுமைப்படுத்துவதில் முக்கியத்துவ மிக்கதாகவும் காணப்படுகின்றது. “மலையகத்து ஆக்க இலக்கிய பாரம் பரியம் ஈழத்து இலக்கியவாதத்தினை ஆழ அகலப்படுத்தியுள்ளது”³⁵ என்ற பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் கூற்று இதனையே நிரூபணம் செய்கின்றது எனக்கூறின் அது தவறாகாது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சிவத்தம்பி. கா, (1978), ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட் சென்னை, பக்.03.
2. மே.கு.நா.ப - பக். 30, 04.
3. முத்துவேல் எம்., (1999) (கட்டுரையாசிரியர்) அறுபதுகளிலான மலையக தமிழ் இலக்கிய ஸ்தாபிதப் பிரயத்தனங்கள், புதுவசந்தம் (வெள்ளி விழா சிறப்பிதழ்) தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, வவுனியா, பக்.27.
4. சாந்திசுமார் எஸ். (கட்டுரையாசிரியர்), (1981) தீர்த்தக்கரை, ஹட்டன் ஜனவரி மார்ச் பக்.27.
5. சிவத்தம்பி கா., (1995) மலையக இலக்கியம் மறக்கப்படக்கூடாத மறுபக்கம், மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்திய விழா, சிறப்பு மலர், பக். 01.
6. சுபத்திரன், (1997) சுபத்திரன் கவிதைகள் பூவரசுகள், மட்டகளப்பு, பக். 143.
7. சிவத்தம்பி கா., (1995) எழுத்தாளனும் சித்தாந்த நிலைப்பாடும், புதுமை இலக்கியம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கொழும்பு.
8. லெனின் வீ.இ., (1974) சோசலிச சித்தாந்தமும் கலாச்சாரமும் குறித்து, முன்னேற்றப் பதிப்பகம், மாஸ்கோ, பக்.8.
9. முத்துவேல், எம்., மலையக தமிழிலக்கியம் பற்றிய எண்ணக்கருக்கள், கல்விமாணிப்பட்டக் கற்கைநெறிக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரை (1994 -1997) தேசிய கல்வி நிறுவகம், மஹரகம், பக். 16.
- 9a. சிவசேகரம். சி, (2000) எசமானர்களும் எதிர்ப்பு இலக்கியமும், தேசியகலை இலக்கிய பேரவை. கொழும்பு. பக். 22.
10. சுப்ரமணிய பாரதியார், (1994) சி.மேற்கொள் அருணாசலம் க.மலையகதமிழ் இலக்கியம், தமிழ் மன்றம், இராஜகிரிய, 91.
11. மே. கு நா., பக்.92.
இக்கருத்தினை கலாநிதி க. அருணாசலம் மலையக தமிழிலக்கியம் என்ற அவரது நூலில் முன்வைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.
12. வேலுப்பிள்ளை சி.வி., (1987) புதுமை இலக்கியம், மக்கள் மறுவாழ்வு, சென்னை, பக்.23.
13. கேசவன் கோ., (1998) தலித் இலக்கியம் சில கட்டுரைகள், புதுமை பதிப்பகம், மதுரை, பக்.30, 31.
14. கைலாசபதி க., (1983) மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள், முன்னுரை, கலைநகர் பதிப்பம், சென்னை.

- 14a. முருகானந்தன் ச., (1990) தமிழக நாட்டில் புற மக்களின் பாடல்கள் , தமிழ்புத்தகாலயம் - சென்னை பக். 11.
- 14b. வேலுப்பிள்ளை சி.வி. மு.கு.க. பக். 32
15. வேலுப்பிள்ளை சி.வி., மே.கு.நா., பக். 16.
16. மு. கு. நா., பக். 17.
17. மு. கு. நா., பக். 95.
18. மு. கு. நா., பக். 96.
19. சிவத்தம்பி, கா., மே.நா., பக்.30.
20. அந்தனிஜீவா, (1995) மலையகமும் இலக்கியமும், மலையக வெளிட்டகம், கொழும்பு, (மேற்கோள்), பக்.13.
21. மே.கு.நா., பக். 14.
22. சாரல்நாடன் (மேற்கோள்) (1997) மலையகம் வளர்த்த தமிழ், துரைவி பதிப்பகம், கொழும்பு, பக்.125
23. Velupillai C.V. (1954) In Ceylon Tea Garden, Harrision Peiris, Colombo. p.1.
24. சிவப்பிரகாசம் எஸ்., நந்தலாலா சஞ்சிகை, ஹட்டன், பக்.29.
25. வேலுப்பிள்ளை சி.வி., (1992) கலாநிதி கைலாசபதி காலத்திற்கு சொந்தமானவர் குன்றின் குரல் தோட்டப்பிரதேசங்களுக்கான கூட்டு செயலகம், கண்டி, டிசம்பர் பக்.22.
26. கைலாசபதி க., (2000) மேற்கோள் லெனின் மதிவானம் “மலையகம் என்ற பின் புலத்தின் கைலாசபதி என்ற மனிதர்”, மல்லிகை 35வது ஆண்டு மலர், கொழும்பு, பக்.85.
27. இளஞ்செழியன், ஏ., (2000), ‘ஈழத்தில் பெரியார் முதல் அண்ணா வரை’, நாவலர் இளஞ்செழியன் பொன்விழா குழு, கண்டி பக். 130.
27. மே. கு. நா . பக். 132.
28. இரவிந்திரன் ந. (1997), பின் நவீனத்துவமும் அழகியலும் ‘வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம்’ பக். 28, 29.
29. முத்துவேல், எம், மேற்குறிப்பிடப்பட்டள்ள கட்டரை, புதுவசந்தம் வெள்ளி விழா மலர், பக்.31.
30. நித்தியானந்தன் மு. (மேற்கோள்) (1995) துங்கிங்ந்த சாரலில் என தினகரனில் வந்த தொடர் கட்டுரை.
31. தில்லைநாதன் சி. மலையகமும் தமிழிலக்கியமும், தமிழருவி, (1978).

32. அந்தனி ஜீவா (மேற்றோல்) மே.கு. நூல். பக்
33. முரளிதரன், சு., குன்றின் குரல், ஜனவரி 92, முகப்பு அட்டடையில் வெளிவந்த கவிதை.
34. வெகுஜனன், இமயவரம்பன் (1994), கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் தோழர் சன்முகதாசன். புதிய பூமி வெளியீட்டகம், கொழும்பு - பக் - 11, 12.
35. சிவத்தம்பி கா., (1994) முன்னுரை, எல்லை தாண்டாத அகதிகள், தமிழ்க் குரல் பதிப்பகம், சென்னை.

இன்றைய சூழலில் வாசிப்புத் தொடர்பான கருத்தாடல்

“வாசிப்பு மனிதரைப் பூரண மனிதராக்குகின்றது” எனும் கூற்று பாட சாலை முதல் உரையரங்குகள் வரை வாய்ப்பாடாக கூறப்பட்டு வரப் படுகின்றது. ஆனால் அவை இப்பொருளின் உள்ளார்ந்த ஆற்றலினையும் முக்கியத்துவத்தினையும் வெளிக்கொணரத் தவறிவிடுகின்றன. அதன் வெளிப்பாடாகவே வாசிப்பு பற்றிய மேல் நோக்கான பார்வை மலிந்து விட்டதனையும் சமுதாய முரண்பாடுகளிலிருந்தும் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் விலகி நிற்க முனைகின்ற அம்சமாகவே வாசிப்பு அமைந்துள்ளதையும் காணலாம்.

இவ்வாறானதோர் சூழலில் வாசிப்புப் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற போது ‘நெல்லுக்குள் அரிசி’ என்ற பரம இரகசியத்தை கூறுவது போலத் தோன்றும். ஆனால் இத்தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆழமாக நோக்குகின்றபோது பல புதிய விடயங்களையும் உண்மைகளையும் கண்டறியலாம்.

விஞ்ஞானபூர்வமான சிந்தனை என்பது சர்வசாதாரண விடயங்களைக் கூட மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்து விட்டு இது தெரிந்தவிடயம் தானே என முடிவு கட்டிவிடாமல் அதனையே ஆழமாகவும் பார்க்க வேண்டும் என்பதாகும்.

வாசிப்பு குறித்த தேடலையும் விஞ்ஞானபூர்வமான பார்வைக்குட்படுத்தி ஆய்வு செய்வதன் மூலம் இத்துறைசார்ந்த காத்திரமான விடயங்கள் பலவற்றினை வெளிக்கொணரலாம். ‘நெல்லுக்குள் அரிசி’ என்ற விடயம் சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை தெரிந்த விடயமாகும். இதனையே ஆழ அகலப்படுத்தி நோக்குகின்ற போதுதான் “அரிசி

இல்லாத நெல்லும் உண்டு” என்ற உண்மையை அறிய முடியும். அதனையே ‘பதர்’ என்று குறிப்பிடுகிறோம். இங்கு தேடலுக்குட்படுத்தப்படும் விடயங்களிலும் பதர்களை இனங்கண்டு அவற்றினை நீக்கி விடுவதற்கும் வாசிப்பு பற்றிய தெளிவுணர்வு அவசியமானதொன்றாகின்றது.

வாசிப்பு ஏன் அவசியம்?

உலகில் தோற்றம் பெற்ற அனைத்துப் படைப்புகளிலும் மனிதரே மேலான பொருள். மனிதரின் ஆளுமை, கம்பீரம், மேன்மை குறித்து உலக இலக்கிய விற்பன்னர்களில் ஒருவரான மார்க்ஸிம் கோர்க்கி இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“மனிதன் - எத்தனை கம்பீரமாக இச்சொல் ஒலிக்கின்றது. எனக்கு மனிதனை விட சிறந்த கருத்துக்கள் இல்லை. மனிதன் மட்டும் தான் எல்லாப் பொருட்களுக்கும், எல்லாக் கருத்துக்களுக்கும் படைப்பாளி, அற்புதம் செய்வோன் அவனே. இவ்வுலகில் அற்புத அழகுப் பொருட்கள் எல்லாம் அவனது உழைப்பால் ஆனவை. நான் மனிதனுக்குத் தலை வணங்குகின்றேன். ஏனெனில் மனித அறிவுக்கும் கற்பனைக்கும் அப்பால் நான் இவ்வுலகில் வேறொன்றையும் காணவில்லை. மனிதனே எல்லாப் பொருட்களுக்கும், கருத்துகளுக்கும் படைப்பாளி.”

புத்தகங்கள் என்பவை மனிதரைப் பற்றி மனிதரால் எழுதப்பட்டவையாகும். இதனால் தான் இவை மகத்தான ஆற்றல் பெற்று விளங்குகின்றன. அவை மனித குலத்தின் வரலாற்றினை, அனுபவத்தினை, வளர்ச்சியினை எடுத்துக் கூறுகின்றன. இன்றைய மனிதர் என்போர் திடீரென வானத்திலிருந்து குதித்தவர் அல்ல. படிப்படியாக மனித குலம் தன் உழைப்பாலும், அனுபவத்தாலும் கற்ற விடயங்களைக் கொண்டே இன்றைய வாழ்வினைச் சிருஷ்டித்துள்ளது.

ஜசுநியூட்டன் புவியீர்ப்பு விசையினைக் கண்டுபிடித்தார். இக் கண்டுபிடிப்பிலேயே அவரது வாழ்நாள் கழிந்துவிட்டது. இன்றைய மனிதர் தம் வாழ்நாளைச் செலவழித்து இதனைக் கண்டறியவேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் நியூட்டனின் அனுபவங்களையும் சிந்தனைகளையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு புதிய கண்டுபிடிப்புகளை நோக்கி முன்னேறிச் செல்லலாம்.

எனவே ‘தேடல்’, ‘வாசிப்பு’ என்ற பதங்கள் மனித வாழ்க்கையின் பிரச்சினைகளையும் முரண்பாடுகளையும் கண்டு, அவற்றிலிருந்து

விடுபட்டு நிற்காமல், அவற்றினை எதிர்கொண்டு புதியதோர் நாகரி கத்தினை நோக்கி மனித வாழ்க்கையினை நகர்த்துவது இதன் தலையாய அம்சமாகும். வாழ்க்கை மீதான காதல், நம்பிக்கையுணர்வு, நேர்மை என்பன புதிய நாகரிகத்தின் உள்ளடக்கங்களாகும்.

எவற்றை வாசிக்க வேண்டும்?

மேற்குறித்த கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குகின்றபோது “வாசிப்பு மனிதரைப் பூரண மனிதராக்குகின்றது” என்ற கருத்து வெளிப் படும். அப்படியாயின், வாசிக்கின்ற அனைவரும் பூரண மனிதர்களா? புத்தகங்கள் அனைத்தும் மனித ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றனவா? இவ்வாறு அடிப்படையான வினாக்கள் எழுகின்றன.

மனித நேயத்தின் ஆணிவேர்களைத் தின்று தீர்த்துவிட்டு மனிதரின் ஆற்றல்களை, பண்புகளை எந்தெந்தவகையில் சிதைக்க முடியுமோ அந்தந்த வகையில் சிதைக்கின்ற நசிவு இலக்கியங்களும் நம்மத்தியில் பல்கிப் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

‘நெல்லுக்குள் அரிசி’ என்ற உதாரணத்திற்கு வருவோம். அரிசி இல்லாத நெல் பதர் எனக் குறிப்பிட்டோம். இவ்வாறு தான் மனிதத் தன்மை இல்லாத புத்தகங்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றினை இனங் கண்டு நீக்குவதற்கும் வாசிப்புடன் கூடிய விஞ்ஞானபூர்வமான பார்வை அவசியமான தொன்றாகிறது.

விஞ்ஞானபூர்வமான பார்வை என்றவுடன் எனது மாணவப் பருவ காலத்து நிகழ்வொன்று ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. நான் பள்ளி மாணவனாக இருந்த காலத்தில் நானும், எனது நண்பர்களும் மர்மக் கதைகளையும், துப்பறியும் நாவல்களையும் அதிகமாக வாசிப்பதுண்டு. இதனால் அவ்வப்போது ஆசிரியர்களின் தண்டனைகளுக்கும் ஆளா கினோம்.

பாடசாலைக் கல்வி முடிந்து வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்தில் காலடி வைத்தபோது தான் நாங்கள் வாசித்த புத்தகங்களில் வெளிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கும், நடைமுறை வாழ்க்கைக்கும் இடையிலான இடை வெளியை உணரமுடிந்தது. எனவே அக்காலகட்டங்களில் இடம் பெற்ற வாசிப்பினால் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்வதற்கோ, அல்லது புதியதொரு சிந்தனைத் தளத்தினை நோக்கிச் செல்வதற்கோ முடியாமல் இருந்தது. வாசிப்பு - பூரணத்துவம் என்பன பற்றிச் சிந்திக்கின்ற போது புத்தகங்களில் கற்ற விடயங்களை யதார்த்த வாழ்வோடு இணைத்தும்,

வரலாற்றுடன் இணைத்தும் தமது அனுபவங்களைப் பட்டை தீட்ட முனைகின்றபோதுதான் அவை அர்த்தமுள்ளனவாகின்றன.

எவ்வாறு வாசிக்க வேண்டும்?

வாசிப்பினை மேல்நோக்காக, தகுந்த அடிப்படையற்ற நிலையில் மேற்கொண்டு மனம்போனபோக்கில் பொருள் கொள்வதனால் எவ்வித பயனும் இல்லை. சில சமயங்களில் இதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை விட தீமைகள் அதிகம். எனவே வாசிப்புத் தொடர்பான செயற்பாட்டில் ஆழ்ந்துகற்றல், கிரகித்துக்கற்றல், குறிப்பெடுத்தல் போன்ற அம்சங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

கேத்திரகணித பாடத்தில் ஒரு தேற்றத்தினை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். ஒரு முக்கோணியின் மூன்று கோணங்களின் கூட்டுத் தொகை 180 பாகையாகும், என்ற தேற்றத்தினை நிறுவும்போது முக்கோணியைப் பற்றி மேலோட்டமாக அறிந்து வைத்திருப்பதனாலோ, அல்லது முக்கோணியின் உருவினைச் சிந்தனையில் கொணர்ந்து சிந்திப்பதனாலோ பூரணத்துவமான விடை இலகுவாகக் கிடைக்காது. ஒரு தாளில் ABC அல்லது PQR போன்ற ஏதாவது மூன்று எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தி முக்கோணியொன்றினை வரைந்து சிந்திக்கும் போது தான், ஏதாவது ஒரு பக்கத்திற்குச் சமாந்தரக் கோட்டினை வரைந்து, அதன் துணை கொண்டு தேற்றத்தினை நிறுவலாம் என்ற விடயத்தினை உணரக் கூடியதாக இருக்கும்.

ஆக, புத்தகங்களை நுனிப்புல் மேய்ந்த நிலையில் வாசிப்பதனால் எந்தப் பயனும் பெறமுடியாது. ஆழ்ந்து வாசித்தல், வாசித்தவற்றின் மையக் கருத்தினைக் கிரகித்து குறிப்பெடுத்தல், அதனைச் சமுதாய யதார்த்தத்துடன் இணைத்துப் பார்த்தல் போன்ற செயற்பாடுகளின் ஊடாக ஒரு புதிய சிந்தனையை நோக்கி நகரவும், வாழ்வினை இன்றைய நிலையை விட முன்னேற்றகரமான நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லவும் கூடியதாக அமையும்.

இன்று மறுவாசிப்பு தொடர்பாக பரவலாகக் கதைக்கப்படுகின்றது. பின்னவீனத்துவவாதிகள் மறுவாசிப்பு என்ற பெயரில் சகலவிதமான சமுதாயக் கூறுகளையும் இலக்கிய படைப்புகளையும் சமுதாய நடைமுறையிலிருந்து அந்நியப்படுத்தி பார்க்கின்றனர். மேலும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்டத்தை சிதைக்க முனைகின்றனர். பின்னவீனத்துவம் கூறும் பெருங்கதையாடலை முற்றாக நிராகரித்த

சிறுகதையாடல்கள், கூறுபடுத்தல் முதலிய அம்சங்கள் உலகை புரிந்து கொள்ளவும் - அதனை மாற்றியமைப்பதற்குமான தத்துவங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்கி, அதன் மீதான சந்தேகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அகச் சார்பான வாசிப்பை முன்வைக்கின்ற பின்நவீனத்துவம் மானுட மீம்பாட்டை சிதைக்கின்றது. வர்க்கப் போராட்டத்தைச் சிதைக்கும் முகமாக இனம், மதம், மொழி, சாதி முதலிய அம்சங்களைத் தீவிரப் படுத்தியுள்ளது. ஒருவரை குறித்தவொரு இனத்திற்குரியவராக உணர்த்தி வைக்கின்றது. ஒருவரை ஒரு சாதிக்குரியவராக உணர்த்தி வைக்கின்றது. மறுவாசிப்பின் பிதா மகன் என பின்நவீனத்துவவாதிகள் மார்தட்டிக் கொள்வது கூட முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பதாகவே உள்ளது.

பாரதியாரின் 'பாஞ்சாலி சபதம்' தொடக்கம் பிரளயனின் 'உபகதை' வரை மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்ட படைப்புகளே. மானுட நலன் இவற்றில் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையே பின்நவீனத்துவவாதிகளை ஆத்திரங் கொள்ளச் செய்துள்ளது. உபகதையில் வருகின்ற ஏகலைவன் போர்க் குணமிக்க பாத்திரமாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார். கந்தன் கருணை என்ற நாடகத்தில் மரபுக் கலாசாரம் சார்ந்த கந்தன் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சார்பாக படைக்கப்பட்டுள்ளார். இவ்வகையில் சமுதாயச் சூழலில் காணப்படுகின்ற படிமங்கள் குறியீடுகள் என்பன போர்க் குணம் கொண்ட உள்ளடக்கங்களாக மாற்றப்பட்டு அவை மக்கள் மத்தியில் ஜனரஞ்சகம் அடைந்து வருவதைக் காணலாம். இத்தகைய மறு வாசிப்புக்கள் புதிய கலாசாரத்திற்கான குரலாக ஒலிக்கின்றன. புரட்சிகர பண்பாட்டு இயக்கங்கள் இத்தகைய விடயங்களில் கவனம் செலுத்தி, சமூக மாற்றத்திற்கான பணிகளை முன்னெடுக்கக் கூடியனவாக உள்ளன.

வாசிப்பதற்கு நேரம் உண்டா?

நவீன விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் காரணமாக மனிதரின் வேலைப்பளு அதிகரித்துள்ளது. எனவே வாசிப்பதற்கான அவகாசம் இல்லை என நம்மில் பலர் முறையிட்டுக் கொள்கின்றனர். இவர்களின் இக்கூற்றுக்கள் எந்தளவு பொருத்தப்பாடுடையன என்பதை மார்க்ஸிம் கோர்க்கி, பாரதி என்போரின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்குவோம்.

கோர்க்கியின் வாழ்க்கை வரலாறு மிகவும் சுவாரசியமானது. இவர் பாடசாலை சென்று கல்வி கற்கவில்லை. சிறுவயதிலே தாய், தந்தையரை

இழந்து தாத்தாவின் வீட்டில் வாழ்ந்தவர். கடைச் சிப்பந்தியாக, சுமை கூலியாக, ஹோட்டல் தொழிலாளியாக, ரொட்டி சுடுபவராக, பறவைகள் பிடிப்பவராகப் பல தொழில்களைச் செய்தவர். இவர் தனது வாழ்க்கையினைப் பல்கலைக்கழகமாகவும், பயிற்சிக்களமாகவும் கொண்டு கல்விகற்றார். இவரது வாழ்வில் இடம் பெற்ற சம்பவமொன்றினைத் தேவை நோக்கி இங்கொருமுறை குறித்துக் காட்டுவது அவசியமானதொன்றாகின்றது.

கோர்க்கி சிறுவயதில் ஒரு கொடுமைமிக்க எஜமானியிடம் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டார். இக்காலப் பகுதியிலே வாசிப்பு ஆர்வம் அதிகமாக வளர்ந்தது. கடவுளுக்காகக் கொளுத்தப்பட்டிருக்கும் மெழுகுவர்த்தியின் வெளிச்சத்தில் புத்தகங்களை வாசிக்கும் கோர்க்கி, சில சமயங்களில் அவற்றில் ஆழ்ந்து போய் மேசை மீது தூங்கிவிடுவதும் உண்டு. இரவு நேரத்தில் அதிகமாகக் கண்விழித்துப் படிப்பதனால் எஜமானியம்மாவின் வேலைகளைச் சரிவரச் செய்ய முடியாமல் போனமைக்காக இவர் பல தடவைகள் தண்டனைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளார்.

இவையொருபுறமிருக்க கோர்க்கியின் புத்தக வாசிப்பு என்பது தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. எனவே அவர் வேறு அறைக்கு மாற்றப்பட்டார். பழைய பொருட்களைப் பாதுகாக்கும் களஞ்சிய அறையாக அது காணப்பட்டது. எதிர்பாராத விதமாகக்கடவுளுக்காகக் கொளுத்தப்பட்டு எஞ்சிய மெழுகுவர்த்திகளும் அங்கு போடப்பட்டிருந்தன. எல்லோரும் தூங்கிய பின்னர் அவற்றினைக் கொளுத்தி அவ்வெளிச்சத்தில் தமது வாசிப்பினைத் தொடர்ந்தார் கோர்க்கி. எஜமானிக்கு இதிலும் சந்தேகம் ஏற்பட மெழுகுவர்த்தியின் உயரத்திற்கு ஏற்ற வகையில் பலகை கீலங்களை அதனுடன் இணைத்து வைத்திருக்கின்றார். கோர்க்கி மிக தந்திரமாக உபயோகித்து விட்டு பின்னர் மெழுகுவர்த்தியின் உயரத்திற்கேற்ப பலகைக்கீலங்களை சமன்செய்து விடுவார். இவ்வாறு வாழ்க்கையில் பல இன்னல்கள் தலைகாட்டிய போதும் இவற்றினை எதிர் கொண்டு வாசிப்பினைத் தொடர்ந்தவர் கோர்க்கி. (My Apprenticeships and my University)

பாரதியின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைப் பற்றிக் கூற வேண்டிய அவசியமேயில்லை. துன்பியலில் உழன்றும் ஏறாய் நின்ற பாரதி, தன் வாழ்வில் எத்தனையோ அவலங்களைச் சந்தித்துள்ளார்.

இந்நிலையில், வாசிப்பதற்கு நேரமில்லை என்ற முறையீடு எந்தளவு நியாயமானது? இன்றைய இயந்திர உலகில் மனிதரின் வேலைப்பளு,

வாழ்க்கைப் பிரச்சினை என்பன அதிகரித்துள்ளன என்பது உண்மை தான். ஆனால் வாசிப்பதற்கு நேரம் இல்லை எனக் கூறுமளவிற்கு நாம் இயந்திரங்களோடு இயந்திரமாகி விடவில்லை.

‘வாசிப்பு’, ‘தேடல்’ எனும் விடயங்களைக் கல்வி நாகரிகப் போக்காகக் கொண்டு சிற்சில விடயங்களைக் கற்றுத் தலைவீங்கித் திரிகின்ற உளநோயாளராக அல்லாமல், மாறிவரும் சமுதாயச் சூழலைப் புரிந்து கொள்ளவும், நாகரிகமான வாழ்க்கையைச் சிருஷ்டிக்கவும் முனைகின்றபோதுதான் அவை அர்த்தமுள்ளனவாகின்றன.

(கலையருவி, 1997)

‘மீறல்கள்’ கவிதைத் தொகுதி: சில விமர்சனக் குறிப்புகள்

‘மீறல்கள்’ என்ற கவிதை தொகுப்பு கவிஞர் இதயராசனால் ஆக்கப்பட்டு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் 108ஆவது வெளியீடாக வந்துள்ளது. இந்நூல் குறித்து சில கருத்துக்களைக் கூற வேண்டியது சமகாலத் தேவையாகும்.

சமகால மக்களின் வாழ்வின் பின்புலத்தில் போர்க்கால அவலம் என்பது மக்கள் வாழ்க்கையின் சகல அம்சங்களையும் பாதித்து வருகின்ற சூழல் இலங்கைக்கு மட்டும் உரிய தொன்றல்ல. யுத்தங்கள் பொதுவாக தேசம், இனம், மதம், மொழி, சாதி என்ற பெயரில் தத்தமது வர்க்க நலன்களை நிலைநிறுத்தும் அடிப்படையில் எழுகின்றன. தலைமை தாங்கும் வர்க்க நலன்களின் அடிப்படையில் அவ் யுத்தங்கள் தமது வர்க்க நலனை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் என்பது வரலாற்று நியதியாகும்.

அறுபதுகளில் இலங்கையின் வடபகுதியில் சாதியத்தையும் தீண்டாமையையும் அதன் விளைவாக சமுதாயத்தில் பரவலாக காணப்பட்ட துன்பதுயரங்களையும் எதிர்த்து மூண்டெழுந்ததே தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டமாகும். அவ்வாறே அதன் பின்வந்த காலங்களில் இனப்பிரச்சினையைத் தனித்தெடுத்து இனப்பிரச்சினையாக மட்டும் நோக்காது தேசியப் பிரச்சினையாகவும், வர்க்கப் பிரச்சினையாகவும் நோக்க முற்படுவது இக்கவிஞரின் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்றாகும்.

சமூகத்தின் எண்ணற்ற முரண்களை நியாயப்படுத்தவோ, சமரசப் படுத்தவோ முனையாத கவிஞர், முரண்களின் தாற்பரியத்தை இவ்வாறு கவிவரிகள் கொண்டு தீட்டுகின்றார்:

ஏழ்மையின் கொடூரத்தினை
 ஏமாற்றத்தின் உச்சத்தினை - இந்தப்
 பூமிப்பந்தின் சூட்சுமத்தினை
 சூசகமாய் உணர்த்தி - என்
 தேடலின் தேறலுமாய் நின்று
 வாசிப்பின் ஆழத்தினையும்
 செவிமடுத்தலின் செம்மையினையும்
 வெம்பலும் வெதும்பலுமின்றி
 வாழ்தலில் உணர்த்தி - என்
 ஆத்மாவின் ஆத்மாவாய்
 உழைத்து உழைத்தே உருக்குலைந்த
 உத்தம ஜீவன்கள் சரிதம்

நாகரிகத்தின் இரு முரண்பட்ட அர்த்தங்களை, பரிமாணங்களை இங்கே
 சந்திக்கின்றோம்.

இக்கவிஞன் இலங்கையில் இனவாதம் - இனவெறி என்பன
 மோசமானதோர் நிலையை எட்டியபோது இன அடக்கு முறைக்கு
 எதிராகக் கவிஞராகப் பரிணமிக்கின்றார்:

இரத்த வெள்ளம் வீதியெல்லாம்
 சதைச்சேறுகள் நடையிற் சிதற
 நவீன ஆயுதங்கள் பிணக்கோலமிட
 ஈழப்பொங்கல்.

கண்ணி வெடிகள்
 தேடியது போதும்
 மண்ணின் விதைகளைத் தேடுவோம்.

உழைக்கும் மக்களின் நலனிலிருந்து அந்நியமுறாமல் பேரினவாதத்தைப்
 பெரிதும் சாடுகின்ற பண்பு காலத்துடன் ஒட்டியதாக கிளை பரப்பு
 கின்றது. தேடல், காலத்தின் புலம்பல், யுத்த பூமியின் அன்றாட ஜீவனம்,
 கறுப்பு யூலை, ஈழப்பொங்கல் ஆகிய கவிதைகள் இன்றைய போர்க்கால
 அவலங்களையும் நெருக்கடிகளையும் அதனடியாக எழும் உணர்வு
 களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

‘சிவனொளிபாதம் நகரும்’, ‘மலைத்தாய் விழிப்பாள்’ ஆகிய கவிதை
 கள் மலையக சமூகம் குறித்தவையாகும். மலையகத்தின் வாழ்வியல்
 குறித்து, அதன் அசைவியக்கம் குறித்து தன் சரித்திரத் தூரிகை கொண்டு
 புதியதோர் நாகரிகத்தை இவ்வாறு தீட்டித்தர முனைகின்றார்:

தேசத்தின் கல்வி தேசிய உடைமையாயின
தோட்டப்பாடசாலைகள் தேடுவாற்றறு - பின்னர்
தோட்டக்கம்பனிகள் தேசிய உடைமையாயின
தோட்டப் பாடசாலைகளும்
தேசியத்தின் அங்கமாயின
தேசிய இடமாற்றக் கொள்கையினால்
அணி அணியாய் ஆசிரியர் வந்தனர்
மலைப்பிள்ளைகள் மகிழ்வுறக் கற்றனர்
இலவசக் கல்வியின் தந்தையும்
உண்மையாய் உறங்கினார் - நம்மவர்
விண்ணர்கள் என்பேன்
கண்ணினில் மண்ணைத் தூவி
கல்விக்கும் களங்கம் செய்தனர்
தப்பிப் பிழைத்தவர் தலையெடுத்தனர் - அவர்
வித்தகர் என்பேன் விவேகிகள் என்பேன்
மலையினில் விழைந்த முத்துக்களென்பேன் - அதில்
சொத்துக்காய்ச் சோரம் போனவரைச்
சோகத்திற் சேர்ப்போம் -மீதி
‘மாணிக்க வாசகர்களை’ மனதார மெச்சுவோம்.

உண்மைதான்! ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்களைப் பெரும்பான்மை யாகக் கொண்டதோர் சமூகமாக விளங்குகின்ற சமூகவமைப்பானது எண்பதுகளின் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் சமூக பொருளாதார மாற்றம் காரணமாக வர்க்க நிலையிலும் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. அதன் வெளிப்பாடாகவே இன்று மலையகத்தில் பலம் பொருந்திய மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று உருவானது. அவ்வர்க்க மாற்றமானது ஆசிரியர்கள், வைத்தியர்கள், சட்டத்தரணிகள், பொறியியலாளர்கள், வர்த்தகர்கள், பதவி நிலை உத்தியோகத்தார்கள், அரசியல்வாதிகள், தொழிற்சங்கவாதிகள் எனப் பல்துறைகளில் அதன் வளர்ச்சி பரவல் அடைந்து வருவதனைக் காணலாம்.

இச்சூழலானது இரு நிலைப்பட்ட பண்புகளை, குணாதிசயங்களைக் கொண்ட வர்க்கங்களை உருவாக்கியது. ஒன்று சமூகம் குறித்த எவ்வித சிந்தனையோ கரிசனையோ அற்று செக்குமாடுகளாய் வளர்ந்துவிட்ட இக்கூட்டம் தமக்குத் தேவையேற்படுகின்ற போது பாட்டாளிவர்க்க நலன்களையும் பாடுவதற்குத் தவறுவதில்லை. ‘உழைக்கும் வர்க்கம்’, ‘அபிவிருத்தி’ என இவர்கள் கூப்பாடு எழுப்பி குதியாட்டம் போடுகை

யில் இவர்களின் வரவு நல்வரவாகவும் அர்த்த முள்ளதாகவும் தோன்றும். சற்று ஆழமாக நோக்கினால்தான் அதன் வர்க்க நலன்களின் பின்னணியில் அரசியல் பிற்போக்குத்தனம் மறைந்திருப்பதனைக் காணலாம்.

இதற்கு மாறாக சமூக நலனை ஆதாரமாகக் கொண்டு அம் மக்களின் விடுதலையே தமது உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு உழைத்து வருகின்ற வர்க்கம். இவர்களைத் தொழிலாளர் வர்க்கம் சார்ந்தவர்கள் எனக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் உழைக்கும் மக்களின் நலன் சார்ந்த போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் புரட்சிகர அணியினராக விளங்குகின்றனர். கவிஞரின் மேற்குறித்த வரிகள் இந்தத் தாற்பரியத்தின் பின்னணியை அழகுறக் காட்டுகின்றது. அழகியல் உணர்வின் ஊடாக தரமுற்படுவது சிறப்பானதாக அமைந்துள்ளது.

‘விபசார வைபவங்கள்’ என்னும் கவிதை பெண்களின் மீதான ஆண்களின் ரோமம் அடர்ந்த கரங்களின் ஆதிக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. பிரமச்சாரியத்தைக் கடைப்பிடித்த காந்தி தமது அந்திம காலத்தில் தமது பிரமச்சாரியத்தின் புனிதத் தன்மையைப் பரிசோதிப்பதற்காக ஓர் அம்மையாருடன் ஆடைகளைந்து படுத்து, அந்நிலையிலும் தனது உணர்ச்சி தூய்மை கெடுகின்றதா எனப்பரீட்சித்துக் கொண்டாராம். காந்தியின் பரிசோதனை அவரளவில் நியாயமானதாகத் தோன்றினாலும் அந்தப் பெண்ணின் உணர்ச்சி குறித்து காந்தி சிந்தித்தாரா? இது இவ்வாறு நிற்க கண்ணதாசன் போன்ற வகையறாக்களைக் கூற வேண்டிய அவசியமே இல்லை. இவர்களின் பார்வையில் பெண் பாலியல் உறுப்பாகவே கிடந்தாள். பெண்களை மனித ஜீவியாக, ஆன்மாவாகக் காணும் சிந்தனை பாரதிக்குப் பின்னர் மிக வலிமையாகவே இலக்கியங்களில் இடம்பெற்று வந்துள்ளன. அந்தவகையில் ஓராயிரம் ஆண்டுகளாகப் பழைமைவாய்ந்த கலாசாரத்தின் மீது ஆத்திரம் கொண்ட இக்கவிஞன் செல்லரித்துப் போன அசிங்கங்களைத் தாண்டி தன்னம்பிக்கையுடன் மாத்திரமல்ல, கூடவே கர்வத்துடன் பெண்மையின் மகத்துவம் குறித்துப் பாடுகின்றார்.

இவ்வாறு தேசவிடுதலை, பெண் விடுதலை, சாதி விடுதலை எனப் பல விடயங்கள் குறித்துச் சிந்திக்கின்ற கவிஞரின் எண்ணம் காலத்தோடு ஒட்டியதாய்க் கிளைபரப்புகின்றது. ஆந்தைக் கூட்டங்களுக்கு எதிராக இருளின் ஆத்மாவுக்கு எதிராகவும் கவித்தீ உமிழ்கின்ற இவர் உழைக்கும் மக்களின் விடுதலைக்கான மக்களின் பிரதிநிதிகளாய் இருந்த மனிதர்கள் குறித்தும் கவிதை தீட்டத் தவறவில்லை.

இவ்வகையில் ‘மாசேதுங் என்னும் மாமனிதன்’, ‘யுகக் கவிஞன் யுக்தியைக் கையிலெடுப்போம்’, ‘கைலாச பதியென்று கைகோர்த்து நிற்போம்’, ‘வானிடை ஒளிரும் செஞ்சுடர்’ எனும் கவிதைகளில் மாசேதுங், ஸ்டாலின், பாரதியார், கைலாசபதி குறித்து இவர் வடித்துள்ள கவிதைகள் முக்கியமானவையாகும். காலமாற்றதிற் கேற்பவும் தம் நாட்டுச் சூழ் நிலைக்கு ஏற்பவும் உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்ந்த நாகரிகங்கள் எத்தகைய தளங்களில் நின்று முன்னெடுக்கப்பட்டன என்ற நிதர்சனங்கள் இங்கு பதிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்தும் நோக்குதல் காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. மதம் குறித்த பார்வையை முன்வைக்கும் வறட்டு மாக்ஸியவாதிகட்கும் மாக்ஸியவாதிகளுக்கும் இடையில் வேறுபாடு உண்டு. மதத்தை அதன் சமுதாயச் சூழலில் வைத்து நோக்குவதன் மூலம் ஒடுக்கு முறைக்கு ஏதுவாக உள்ள காரணிகள் எதிர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற உண்மையும், ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக வெளிப்பட்டுள்ள போர்க் குணத்தை சமுதாயமாற்றச் செயற்பாடுகளுக்கு ஏற்ப ஒழுங்கமைத்து கொள்ள வேண்டும் என்று பார்வையினையும் உணரமுடியும்.

மதம் குறித்த தேடல், அதன் மீதான விமர்சனப் பார்வை குறித்து அண்மைக் காலங்களில் எழுதியும் விமர்சித்தும் வருகின்ற கலாநிதி ந. இரவீந்திரனின் ஆய்வுகள் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகளில் புதிய சிந்தனையைத் தருகின்றன. சமூகமாற்ற போராட்டங்களில் மதங்கள் எத்தகைய தாக்கத்தை செலுத்துகின்றன, நேர்மையோடு சமுதாய மாற்றம் குறித்து சிந்திக்கின்ற மாக்ஸியவாதி அதனை எவ்வாறு எதிர் கொள்ள வேண்டும் என்பது குறித்து அவரது பின்வரும் கூற்று முக்கியமானதொன்றாகும்: “மக்கள் நாம் விரும்பும் புரட்சிகரக் கட்டத்தில் இல்லை; பழைமையில் தோய்ந்திருக்கும் அவர்களிடம் போய் நாம் சேறுபூசமுடியாது என்றெல்லாம் ஒரு புரட்சியாளன் சொல்ல முடியாது. மக்களை அவர்களது வயற்காட்டின், தொழிற் கூடங்களின் புழுதியிலும் சேறிலும் உள்ளபோது தான் அணுகி, புரட்சிகர உணர்விற்பால் ஈர்க்கவேண்டும். புழுதியும் சேறும் எம்மில் படிந்து விடுமென்றால் அவர்களுக்கு எங்களையே வேண்டாமல் இருக்கும். அவர்கள் எங்களிடம் வரவேண்டுமென்றால் நாம் யார் அவர்களுக்கு? தூர ஒதுக்கிவிட்டு அவர்கள்பாட்டுக்குப் போவார்கள். பலதரப்பட்ட பிற்போக்கு சக்திகள் அவர்களிடம் போய்க் கொண்டிருப்பார்கள். அதெல்லாம் வேண்டாம் என ஒதுங்கி, அதிதிவிரப் புரட்சிவாதம் பேசி, அப்போதைய கையரிப்புக்குப் பாறையில்

கையை மோதிய ‘மகத்தான புரட்சி வீரர்கள்’ எல்லாம் இறுதியில் பிற்போக்கு சக்திகளுக்கே உதவியிருக்கிறார்கள். கையைச் சுட்டுக் கொண்ட பின்னர், எல்லாம் கேடுகெட்டுப் போய்க் கிடக்கிறது எனப் புலம்பி, ஏதாயினும் ஒரு ஞானமார்க்க ஒளியில் கரைந்திருக்கிறார்கள். நாம் உண்மையில் சமூக மாற்றத்தையும் சமத்துவ நெறியையும் நேசிப்போமாயின், புதிய - கலாசார இயக்கத்துக்கான வேலைத்திட்டம் ஒன்றைக் கூடிக் கலந்துரையாடி வகுத்து, அந்த வலிய ஆயுதத்துடன் மக்களிடம் செல்வோம். ஏனெனில், மக்கள் மட்டுமே வரலாற்றின் உந்து சக்தி!”

இவ்வகையில் மக்களை உணர்ந்து மக்களின் சமூகமாற்ற செயற்பாடுகளை முன்வைப்பதற்கு மதம் குறித்த தெளிவு அவசியமாகின்றது. இப்பின்னணியானது பல அதி தீவிரமார்க்சியர்களை (மார்க்சியத்தினைக் கற்காமல் அதன் உச்சாடனங்களை- கோசங்களை மனனம் செய்து, புரட்சியின் தளத்தில் மக்களின் நேசசக்திகளை நிராகரித்து, தன்னை மாத்திரம் புரட்சியாளனாகக் காட்டும் கோமாளினை) ஆத்திரம் கொள்ளச் செய்வதும், அவர்களின் மூக்கைச் சினுங்க வைப்பதும் தற்செயல் நிகழ்ச்சியல்ல. பாரம்பரிய மரபுகளை எவ்வாறு பாட்டாளி வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்க வேண்டும், களத்திலிருந்து நாம் கற்க வேண்டியன யாவை என்பன குறித்து லெனின் அவர்களின் பின்வரும் கூற்று முக்கியமானது.

“பாட்டாளி வர்க்க கலை பற்றிப் பேசும்போது இதை நாம் மனத்திற் கொள்ள வேண்டும். மனிதவர்க்கத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய துல்லியமான அறிவும் அதனை மாற்றக் கூடிய ஆற்றலும் சாத்தியமானாற் தான், பாட்டாளிவர்க்க கலை படைக்க முடியும். இக்கலை, வானத்திலிருந்து குதிப்பதல்ல. பாட்டாளி வர்க்க கலை நிபுணர்கள் என அழைத்துக் கொள்பவர்களின் கண்டு பிடிப்பல்ல. அப்படி சொல்வது எல்லாம் சுத்த அபத்தம். பாட்டாளிவர்க்க கலை என்பது முதலாளித்துவ நிலப்பிரபுத்துவ அதிகாரத்துவ சமூகம் ஆகியவற்றில் சேகரிக்கப்பட்ட மனித குல அறிவின் தர்க்க ரீதியிலான வளர்ச்சியாகும்”.

ஆதிக்க சக்திகள் உழைக்கும் மக்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்காக எத்தகைய வகையில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கலாசார பண்பாடுகளிலிருந்து கற்கின்றதோ, அவ்வாறே அந்நுகத்தடியைத் தூக்கியெறிவதற்காக போராடுகின்ற சக்திகளும் வரலாற்றிலிருந்து கற்க வேண்டும் என்பதை மேற்குறித்த வரிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அதனை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனப் பொருள்படாது. அதனை உழைக்கும்

மக்கள் நலனிலிருந்து அந்நியப் படாது, பாட்டாளிவர்க்க சிந்தனையின் நிலை நின்று நோக்க வேண்டும் என்பதை மாக்ஸியர்கள் எப்போதும் வலியுறுத்தியே வந்துள்ளனர்.

கவிஞரைப் பொறுத்த மட்டில் இந்துசமயத்தில் புலமைநிலைத் தேடலை மேற்கொண்டவராக இருக்கின்ற அதே சமயம் அத்தேடலை சமூகமாற்ற செயற்பாடுகளுக்கு ஏற்ற வகையில் உழைக்கும் மக்களின் நலன் சார்ந்த பார்வையிலிருந்து அந்நியப்படாமல் ஆக்கிக் கொண்டமை ஆரோக்கியமானதாகும்.

கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்காக என நாம் கூறுகின்ற போது அது வெறும் கோசங்களாக, சுலோகங்களாக மட்டும் வெளிப்பட்டு நிற்பதாக அமைந்துவிடக்கூடாது. எல்லா கால இலக்கியங்களும் பிரச் சாரங்களேதான், எல்லாப் பிரசாரங்களும் இலக்கியமாகா என்ற சிந்தனையானது மார்க்ஸ் முதல் கைலாசபதிவரை தெளிவுபடுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. மக்கள் இலக்கியம் எனக் கூறும் போது அது மக்கள் விரோத இலக்கியங்களிலிருந்து மாறுபட்டதாகவும் தனித்துவம் கொண்டதாயும் விளங்குகின்றது. இல்லாமல், மக்கள், இலக்கியமானது உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமல்ல உருவத்திலும் தனித்துவம் கொண்டதாக விளங்கு கின்றது.

உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்ற போது அதனை இரண்டு முறைகளில் வெளிப்படுத்தலாம். ஒன்று சமுதாயப் பிரச்சனைகளையும் முரண்பாடுகளையும் அவற்றினடியாக எழும் கருத்தோட்டங்களையும் சமூக உறவுகளின் உணர்ச்சிப் பின்புலத்திற் தருவது. மற்றது சமுதாயப் பிரச்சினைகளை நமது பண்பாட்டு சூழலில் காணப்படும் குறியீடுகள், படிமங்கள், புராண இதிகாசக் கதைகள் மூலமாகத் தருவது. கவிஞரைப் பொறுத்தமட்டில் இவ்விரு முறைகளையும் துணைக்கொண்டே கவிதைகளை ஆக்கியிருக்கின்றார். தத்துவத் தெளிவும் சிருஷ்டிகரத் திறனும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்றிருப்பதே இதற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

ஆக, கவிஞரொருவர் அழவும் முறைப்பட்டுக் கொள்ளவும் வச வுகளை அள்ளித் தெளித்து நம்பிக்கையின்மையில் தோய்ந்து சகதியில் புரளவும் அநேக சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தும், வாழ்வை இப்படி ஆக்க பூர்வமாய்ச் சிந்திப்பது கவிஞரொருவரின் ஆன்மபலத்தையே எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவரது கவிதைத் தொகுப்பினை வாசித்த

போது கவிஞர் பஃப்லோ நெருடா கூறிய பின்வரும் வரிகள் எனது சிந்தனையைத் தொட்டன.

“இந்த யுகத்தின் கவிஞனின் முக்கிய பொறுப்பு மக்களுடன் இயல்பான வாழ்நிலையில் இரண்டறக் கலப்பது தான் அந்த உணர்வு என்னுடைய வாழ்க்கையைப் பெருக்கியது. சிலியின் சமவெளியில் மோதிச்சிதறும் அலைத்தொடர் களின் போர் முரசை நான் அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். மணல் வெளியுடன் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் உப்புநீரில் கரைந்து கொண்டிருக்கும் மாமலையும் சமுத்திர வாழ்க்கையின் பல்வேறு விசித்திரங்களும் பறவைகள், பாதசாரிகளின் கூட்டமும் உப்புநீரின் துவர்ப்பும் என்னை திண்ணப்படுத்தின.....

“ஆனால் இவை எல்லாவற்றையும் விட வாழ்க்கையின் தகிப்பும் நெடியும் மிக்க அலையேற்றத்திலிருந்து தான் நான் நிறையக் கற்றுக் கொண்டேன். அத்துடன் என்னை உற்று நோக்கும் நூற்றுக்கணக்கான கண்கள், அந்தக் கண்களில் நான் அன்பின் மென்மையை உணர்கின்றேன். ஒரு வேளை எல்லாக் கவிஞர்களாலும் இதைப் புரிந்து கொள்வது சிரமமாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்த அதிர்ஷ்டம் வாய்த்தவர்கள் யாரோ அவர்கள் இதை இதயத்துக்குள் வைத்து தாலாட்டவே செய்வார்கள். அவர்களுடைய ஒவ்வொரு பிரதிபலிப்பும் இதன் பிரதிபலிப்பாகவே இருக்கும்.”

பல்வேறுதுறைகளிலும் காலவழுப்பட்டவற்றைத் தயக்கமின்றி தள்ளிவிட்டு காலத்திற்குகந்தவற்றைக் கைக்கொள்ளும் வெற்றி இக் கவிஞனில் இயல்பாகவே விகர்ஷிக்கின்றது.

(கீற்று.கொம், 2008)

ஈழுத்து இலக்கியச் செல்நெறியில் முற்போக்குச் சிறுகதைகளின் சுவடுகள்

சிறுகதை இலக்கியம் என்று கூறும் போது நவீன காலத்தே எழுந்த புதுத்துறை ஒன்றினை கருத்திற் கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதை வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. இன்றுள்ள தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களில் காலத்தால் பிந்தியதும் அதே சமயம் நவீன காலத்தில் இலக்கியத்தில் பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமித்து வருகின்ற வடிவமாகவும் சிறுகதை விளங்குகின்றது. இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுவது போல சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவம் மேனாட்டாரின் இலக்கியத் தொடர்பின் மூலம் தமிழில் வந்து புகுந்ததொன்றாகும்.

நிலமானிய சமூகவமைப்பின் சிதைவுடன் தோற்றம் பெற்ற முதலாளித்துவ சமூகவமைப்பும், அதனடியாக எழுந்த சமூகத்திற்கும் தனிமனிதருக்கும் இடையிலான புடைப்பெயர்ப்பும் சிறுகதை இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு சாதகமான சூழலை தோற்றுவித்தது. அவ்விலக்கிய வடிவமானது மேனாட்டாரின் தொடர்பிலிருந்து தமிழுக்கு வந்ததொன்று என்ற போதினும் தமிழர் பண்பாட்டுச் சூழலில் காணப்பட்ட அகலுலகத் தொடர்பும் மற்றும் தமிழர் சமுதாயச் சூழலிலே உருவாகி வந்துள்ள சில சமூக சக்திகளும் சிந்தனைகளும் தமிழ்ச் சிறுகதை தோன்றி வளர்வதற்குரிய உந்துதலாக அமைந்தன. அவ்வகையில் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறானது தமிழர் சமுதாயத்தின் தனித்துவங்களையும் சிறப்புகளையும் உள்வாங்கி தமிழ்ச் சிறுகதை துறையாகவே வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது எனக் கூறின் தவறாகாது.

1930 களில் தமிழகத்திலே ஏற்பட்ட சத்தியாக்கிரக போராட்டமும் அதனையொட்டி யெழுந்த ஜனநாயக கருத்துக்களும் அமைப்புகளும் அங்கு சிறுகதை இலக்கியம் வீச்சுடன் வளர்வதற்கான சூழலை ஏற்படுத்தி

யிருந்தது. இலங்கையில் டொனமூர் அரசியல் அமைப்பானது மத்திய தர வர்க்கத்தினரிடையே ஓர் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியதோர் அரசியல் திட்டமாக காணப்பட்டதும் அதனுடாக கொண்டு வரப்பட்ட சர்வசன வாக்குரிமையின் பிரதிப்பலிப்பாக அரசியல் அரங்கிலே மக்கள் நடமாட்டம் இடம் பெறத் தொடங்கியிருந்தன. பொது மக்களுக்கான கல்வி வாய்ப்புகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டதன் விளைவாக மத்திய தர வர்க்கம் உருவாகியது. இந்த பின்னணியில் தனிமனிதருக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவு எடுத்துக் கூறப்பட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டதன் விளைவாக, சிறுகதை இலக்கிய வடிவமானது முக்கியமானதோர் இலக்கியக் கூறாகப் போற்றப்பட்டது. அத்துடன் சிறுகதைகளை பிரசுரம் செய்வதற்கான பத்திரிகைகளும் சிறு சஞ்சிகைகளும் தோன்றி சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு உந்துதலாக அமைந்தன.

இவ்வகையில் 1930 களிலேயே ஈழத்தில் சிறுகதைகள் வீறுடன் வெளிப்பட்டன என்ற போதிலும் ஆரம்பகால சிறுகதைகள் பெரும்பாலும் அதன் இலக்கிய வடிவத்தினை அறிமுகம் செய்கின்ற முயற்சியாகவே அமைந்து காணப்பட்டன. இச்சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பெரும்பாலும் என்ன எழுதப்படுகின்றது என்பதை விட எப்படி எழுதப்படுகின்றது எனும் விடயத்தினையே பிரதானப்படுத்தியிருந்தனர்.

1950 களுக்குப் பின்னர் தான் ஈழத்துச் சிறுகதை துறையில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தன. இக்காலச் சூழலில் ஆசியா - ஐரோப்பா மற்றும் உலகளாவிய ரீதியிலே தொழிலாளர் வர்க்கம் சார்ந்த உணர்வுகளும் போராட்டங்களும் வலிமை பெறத் தொடங்கின. பாஸிசத்திற்கு எதிராகப் பலமான மக்கள் இயக்கங்கள் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. 1930 களில் ஸ்பானியர்கள் உள்நாட்டு யுத்தத்திற்கு எதிராக போராடியதுடன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் உருவாகி ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் சமத்துவமான சமுதாய அமைப்பை உருவாக்குவதற்காக போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இக்காலப்பின்னணியில் ஆஸ்திரியா, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளிலும் பல விடுலை இயக்கங்கள் தோற்றம் பெற்றிருந்தன. இவ்வாறே ஆசியாவிலும், குறிப்பாக சீனா, இந்தோனேசியா முதலிய நாடுகளில் ஜப்பானிய பாஸிசத்தை எதிர்த்து வீறு கொண்ட போராட்டங்கள் தோன்றி, மக்களிடையே அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தன. பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் விடுதலை இயக்கங்களில் தம்மை இணைத்துச் செயற்பட்டனர். இலட்சியப் பிடிப்பும் முற்போக்கு உணர்வும் மிக்க எழுத்தாளர் பலர்

தோன்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் பாஸிச வெறியர்களால் ஈவிரக்க மின்றி கொன்று குவிக்கப்பட்டார்கள். தன் மரண வாயிலில் நின்று கொண்டும் மனித குலத்தின் நாகரிகத்தை நம்பிக்கையுடன் மட்டுமல்ல, கூடவே கர்வத்துடனும் தன் எழுத்துக்களின் ஊடாக பதிவு செய்த ஜூலியஸ் பூசிக்கின் பின்வரும் வாசகம் இக்காலத்தே எழுந்த மக்கள் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் உணர்வுகளை அழகுற எடுத்துக் காட்டுகின்றது: “இன்பத்திற்காகவே பிறந்தோம். இன்பத்திற்காகவே வாழ்கிறாம். இன்பத்திற்காகவே போராடினோம். அதற்காகவே சாகின்றோம். துன்பத்தின் சாயலானது இறுதி வரை எம்மை அணுகாதிருக்கட்டும்.” இவ்வகையான இலட்சியப் பிடிப்பும், இலக்கிய தாகமும் கொண்ட எழுத்தாளர்கள் உலக இலக்கியத்தில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதன் பிரதிபலிப்பை நாம் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய செல்நெறியிலும் (குறிப்பாக சிறுகதைகளில்) காணக் கூடியதாக உள்ளன.

1950 களுக்குப் பின்னர் ஈழத்து சிறுகதைகளில் புதியதோர் பரிமாணத்தை தரிசிக்கக் கூடியதாக அமைந்திருந்தது. ஈழத்தில் தேசிய இலக்கியம் எனும் குரல் எழுந்தது. தேசியம், தேசியக் கோட்பாடு என்பன தத்துவார்த்த போராட்டங்களாக முன்னெடுக்கப்பட்டன. அதன் விளைவாக ஈழ மண்ணுக்கே உரித்தான பிரச்சினைகள் சிறுகதைகளில் இடம் பெறத் தொடங்கின. இது குறித்து பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“தேசியப் பின்னணியில் வளரும் சமுதாயத்தின் போக்கை அனுசரித்து வாழ்க்கைக்குக் கலைவடிவம் கொடுக்கவும் சரித்திரத்தின் தன்மையை உணர்ந்து அதற்கு ஈடுகொடுக்கவும் திறமையிருந்தால் சிறந்த - உலக இலக்கியத்தில் இடம்பெறத்தக்க உயர்ந்த சிறுகதைகளைப் படைக்க எமது எழுத்தாளரால் முடியும் என்றே நம்புகிறேன்.

“பொழுதுபோக்கிற்காக எழுதுவதா அல்லது பொது நலத்திற்காக எழுதுவதா என்னும் முக்கியமான கேள்வி இன்றைய எழுத்தாளர் பலரையும் எதிர்நோக்கி நிற்கிறது. இது புதிய கேள்வியன்று. வெவ்வேறு வடிவத்திலும் உருவத்திலும் இலக்கிய சிருஷ்டி கர்த்தாக்களை விழித்துப் பார்த்த கேள்விதான். ஆனால் இன்று மிக நெருக்கடியான நிலையிலே இக்கேள்வி எழுத்தாளரை நோக்கிக் கேட்கப்படுகிறது. ஈழத்துச் சிறுகதையாசிரியர்கள் தமது கலாசாரப் பாரம்பரியத்தையுணர்ந்து நாட்டு மக்கள் நலமுற்று வாழவும், நானிலத்தவர் மேனிலையெய்தவும் மூட்டும்

அன்புக் கனலோடு எழுத முடியுமா முடியாதா என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது எதிர்கால இலக்கிய வாழ்வும் தாழ்வும்.”

ஒரு நாட்டின் புவியியல் அமைவு பண்பாடு, பொருளாதாரம், அரசியல் முதலிய அம்சங்கள் சமூக வாழ்க்கையை உருவாக்குவதில் முக்கிய தாக்கம் செலுத்துகின்றன. அவ்வகையில் பிரதேசம், மண் வாசனை என்ற அடிப்படையில் எழுகின்ற இலக்கியங்களை மேலோட்டமாக அர்த்தப்படுத்திப் பார்க்கின்ற போது குறுகியபாதகமாகப்படலாம். சற்று ஆழமாக நோக்கினால் தான் அதன் பின்னணியில் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் சாதனங்களாகவும் அவை அமைந்து காணப்படுகின்றன என்பது புலனாகும். மறு புறமாக அவை தேசிய எல்லைகளை கடந்து சென்று சர்வதேச இலக்கியமாகவும் திகழ்கின்றன. இவ்வாறுதான் ரஷ்யத் புரட்சியின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த மாக்ஸிம் கோக்கியும், இந்திய தேசியவிடுதலைப் போராட்டத்தில் முக்கிய பாத்திரம் வகித்த பாரதியும் இன்னும் இத்தகையோரும் எமக்கு அரசியல் இலக்கிய முன்னோடிகளாகத் திகழ்கின்றனர்.

மறுபுறமாக இலங்கை அரசியல் புரலாற்றினை பொறுத்தமட்டில் நாற்பதுகளின் இறுதியிலும் 50 களிலும் பொதுவுடைமை இயக்கமானது வீரியத்துடன் செயற்படத் தொடங்கியது. அவ்வியக்கம் ஏற்படுத்திய கலாசார பண்பாட்டுச் சூழலில் தோற்றம் பெற்றதே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம். முற்போக்கு கலை இலக்கியம் சார்ந்த செயற்பாடுகளையும் கொள்கைகளையும் முன்னெடுப்பதில் இவ்வணியினருக்கு முக்கிய பங்குண்டு. அதன் நோக்கம் குறித்து இந்நூலின் முன்னுரையில் பிரஸ் தாபிக்கும் நீர்வை பொன்னையன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சகல எழுத்தாளர்களையும் கலைஞர்களையும் ஓர் அணியில் திரட்டி தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், புரட்சிகர புத்திஜீவிகள், பரந்துபட்ட உழைக்கும் வெகுஜனங்கள் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய ஒரு மக்கள் கலாசாரத்தை உருவாக்குவதும், உன்னத மனித வர்க்கத்திற்கான கலை இலக்கியம் படைப்பதும், சமத்துவ அடிப்படையில் சகல தேசிய இனங்களினதும் மொழி கலாசார முன்னேற்றத்திற்காக உழைப்பதும், எழுத்தாளர்களது நலன்களுக்காகவும் மேம்பாட்டுக்காகவும் பாடுபடுவதும்தான் இ.மு.எ.ச. தின் நோக்கம்”

இவ்வகையில் செயற்பட்டுவந்த இ.மு.எ.ச. மானது 1960 களின் ஆரம்பத்திலேயே அது சித்தாந்த ரீதியாகவும் இயக்க ரீதியாகவும் சிதைய தொடங்கியது என்பதனையும் கவனத்திலெடுக்க வேண்டும். இலங்கை

யின் பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட தத்துவார்த்த முரண்பாடுகளும் பொதுவுடைமை இயக்கத்தைப் பிளவுக் குள்ளாக்கியது. மேற்படி பிளவும் அணி பிரிதலும் இ.மு.எ.ச. த்தையும் பாதித்தது. அதன் தலைமை பொறுப்பினை ஏற்றிருந்தவர்களின் போக்கு இவர்களைச் சித்தாந்த ரீதியாகச் சிதைத்து பின் இயக்க ரீதியான சிதைவுக்கு வழிவகுத்தது.

மனுக்குல விடுதலைக்கான பரந்துபட்ட இலக்கிய முன்னணிப் போராட்டத்தில் இவ்வியக்கத்தின் பலம் பலவீனம் குறித்து ஆழமான ஆய்வொன்றினைக் காய்தல் உவத்தலின்றி செய்தல் காலத்தின் தேவையாகும்.

இ.மு.எ.ச. வீறுகொண்டெழுந்த காலத்திலும், பின்னர் அதன் தளர்வுற்ற காலத்திலும் இவ்வியக்க செயற்பாடுகளில் பங்கெடுத்த எழுத்தாளர்கள் படைப்புகளே இத்தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன. இச் சிறுகதைகள் யாவும் 1940 - 1970 க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டவையாகும். சில சிறுகதைகளின் இறுதியில் அக் கதை வெளிவந்த ஆண்டு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. துரதிஸ்டவசமாக சில சிறுகதைகள் எழுதிய காலம் குறிப்பிடப்படவில்லை. இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகள் யாவும் வெவ்வேறு அளவில் மனிதாபிமானம், இனவிடுதலை போன்ற விடயங்கள் குறித்து சித்திரிக்கின்றன. அவை அவ்வவ் பிரதேசத்திற்குரித்தான மண்வாசனையுடன் வெளிப்படப்பட்டுள்ளமை அதன் தனித்துவமான பண்புகளில் ஒன்று. பொதுவாக இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம், அது வெளிப்படுத்தி நிற்கின்ற அழகியல் அம்சங்கள் என்ற வகையில் நோக்குகின்ற போது அதனைப் பின்வரும் வகைப்பாட்டினுள் அடக்கக் கூடியதாக உள்ளன:

1. முற்போக்கு நோக்கிலான சிறுகதைகள்
2. மார்க்ஸிய நோக்கிலான சிறுகதைகள்
3. பிற்போக்கானவை

சாதிய ரீதியாகத் தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவர் கோயிலுக்குள் செல்வதை அனுமதித்தல் முற்போக்கான பார்வையாகும். தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவர் கோயிலுக்குள் செல்ல முடியாத நிலையில் உள்ள ஒடுக்கு முறையை இனங்கண்டு அதற்கான மக்கள் போராட்டத்தை வர்க்கப் போராட்ட நோக்கில் அணுகுவது மார்க்ஸிய நிலைப்பட்ட பார்வையாகும். தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவர் கோயிலுக்குள் செல்லும் உரிமையை மறுப்பது

பிற்போக்கான பார்வையாகும். இத்தகைய பார்வை இத் தொகுதியில் அடங்கியுள்ள சிறுகதைகளில் எவ்வாறு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன என்பது பற்றி நோக்குவோம்.

இத்தொகுப்பில், முற்போக்கு நோக்கின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளாக இரத்த உறவு (அ. ந. கந்தசாமி), ஒரு புதிய ஆயுதம் (சி.வி. வேலுப்பிள்ளை), தண்ணீர் (மொஹிதீன்), வாய்க்கரிசி (டொமினிக் ஜீவா), பிரசாதம் (எஸ். அகஸ்தியர்), மண்பூனைகளும் எலி பிடிக்கும் (மருதூர்க்கனி), 47 வருடங்கள் (கே. விஜயன்), தேவ கிருபையை முன்னிட்டு வாழும் (காவலூர் ராசதுரை), ஊர் நம்புமா? (நந்தி), ஒரு கிராமத்து பையன் கல்லூரிக்குச் செல்கின்றான் (செ. கதிர்காமநாதன்), பெருமூச்சு (ஏ. இக்பால்), எப்படியும் பெரியவன் தான் (தெனியான்), மறுசாதி (திக்குவல்லை கமால்), நிலவோ நெருப்போ? (என்.சோம காந்தன்), என் நண்பன் பெயர் நாணயக்கார (சாந்தன்), அந்தக் கிழவன் (அ.ஸ. அப்துஸ் ஸமது), பகவானின் பாதங்களில் (மு. கனகராசன்) ஆகிய கதைகள் அமைந்து காணப்படுகின்றன.

மார்க்சிய நிலைப்பட்ட பார்வையில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளாக தண்ணீர் (கே. டானியல்), போர்வை (என். கே. ரகுநாதன்), சங்கமம் (நீர்வை பொன்னையன்), நேற்றைய அடிமைகள் (செ.யோகநாதன்) ஆகியோரின் சிறுகதைகள் அமைந்து காணப்படுகின்றன.

இதற்கு மாறாக சாயம் (செ. கணேசலிங்கம்), இங்கெவர் வாழ்வோ (யோ. பேனடிக்ற்பாலன்) முதலிய கதைகளில் வாழ்வியல் அனுபவ வெளிப்பாடு துலக்கமுறுவதைவிட வலிந்து கோட்பாட்டை முனைப் பாக்கிக் காட்டும் கதைகூறல் முறை காணப்படுவதை மறுக்க முடியாது.

டொமினிக் ஜீவாவின் சிறு கதைகள் பெரும்பாலும் வர்க்கம் கடந்த மனிதத்துவத்தை வலியுறுத்துவதாகவே அமைந்து காணப்படுகின்றன. இத் தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்ற 'வாய்க்கரிசி' என்ற சிறுகதையிலும் இப் பண்பு முனைப்புற்றிருந்ததைக் காணலாம்.

இதற்கு மாறாக டானியலின் சிறுகதைகளைப் பொறுத்தமட்டில் வர்க்க உணர்வு முதன்மைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதுடன் வர்க்க போர்க் குணத்தைப் படைப்பாக்கி தந்ததில் முதன்மையான பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளார். இத்தொகுதியில் இடம்பெறுகின்ற 'தண்ணீர்' என்ற சிறுகதை தலித் மக்களின் வாழ்வியலையும் உணர்வையும் வெளிக் கொணர்வது பலமான அம்சமாகும். ஆனால் கதையின் இறுதியில்

கதையின் முக்கிய பாத்திரமான மூப்பன் சின்னான் தண்ணீரில் நஞ்சு கலந்திருப்பதனை அறிந்த பின்னர் தமது மக்கள் தண்ணீரைக் குடித்து இறக்காமல் இருப்பதற்காகவும், அவர்களுக்கு அறிவிப்பதற்காகவும் தனது விரலைக் கடித்து குருதியால் நஞ்சு என்று எழுதி வைத்து விட்டு இறப்பது செயற்கைத் தனமாக உள்ளது. இவ்வம்சம் கதையின் யதார்த்த ஓட்டத்தை பாதிப்பதாக உள்ளது. இத்தகைய நிகழ்வு உண்மைச் சம்பவமாக இருப்பினும் கூட அவை வகைமாதிரியான பாத்திரப் படைப்பாக அமையவில்லை.

இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள மிக சிறந்த கதைகளிலொன்றாக நீர்வை பொன்னையனின் 'சங்கம்' சிறுகதை அமைந்துள்ளது. 1960களில் சகல இடதுசாரி ஜனநாயக சக்திகளும் இணைந்து 21 அம்ச கோரிக்கையை முன்வைத்து போராட்டத்தை நடாத்தியமை இடதுசாரி இயக்க வரலாற்றில் முக்கிய திருப்புமுனையாக அமைந்திருந்தது. அப்போராட்டம் குறித்து அதனடியாக எழுந்த உணர்வுகளையும் கருத் தோட்டங்களையும் கலைத்துவம் குன்றாத வகையில் நீர்வை பொன்னையன் படைப்பாக்கி தந்துள்ளார். தத்துவத் தெளிவும் சிருஷ்டிகரத் திறனும் ஒருங்கமைந்துள்ளமையே இதற்கான அடிப்படையாகும்.

இச்சிறுகதை கட்சி இலக்கியத்திற்கான அடிப்படைகளைக் கொண்ட மைந்துள்ளது. கட்சி இலக்கியம் என்பது பாட்டாளி வர்க்க கட்சியை முதன்மைபடுத்தியே படைப்பாக்கப்பட வேண்டும் என்பது அதன் நியதியாகும். கட்சியின் போராட்டங்களைச் சரியான திசை மார்க்கத்தில் முன்னெடுத்து செல்வதற்கான தளம் ஒழுங்கமைக்கப்பட வேண்டும். இத்தகைய மக்கள் எழுச்சிக்காகவும் புரட்சிகரப் பணிக்காகவும் பரந்து பட்ட மக்களை விழிப்புக் கொள்ளச் செய்வதும் அணி திரட்டுவதும் கட்சி இலக்கியத்தின் பிரதான இலட்சியமாகும். மாறாக கட்சியை மிகைப்படுத்தி, கட்சி உறுப்பினர்களைப் புனிதர்களாகக் காட்ட முனைவது கட்சி இலக்கியமாகாது. அதே சமயம் கட்சியில் உள்ள சிறு சிறு முரண்பாடுகளைப் பிரதானமாக்கி அதனை வெகுசனத் தளத்திற்குக் கொணர்ந்து கட்சியை சிதைப்பது கட்சி இலக்கியமாகாது. மாக்ஸிம் கோர்க்கியின் தாய், யங்கமோவின் 'இளமையின் கீதம்' முதலிய படைப்புகள் கட்சி இலக்கியத்திற்கான சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாகும். புரட்சிகர சக்திகளை பிளவுபடுத்த முனைவது எதிர்ப் புரட்சிகரமானது. மக்கள் மத்தியில் முரண்பாடுகளைக் கையாள்வது தொடர்பாகவும் கட்சி அமைப்பு தொடர்பாகவும் மாவோ தெளிவானதோர் நிலைப்

பாட்டினை முன் வைத்திருக்கின்றார். அந்த வகையில் பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணியைக் கட்டியெழுப்புவதை நோக்காகக் கொண்டே கட்சி இலக்கியம் படைக்கப்படுகின்றது. நீர்வை பொன்னையன் கட்சி இலக்கியம் குறித்து பல கதைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் முக்கியமானதொரு கதையாக சங்கமம் சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

என். கே. ரகுநாதன் எழுதிய போர்வை என்ற சிறுகதை கடினமான சிறுகதை வடிவத்திற்குப் பெருமளவில் சவாலாக அமையக் கூடிய உரையாடல்கள் உறுத்தும் பாத்திர படைப்புகள் மூலமாக சிறுகதையாக்கித் தந்துள்ளமை சிறப்பானதாகும். இச்சிறுகதையில் சமுதாய முரண்பாடுகளையும் பிரச்சனைகளையும் சமுதாய சூழலில் காணப்படும் குறியீடு, படிமம், இதிகாச புராண கதைகளின் துணைக் கொண்டு ஆக்கியுள்ளமையால் உள்ளடக்கமா, உருவமா என்ற வீண்வாதத்தில் இறங்காமல் வரலாற்றுப் பார்வை, வர்க்கச் சார்பு, அழகியல் அக்கறை என்ற தத்துவப் பின்புலத்தில் நின்று படைப்பாக்கியுள்ளார். இக்கதையின் ஊடாக என். கே. ரகுநாதன் வாழ்க்கை அனுபவத்தையும் கோட்பாட்டு அணுகுமுறையையும் இணைத்து வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். தத்துவத் தெளிவும் படைப்பாக்கத் திறனும் இதற்கான அடிப்படையாக அமைந்துள்ளமையை இனங்காண முடிகின்றது. செ. கணேசலிங்கத்தின் 'சாயம்' யோ. பெனடிக்ற்பாலனின் இங்கெவர் வாழுவோ, கே. விஜயனின் 47 வருஷங்கள் முதலான கதைகள் மலையக சமூகம் தொடர்பானவை யாகும்.

இக்கதைகளில் மலையக வாழ்வியலையும் அதனடியாக எழுகின்ற மனித உணர்வுகளையும் காணமுடியாதுள்ளது. மலையக சமூகத்தின் உற்பத்தி முறை, உற்பத்தி உறவு என்பவற்றைச் சமூக பின்னணியோடு இணைந்து பார்ப்பதிலே இவ்வெழுத்தாளர்கள் இடருகின்றனர்.

எனவே இக்கதைகளில் கோட்பாட்டு தளம் வலிந்து புகுத்தப்பட்ட அளவிற்கு அதனை சமூகத்துடன் பொருத்திப் பார்க்க தவறிவிடுகின்றனர்.

கே. கணேஷின் சத்திய போதிமரம் என்ற சிறுகதை மனித தார்மீகம் தொடர்பான கதையாக அமைந்துள்ளது. கடவுள் சன்னிதானத்தில் செய்யப்படுகின்ற சத்தியமும், பின்னர் அது உண்மையாகப் பலிக்கின்ற நிகழ்வையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள கதையாகும். இச் சிறுகதையை வாசித்தபோது அண்மைக்காலத்தில் கே. கணேஷ் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள கருத்துக்களையும் இங்கொருமுறை குறித்

துக்காட்ட வேண்டியது அவசியமானதாகின்றது. திரு.கே. கணேஷின் அந்திம காலத்தில் அவரது இலக்கிய சிந்தனைகள் குறித்த நேர்காணலை மேற்கொண்ட பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்கள், அவரது மதம் தொடர்பான கருத்துக்களை துருவித் துருவி ஆராய்ந்து வெளிக்கொணர்வதில் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டுள்ளார். இந்நேர்காணலின் ஊடாக மார்க்ஸிய சிந்தனையாளர்கள் அனைவரும் இறுதியில் மதத்திலே சங்கமிக்கின்றார்கள் என்ற கருத்தை வெளிக் கொணரமுயற்சித்துள்ளார். இதற்கு மாறாக நந்தலாலா சஞ்சிகை குழுவினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கே. கணேஷ் தொடர்பான நேர்காணலானது, அவரது மதம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளும் கருத்துக்களும் அந்திம காலத்தில் தோன்றியதொன்றல்ல. ஆரம்ப கால முதலே அவரிடத்தே இருந்து வந்துள்ளவையாகும் என்ற விடயத்திற்கான வெளிக் கொணர்வையாக அமைகின்றது. கே. கணேஷ் எழுதிய சத்திய போதிமரம் என்ற கதை அவரது மத நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இதற்கு அப்பால் இத்தகைய மத சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்திய அவராலும் எத்தகைய பங்களிப்பினை வழங்க முடிந்திருக்கிறது என்பதை அவர் பொறுத்த ஆய்வுகளினூடாக வெளிக்கொணர வேண்டியது சமூகவியலாளர்களின் கடமையாகும்.

கே. விஜயனின் 47 வருஷங்கள் என்ற சிறுகதை மலையக பெருந்தோட்ட உற்பத்தியுடன் இணைந்த முதியோர் (தொழிலாளி) ஒருவரின் வாழ்க்கை அனுபவத்தைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. மலையக சமூகத்தின் வாழ்வியல் அம்சம் போதியளவாகக் காட்டப் படவில்லை.

சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் ஒரு புதிய ஆயுதம் என்ற மொழி பெயர்ப்பு கதை இடம்பெறுகின்றது. இக்கதையில் சிறுகதைக்கான பண்பினை விட, விவரணத்தன்மையே மேலோங்கியிருக்கின்றது. தோட்டத்துரைக்கு எதிரான போர்க்குணத்தை காட்டுவதற்காக சங்கத் தலைவர் தாடி வளர்ப்பதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. இந்த செயல் துரையை ஆத்திரம் ஊட்டச் செய்வதுடன் அதற்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் அவன் ஈடுபடுவதையும் காட்டுகின்றது.

துரை, பெரியகங்காணி, மற்றும் தோட்டப்புற உத்தியோகத்தர் களுக்கான எதிர்ப்பைக் காட்டுவதற்காக இளைஞர்கள் சிலர் தாடி வளர்த்தல், ஹிட்லர் மீசை வைத்தல் முதலிய செயல்களில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். இதற்காக இவர்கள் அவ்வப்போது தண்டிக்கப்பட்டதுடன், சிலர் வேலையிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டனர். இருப்பினும் தமது

எதிர்ப்புணர்வை இத்தகைய செயல்களின் மூலமாகவும் காட்டி வந்துள்ளனர். மலையக தோட்டப்புற வாழ்க்கையைச் சிறப்பாக உணர்ந்த ஒருவருக்கு இக்கதை அந்நியப்பட்டிருக்காது. ஆனால் சி.வி.யின் ஆங்கிலப் படைப்பை வாசித்த போது ஏற்பட்ட உணர்வு, மொழி பெயர்ப்பை வாசித்த போது ஏற்படவில்லை. இன்னொரு விடயத் தினையும் இங்கு வலியுறுத்துவது அவசியம், சாத்வீகம், பேச்சுவார்த்தை போன்ற விடயங்களில் கவனம் செலுத்திய சி.வி. யின் படைப்புகளில், அக்கால கட்டத்தில் எழுந்த எழுச்சியையும் கொந்தளிப்பினையும் காண முடியாதுள்ளது.

திரு. எச்.எம்.பி. மொஹிதீன் எழுதிய 'தண்ணீர்' என்ற சிறுகதை குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க ஒரு படைப்பாக்கம். சேரியில் வாழ்கின்ற நகர்நிலை தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை அழகியல் சிதையாத வகையில் உண்மையின் பக்கம் நின்று எழுதப்பட்டுள்ளமை இதன் சிறப்பான அம்சமாகும். நகர்நிலைத் தொழிலாளர் வர்க்கத் தினரிடையே தொழிலாள வர்க்க அல்லது உதிரி தொழிலாளவர்க்க பண்புகள் எவ்வகையில் அம்மக்களின் வாழ்க்கையில் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளன எனும் விடயம் கோட்பாடாக அல்லாமல் பாத்திர வார்ப்பின் அடிப் படையில் வெளிக்கொணரப்படுகின்றது.

தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு என்பதன் அடுத்த கட்ட பரிணாம மாக, இலங்கையில் பண்ணையடிமைத் தனத்தின் ஒடுக்கு முறையை எதிர்க்கும் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப்போராட்டம் சாதியத்தையும் தீண்டாமையையும் தகர்க்கும் தேசியமாகப் பரிணமித்தது. இக் காலச் சூழலின், எழுச்சியையும் அதனடியாக எழும் போர்க்குணத்தையும் செ. யோகநாதனின் நேற்றைய அடிமைகள் என்ற சிறுகதை சித்திரிக்கின்றது. சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டங்கள் நடந்த அறுபதுகளின் காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட இக்கதை சின்னஞ்சிறு பிஞ்சு உள்ளங்களில் சாதிய சமூகம் எப்படி தனது ஒடுக்குமுறையைச் செலுத்துகின்றது என்பதைக் காட்டுகின்ற அதேசமயம், காலப்போக்கில் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களிடையே ஏற்பட்டு வருகின்ற எழுச்சிகளையும், தாங்களும் மனிதப்பிறவிகள் என்ற அடிப்படையில் போராட முனைகின்ற போர்க்குணத்தையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. இக்கதையில் முக்கிய பாத்திரமான தங்கமணியின் வளர்ச்சி, தமது ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராகப் போராடுவதற்காக உருவாகியுள்ள மக்கள் இயக்கம் மற்றும் அக்கால கட்டத்தில் அவ்

வியக்கத்தின் சுவாசக் காற்றாக விளங்கிய “அடிமை குடிமை முறை ஒழியட்டும், ஆலயக் கதவுகள் திறக்கட்டும்” என ஆலமரத்தின் நெஞ்சிலே ஒட்டப்பட்டிருந்த நோட்டீஸ் என்பன இதற்கு தக்க எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இக்கதை, கட்சி இலக்கியத்திற்கான முனைப்பை காட்டி நிற்கின்றது என்பதில் இரு நிலைப்பட்ட கருத்துகளுக்கு இட மில்லை.

இத்தொகுப்பினை முழுமையாக வாசித்த போது இத்தொகுதியில் அடங்கியுள்ள கதைகள் யாவும் முற்போக்கானவைகளாகவும், அதன் தர்க்க ரீதியான வளர்ச்சியான மார்க்ஸிய நிலைப்பட்டவையாகவும் காணப்படுகின்றன. மக்களின் விடுதலையை நோக்கிய சமூக மாற்ற போராட்டத்தை எதிர்க்கும் பழைமைவாதப் பார்வை இக்கதைகளில் இல்லாதிருப்பது இத் தொகுப்பின் சிறப்பான பண்பாகும். இச்சிறுகதைகள் யாவும் வெவ்வேறு வகையில் சமூகத்தில் அடித்தட்டில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையையும் அதனடியாக எழுகின்ற உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இ. மு. எ. ச. தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு தொடர்பான போராட்டத்தில் ஏகாதிபத்திய நவ காலனித்துவத்திற்கு எதிராகவும் இந்திய விஸ்தரிப்பு வாதத்திற்கு எதிராகவும் தமது பார்வையை முன்னிறுத்தி செயற்பட்டது. இதன் வெளிப்பாடாகவே இவர்கள் தமிழர், முஸ்லிம்கள், மலையக மக்கள், சிங்கள மக்கள் என ஐக்கியப்பட்டு தமது இருப்பையும் தேசிய அடையாளங்களையும் நிலைநிறுத்துவதற்கான தத்துவார்த்த போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர். இதன் பின்னணியிலே மண்வாசனை மிக்க படைப்புகள் தோற்றம் பெற்றன. இந்தப் போக்கை இத்தொகுதியில் அடங்கியுள்ள சிறுகதைகளில் காணக் கூடியதாக உள்ளது. அதே சமயம் இடதுசாரி இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட தத்துவார்த்த முரண்பாடுகள் இ.மு.எ. சங்கத்தை பாதித்தது. இந்த பின்னணியில் இ.மு.எ.ச. செயலற்றதாக மாறியது. இதன் தாக்கத்தினையும் இப்படைப்புகளில் இனங்காணக் கூடியதாக உள்ளது. இந்தவகையில் இ. மு. எ. ச. குறித்த ஆழமான-நுட்பமான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வது அறிஞர் கடன். மனுக்குல விடுதலைக்கான பரந்துபட்ட ஐக்கிய முன்னணிப் போராட்டத்தில் இ. மு. எ. ச. குறித்த ஆய்வு அவசியமானதாகும்.

இந்த இருபத்தைந்து கதைகளும் எழுதப்பட்ட காலத்தில் பிரசுரிக் கப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் புகைப்படங்களும் இங்கு பிரசுரிக்கப்

பட்டுள்ளன. அத்துடன் எழுத்தாளர்கள் குறித்த தகவல்கள், அவர்களது இலக்கியப் பங்களிப்புகள் குறித்த தகவல்கள் ஆகியன இத் தொகுப்பிற்கு மேலும் பலம் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளன.

இக்காலச் சூழலில் மலையக மண்வாசனையுடன் சிறப்பான சிறு கதைகளை எழுதியவர் என்.எஸ்.எம். இராமையா. அவ்வாறே எழுபதுகளில் கட்சி இலக்கியம் தொடர்பில் சிறுகதை உலகில் தனித்துவமான ஆளுமைச் சுவடுகளைப் பதித்தவர் க. தணிகாசலம் அவர்கள். தாயகம் சஞ்சிகையில் இவரது பெரும்பாலான கதைகள் பிரசுரமாகியிருந்தன. மேலும் இக்காலப்பகுதியில் முக்கிய படைப்பாளியாக வேர்கொண்டு கிளைபரப்பிய நந்தினி சேவியர் ஈழத்து சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு நம்பிக்கை ஒளியைப் பாய்ச்சியவர். இவர்களது படைப்புகள் இத் தொகுப்பில் அடங்காமை துரதிரஷ்டவசமான ஒன்றே. இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்து நோக்கவும் வேண்டியுள்ளது. க. தணிகாசலம், நந்தினி சேவியர் ஆகியோர் மார்க்ஸிய நோக்குடன் முற்போக்கு இலக்கியங்களைப் படைத்தவர்கள். என்.எஸ்.எம். இராமையா மார்க்ஸியத்தை ஏற்காததுடன் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தையும் பெரிதாக ஆதரிக்கவில்லை; இருப்பினும் மலையக மக்களின் வாழ்வனுபவங்களை யதார்த்தம் சிதையாமல் உயிர்ப்புடன் அவர் படைப்பாக்கம் செய்யும்போது இயல்பாகவே முற்போக்கு குணாம்சம் வந்தமைந்து விடுகின்றது. அவரது கோட்பாடுகள் படைப்பாக்கத்தில் பிற்போக்கு நிலைப்பாட்டை ஏற்படுத்த ஏதுவாக அமையவில்லை என்ற வகையில், இத்தகைய முற்போக்குப் படைப்புகள் எனும் பொது வகைப்பாட்டுக்குரிய தொகுப்பு ஒன்றில் இடம் பெற ஏற்றனவே.

அவ்வாறே தொகுப்பில் ஆங்காங்கே காணப்படும் எழுத்து பிழைகள் கருத்து பிழைகளாக காணப்படுகின்றன. அடுத்த பதிப்பில் அவை திருத்தப்பட வேண்டியவையாகும்.

காலத்தின் தேவையை நன்கறிந்து முற்போக்கு கலை இலக்கிய பேரவை பூபாலசிங்கம் பதிப்பகத்துடன் இணைந்து அழகான முறையில் இத்தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளனர். விலை. 375 ரூபா (இலங்கை விலை).

(தினக்குரல், ஜூலை 19, 26- 2009)

ஈழத்தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகள் பற்றி பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்

ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் தனித்துவமான ஆளுமைச் சுவடுகளைப் பதித்து சென்றவர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள். பேராசிரியர் பிறந்து எண்பத்தைந்து ஆண்டுகளாகின்றன. இறந்து இருபது ஆண்டுகள் ஆகின்றன. கடந்த இரு தசாப்தங்களாக பேராசியரைப் பற்றி பல்வேறு மதிப்பீடுகளும் ஆய்வுகளும் நூல்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன. நாளுக்கு நாள் அவை பெருகிவருதலும் கண்கூடு. அவரது எண்பத்தைந்தாவது பிறந்த தினத்தையொட்டி பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நினைவுக் குழுவின் முன் முயற்சியினால் சேமமடு பதிப்பகம் 'வித்தியின் பார்வையும் பதிவும்' என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளது. பேராசிரியரின் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் ஒப்பு நோக்குகின்ற போது 'தமிழர் சால்பு' என்ற நூலைத் தவிர ஏனைய நூல்களும் கட்டுரைகளும் ஈழத்து இலக்கியம் பற்றியே அமைந்துள்ளன. அந்தவகையில் ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் பற்றி அவர் அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து கலாநிதி. தி. கமலநாதன், தெ. மதுசூதனன் ஆகியோர் நூலாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளமை வரவேற்கத்தக்கதோர் முயற்சியாகும். இவை ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் குறித்து அறிவதற்கும், கலை இலக்கியம் குறித்து பேராசிரியரின் பார்வையை தரநிர்ணயம் செய்வதற்கும், யாவற்றுக்கும் மேலாக பேராசிரியர் குறித்து எழுந்துள்ள விமர்சன - விவாத கருத்தோட்டங்களை மறுமதிப்பீடு செய்வதற்கும் ஏதுவாக அமைந்துள்ளன.

தற்காலத்தில் உலகளாவிய ரீதியில் உருப்பெற்று வரும் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வு விருத்தியின் பிரிக்க முடியாத அம்சமாக ஈழத்து தமிழ்

இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள் இடம்பெற்று வருகின்றன. அவ்வகையில் பேராசிரியரின் “கலை இலக்கியப் பங்களிப்பு குறித்து நோக்குகின்ற போது அம் முயற்சி ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரிக்க முடியாததொரு கூறாக அமைந்து காணப்படுகின்றது. எனினும் அவர் பொறுத்து வெளிவந்துள்ள விவரண - விமர்சன இரசனை அடிப்படையிலான ஆய்வுகளை நோக்குமிடத்து, பேராசிரியர் சம்பந்தமான சர்ச்சைகளிலும் விசாரங்களிலும் பலருக்கு ஈடுபாடு அதிகரித்திருப்பது வெளிப்படை; ஆயினும் பெரும்பாலான ஆர்வலர்களுக்கு இலக்கியக் கொள்கை, வரலாற்றுணர்வு, சமூகவியல் அறிவு என்பவற்றில் பயிற்சியும் பரிச்சயமும் போதியளவுக்கு இல்லாமையால், அரங்கின்றி வட்டாடுவதாகவே அவர்களின் எத்தனங்கள் அமைந்து விடுகின்றன.

காலத்தின் தேவைகளும் போக்குகளும் இலக்கிய விசாரத்தைப் பெருமளவுக்குப் பாதிப்பது இயல்பே. அந்தவகையில், கடந்த காலத்தில் பேராசிரியர் பற்றிய நோக்குகளும் மதிப்பீடுகளும் இருபெரும் பிரிவுகளில் அடங்குவனவாய் இடம்பெற்று வந்துள்ளன. பேராசிரியர் ஆதரவளித்த தமிழரசுக் கட்சியை ஆதாரமாக கொண்டு குறுகிய தமிழ் தேசியத்தின் சகலவிதமான பலவீனங்களையும் அவர் மீது சுமத்தி, அவரைக் குறுகிய தமிழ் தேசியவாதியாகக் காட்ட முனைகின்ற முயற்சி ஒருபுறமானது. தமிழ் தேசியம், சுயநிர்ணய உரிமை குறித்து கம்யூனிஸ்ட்டுகள் சுய விமர்சனம் செய்து கொண்ட பின்னரும் சில அதிதீவிரப் புரட்சியாளர்கள் இப்பார்வையினை நிலை நிறுத்தி வருகின்றனர்.

இன்னொரு கோணத்தில் பேராசிரியரின் பெயரைத் தமது குறுகிய நோக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்த முற்பட்ட சிலர் அவரைத் தவறுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட மானுடராகவும் அதற்கும் மேலான கடவுளாகவும் காட்ட முனைவதை அவதானிக்கலாம். இவர்களின் பார்வையில் குறுகிய தமிழ்த் தேசிய நோக்கு, கம்யூனிஸ எதிர்ப்பு ஆகிய இரண்டுமே முனைப் பாகச் செயற்பட்டு வந்துள்ளன. நான்கு குருடர்கள் யானையைப் பார்த்த கதையைப் போல ஒவ்வொரு குருடரும் யானையின் ஒரு பகுதியை மட்டும் தடவி, அப்பகுதியை முழு யானையாகக் கூறிய கதையாக பேராசிரியர் குறித்த ஆய்வுகள் இடம்பெற்று வந்துள்ளதை அறியக் கூடியதாக உள்ளன. அவர்களது நடைமுறையின் போதாமையும் அனுபவத்தை அறிவாக விருத்தி செய்யும் முறையின் குறைபாடுகளும் அவர்களின் சிந்தனை அவ்வாறு குருட்டுத் திசையில் இட்டுச் சென்றுள்ளன.

இதற்கு மாறாக பேராசிரியர் பொறுத்தக் கட்டுரைகளும், நினைவுக் குறிப்புகளும் ஆங்காங்கே திட்டுக்களாகவும் தீவுகளாகவும் வெளி வந்துள்ளன. இவை முற்போக்கு, மார்க்ஸிய முகாமை சார்ந்த அறிஞர்களாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதும் மனங்கொள்ளத் தக்கதாகும். பேராசிரியர் பற்றிய ஆய்வுகள் ஆரோக்கியமான கதியில் செல்லத் துவங்கியிருப்பதை இக்கட்டுரைகளும் நினைவுக் குறிப்புகளும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இன்னொரு கோணத்தில் மார்க்ஸிய சமூகவியல் அடிப்படையில் பேராசிரியர் குறித்த ஆய்வுகள் மேலும் மேலும் ஆராயப்பட வேண்டும். வர்க்க ஆய்வை எவ்வாறு மேற்கொள்வது? மார்க்ஸிய அணுகுமுறையில் பேராசிரியரை மதிப்பீடு செய்வது எப்படி? இன்று இவை பலரிடையே வாதப் பிரதிவாதங்களை எழுப்பியுள்ளன. அவர் ஈழத்து நாட்டாரியல், நாட்டுக் கூத்து, நாடகம் போன்ற துறைகளை வளப்படுத்தினார் என்பதற்காக பேராசிரியர் சமூகமாற்றத்திற்காக வழங்கிய பங்களிப்பினை நிராகரிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவ்வாறே, பேராசிரியர் பற்றிய முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பது எப்படி? நவீன வரலாற்று சூழலில் பேராசிரியரை நுட்பமாக எடை போடுகிறது எப்படி? இவை முக்கியமான கேள்விகள். இத்தகைய கேள்விகளின் பின்னணியில் பேராசிரியரின் சமூக பங்களிப்பு குறித்து ஆழமான - நுட்பமான - மார்க்ஸிய பார்வையின் அடிப்படையில் நோக்க முற்பட்ட ஆரம்ப கட்ட முயற்சியாக அண்மையில் தினக்குரல் (ஞாயிறு) பத்திரிகையில் கலாநிதி ந. இரவீந்திரன் அவர்கள் எழுதிய “பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மறு மதிப்பீட்டுக்கான சிறுகுறிப்பு” என்ற கட்டுரையும், புன்னகை நிகழ்வில் (08/05/2009) இடம்பெற்ற அவருடனான நேர்காணலும் பயனுள்ள முயற்சிகளாக அமைந்து காணப்படுகின்றன; பேராசிரியர் பற்றிய ஆய்வுகளில் காணப்படும் முரண்பாடுகளுக்கு இயக்கவியல் அடிப்படையில் விளக்கம் கூற முயன்றுள்ளார். இத்தகைய ஆய்வுகள் விரிவடைதல் வேண்டப்படுவதாகும்.

இவ்வாறானதோர் சூழலில் பேராசிரியர் அவ்வப்போது ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் குறித்து எழுதிய கட்டுரைகள் யாவற்றினையும் தொகுத்து இந்நூல் வெளிவந்தமை காலத்தின் தேவையை நிறைவு செய்வதாக அமைந்துள்ளது. இத்தொகுப்பில் ஆறுமுக நாவலர், சுவாமி விபுலானந்தர், பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை, பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை, தவத்திரு தனிநாய அடிகள், பேராசிரியர் பேரம்பலம், கனக

சபாபதி, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் அ. சின்னத்தம்பிப்புவலவர், சிவங் . கருணாலய பாண்டியனார் முதலிய அறிஞர்கள் பற்றிய கட்டுரைகளே அடங்கியுள்ளன. இவ் வறிஞர்கள் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்து தமிழ் இலக்கிய பங்களிப்பு செய்தவர்கள் ஆவர். ஈழத்தில் இவர்கள் குறித்த ஆய்வுக்கான தேவை எழுந்ததற்கான சமுதாய வரலாற்றுப் பின்னணி குறித்த தெளிவு இங்கு அவசியமானதொன்றாகின்றது.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் உலகெங்கும் விழிப்புணர்ச்சி தோன்றியதைக் காண முடிந்தது. ஐரோப்பியாவிலே தோன்றிய பொதுமக்கள் சார்பான உலக கண்ணோட்டமானது ஆசிய நாடுகளையும் பாதிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. இக்காலத்தே எழுந்த தத்துவங்களும் கோட்பாடுகளும் மக்களைச் சார்ந்தே தோற்றம் பெற்று வளரலாயிற்று. 19 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் நிலவிய “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே” எனும் அடிப்படையில் இவ்வுலகும் அதனடியாக தோன்றிய கலை இலக்கியங்களும் சமுதாயத்தில் வாய்ப்பும் வசதியும் பெற்றவர்களின் ஆபரணமாகவே அமைந்து காணப்பட்டன. ஆனால் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி யிலிருந்து தோன்றிய சமுதாயச் சார்பான பார்வையும் மக்கள் எழுச்சியும் பொது மக்கள் சார்பான கோட்பாடுகளையும் தத்துவங்களையும் தோற்றுவித்திருந்தன. இதனடியாகவே ‘பொதுமக்கள்’, ‘சனங்கள்’ என்ற பதங்கள் புழக்கத்திற்கு வந்தன. ஆரம்பத்தில் மத்திய தர வர்க்கத்தினரைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய இப்பதங்கள் காலப்போக்கில் பரந்துபட்ட உழைக்கும் மக்களையும் அது குறிப்பதாயிற்று. இக்காலப் பகுதியில் ஈழத்தில் தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் தொண்டாற்றிய ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் பத்திரிகையின் வாசகர் பரப்பு பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“பத்திரிகையினது கடமை யாது? சனங்களுக்குப் பொது நன்மை செய்வது. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், மக மதியர்கள் என்கின்ற சனங்கள் இப்பொழுது இரண்டு மூன்று வருஷ காலம் என்ன நிலையில் இருக்கிறார்கள்? துவையினந் துரையுடைய சிநேகிதர்களாகிய சில உத்தியோகத்தார்கள் ஒழிந்த மற்றச் சனங்களெல்லாம் துவையினந் துரையினாலும் அவர் கீழுத்தியோகத்தர்களாலுந் துன்பமே அனுபவிக்கின்றார்கள். சனங்களுடைய பணங்கொண்டு நடத்தப்படுகின்ற

‘உதய தாரகை’ இதிலே தன் கடமையைச் செய்கின்றதா? இல்லை. பின் யாது செய்கின்றது? துவையினந் துரைக்குச் சார்பாகச் சனங்களுக்கு மாறாகப் பொய் வார்த்தையே பேசுகின்றது.”

நாவலரின் மேற்குறித்த வரிகளின் மூலமாக சனங்கள் என்ற சொல் எந்தளவு பரந்த அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதை அறியலாம். இக்காலத்தில் ஜனநாயகத் தன்மை வளர அதன் ஜனரஞ்ச கப்படுதல் வளர்ச்சி அடையத் தொடங்கியதும், பொதுமக்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற இச்சிந்தனை, பாரதியில் இவ்வாறு பிரவாகம் கொண்டிருந்தது:

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொதுசனங்கள் விரும்பும் மெட்டு, இவற்றினையுடைய காவிய மொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன், நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களெல்லோருக்கும் நன்கு விளங்கும்படி எழுதுவதுடன் காவியத்திற்குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாமலும் நடாத்துதல் வேண்டும்.”

இக்காலப்பகுதியில் பொது மக்கள் சார்பு என்ற பண்பு இலக்கியத்தில் முனைப்பு பெற்று வந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். இவ்வகையில் ஈழத்தில் எழுந்த தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி குறித்து நோக்குகின்ற போது “.... இலங்கைப் பாரம்பரியத்திலே தமிழ் இலக்கியம் எனும் பொருள் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது ஓர் எண்ணம் முதலிலே தலைதூக்குகின்றது. இந்நாட்டில் தமிழ் மக்கள் வாழத் தொடங்கிய காலமுதல், வாழ்க்கைக்குத் தேவையான தத்துவம், சமயம், சட்டம், நுண்கலைகளை உருவாக்கி வளர்த்து வந்துள்ளனர். இத்துறைகள் அனைத்திலும் பற்பல சாதனைகளைத் தமிழ் மக்கள் கண்டுள்ளனர். எனினும் இவை யாவற்றினும் இலக்கியத்துறையிலேயே நீண்டகாலமாகச் சாதனைகளை ஈட்டியுள்ளனர். சங்க செய்யுள்கள் சிலவற்றை பாடியவராகக் கருதப்படும் ஈழத்து பூதந் தேவனாரிலிருந்து இன்று கவிதை எழுதும் இ. முருகையன் ஈறாக இலக்கிய மரபு ஒன்று சங்கிலிப் பின்னல் போல வாழையடி வாழையென வந்திருப்பதை இலகுவில் மறுக்கவியலாது” (க. கைலாசபதி: ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், பக். 07).

இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான உறவானது மிக தொன்மைக்காலம் தொட்டே இருந்து வந்துள்ளதை நாம் அறிவோம். புவியியல் அமைப்பும் இதற்கு பிரதானமான காரணமாக அமைந்துள்ளது என்பதை விவரித்து விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அந்தவகையில்

இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான இலக்கியத் தொடர்பானது தவிர்க்க இயலாதவகையில் பொதுத் தன்மையினைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. ஈழத்து இலக்கிய அறிஞர்கள் பலர் இந்தியாவிற்கும் இந்திய இலக்கிய அறிஞர்கள் இலங்கைக்கும் சென்று வந்தனர். இவ் விருவழித் தொடர்பின் காரணமாக ஒரு மாணவ பரம்பரையும் தோன்றியதை நாம் வரலாற்றினூடாக அறியக் கூடியதாக உள்ளது. இதன் காரணமாக இவ்விரு நாடுகளிடையிலுமான இலக்கியத்தில் பொதுத் தன்மையே முனைப்புப் பெற்றிருந்தது.

1950 க்கு முன்னர் இந்தியாவை தாய் நாடாகவும் இலங்கையை சேய் நாடாகவும் கருதியமையினால் ஈழத்தவரும் இந்திய நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையுமே விரும்பிப் படித்தனர். பொதுவாக இந்திய ஆக்கங்களுக்கான ஒரு சந்தையாகவே இலங்கை இருந்ததேயன்றித் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் புத்தகங்களும் தோன்ற வாய்ப்பான நாடாக இலங்கை இருக்கவில்லை.

இலங்கையில் சுதந்திரமடைவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இந்திய தேசியவாதத்தின் செல்வாக்கே முனைப்புற்று காணப்பட்டது என்ற போதிலும் சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தே இலங்கையில் தேசியவாத சிந்தனை முகிழ்ந்து வளரத் தொடங்கியது என்பதை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் எழுதிக் காட்டியுள்ளனர். ஆரம்பத்தில் அது சமய கலாசார பண்பாட்டு துறையிலும், பின்னர் பொருளாதர துறையிலும் அதன் விளைவின் செறிந்த தாக்கத்தை இனங்காண முடியும்.

1953 இல் இலங்கையில் இடம்பெற்ற தேசம் தழுவிய ஹர்த்தால் போராட்டமானது இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது. அப்போராட்டம் தேசிய ஜனநாயக முற்போக்கு சக்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தமை அதன் பலமான அம்சமாகும். இதன் வீறுகொண்ட எழுச்சியினை அறுபதுகளில் இலங்கையின் வடக்கில் தோன்றிய சாதி எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இவ்வாறானதோர் சூழலில் நமது நாடு, நமது மக்கள், நமது கலாசாரப் பண்பாட்டு பாரம்பரியம், நமது அரசியல், நமது பொருளாதாரம் என்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. இந்த பின்னணியில் தான் இலங்கையில் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு இயக்க வடிவம் பெற்று மக்கள் மத்தியில் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இத்தகைய வரலாற்று தேவையே இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்றதொரு அமைப்பு

உருவாவதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது. இத்தகைய பின்னணியில் எழுந்த இலக்கியமானது குறுகிய தேசிய எல்லைகளைக் கடந்து சர்வதேச கண்ணோட்டத்தில் நோக்கப்பட்டது. அதன் செல்நெறி குறித்து பேராசிரியர் க. கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“.... ஒரு நாட்டின் பூலோகம், சீதோஷ்ணம், பண்பாடு, பொருளாதாரம், அரசியல் அமைப்பு முதலியன எல்லாம் வெவ்வேறு அளவிலும், வடிவிலும், முட்டிமோதியே மனித வாழ்க்கையை நிர்ணயப்படுத்துகின்றன. இவற்றை சமுதாய சக்திகள் என்றும் பொருளாதார சக்திகள் என்றும் அழைக்கின்றோம். இந்த சக்திகளுக்குக் கட்டுப்பாட்டும், விடுபட முயன்றும் வாழும் மனித வாழ்க்கையையே தேசிய இலக்கியம் காட்ட வேண்டும்; காட்டுகிறது. அவ்வாறு காட்டும் பொழுது தேசியமும் இலக்கியமும் குறுகிய வரம்புக்குள் அடங்கியது போலத் தோன்றும். அதுவும் ஓரளவிற்கு உண்மையே.”

இவ்வாறான பின்னணியில் ஈழத்து எழுத்தாளர் மத்தியில் ஈழத்து படைப்பிலக்கியம் சம்பந்தமான விழிப்புணர்ச்சியும் எழுச்சியும் தோன்றியது. அந்த வகையில் இலங்கை இலக்கியம் என்ற சொற்றொடரானது தமிழ் இலக்கியம் என்ற பரப்பிற்குள் அடங்கிய அதே வேளையில் ஈழத்திற்கே உரித்தான தனித்துவங்களுடன் தோன்றி வளரத் தொடங்கின. அத்தனித்துவத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டே ஈழத்து இலக்கிய கர்த்தாக்கள் குறித்த தேடல், ஆய்வு, மதிப்பீடுகள் செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

இத்தகைய பின்னணியில் பேராசிரியர் அவர்களின் ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் பற்றிய தேடல் எத்தகைய தளத்தினை பிரதிபலித்து நிற்கின்றது என்பது பற்றி சிந்தித்தல் காலத்தின் தேவையாகவுள்ளது.

ஈழத்தில் அந்நியரின் ஆட்சி மேலோங்கியிருந்த காலத்தில் நமது கலாசார, பண்பாட்டு, பாரம்பரியமானது கடும் சோதனைக்குட்பட்டதாக காணப்பட்டது. அதனை மீட்டெடுப்பதில் ஆறுமுக நாவலரின் பங்கு முக்கியமானதாகும். இது குறித்து கலாநிதி ந. இரவீந்திரன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“நாவலர் மதவாதிக்குரிய, சாதியவாதிக்குரிய பங்குப்பாத்திரத்தை வகித்தவரல்ல. ஏகாதிபத்தியத்தின் பண்பாட்டுத் திணிப்பிற்கும் அழிப்பிற்கும் எதிராக எமது பண்பாட்டை பாதுகாக்கின்ற கடமையை மேற்கொண்ட மதப்பற்றாளர். இதன் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியே தேசியக் குரலாகப் பரிணமிப்பது. அவர் காலத்தில் தேசிய விழிப்புணர்வு எனும்

அரசியல் நிலைப்பாடு இருக்கவில்லையெனினும் அதன் முன்னோடிக் கான குணாம்சங்களே அவரில் வெளிப்பட்டன. ராம் மோகன்ராய், தயானந்தர் போல சாதி எதிர்ப்பு, பெண் விடுதலைக் குரல் ஆகியன இவரிடம் இருக்கவில்லை. கிறிஸ்தவ பாதிர்களுடன் நிகழ்த்திய ஒரு கடவுள் கோட்பாடு, மதத்தாய்மை சார்ந்த விடயங்களில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார்.”

நாவலரின் மதவழிப்பட்ட போராட்டமானது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வை கொண்டிருந்ததுடன் பொதுமக்கள் சார்பான பார்வையை முன்னிலைப்படுத்தி, தமது செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தார். அவ்வகையில் நாவலரவர்கள் பொதுமக்கள் சார்பில் மேற்கொண்ட கல்விப் பணி, பதிப்பு முயற்சிகள் குறித்து அவரது ஆளுமை சிதையாதவகையில் பேராசிரியரவர்கள் தமிழகத்தை ஈழநாட்டுக்குக் கடமைப்படுத்திய பேருபகாரி என்று கட்டுரை மூலமாக வெளிக் கொணர்கின்றார்.

அவ்வாறே இந்நூலில் இடம்பெறுகின்ற “தமிழ்த்துறை முதற் பேராசிரியர்” என்ற கட்டுரையில் சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆசிரியர் பணி குறித்து எழுதுகின்றார். தொடர்ந்து இந்நூலில் உள்ள கட்டுரைகளை வாசித்துக் கொள்கின்ற போது சுவாமி விபுலானந்தர் ஊடாக வெளிப்பட்டு நிற்கின்ற சமுதாய உணர்வு பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை ஊடாக பரவி பின்னர் க. கைலாசபதி என்ற விருட்சத்தை எவ்வாறு உருவாக்கியது என்பதனை தரிசிக்க முடிகின்றது. ஆய்வு குறித்து அதன் பரந்த தளம் குறித்தும் பேராசிரியரவர்கள் எத்தகைய பரந்துபட்ட பார்வையினைக் கொண்டிருந்தார் என்பதனை அவரது பின்வரும் கூற்று எடுத்துக் காட்டுகின்றது:

“தமிழாராய்ச்சி என்பது, இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் பதிப்பிப்பது, கற்று சுவைப்பது, மரபை பேணுவது என்ற அளவோடு அமையாமல் தமிழர் சமூகத்தின் பண்பாட்டு வரலாற்றை அறிவியல் பூர்வமாக அணுகியறிதல் என்ற நோக்கில் விரிவடையத் தொடங்கிய காலப்பகுதியது. இப்பணிக்கு காய்தல் உவத்தல் அற்ற நடுநிலையான ஆராய்ச்சி நோக்கும் சமூகத்தையும் மொழி இலக்கியம் என்பவற்றையும் அணுகி நோக்கிச் சர்வதேசத்தாக்கத்தில் கருத்துக்களை வெளியிடத்தக்க ஆற்றலும் தேவைப்பட்டன. தமிழகத்தில் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை இவ்வகை ஆராய்ச்சிக்கு வித்திட்டிருந்தார். ஈழத்திலே பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை இத்தகைய முயற்சிகளுக்குக் களம் அமைத்திருந்தனர். தமிழகத்தை விட ஈழத்தில் இத்தகைய ஆய்வுக்கு

வாய்ப்பு அதிகமாக காணப்பட்டது. தமிழகத்திலே அரசியல் பண்பாட்டுக் காணிகளையே தமிழ் மரபு பேணுவதில் காணப்பட்ட தீவிர ஆராய்ச்சித் துறைகளற்ற சுதந்திரமான ஆராய்ச்சி வாய்ப்பு சிறந்ததென்பதையும் நாம் உணர வேண்டும்.”

இவ்வகையில் வாழையடி வாழையென வந்த ஆய்வுப் போக்குகளும் சிந்தனைகளும் பேராசிரியர் க. கைலாசபதியில் எவ்வாறு முனைப்பு பெற்றிருந்தது என்பதனை பேராசிரியர் சு.வி. அவர்கள் சிறப்பாகவே அடையாளம் காட்டி செல்கின்றார்.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்ற பிறிதொரு முக்கியமான கட்டுரை பேராசிரியர் அ. சின்னத்தம்பி அவர்கள் பற்றிய நினைவுப் பேருரையாகும். இது வரை கால தமிழ் இலக்கிய ஆய்வில் சிருஷ்டி இலக்கியமே பெரும்பாலும் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டு வரப்பட்டது. சமயம், தத்துவம், சட்டம், மெய்யியல், சாத்திரம் முதலிய துறைகளை கருத்திற் கொண்டனர் அல்லர். வைத்திய துறையிலே குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளையும் சமூக பங்களிப்பினையும் வழங்கிய பேராசிரியர் சின்னத்தம்பி அவர்கள் வைத்திய துறையில் சில விலை மதிப்பற்ற நூல்களையும் எழுதியுள்ளனர். அம் முயற்சியின் பயனாக தமிழில் நவீன வைத்திய துறை சார்ந்த அறிவு விருத்தி செய்யப்பட்டதுடன் தமிழ் மொழியை வளம் படுத்துவதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது. அதாவது மொழியின் ஏற்புடைமை விருத்தி செய்யப்பட்டது. இது புதிய சிந்தனையும் கலைச் சொற்களும் தோற்றம் பெற்று தமிழ் மொழியை வளப்படுத்துவதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது. இது குறித்த பேராசிரியரின் பார்வை விசாலமானது.

இவ்வாறே பாரதியின் சமகாலத்தவரும் அதேசமயம் அவரது இலக்கிய போக்கினை ஏதோ ஒரு வகையில் அவை பிரதிபலித்து நின்றதுடன் ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடியான பாவலர் துரையப்பா குறித்த இவரது கட்டுரை முக்கியமானதாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஈழத்தில் தோன்றிய சமூக சீர்திருத்த கருத்துக்களை எவ்வாறு இவரது படைப்புக்கள் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன; அவை அக்கால சமூக உருவாக் கத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தினை செலுத்தியுள்ளன, என்பது குறித்து இக்கட்டுரை அலசுகின்றது.

இத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள புலவர் சிவங் - கருணாலய பாண்டியனார் பற்றிய கட்டுரைப் போக்குகள் ஊற்றெடுத்து வளர்ச்சி பெற்றதாக பேராசிரியரவர்கள் அடையாளங் காட்டியுள்ளார். வட

இலங்கையை மையமாகக் கொண்டெழுந்த ஆறுமுகநாவலரின் தாக்கம் அவ்வாறே கிழக்கிலங்கையை மையமாகக் கொண்டு எழுந்த சுவாமி விபுலானந்தரின் சிந்தனையை சாதாரணமாகக் கொண்டதோர் அறிவுப் பகுதியினர் தோற்றினர். இதற்கு மாறாக கொழும்பை மையமாகக் கொண்டதாக புலவர் சிவங். கருணாலய பாண்டியனாரின் இலக்கிய போக்கு உருவானதைத் தமது கட்டுரையின் மூலமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். புலவரின் தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் தாக்கத்தினைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. குரங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றினான் என்ற உண்மைஆதாரமாகக் கொண்டு அதில் முதலாவது தோன்றிய குரங்கு எனது அப்பா என்று கூறுவதற்கு ஒப்பானதாக இவர்கள் தமிழ் தேசிய வாத சிந்தனைகள் அமைந்து காணப்படுகின்றன. புலவரின் தமிழ் பற்றுக் குறித்து பேராசிரியர் அவர்கள் பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறுகின்றார்:

‘தனித்தமிழ்’ என்ற சிந்தனை தமிழ்மொழி பிற மொழிகள் எவற்றினதும் துணையின்றித் தனித்தியங்க வல்லது என்ற உயர்வு நிலையின் அடியாக உருவானதாகும். வடமொழியும் வேறுபல மொழிகளும் காலத்துக்குக் காலம் தமிழில் நிகழ்த்தியுள்ள ஊடுருவல்களிலிருந்து அதனை மீட்டெடுத்துப் பேணிக் கொள்ள முயலும் தற்காப்பு முயற்சியாக இச்சிந்தனை உருவெடுத்தது. கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கால்டுவெல் முன்வைத்த திராவிடமொழி ஆய்வுப் பேறுகளிற் கருக்கொண்ட இச்சிந்தனை, இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மறைமலையடிகளின் பெருமுயற்சியால் இயக்க வடிவம் பெற்றது. மறைமலையடிகள் ஈழத்திற்கும் பன்முறை (1914ஆம், 17ஆம், 21ஆம் ஆண்டுகளில்) வருகை தந்ததை ஒட்டி, ஈழத்திலும் தமிழறிஞர் மத்தியில் இச்சிந்தனை பரவியது. தா. அழகசுந்தரதேசிகன், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், க. நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, இளமுருகனார், வேந்தனார் முதலிய பலர் வெவ்வேறு நிலைகளில் இத்தனித்தமிழ் சிந்தனையால் ஈர்க்கப்பட்டனர். இவர்களுக்கு சம காலத்தில் வாழ்ந்தவராகிய புலவர் பாண்டியனார் அவர்கள், வடமொழியிலே ஆழ்ந்த அறிவு பெற்றிருந்த போதும், பிடிவாதமான தனித் தமிழ்ப் பற்றுக் கொண்டிருந்தார். அதனாற் போலும் மறைகளையும், மந்திரங்களையும் கூடத் தனித்தமிழிற் பெயர்த்து கூறும் விருப்பம் வல்லமையும் பெற்றிருந்தார். அந்த வல்லமையை நடைமுறைப்படுத்தியும் காட்டினார். மந்திர வடிவிலானதாக வடமொழியிலெழுந்த நூல்களைத் தமிழ்ப்படுத்தல் தகாது என்று எண்ணுவோருக்கு மாறாக,

தமிழில் எதனையும் பெயர்த் தமைக்கலாம் என்னும் உறுதி பாண்டிய னாரிடம் இருந்தது. இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் வடமொழி செய்யுளிற் சொல்வதை விடச் சுருக்கமாகவும் திட்பமாகவும் தமிழ் செய்யுளில் அமைத்து விடலாம் என்னும் எண்ணமும் அவருக்கு உண்டு.”

அவ்வாறு பிறமொழிகளிலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கின்ற போதும் அவர் தூய தமிழ் சொற்களையே பயன்படுத்தினார். அத்துடன் பேச்சு மொழிகளையும் புறக்கணிக்கின்ற சிந்தனை புலவரிடம் ஆழமாக வேருன்றியிருந்தது. தமது எழுத்தில் மட்டுமன்று, அவரது நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் கூட இத்தகைய பண்டித மரபை எவ்வாறு கடைப்பிடித் திருந்தார் என்பதை பேராசிரியர் அவர்கள் சிறப்பாகவே அடையாளம் காட்டி நிற்கின்றார். பேராசிரியரது பரந்த இதயத்தை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. உதாரணம் தேடி வெகுதூரம் செல்ல வேண்டிய அவசிய மில்லை; இத்தொகுப்பில் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை குறித்து அவர் எழுதியுள்ள கட்டுரையின் பந்தியொன்றினை இங்கொரு முறை குறித்துக் காட்டுவது அவசியமாகும்:

“எமது கிராமியக் கலைகளின் நிலை இவ்வாறிருப்பினும், நாட்டுப் புற மக்களுடைய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் மக்கள் இலக்கியமாக வாய்மொழி இலக்கியம் உலகம் எங்கனும் பரந்துள்ளது. மக்கள் வாழ்க்கையின் பண்பாட்டு அளவுகோலாகிய இவ்வகை இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள், உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் விரிவாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவது எமது கவனத்திற்குரியது. கற்றோரிடையே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ள உயரியலட்சியங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளைத் தமிழ் மொழி யிலே மேற்கொண்டமை போல எல்லாவகை மக்களிடையேயும் பரவியுள்ள வாய்மொழி இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் முழுமையாகத் தமிழிலே மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அண்மைக் காலங்களில் வளர்முக நாடுகளிலே நாட்டார் பண்பாட்டியல் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் துரிதகதியிலே நடைபெறுவது போலத் தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சியாளராலும் உலகத் தமிழாராச்சி நிறுவனத்தினராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.”

பேராசிரியரின் மொழிச் சிந்தனையானது புலவர் பாண்டியனிலிருந்து வேறுபட்டு நின்றதுடன் அது மக்களையொட்டியதாக அமைந்துள்ளதை அறியக் கூடியதாக உள்ளது எனலாம். மொழி உணர்ச்சி, மொழிப் பற்றுக்குறித்து சுபைர் இளங்கீரன் அவர்களது பின்வரும் கூற்று முக்கியமானதாக அமைந்து காணப்படுகின்றது.

“மொழிப்பற்று இருக்க வேண்டியது அவசியம். அம்மொழிப்பற்று யதார்த்த பூர்வமான - விஞ்ஞான ரீதியான உண்மையைத் தழுவி தெளிவான கருத்தோட்டத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதனால் மேற் கூறிய புகழுரைகள் தமிழ் மொழியை புனிதமான அந்தஸ்தில் பூஜைக்குரிய நிலையில் - கடவுளின் ஸ்தாபனத்தில் கொண்டு போய் நிறுத்தியுள்ளது. எனவேதான், தமிழ் மக்கள் மொழியைத் தவிர வேறு எதையும் முதன்மைப்படுத்தி சிந்திக்க மறுக்கிறார்கள். இந்த நிலையும், இந்தக் கருத்தோட்டங்களும் விஞ்ஞான ரீதியில் சிந்திப்பதிலிருந்து திசைதிருப்பி விட்டிருக்கின்றது. எனவே தான் மொழிப்பற்று குருட்டுப் பக்தியாக உருவெடுத்து நிற்கின்றது.”

தேசிய இலக்கியம், கோட்பாடு என்பன இயக்க ரீதியாக முன்னெடுக்கப்பட்ட காலச் சூழலில் அதன் கோட்பாட்டு ரீதியான தெளிவோ புரிந்துணர்வோ பேராசிரியரவர்களிடம் காணப்படவில்லையெனினும் தேசிய இலக்கியப் பண்புகள் அவரது எழுத்துக்களில் விரவிக் கிடப்பதை காணலாம். ஓர் ஒப்புமை வசதிக்காக பேராசிரியரவர்களின் பார்வையை பேராசிரியர் க. கைலாசபதியுடன் ஒப்பு நோக்குவது காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் தமிழ் தேசியத்தின் கண்மண் தெரியாத குறுகிய வாதங்களைக் கடந்து தமிழ் தேசியத்தின் முற்போக்குவாதியாகக் காணப்படுகின்றார். சமூகம் குறித்த தீட்சண்யம் மிக்கதும், யதார்த்த பூர்வமான தத்துவார்த்த பார்வையினையும் கொண்டிராமை காரணமாக இச் சமூக அமைப்பில் நிலவிய உற்பத்தி முறைகள், உற்பத்தி உறவுகள், மற்றும் சமூக அரசியல் கலாசாரம் குறித்து தெளிவற்ற பார்வைகள் இவரது ஆய்வுகளில் இழையோடியுள்ளது. இதற்கு மாறாக பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் ஆய்வுகள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய பின்னணியில் ஈழத்து இலக்கிய பெரும் அறிஞர்கள் குறித்த ஆய்வு நூலாக்கத்தினை ‘ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்’ என்ற தலைப்பில் ஆக்கியுள்ளார். இவ்விரு ஆய்வு முயற்சிகளையும் ஒப்பு நோக்குகின்ற போது இதன் வேறுபாட்டினை நன்கு உணர முடியும்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களின் மாணவராக இருந்ததுடன் அவரை விட கைலாசபதி எட்டு வயது இளையவராகக் காணப்பட்டார். அவர் இறப்பதற்கு ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பே கைலாசபதி இறந்து விட்டார் என்ற போதிலும் இவ்விரு பேராசிரியர்கள் ஒரே காலத்தவர்களே. இவ்விரு பேராசிரியர்கள் பற்றி

காணவந்த முரண்பாடுகள் தனிமனித மற்றும் பதவிப் போட்டியில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளாக சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன. ஆனால் அவை வெறுமனே தனிமனித முரண்பாடுகளாகவன்றி, இவ்விரு ஆளுமை களுக்கும் இடையில் காணப்பட்ட கோட்பாட்டு உடன்பாடாகவும் முரண்பாடாகவுமே வெளிப்பாடு அடைகிறது என்பது அடிப்படை யானது என்பதை இதுவரை பார்த்த விடயங்களைக் கொண்டு நாம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

இன்றைய சூழலில் இவ்விரு பேராசிரியர்கள் ஒப்பியல் அடிப் படையில் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டியவர்கள். அத்தகைய ஆய்வுகள் பயனுள்ள தாய் அமைவதோடு சுவைபயப்பதாயும் அமையும் என்பதில் ஐயத்திற்கிடமில்லை. ஆயினும் அத்தகைய முயற்சி இங்கு மேற் கொள்ளப்படவில்லை. பேராசிரியரவர்களின் பார்வையை நிர்ணயம் செய்வதற்காகவே இத்தகைய ஒப்பியல் மேற்கொள்ளப்படும் என்பதனை இங்கு நினைவு கொள்ளல் அவசியமானதாகும்.

தொகுத்து நோக்குகின்ற போது தமிழ்த் தேசியம் என்ற இருப்புக் குண்டு காலில் கிடந்து எவ்வளவு இழுத்தாலும் செயற்பாட்டாளர், மக்களை நேசித்தவர் என்றவகையில் தமிழ்த் தேசியத்தைக் குறுகிய இனவாதமாக வளர்த்துக்கொண்டிருந்த தலைமையிலிருந்து அவர் விலகி நிற்பதனையே அவரது எழுத்துக்களில் காண முடியும். ஆனால் அதற்கான தீர்வு இல்லை என்றும் தெரிகின்றது. நோக்கம் சிறந்தது, பயனுள்ளது என்பது முக்கியமானது. அந்த வகையில் பேராசிரியர் குறித்த சமூகவியல் ஆராய்ச்சியாளர் வெளிவரவேண்டியது அவற்றின் தேவையாக உள்ளது. ஆழமான நுட்பமான மார்க்ஸிய ஆய்வுகளின் மூலமாகவே இதனை சாதிக்க முடியும்.

இறுதியாக இந்நூலின் பதிப்பு முயற்சி குறித்து சில விடயங்களைக் கூற வேண்டியுள்ளது. மறைந்த அறிஞர்கள் தொடர்பில் மேற்கொள்ளப் படுகின்ற விழாக்கள், நினைவுப்பேருரை, அஞ்சலி உரைகள் ஆகியன நிறைவுபெற்ற பின்னர் ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகள் ஏதும் நடை பெறுவதில்லை. ஆனால் பேராசிரியர் அவர்களின் நினைவுக் குழுவினர் குறிப்பாக கலாநிதி தி. கமலநாதன், தெ.மதுசூதனன் ஆகியோர் இந் நூலை வெளியிடுவதன் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பயனுள்ள பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளனர்.

(மல்லிகை, ஓகஸ்ட், 2009)

**இலங்கையில் சாதியமும்
அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்:
ஒரு சமூகவியல் நோக்கு**

‘சாதியமும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும்’ என்ற நூலின் முதற் பதிப்பு 1989 ஆம் ஆண்டு புதிய பூமி வெளியீடாக வந்தது. இந்நூலின் ஆசிரியர்களான வெகுஜனன் (சி.கா. செந்திவேல்) இராவணா (ந.இரவீந்திரன்) ஆகிய இருவருமே ஈழத்தில் இடம் பெற்ற சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டு செயற்பட்டவர்கள். முன்னவர் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கப் போராட்டத்தில் நேரடியாகப் பங்கு கொண்டது மாத்திரமன்று, அப்போராட்டங்களை சரியான திசையில் முன்னெடுத்துச் சென்ற முக்கிய தோழர்களில் ஒருவராவார். திரு. ந. இரவீந்திரன் அவர்கள் இன்றுவரை சாதியம் குறித்தும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்கள் குறித்தும் கனதியான ஆய்வுகளை உண்மையின் பக்கம் நின்று பேசியும் எழுதியும் வருகின்றவர். இத்தகைய அனுபவமும் கோட்பாட்டு தெளிவும் பெற்றவர்கள் இந்நூலை எழுதியுள்ளமை இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும் குறித்த புறவயமானதொரு ஆய்வினை வெளிக் கொணர்வதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

சுமார் பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு ‘இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும்’ என்ற தலைப்பில் சுவத் விஷன், சென்னை வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. இந்நூல் சாதியத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, தாக்கம் என்பன பற்றிய பொதுவான பார்வையை முன்வைக் கின்ற அதே சமயம் இலங்கையில் இடம் பெற்ற சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டங்கள் குறித்தே எழுதப்பட்டுள்ள

மையினால் இரண்டாம் பதிப்பின் தலைப்பு ‘இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும்’ என மாற்றப்பட்டுள்ளமை மிக பொருத்தமாகவே அமைந்துள்ளது. சில கட்டுரைகளும் தகவல்களும் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் தேசிய இனப்பிரச்சினை முனைப்படைந்துள்ளதோர் குழுவில் சாதிய முரண்பாடுகள் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பது குறித்து இந்நூல் ஆய்வு செய்கின்றது.

சாதியமும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும் குறித்து நோக்குவதற்கு சாதியமைப்பின் கோரவடிவமாகிய தீண்டாமையை வெளிப்படுத்திய நிலப்பிரபுத்துவம் குறித்த தெளிவு அவசியமாகின்றது. நிலப்பிரபுத்துவமானது நாட்டுக்கு நாடு, பிரதேசத்திற்கு பிரதேசம், காலத்திற்கு காலம் தனக்கே உரித்தான தனித்துவங்களையும் சிறப்புக்களையும் கொண்டிருக்கின்ற அதே சமயம், சில பொதுமைகளையும் கொண்டு காணப்படுகின்றது. ஐரோப்பிய நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கும் இந்திய நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கும் அமைப்பு ரீதியாகக் காணப்படும் வேறுபாடு குறித்து பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“ஐரோப்பிய நிலப்பிரபுத்துவத்தை பற்றிப் பேராசிரியர் செய்த மாக் புளொக் என்ற பிரெஞ்சு பேராசிரியர் ‘விவசாயிகள் கட்டுப்படுத்தப் பட்டுக் கிடக்கும் நிலைமை, ஊழியமுறைச் சேவையினால் மக்கள் தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பெறுதல், படை வீரர் சமுதாயத்தில் விசேட இடம் பெறுதல், அச்சமுதாயத்தில் நிலவும் ஒவ்வொருவரையும் இணைத்து காப்புறுதி அளிக்கும் சமூகப்பந்தங்கள், பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம் ஆகியவற்றினூடே குடும்பம், அரசு ஆகிய நிறுவனங்கள் நிலையூன்றிய நிலையிற் காணப்படுதல் ஆகியனவே ஐரோப்பிய நிலப்பிரபுத்துவத்தின் அடிப்படை பண்புகளாகும்’ எனக் கூறியுள்ளார்.

“இந்திய நிலப்பிரபுத்துவத்தை ஐரோப்பிய நிலப்பிரபுத்துவத்துடன் ஒப்புநோக்கிய கோசாம்பி போன்ற அறிஞர்கள் அவை இரண்டுக்குமுள்ள வேறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். உற்பத்திச் சாதனங்களின் குறைந்த தரம், குறுகிய ஒரு வட்டத்தினரின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான உற்பத்தி, அரசியலதிகாரத்தின் பன்முகப்பாடு ஆகிய வற்றில் ஒற்றுமையுண்டெனினும் ஐரோப்பிய அமைப்பில் நிலப்பிரபுவை சுற்றி இயங்கும் ‘மனோரியல் (Manorial) அமைப்பு’ எனப்படும். நிலப் பிரபுத்துவப் பண்ணை இந்திய அமைப்பிற் காணப்படாதவொன்றாகும். இதற்கு மேலாக இந்திய அமைப்பில் சாதி வேறுபாடு முக்கிய இடம்

பெறுகின்றது. இந்திய நிலப்பிரபுத்துவத்தின் அச்சாணியாகவும் சிறப்பாகவும் விளங்குவது சாதியமைப்பாகும். இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் ஆரிய அமைப்பான வருணாச்சிரம முறைமையும், பூர்வீக இந்தியாவின் கணக்குழு (Tribal groups) க்களும் சேர்ந்தே சாதியமைப்பைத் தோற்றுவித்தன”.

இப்பின்னணியில் இலங்கையின் நிலப்பிரபுத்துவத்தை இந்திய நிலப்பிரபுத்துவத்துடன் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்ற போது அது வேறுபாடு கொண்டதாகக் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். யாழ்ப்பாண நிலப்பிரபுத்துவமானது இலங்கையில் நிலவுகின்ற சிங்கள மற்றும் கிழக்கு மாகாண நிலப்பிரபுத்துவ முறையிலிருந்து மாறுபட்டதொன்றாகவே விளங்குகின்றது. யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பானது இந்துமத செல்வாக்கிற்குட்பட்டதொன்று என்ற வகையில் சதுர்வரண வேறுபாட்டினை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள அதே சமயம் சதுர்வரண வேறுபாட்டின் ஆதிக்க சக்தியான பிராமணர்கள் இங்கு பொருளாதார ஆதிக்கம் கொண்டவர்களாக இல்லை. மாறாக யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து வருகின்ற வேளாளர் என்று சாதிய குழுமத்தினரே பொருளாதார ஆதிக்கமும் அதனுடான சமூக ஆதிக்கமும் கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயமும் குறித்து நோக்க வேண்டியதும் காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பில் நிலவுகின்ற சாதிய அடக்கு முறையை இந்திய சாதிய அடக்கு முறையுடன் ஒப்பு நோக்குகின்ற போது யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவுகின்ற சாதிய அடக்கு முறையே கொடுமையானதாகக் காணப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாண வேளாளர் என்ற சாதிக் குழுமத்தினர் பொருளாதார ஆதிக்கம் கொண்டவர்களாக காணப்படுகின்ற அதே சமயம், சதுர்வரண அடிப்படையில் அவர்கள் பிராமணர்களை விட கீழானவர்களாகவே கணிக்கப்படுகின்றனர். இந்த தாழ்வு மனப்பான்மையும் யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பில் சாதியம் இறுக்கமடைவதற்கு முக்கிய காரணமாகும்.

பொருளாதார ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த வேளாளர் சாதி குழுமத்தினர் தமக்குத் தேவையான அடிமைகளைத் தென்னாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்ததுடன் தத்தமது கிராமங்களில் வாழ்ந்து வந்த அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களையும் தமக்கு அடிமைகளாக்கிக் கொண்டனர். அவர்களின் உழைப்பை ஈவிரக்கமின்றி சுரண்டினர். அவர்கள் தமது வேலைகளை செய்யத் தவறுமிடத்து பகிரங்கமாக கட்டிவைத்து தண்டித்ததுடன் அக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்கள் எழுகின்ற

போது அவர்களின் குடிசைகளுக்குத் தீ மூட்டவும் (ஓலையினால் கட்டப் பட்டிருந்தமையினால் இலகுவாக தீ மூட்டக் கூடியதாக இருந்தது. இதன் காரணமாக தான் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்கள் கல் வீடு கட்டும் உரிமை வேளாளர் சாதியினரால் மறுக்கப்பட்டது) செய்தனர். இதற்கு மாறாக பெண்களை திருமணம் செய்து கொடுக்கின்ற போதும் தமக்கு அடிமைகளாக வாழ்ந்த அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களை சீதனப் பொருட்களுடன் தாரை வார்ப்பு செய்து கொடுக்கின்ற முறையும் நிலவியது.

யாழ்ப்பாணத்தை கைப்பற்றிய பிறநாட்டினர் கூட இச்சாதியமைப்பு முறையினை அப்படியே பாதுகாத்து வந்தனர். 'பறங்கி சிறை', 'கம்பனி சிறை' முதலியனவும் சாதியமைப்பால் அவர்கள் பெற்ற நலனை அடிப் படையாகக் கொண்டே அமைந்திருந்தன. இவ்வகையில் நோக்குகின்ற போது யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பில் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்கள் பண்ணையடிமைகளாக நிலப்பிரபுத்துவ முறையின் கீழ் வாழ்ந்தவாறான கொடுமைகளையே தொடர்ந்தும் அனுபவித்தனர். சாதியத்தின் பேரால் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தமக்கான சொத்துக்கள் எதையும் தேட முயற்சிக்காத வகையில் தடுக்கப்பட்டு, மலிவான கூலி களாக நடாத்தப்பட்டனர். கல்வி பெறும் உரிமையிலும் பல்வேறு தடைகளை ஏற்படுத்தி நிரந்தர உடலுழைப்புக்கு நிர்ப்பந்திக்கச் சொத்துடையோர் முயன்றனர். அவ்வகையில் சொத்துடையோருக்கும், உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு உழைக்க வற்புறுத்தப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குமிடையேயான உறவு பொருளுற்பத்தித் தளத்திலும் சமூக மட்டத்திலும் பகை முரண்பாடாகவே நீடித்தது.

பாரம்பரியத்தின் பேரால் ஆண்டான் - அடிமை முறை தொடரப்பட ஆதிக்க சக்திகள் முயன்ற போதிலும், சமூக மாற்றத்தினூடாக விழிப் புற்ற ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியிலான முன்னேறிய சக்திகள் சமூக அமைப்பை மாற்றும் எத்தனங் கொள்ளத் தொடங்கினர். உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் என்ற புரிதலுடன் புத்துலகம் படைக்கும் எழுச்சியில் சாதிய இழிவுகள் தகர்த்து சமத்துவத்தை எட்ட முடியும் என்ற நம்பிக்கையின் பால் ஈர்க்கப்பட்டனர். புதிய ஜனநாயகம், புதிய வாழ்வு, புதிய பண்பாடு எனும் முழக்கங்களுடன் கிளர்த்தெழுந்து புரட்சிகரக் கலை - இலக்கியங்களைப் படைப்பாக்கம் செய்தனர். பழைய உலகைத் தகர்த்துப் புதிய சமூக உறவாடல் ஒன்றுக்கான குரல் ஓங்கியொலிக்க தொடங்கியது.

எங்கெல்லாம் ஒடுக்கு முறைகளும் அடக்கு முறைகளும் இடம் பெறுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் போராட்டங்களும் இயக்கங்களும் தோன்றுவது தான் இயற்கையின் நியதி. அவ்வகையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவுகின்ற சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டங்களானது காலத்திற்குக் காலம் ஏதோ ஒரு வகையிலும் அளவிலும் முனைப்படைந்து வந்துள்ளன. இந்நூல் இப்போராட்ட வரலாற்றை அதன் சரித்திரப் பின்னணியில் வைத்து ஆய்வு செய்கின்றது. எடுத்துக் காட்டாக கொலனிய காலத்திலிருந்து சுதந்திர காலம் வரை, ஐம்பதுகளிலிருந்து அறுபது ஒக்ரோபர் வரை, 1966 ஒக்ரோபர் எழுச்சியும் போராட்டங்களும், 1970களில் தொடர்ந்த போராட்டங்கள், தமிழ்த் தேசியப் போராட்டத்தில் சாதியத்தின் நிலைப்பாடு, ஆகிய தலைப்புகளில் யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பில் நிலவிய சாதியமும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும் எவ்வாறு முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன எனும் விடயங்கள் பதிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

யாழ்ப்பாண சமூகவமைப்பில் நிலவிய சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டங்கள் ஆங்காங்கே இடம்பெற்று வந்துள்ளன என்ற போதிலும் அதன் ஆரம்பகாலப் போராட்டங்கள் யாவும் ஸ்தாபன மயமாக்கப்பட்ட வையாக அமையவில்லை. 1910 ஆம் ஆண்டளவில் தோற்றம் பெற்ற வட இலங்கை தொழிலாளர்கள் சங்கம் இத்துறையில் தோன்றிய முதலாவது ஸ்தாபனமாகும். அவ்வாறே சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபை நடாத்திய சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டங்களும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவை அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களை நடாத்தி, சிறுசிறு வெற்றிகளைப் பெற்றிருந்தாலும் சாதிய ஒடுக்கு முறையின் ஆணிவேரைத் தொடமுடியாமல் போய்விட்டமை துரதிஸ்டவசமானதொன்றாகும். இப்போராட்டங்களைத் தொடர்ந்து சிறிது இடைவெளிக்கு பின்னர் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கமானது சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக உக்கிரமான போராட்டங்களை நடாத்தியது. இவ்வியக்கமானது மக்கள் மத்தியில் வேர்கொண்டு கிளைபரப்பியதுடன் அது தொழிலாளர்கள் - விவசாயிகள், புத்திஜீவிகள், மாணவர்கள் எனப் பலரைத் தன் நோக்கி ஆகர்ஷித்திருந்தது.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றிய பலர் மார்க்ஸிய பாதையில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள். இவர்கள் இந்நாட்டிலுள்ள தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்கள் பக்கம் நின்று நடாத்திய போராட்டங்களில் பங்கு பற்றி

இப்போராட்டங்களில் பெற்ற அனுபவங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இப்போராட்டங்களை முன்னெடுத்தவர்கள்.

உலகின் சகல பாகங்களையும் பொறுத்தமட்டில் இக்காலப்பகுதியில் பாசிஸத்திற்கு எதிரான பலமான மக்கள் இயக்கங்கள் உருப் பெற்று வந்தன. இந்நாடுகளில் தொழிலாளர்கள் இயக்கங்கள் பாசிஸத்தையும் ஏகாதிபத்தியத்தையும் எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டங்களையும் போராட்டங்களையும் நடாத்தினர். அத்தகைய சர்வதேச எழுச்சி குறித்து நூலாசிரியர்களின் பார்வை இவ்வாறு பிரவாகம் கொண்டிருந்தது:

“அறுபதாம் ஆண்டுகள் சர்வதேச ரீதியாகப் பெரும் எழுச்சிகளும் போராட்டங்களும் முன்னெழுந்து நின்ற தசாப்த காலமாகும். ஆசியா விலே அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக நேரடிப் போராட்டத்தில் வியட்நாம், லாவோஸ், கம்போடியா மக்கள் புயலென எழுந்து நின்று போராடினர். அதன் அதிர்வுகள் ஏனைய ஆசிய நாடுகளில் மட்டுமன்றி உலகம் பூராகவும் எதிரொலித்தன. ஆபிரிக்க நாடுகளில் கொலனியத்திற்கும் நிறுவெறிக்கும் எதிரான மக்கள் போராட்டங்கள் வீறுடன் முன்னேறிச் சென்றன. லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் விடுதலைப் போராட்டங்கள் வலுவடைந்தன. அமெரிக்காவில் வெள்ளை நிறுவெறிக்கு எதிராக கறுப்பின நீக்ரோ மக்கள் என்றுமில்லாத அளவுக்குப் போராட்ட சுவா லையை உருவாக்கினர். ஐரோப்பிய நாடுகளில் தொழிலாளர்களும் மாணவர்களும் முதலாளியத்தின் விளைவுகளுக்கு எதிராக வேலை நிறுத்தங்களிலும் ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர். இதே காலப் பகுதியில் தான் சர்வதேச “கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் புரட்சிகர கருத்துக்கு நவீன திரிபு வாத கருத்துக்கும் இடையிலான வாதப்பிரதிவாதங்கள் உச்ச நிலையை அடைந்தன. சீனாவில் மாபெரும் கலாசாரப் புரட்சி நடைபெற்றது. இந்தியாவில் நக்சல்பாரிப் போராட்டம் வெடித் தெழுந்தது”.

இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்த தெளிவும் அவசியமானதொன்றாகின்றது. தமிழர்களுடைய பிரச்சினைகளுக்குச் சிங்கள பெருந்தேசிய வாதம் மட்டுமே காரணமானது எனக் கொண்டு அதற்காக மட்டும் போராடுவதே பிரதானமானது எனச் செயற்பட்ட போக்கு, ஒருவகையில் ஐக்கியப்பட வேண்டிய சிங்கள நேச சக்திகளையும் விரோதியாகப் பார்த்ததுடன் தமிழ் மேட்டு குடியினரின் ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்த முனைகின்ற பண்பே இவ்வணியினரில் முனைப்பு பெற்றுக் காணப்பட்டது. அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாக்குகளை

சலீகரிப்பதற்காக ஒடுக்கப்பட்ட சாதி பிரிவினரில் ஒரு சிலரை தம்முடன் இணைத்துக் கொண்டு செயற்பட்டதுடன் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களுக்கு எதிராக அவர்களையே கோடரிக் காம்பாக பாவித்தனர். அந்தவகையில் இவற்றுக்கு மாறாக இடம் பெற்ற மக்கள் போராட்டங்கள், எழுச்சிகள் அவர்களுக்கு அருவருக்கத்தக்கதாயிருந்ததுடன் அவர்களின் மூக்கை சிணுங்க வைத்ததில் வியப்பொன்று மில்லை. இது குறித்து 'ஈழத்து முற்போக்கு சிறுகதைகள்' என்ற சிறுகதை தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதிய நீர்வை பொன்னையன் அவர்களின் பின்வரும் கூற்று அவதானத்திற்குரியது:

“சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபை நடாத்திய சாதிய ஒடுக்கு முறைக் கெதிரான போராட்டம் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றிகளைப் பெற்றிருந்தாலும், சாதிய ஒடுக்கு முறையைத் தகர்க்க முடியவில்லை. இப்போராட்டத்தை அடுத்து சிறிது கால இடைவெளிக்குப் பின் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகு சன இயக்கம் சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கெதிராக உக்கிரமான போராட்டத்தை நடாத்தியது. இப்போராட்டத்திலிருந்து ஒரு சில முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து வந்த ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் அரசியல் காரணங்களுக்காகவே ஒதுங்கிக் கொண்டனர். ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து வந்த சிலர், ‘தும்புகள் (நளவர்), துரும்புகள் (ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தினருக்கு சலவை செய்பவர்கள்) தம்பட்டக் கம்புகள் (பறையர்) சமூக சேவை செய்ய வந்து விட்டனர்’ என்று இப்போராட்டத்தைக் கிண்டல் செய்துள்ளனர் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஆனால் அப்போர் முழுக்கம் தென்புலத்திலும் ஒலித்து விழிப்பை ஏற்படுத்தியது. அது மாத்திரமல்ல ‘யாழ்ப்பாணத்தில் வியட்நாம் யுத்தம் நடக்கிறது’ என்று ஒரு தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பாராளுமன்றத்தில் முறையிட்டு குரலெழுப்பினார். இப்போராட்டம் சுபத்திரன், சாருமதி, நெடுந்தீவு மகேந்திரன், கணேஷ் போன்ற போராட்ட உணர்வு நிறைந்த வீரியமுள்ள இளம் முற்போக்கு கவிஞர்களைத் தோற்றுவித்தது”.

இவ்வாறாக 1960 களில் பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் சர்வதேச ரீதியான தத்துவார்த்த முரண்பாடுகள் பிளவுகள் ஈழத்து பொதுவுடைமை இயக்கத்திலும் தாக்கம் செலுத்த கூடியவையாக அமைந்து காணப்பட்டன. பாராளுமன்ற பிரவேசத்தினூடாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்கலாம் என்ற நிலைப்பாட்டினை ரஷ்யாவும், புரட்சிகர வர்க்கப் போராட்டத்தை வலியுறுத்திய சீனாவும் இரு வேறுபட்ட

முகாம்களாகப் பிரிந்து தத்துவார்த்த போராட்டங்களை நடாத்தின. அந்த வகையில் யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் சீன அணியினரே முக்கிய பங்களிப்பினை வழங்கினர் என்பது யதார்த்த உண்மை யாகும். இவர்கள் இப்போராட்டத்தை கையிலேந்தியமை யினால் திரிபுவாதத்தை ஏற்று நின்ற மொஸ்கோ சார்பு அணியினர் இப் போராட்டத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டனர். அவ்வாறு ஒதுங்கிக் கொண்டமைக்கு அவர்களின் தத்துவார்த்த கோளாறும் ஒரு காரணமாகும். இது தொடர்பில் நூலாசிரியர்களின் பின்வரும் கூற்று முக்கியமான தொன்றாகும்:

“1964இல் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டது. இப்பிளவு வடபகுதியிலும் இடம் பெற்றது. பாராளுமன்றப் பாதையை முற்றுமுழுதாக ஏற்றுக் கொண்ட பீற்றர் கெனமன் - விக்கிரமசிங்ஹ தலைமையிலான ‘சோவியத் சார்பு’ கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செல்வாக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் குறைவாகவே காணப்பட்டது. அதன் பக்கத்தில் அ.வைத்திலிங்கம், ஐ. ஆர். அரியரத்தினம், வ. பொன்னம்பலம், எம். சி. சுப்பிரமணியம், எஸ். ஜெயசிங்கம், பொன். குமாரசுவாமி, எஸ்.விஜயானந்தன் ஆகியோர் இருந்தனர். இவர்கள் சமாதானப் பாதையில் பாராளுமன்றப் பதவிகளைப் பெறுதலையும் சலுகை அரசியலையும் வலியுறுத்தி வந்தனர். மறுபக்கத்தில் சமுதாயமாற்றத்தையும் அதற்கான புரட்சிகர போராட்டங்களின் நடைமுறை அவசியத்தையும் ‘சீனச்சார்பு’ கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது முன்வந்து அதன் புரட்சிகரக் கொள்கைகள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடையேயும் இளம் தலைமுறையினரிடையேயும் பலத்த ஆதரவைத் தோற்றுவித்திருந்தது. இக்கட்சியின் பக்கத்தில் மு. கார்த்திகேசன், டாக்டர்.சு.வே சீனிவாசகம், கே.ஏ. சுப்பிரமணியம், வீ.ஏ. கந்தசாமி, கே. டானியல், எம். குமாரசுவாமி, வராத்துப்பளை வ.சின்னத்தம்பி, எம். செல்லத்தம்பி, நீர்வைப் பொன்னையன், இ.கா. சூடாமணி, மு. முத்தையா, எம்.பி. செல்வரட்னம், எஸ். சிவலிங்கம், (மான்) ந. முத்தையா, எஸ். ஜனகன், எம். சின்னையா போன்ற தலைமைக் குழுவினர் இருந்தனர். இக்கட்சிதான் தமிழ் மக்களிடையேயான தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அனுபவித்து வந்த சாதிய தீண்டாமை ஒடுக்குமுறையினைப் புரட்சிகரப் போராட்டங்கள் மூலம் எதிர்த்து முறியடித்து ஒரு வரலாற்றுத் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தி வைத்தது”.

போராட்ட வடிவங்களை ஒழுங்கமைப்பது தொடர்பாகவும் அதனை எங்கிருந்து தொடங்க வேண்டும் என்ற விடயம் தொடர்பாகவும் விவாதங்கள் எழுந்தன.

சிறுபான்மை தமிழர் மகா சபையினர் முன் வைத்த கோரிக்கைகளான சலூன் சலவை நிலையங்களில் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான போராட்டங்களை முன்வைத்தனர். இந்தத் தரப்பு போராட்டமானது யதார்த்த வாழ்க்கையிலிருந்து அந்நியப்பட்டிருந்ததுடன் பல விதமான அடக்கு முறைக்கும் சுரண்டலுக்கும் உட்பட்டு வந்த சாதியினருக்கு எதிரான போராட்டமாகவே திகழ்ந்தது. தமது நேச சக்திகளுடனான ஐக்கியம், போராட்ட தந்திரோபாயம் முதலிய அம்சங்களைக் கவனத்திற் கொள்ளாததுடன் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களைத் தனிமைப்படுத்தி, குறுக்கி, படுதோல்வி அடையச் செய்கின்ற முயற்சியாகவும் இது அமையக்கூடிய சூழல் காணப்பட்டது.

அவ்வாறே சாதியப் போராட்டத்தை வர்க்கப் போராட்டத்தின் கண்ணோட்டத்தில் முன்னெடுப்பது தொடர்பான விவாதங்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் எழுந்தது. இதன் இரண்டாவது தரப்பு சாதியத்தை தீவிரவாத நிலைப்பாட்டிலிருந்து நோக்கினர். இது குறித்த நூலாசிரி யர்களின் பார்வை இவ்வாறு அமைந்திருக்கின்றது:

“ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியினால் மக்கள் உணர்வு பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் சாதி அடக்கு முறைக்கும் தீண்டாமைக்கும் எதிரான போராட்டத்திற்கான அரசியல் மார்க்கமும் தந்திரோபாயங்களும் வகுக்கப்பட வேண்டிய நடைமுறைக் கொள்கைப் பிரச்சினை முன்னெழுந்தது. சாதிப் பிரச்சினை அடிப்படையில் வர்க்கப் பிரச்சினை என்பது தெளிவாகி இருந்த போதிலும் நடைமுறையில் அதை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் கட்சிக்குள் பெரும் விவாதம் எழுந்தது. கட்சியின் அன்றைய பொதுச் செயலாளர் தோழர் நா. சண்முகதாசன் முன்வைத்த நடைமுறை அணுகுமுறை சம்பந்தமாகவே மேற்படி விவாதம் எழுந்தது. அதன் அடிப்படையில் தலைமைத் தோழர்கள் உட்படச் சில தோழர்கள் முன்வைத்த சில கருத்துக்கள் கொள்கை - நடைமுறை ரீதியில் தவறானவையாக இருந்தன. சாதி அடக்கு முறைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட மக்கள் தமக்கு இழைக்கப்படும் பிற்போக்குப் பலாத்காரத்திற்கு எதிராகப் புரட்சிகர பலாத்காரத்தைப் பாவிக்க வேண்டும் எனத் தோழர்கள் முன்வைத்த கொள்கை சரியானதென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அப்பலாத்காரம் யாருக்கு எதிராக என்பது தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை. உதாரணமாக, அமெரிக்க கறுப்பு ஆபிரிக்க நீக்ரோ மக்கள் வெள்ளையர்களுக்கு எதிராகப் பாவித்து வந்த வரைமுறையற்ற பலாத்காரத்தை ஒத்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே அத்தவறான கருத்து

வற்புறுத்தியது. அதாவது தீவிர கறுப்பின நீக்ரோ வாதிகள் வெள்ளை யர்களைக் கண்ட கண்ட இடங்களில் தாக்குவதும் பெற்றோல் குண்டுகள் வீசுவதும் கொளுத்துவதும் போன்ற உதாரணம் சில தலைமைத் தோழர் களால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. இது அடிப்படையில் தீவிர கறுப்பின வாதம் ஆகும். அதே போன்று தீவிர சாதிவாதத்தைத் தூண்டக்கூடிய அபாயத்திற்கே இட்டுச் செல்லக்கூடியதொன்று என்பது அவ்வேளை சிலரால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. முழக்கங்களாயினும் கொள்கைகளாயினும் வெறுமனே அதிதீவிரத் தன்மை வாய்ந்தவையாக இருந்தால் மட்டும் புரட்சிகரமாகாது. அவை சமூக யதார்த்த நடை முறைக்குப் பொருந்துபவையாகவும் இருக்க வேண்டும். மேலும் அத்தகைய மார்க்கங்கள் தூரநோக்கின் அடிப்படையில் சம்பந்தப்பட்ட மக்களின் இறுதி விடுதலைப் பாதைக்கு வழி காட்டுவதாயும் அமைய வேண்டும். குறுகிய சாதிவாதத்தைத் தூண்டுவதும் அதன் வேகத்தில் சில தீவிர பலாத்கார நடவடிக்கைகள் ஆற்றப்படுவதும் சுலபமானது. ஆனால் மொத்தத்தில் அத்தகைய நடவடிக்கைகளின் மூலம் அம் மக்களுக்கும் முழுச் சமூகத்திற்கும் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி மார்க்கத்திற்கும் ஏற்படக்கூடிய அபாயங்களும் அழிவுகளும் பற்றிக் கவனத்தில் கொள்வது பிரதானமாகும். எனவே அன்றைய சூழலில் முன்வைக்கப்பட்ட மேற்படி தவறான அரசியல் அணுகுமுறையை எதிர்க்க வேண்டிய தேவை கட்சிக்குள் உள்ள சில தலைமைத் தோழர் களுக்கு ஏற்பட்டது. அந்த அணுகுமுறையில் இருந்த தவறான நிலைப் பாடுகள் பற்றி விவாதிக்கப்பட்டு அவை நிராகரிக்கப்பட்டன. அவ் விவாதத்தின் அடிப்படையில் சாதிய தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டங் களை வடபுலத்தில் முன்னெடுத்த கட்சியின் மத்திய குழுவும் பிரதேச குழுவும் இணைந்து விவாதித்து முடிவெடுத்துச் செயற்படுவதன் அவசியம் வலியுறுத்தப்பட்டது.”

ஒக்டோபர் புரட்சிக்குப் பின்னரும் இவ்விடயத்தினை புரட்சிக்குப் பின்னர் ரஷ்யாவின் நெருக்கடி மிக்க சூழ்நிலையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கு வது பொருத்தமானதாக அமையும். ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட போருக்கு பின் மக்கள் அமைதியை விரும்பினர். கெரன்ஸ்கி அரசு போரை நடாத்தியது. ஒக்டோபர் புரட்சிக்குப் பின்னரும் ரஷ்யாவின் சில பகுதிகள் ஜேர்மனியிடம் இருந்தன. போரினால் நிறையவற்றை இழந்து விட்டமையினாலும் ஜேர்மனியைத் தோற்கடித்து இழந்த பகுதிகளை மீட்டெடுக்கக்

கூடிய வல்லமை அப்போது ரஷ்யாவிடம் இல்லாமையினாலும் லெனின் அமைதிக்கான பேச்சுவார்த்தையை ஆதரித்தார்.

அப்போது பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்த ட்ரொட்ஸ்கி போரின் மூலமாக ரஷ்யாவை இழந்தாலும் ஜேர்மனியிலும் பாட்டாளிவர்க்க புரட்சி நடைபெறும் எனவும், ரஷ்யா போரில் தோற்றாலும் அவ்வனுபவம் புரட்சிக்கு உதவும் என்றும் தனது சிந்தனையை முன்வைத்தார். இதனை அடியாகக் கொண்டே அவரது நிரந்தர புரட்சி சித்தாந்தம் என்ற நூல் எழுதப்பட்டிருந்தது. இதற்கு மாறாக மற்றொரு தரப்பினர் ஜேர்மனியுடன் போரும் வேண்டாம் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையும் வேண்டாம் என்றனர். இவ்வணியினர் ஜேர்மனியில் புரட்சி வெற்றி பெறப் போகின்றது எனவும் அதனுடாகவே ரஷ்யாவினது விடுதலை உறுதிப்பட்டதாக அமையும் என்ற சிந்தனையையும் முன் வைத்தனர்.

அன்றைய சூழலின் யதார்த்தத்தை உணராது இவர்கள் முன்வைத்த கோரிக்கைகள் வெற்று அலங்கார வார்த்தைகளாகக் காணப்பட்ட அதே சமயம் வெறும் வக்கற்ற புலம்பல்களுக்கே இவர்களை இட்டு சென்றது. எது புறநிலை யதார்த்தமோ அதிலிருந்து தான் முடிவுக்கு வரவேண்டும். ஏற்கனவே ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முடிவுகளைக் கொண்டோ சமூக போராட்டங்களை ஒழுங்கமைப்பது வெற்றுக் கோசங்களாகவே அமையும் என்பதை வரலாறு நமக்கு அழகுற எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. அவ்வடிப்படையில் இப்பண்பு எதிர்ப்புரட்சிகரமானதாகும். இத்தகைய போக்கினையே லெனின் 'புரட்சிகர வாய்ச்சொல்' என்றார்.

இத்தகைய பின்னணியில் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்து சென்றவர்கள் சாதிய ஒடுக்கு முறையை எதிர்த்து வர்க்கப் போராட்டத்திற்கான கட்டியம் கூறி நின்றனர். ஒரு வகையில் இந்திய சாதிய விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கும் இப் போராட்டமும் நடைமுறையும் முன்னோடியாத் திகழ்கின்றது.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டத்தின் மற்றொரு சிறப்பம்சம் தான் அது. மக்களின் யதார்த்த வாழ்க்கையுடன் ஒட்டியதாக இருந்தமை, சாதிய அமைப்பு முறையின் பிரதான மையங்களாக பெரும் ஆலயங்களும் தேனீர்க் கடைகளும் திகழ்கின்றன என்ற அடிப்படையில் அவற்றினுள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தமக்கான சமத்துவத்தை நிலை நாட்டுவதற்கான போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம் தெளிவான நிலைப் பாட்டினைக் கொண்டிருந்தது. அதனைத் தலைமை தாங்கிய கம்யூனிஸ்ட்

கட்சியும் “அடிமை குடிமை முறை ஒழியட்டும், ஆலய தேநீர்க் கடை பிரவேசம் தொடரட்டும்” என்ற நிலைப்பாட்டை முன்வைத்தது. அவ் வகையில் அக்காலக்கட்டத்தில் தோன்றிய கலை இலக்கிய வடிவங் களும் புரட்சிகரமான உள்ளடங்கங்களைக் கொண்டிருந்த அதே சமயம் மக்களைக் ஒட்டிய கலை வடிவில் அவை படைப்பாக்கித் தரப்பட்டன. உதாரணமாக என். கே. ரகுநாதனின் ‘கந்தன் கருணை’, சி. மௌனகுருவின் ‘சங்காரம்’ முதலிய நாடகங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

கம்யூனிஸ்ட்டுக்கள் ஆலய பிரவேச போராட்டத்தை ஏன் முன் னெடுத்தார்கள் என்ற வினா எழுவது தவிர்க்க முடியாததொன்றாகும். அதனை அன்றைய விரிந்த சூழலில் வைத்து நோக்குவதன் மூலமாகவே தெளிவு பெறக் கூடியதாயிருக்கும். இது குறித்து லெனின் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“அதேசமயம், சமூக ஜனநாயக வாதிகளை விட தாங்கள்தான், ‘அதிகப்படியான இடதுசாரிகள்’ அல்லது ‘அதிகப்படியான புரட்சி யாளர்கள்’ என்று காட்டிக்கொள்ள விரும்பியவர்கள் தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சியின் திட்டத்தில் நாஸ்திகத்தைத் தெளிவாக அறிவிக்க வேண்டுமென்று - அதாவது மதத்துடன் போர்ப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டுமென்ற பொருளில் சொன்னதை அடிக்கடி ஏங்கெல்ஸ் கண்டித் துள்ளார்.

“அப்படிப்பட்ட போர்ப் பிடகடனங்கள் தான் உண்மையிலேயே மதம் செத்துக் கொண்டிருப்பதைத் தடுத்து அதற்குப் புத்துயிரளிக்கும் அக்கறையுள்ளதாகும் என்கிறார் ஏங்கெல்ஸ்.” “தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்கப் போராட்டங்கள் மட்டுமே பரந்துபட்ட பாட்டாளி மக்களைத் தெளிவாக விழிப்புணர்ச்சி மற்றும் புரட்சிகர நடவடிக்கைகளுக்குக் கொண்டு வந்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் திரளை உண்மையில் மதம் என்ற நுகத்தடியிலிருந்து விடுவிக்கும். மாறாக மதத்தின் மீது போர்ப் பிரகடனம் செய்வது தான் தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சியின் அரசியல் கடமை என்ப தெல்லாம் அரசியல் குழப்பமுள்ள கோஷப் பைத்தியக்காரத்தனமாகும் என்று பிளாங்குவிஸ்டுகளை ஏங்கெல்ஸ் குற்றம் சாட்டினார்”

மக்களுடைய சமய உணர்வு கம்யூனிஸ்ட்டுகளது தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகும் அவசியமுடையதல்ல; அது அதிகாரத்தரப்பின் மதத்திலிருந்து வேறுபட்டது. இந்த வேறுபாட்டினை ஜார்ஜ் தாம்சன் வார்த்தைகளில் காணலாம்:

“சமய வரலாற்று நெடுகிலும் இரு போக்குகளைக் காண்கிறோம்; ஒன்று அதிகாரச் சார்பானது; இன்னொன்று, மக்களால் பரவலாகப் பின்பற்றப்படும் ஜனரஞ்சகமானது. அதிகாரச் சார்பான சமயத்தை அரசு கட்டுப்படுத்தி, தன் வர்க்கச் சுரண்டலை நியாயப்படுத்துவதற்கு ஒரு கவசமாகப் பயன்டுத்தும்; ஜனரஞ்சகமான சமயப்பிரிவு மக்களிடையே தன்னிச்சையாக எழுச்சி பெற்று, மக்களுக்கு ஆறுதல் வழங்கி, ஆளும் வர்க்கச் சுரண்டலை எதிர்த்துக் குரல் எழுப்பும். வர்க்கப் போராட்டம் கூர்மையடையும்போது, இத்தகைய இரு போக்குகளும் ஒன்றையொன்று தாக்கிக் கொள்கின்றன. ஒரு புதிய வர்க்கம் ஆட்சிய திகாரத்தைக் கைப்பற்றியவுடனே, அதனோடு இணைந்த சமயப்பிரிவு அதிகாரச் சார்பானதாக மாறி தன் ஜனரஞ்சகமான குணாம் சத்தை இழந்துவிடுகிறது. இரண்டு போக்குகளுமே கருத்து முதல் வாதத் தன்மை கொண்டவையாகும். ஆனால் அதிகாரச் சார்பான சமயம், இயக்க மறுப்பியல் சிந்தனையோட்டம் உடையதாயிருக்கும்; ஜனரஞ்சமான சமயப்பிரிவு, இயக்கவியலின் வளர்ச்சியுறாத கருத்துக்களை சமய வடிவத்தில் கொண்டிருக்கும். (ஜார்ஜ் தாம்சன் (1981) மனித சமூக சாரம், சென்னை புக் ஹவுஸ் சென்னை, பக்கம் 93).

அவ்வகையில், மார்க்சியவாதியுடைய நாத்திகத்திற்கும் வறட்டுப் பொருள் முதல் வாதியின் நாத்திகத்திற்கும் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு. மார்க்சியவாதி மதத்தை உடனடியான அதன் சமுதாயச் சூழலில் மட்டுமன்றி வரலாற்றிலும் வைத்துப் பார்க்கிறான். எனவே அவனால் மதக் கருத்துக்களில் கூட முற்போக்கான சமுதாயப் பார்வையை தரிசிக்க முடிகிறது. ஆன்மிகம் கருத்து முதல் வாதம் சார்ந்ததென்பதால் அது அப்படியே பிற்போக்கானதும் அல்ல. பொருள்முதல்வாத அடிப்படை மட்டுமே ஒரு சிந்தனையை முற்போக்கானதாக ஆக்கி விடுவதும் இல்லை. இன்று லத்தீன் அமெரிக்காவில் வத்திக்கான் அதிகார பீடத்தையும் அதன் உள்ளூர் மதபீடத் தலைமைகளையும் மறுத்து மக்கள் போராட்டத்தில் கீழ் மட்டக் கத்தோலிக்கப் பாதிரிமார்க் இணைகிறார்கள். அது மட்டுமல்லாது, விடுதலை இறையியல் என்ற பேரில் கிறிஸ்தவத்தின் சராம்சத்தை சமுதாயப் புரட்சிக்கான அவசியத்துடனான பார்வையை முன் வைக்கிறார்கள். பிலிப்பீன்சில் கூட கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் தம் கருதினால்கள், பிஷ்ப்மாருடைய கட்டளைகளை அலட்சியம் செய்து புதிய மக்கள் சேனையோடு தோளோடு தோள் நின்று போரிடுகிறார்கள். சீனாவில் திபெத்திய பெளத்தகுருமார், முக்கியமாகக் கீழ்மட்டக்

குருமார், மக்கள் சேனை திபெத்தை விடுவித்தபோது உற்சாகமாக விடுதலையை வரவேற்றார்கள். அல்பேனிய விடுதலைப் போரில் பர்தா அணிந்த முஸ்லிம் பெண்கள் கூட கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் இணைந்து பாஸிசத்துக்கு எதிராக போராடினர்.” (சி. சிவசேகரம் முன்னுரை - (1993) பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம், சவுத் ஏசியன் புக்ஸ், சென்னை).

இவ்வகையில் நமது சூழலில் காணப்பட்ட மதம், பண்பாடு என்பனவற்றைத் சரித்திர சூழலில் வைத்து நோக்கியமையால் போர்க் குணமிக்க மனிதநேயத்தோடு சமூகமாற்றத்துக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுக்கக் கூடியதாகவிருந்தது.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டத்தின் பிறிதொரு சிறப்பம்சம், அது இடது சாரி ஜனநாயக சக்திகளையும் தன்னுள் ஐக்கியப்படுத்தி நின்றது. தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மாத்திரமன்றி அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலையில் உணர்வும் நேர்மையும் கொண்டிருந்த உயர் சாதியினரும் இப்போராட்டத்தில் முக்கிய பங்கெடுத்தனர் என்பது முக்கியமானதோர் செய்தியாகும். தவிரவும் பிற இன மதத்தினரும் வகித்த பாத்நிரம் குறித்து நூலாசிரியர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றனர்:

“சாதிய தீண்டாமை எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் அவர்கள் முன்னணியில் இருந்து வந்தனர். அக்காலத்தில் தோழர் சுபைர் இளங்கீரன் தொழிலாளி பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தார். அவர் அடிக்கடி யாழ்ப்பாணம் வந்து சாதிய எதிர்ப்பு கூட்டங்களிலும் கருத்தரங்குகளிலும் பங்கு பற்றி வந்தார். தோழர்கள் எம். ஏ. சி. இக்பால், சலீம், காதர், அஸீஸ், கன்கூர், நதீன், கமால் போன்ற தோழர்கள் இப்போராட்டங்களின் போது முன்னணியில் இருந்து செயற்பட்டுவந்தனர்.....

“சங்கானைப் போராட்டத்தின் உச்சகட்டத்தில் கட்சியின் கொடும்புத் தலைமைக் காரியாலயத்தில் இருந்து பத்தாயிரம் துண்டுப்பிரசுரங்களை யாழ்ப்பாணத்திற்கு புகையிரதம் மூலம் தோழர் எஸ். சிவதாசன் எடுத்து வந்தார். இதனை முன்கூட்டியே இரகசிய பொலிஸ் மூலம் அறிந்த யாழ்ப்பாணப் பொலிஸார் யாழ். புகையிரத நிலையத்தில் காத்திருந்து அத்துண்டுப் பிரசுரங்கள் முழுவதையும் கைப்பற்றி அத்தோழரையும் கைது செய்து பொலிஸ் நிலையத்தில் தடுத்து வைத்தனர். இச்செய்தி உடன் கொடும்புத் தலைமையகத்திற்கு அறிவிக்கப்பட்டது. இரண்டு நாள் கழித்து அதே துண்டுப் பிரசுரம் பத்தாயிரம் அச்சிடப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் கொண்டு வரப்பட்டு வடபகுதி பூராவும் விநியோகிக்கப்

பட்டது. இப்பத்தாயிரம் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு தம்முடன் எடுத்து வந்தவர்கள் பதினைந்து பௌத்த பிக்குகள் ஆவர். அவ்வேளை கட்சியின் ஆதரவாளர்களாக இருந்த அம்முற்போக்கு பௌத்த பிக்குமார்கள் அவ்வாறு செய்து கொண்டதுடன் சங்கானைக்கும் ஏனைய இடங்களுக்கும் சென்று பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஆறுதலும் அனுதாபமும் இது போன்ற பல தெரிவித்து, தமது ஆறுதல்களையும் வெளிப்படுத்தினர். குறிப்பிடத்தக்க சம்பவங்கள் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக இடம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைந்தது.”

1960களில் சாதியத்திற்கும் தீண்டாமைக்கும் எதிரான போராட்டங்கள் எவ்வாறு முனைப்பு பெற்றிருந்ததோ, அவ்வாறே 1970களில் தமிழ் இன விடுதலைக்கான போராட்டங்களும் முனைப்பு பெற்றது. தமிழ் முதலாளித்துவ சக்திகள் இதனை இனவாதத்திற்குள் அழுத்திச் சென்றன. அந்த வகையில் 1970க்கு பின் இலங்கை சூழலில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம் சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தைப் பல்வேறு வகையில் பின்னடையச் செய்தன. தற்கால போக்கில் சாதியம் ஒழிந்து விட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. அந்த வகையில் இந்நூலில் இடம் பெறுகின்ற 1970களில் தொடர்ந்த போராட்டங்கள், தமிழ்த் தேசியப் போராட்டத்தில் சாதியத்தின் நிலைப்பாடு ஆகிய கட்டுரைகள் முக்கியமானவையாகும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பல்லவர் காலத்தில் சைவ வைணவர்கள் சமண பௌத்த சமயத்தினருக்கு எதிராக மக்களைத் தம் பக்கம் ஈர்க்கும் பொருட்டு சாதிய எதிர்ப்புக் கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். பின்னர் நிலவுடைமை அமைப்பின் வெற்றியின் விளைவாக எழுந்த சோழர் சாம்ராஜ்யத்தில் சாதியம் நிறுவனமயமாக்கப்பட்டது. இவ்வாறே போர்க்கால இசைவாக ஏற்பட்டுள்ள சாதியத்தின் தளர்வு முற்று முழுதானதோர் சமூக மாற்ற போராட்டத்தை ஏற்படுத்த முடியாது. இது குறித்து இந்நூலின் முன்னுரையில் பிரஸ்தாபிக்கும் சி. சிவசேகரம் அவர்களது பின்வரும் கூற்று முக்கியமானது:

“இன்று சிலர் வேண்டுமென்றும் சிலர் அறியாமலும் சாதியம் ஒழிந்து விட்டதென்றும் தமிழ்த் தேசியமே அதை முறியடித்தது என்றும் பேசுகின்றனர். இரண்டுமே பொய்யானவை. சாதியம் இன்னும் ஒழியவில்லை. அதற்கான சான்றுகள் வெளியாகவே உள்ளன. ஆயினும் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்குச் சாவுமணி அடிக்கப்பட்டாயிற்று. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இன்று தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றார்கள். அந்த வெற்றிக்குத் தமிழ்த் தேசியம் எவ்வகையிலும் பங்களிக்கவில்லை. அதை இயலுமானவர்கள்

தாழ்த்தப்பட்ட வெகுசனங்களுக்கும் அவர்களோடு இணைந்து நின்று போராடிய நேர்மையான இடதுசாரி, சனநாயக, முற்போக்குச் சக்திகளுமேயாவர். அதை இயலுமாக்கியது மாக்ஸிய லெனினிய வாதிகளின் வழிநடத்தலின் கீழ் அவர்கள் முன்னெடுத்த வெகுசனப் போராட்டப் பாதையே.”

அவ்வகையில் சாதிய முரண்பாடு என்பது இன்று வரை தமிழர் சமூக அமைப்பின் வெவ்வேறு வகையில் இடம் பெற்று வருகின்றது. அத்தகைய முரண்பாடுகளை இல்லாதாக்கி ஒரு சமத்துவமான சமூகத்தை உருவாக்க “சாதிய அமைப்பு தகரட்டும், சமத்துவ நீதி ஓங்கட்டும்” என்ற அடிப்படையிலான சமூக மாற்ற போராட்டங்களைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

ஈழத்து தமிழர் சமூகவமைப்பில் சாதியமைப்பு என்ற சிக்கல் இருந்தது. நூலாசிரியர்கள் இதனைத் தமக்கே உரிய முறையில் ஆராய்ந்துள்ளனர். சாதியமைப்பு அடிப்படையை வரலாற்று கண்ணோட்டத்தில் நோக்கி அதனை வர்க்க முரண்பாட்டின் அடிப்படையில் தெளிவுபடுத்துகின்றனர் எனக் கூறின் தவறாகாது. இத்தகைய அனுபவங்களையும் நடைமுறையையும் இந்நூல் வெளிக் கொணர்கின்றது என்பதில் இரு நிலைப்பட்ட கருத்துகளுக்கு இடமில்லை. இன்றுவரை தமிழர் சமூக வமைப்பில் முனைப்படைந்து வருகின்ற சாதிய முரண்பாடுகள் குறித்த போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதற்கு அது தொடர்பான ஆய்வுகள் வெளிவர வேண்டியது காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. ஆழமான - நுட்பமான மாக்கிய ஆய்வுகளின் ஊடாகவே இதனைச் சாதிக்க முடியும். மிகைப்படுத்தல்களோ திரிபுகளோ மறைப்புகளோ இன்றி இந் நூலாசிரியர்கள் இந்நூலை எழுதியுள்ளமை ஒரு பொறுப்புள்ள சமூக கடமையின் பகுதியேயாகும்.

(உயிர் நிறுவல் - பிரான்ஸ் - ஜூலை - டிசெம்பர், 2008)

படைப்பு - பதிவு - பிரசாரம் டானியலின் நாவல்களை முன்னிறுத்தி

இயந்திர சாதனங்களினாலும் கைத்தொழில் நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி யினாலும் பழைய நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பின் தளங்களை உடைத்துக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவம் அன்றைய நியதி வழுவா வாழ்க்கை முறையைத் தகர்த்தது. ஸ்திரமான சமயத் தத்துவக் கோட்பாடுகளும் தகர்ந்தன. இன்னது இவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்கள் வலுவிழந்தன. இதை இவ்வாறு கூறவேண்டும் என்ற பழைய இலக்கிய மரபில் இருந்து, எதையும் எவ்வாறும் கூறலாம் என்ற புதிய கட்டுப்பாடற்ற இலக்கிய மரபு உதயமாகியது. இவ்வகையில் புதிய வாழ்க்கை முறையில் புதிய சமுதாய உள்ளடக்கத்தைப் பிரதிபலிக்கும் பெரிய இலக்கிய வடிவமான நாவல் தோன்றியது. தெய்வாம்சம் பெற்ற காவிய நாயகர்களும், கற்பனை வாழ்வும் மறைந்து அன்றாட நடைமுறைவாழ்வும் அதில் நின்று உழலும் சாதாரண மனிதரும் இலக்கிய அரங்கில் இடம் பெற்றனர். சுருக்கமாகச் சொன்னால் கற்பனை உலகிற்கு பதிலாக யதார்த்த உலகு இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றது. யதார்த்தம் நாவலில் ஓர் அடிப்படை அம்சமாகியது. காவியத்தையும் நாவலையும் வேறுபடுத்தும் பொருள் வேறுப்பாடு என்பது இதையே.¹

நிலமானிய சமூகவமைப்பின் சிதைவுடன் தோற்றம் பெற்ற முதலாளித்துவ சமூகவமைப்பும் அதனடியாக எழுந்த சமூகத்திற்கும் தனிமனிதனுக்கும் இடையிலான புடைப்பெயர்ப்பும் நாவல் இலக்கியம் தோன்றுவதற்குச் சாதகமான சூழலைத் தோற்றுவித்தது. அவ்விலக்கிய வடிவமானது மேனாட்டாரின் தொடர்பிலிருந்து தமிழுக்கு வந்ததொன்று

என்ற போதினும், தமிழர் பண்பாட்டுச் சூழலில் காணப்பட்ட அகவுலகத் தொடர்பு மற்றும் தமிழர் சமுதாயச் சூழலிலே உருவாகி வந்துள்ள சில சமூக சக்திகளும் சிந்தனைகளும், தமிழில் நாவல் தோன்றி வளர்வதற்குரிய உந்துதலாக அமைந்தன. தமிழ் நாவல் வரலாறானது தமிழர் சமுதாயத்தின் தனித்துவங்களையும் சிறப்புகளையும் உள்வாங்கி தமிழ் நாவல் துறையாகவே வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது எனக் கூறின் தவறாகாது. அவ்வாறே இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் வடபகுதியில் இடம்பெற்ற சாதிய ஒடுக்குமுறைகளும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும் நாவலாக்கப்பட்டுள்ளன. சாதிப் பிரச்சினையை நாவலாக்கியதில் அமரர் கே. டானியலுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. அந்தவகையில் ஈழத்தில் தோன்றிய தலித் நாவலிலக்கியமானது தனித்துவத்துடன் விளங்குகின்றது. இலங்கையில் வடபகுதியில் வாழ்ந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உணர்வுகளையும் வாழ்வியலையும் அதனடியாக எழுகின்ற போராட்டங்களையும் படைப்பாக்கிய டானியலின் நாவல்களை முன்னிறுத்தி, அதன் வரலாற்று முக்கியத்தவத்தை தரநிர்ணயம் செய்ய வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் தலித் உணர்வுகளும் போராட்டங்களும்

இத்தகைய பின்னணியில் இலங்கையின் வடபகுதிச் சாதிய ரீதியாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உணர்வுகளையும், முரண்பாடுகளையும், போராட்டங்களையும் சித்திரிக்கும் நாவல்களை நோக்குகின்றபோது அவை பின்வரும் இரு தளங்களில் இலக்கியமாக்கப்பட்டுள்ளதை காணலாம்.

1. சாதிய அமைப்பின் வெளிப் பரிமாணத்தை எடுத்துக் காட்டி, அதனை மனமாற்றத்தினூடாகத் தீர்த்து விடலாம் என்ற நிலைப்பாடு.
2. சாதியத்தின் அகப்புற பரிமாணங்களைக் கண்டு, அதன் மூலவேரான பொருளாதார மாற்றத்திற்கான சமூக மாற்றப் போராட்டத்தை முன்னிறுத்தும் நிலைப்பாடு.

இடைக்காட்டார் எழுதிய நீலகண்டன் ஒரு சாதி வேளாளன் (1925) என்ற நாவலே யாழ்ப்பாண தலித் மக்கள் பற்றி தோன்றிய முதல் நாவலாகும். ஓர் உயர்சாதி ஆணுக்கும், தாழ்ந்தசாதிப் பெண்ணுக்கும்

பிறக்கின்ற குழந்தையான நீலகண்டன் தனது தந்தையின் சொத்துக்களை அனுபவிக்க முடியாமல் இடருறுவதையும், பின்னர் அவ்விடையுறு களை வென்று சொத்துக்களைப் பெறுவதையும் இந்நாவல் சித்திரித் தின்றது. இத்தகைய போக்கில் கால் பதித்து நிற்கின்ற நாவல்களாக அழகவல்லி (1938), செல்வநாயகத்தின் சரோஜா அல்லது தீண்டாமைக்குச் சாவுமணி (1938) முதலிய நாவல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் சாதிய முரண்பாட்டின் கொடுமைகளை நிராகரித்து சில மனிதாய கருத் துக்கள் கூறப்படுகின்றது என்ற போதினும் முனைவர் கோ. கேசவன் குறிப்பிடுவது போல “இவை சாதிய முரண்பாட்டின் வெளிப்பரிமாணத் தையே சுட்டிக் காட்டின” எனக் கூறுவதே பொருந்தும்.

டானியலின் சமகாலத்தில் யாழ்ப்பாண தலித் மக்கள் பற்றி எழுந்த நாவல்களில் முன்னர் குறிப்பிட்ட முதலாவது பிரிவில் அடக்கக்கூடிய நாவல்களாக செங்கையாழியானின் பிரளயம் (1975), சொக்கனின் சீதா (1963), தி. ஞானசேகரனின் புதிய சுவடுகள் முதலியவற்றினைக் குறிப் பிடலாம். கலப்புத் திருமணம், தாழ்ந்த சாதியினருடனான சமபந்தி போசனம், ஒரே குவளையில் தேநீர் அருந்துதல் முதலிய மனிதாபிமான நடத்தைகள் மூலமாக சாதிய முரண்பாட்டை தீர்த்துவிடலாம் என நம்பினர். யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் நிலைபேறடைந்துள்ள சாதிய அமைப்பு முறையினையும் அதனுடன் தொடர்புபட்டுள்ள உற்பத்தியமைப்பினதும் தாற்பரியங்களை விஞ்ஞானபூர்வமான தத்துவார்த்த அடிப்படையில் ஆராய்ந்து பார்க்கும் திராணியற்றவர்களாய் இவர்கள் காணப்பட்டமை யால், வெறுமனே முரண்பாட்டின் வெளித் தோற்றத்தினைக் கண்டு, அதனை மனமாற்றத்தினால் தீர்த்துவிடலாம் எனக் கனவு கண்டனர். பண்டைய காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை சாதியம் தொடர்பாக ஆங்காங்கே கூறப்பட்ட மனிதாய கருத்துக்களை வைத்துச் சாந்தியும் சமாதானமும் பேசிய இவர்கள் தீண்டாமையை எதிர்த்துப் போராடாதே என்ற தத்துவத்தைப் போதிப்பவர்களாக இருந்தனர். மந்திரத்தால் மாங்காய் விழாது என்பதனைப் போல மனமாற்றத்தினால் சாதியமைப்பினை மாற்றிவிடலாம் எனக் கனவு காண்பது வக்கற்ற புலம்பல்களுக்கே இவர்களை இட்டுச் செல் வதாக அமைந்திருந்தது.

இவ்விடத்தில்தான் மற்றப் பிரிவினர் முக்கியத்துவம் உடையவர் களாகக் காணப்படுகின்றனர். கலை இலக்கியத்தை சமுதாய விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கத் தலைப்பட்டவர்களாக இவர்களைக் குறிப்பிடலாம். இப்போக்கானது சுபைர் இளங்கீரனின் ‘தென்றலும்

புயலும்' என்ற நாவலுடன் தொடங்குகிறது எனலாம். செ. கணேச விங்கனின் 'நீண்ட பயணம்' (1965), 'சடங்கு' (1966), 'போர்க்கோலம்' (1969), செ. யோகநாதனின் 'காவியத்தின் மறுபக்கம்' (1976), முதலிய நாவல்களும் இப்பண்பில் இணைத்துப் பார்க்கத்தக்க ஒன்றாகும். இந் நாவல்களிடையே அரசியல் வேகம், தெளிவு, கலைநயம் என்பவற்றில் வேறுபாடுகள் உள்ளன என்ற போதிலும், சாதிய ரீதியாகத் தாழ்த்தப்பட்டு சுரண்டல், வறுமை என்பனவற்றிற்கு உட்பட்ட மனிதர்களைத் தாங்களும் மனிதப் பிறவிகள் என்ற வகையில் போர்க்குணம் வாய்ந்த பாத்திரங்கள் அணிதிரண்டு ஐக்கியப்பட்டு தமது உரிமைக்காக குரல் எழுப்ப முனைவதை இப்பிரிவினர் அழகுறவே சித்திரித்துள்ளனர். டானியலின் நாவல்களும் இத்தகைய மானுட அணியிலேயே கால் பதித்து நிற்பதுடன் அவற்றிற்கு எதிரான மக்கள் அணியில் தன்னை இணைத்துக் கொண்ட ஒரு சமூகப் படைப்பாளியாகவே அவர் காணப்பட்டமையால், யாழ்ப்பாண தலித் மக்களின் உணர்வையும் போராட்டங்களையும் வீச்சுடன் இலக்கியமாக்கியுள்ளார்.

டானியலின் நாவல்களில் சமூக அரசியல் உணர்நிலைகளும் போராட்டங்களும்

டானியல் தலித்தாக இருந்தமையால், யாழ்ப்பாண தலித் மக்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துகின்ற பண்பு டானியலில் மிக நுண்ணயத்துடன் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது எனலாம். யாழ்ப்பாணத் தலித் மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களும், போராட்டங்களும் டானியலால் கலைப்படைப்பாக்கப்பட்டுள்ளது. அச்சமுதாய அமைப்பில் உள்ள பல வர்க்கங்களின் புறவியல்புகளையும், மனவியல்புகளையும் கணக்கிலெடுக்கும் பொழுது உள்ளார்த்தமான இயல்பின் வெளிப்பாடான கலகத்தையும், எதிர்ப்புணர்வுகளையும் அவரது நாவல்கள் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளன? அவற்றின் பலமான அம்சம் என்ன? பலவீனமான அம்சம் என்ன? என்பவைகள் குறித்து ஆராய வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

டானியலின் பஞ்சமர் வரிசை நாவல்களில் முறையே பஞ்சமர், கோவிந்தன், அடிமைகள், கானல், தண்ணீர் ஆகிய நாவல்களுடன் முருங்கையிலைக் கஞ்சி, மையக்குறி, இருளின் கதிர்கள் ஆகிய குறு நாவல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இந்நாவல்களில், சாதிய ஒடுக்கு முறைகள் வெளிப்படுத்தியிருந்த அதேசமயம் சமுதாயத்தில் ஓரங்கட்டப்பட்டு ஒதுக்கி வைத்திருந்த விபசாரிகள், அலிகள், மாமா வேலை

செய்வோர் போன்ற உதிரி வர்க்கத்தினர் பற்றியும் டானியலின் பார்வை பதிவாக்கப்பட்டுள்ளது. இருளின் கதிர்கள் என்ற குறுநாவல் இவ்வம் சத்தினை அழகுற எடுத்துக்காட்டுகின்றது. போராளிகள் காத்திருக்கின்றார்கள் என்ற அவரது பிறிதொரு நாவல் மீனவ மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், சம்மாட்டிமாரின் ஆதிக்க தன்மைகளையும் விபரிக் கின்றது. அன்பைப் போதிக்க வந்த மதங்கள் பின்னர் மக்களை ஒடுக்குவ தற்கு அதிகார வெறியர்களின் கைத்தடியாக எவ்வாறு பயன்படுகின்றது என்பதையும் விளக்குகின்றது. இந் நாவல் குறித்தும் பல விமர்சனங்கள் எழுந்தன. இனமுரண்பாடுகள் குறித்து எழுதப்பட்ட இந்நாவல் போராளிகள் காத்திருக்கின்றார்கள் (போராளிகள் காத்திருப்பதில்லை) என்ற தலைப்புக் கொண்டமைவது பிழையானது என்ற விமர்சனம் ஏற்புடையதொன்றே.

மனிதவுணர்வுகள் அவர்களின் கலாசார, பண்பாடுகள் என்பன எல்லோருக்கும் பொதுவானவை எனச் சிலர் தத்துவம் பேசினாலும் கூர்ந்து நோக்கின் அவையும் மனிதர்களது வர்க்க நிலைப்பாடுகளுக்கு அமையச் செயற்படுவது தெளிவாகும். யாழ்ப்பாண சமூக அமைப்பில் வர்க்க அடக்கு முறை என்பது பெரும்பாலும் சாதிய வடிவிலேயே அமைந்திருந்தது. யதார்த்தமான பாத்திரப் படைப்புக்கு இந்த சமூகவியல் நியதியைப் படைப்பாளிகள் உணர்ந்து கொள்ளாதல் அவசியமானதாகும். இப்பண்பு டானியலில் எவ்வாறு வெளிப்பட்டது என்பதை எடுத்துக் காட்ட 'என்னைப் பற்றி நான்' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய குறிப் பொன்றினை அவசியம் கருதி இங்கொருமுறை குறித்துக் காட்டு கின்றோன்:

“கிராமத்தில் பிறந்து கிராமத்திலேயே வாழ்ந்த எனக்கு கிராமப் புறங்களையும், கிராமப்புற மக்களையும் சந்தித்துப் பேசிப் பழகிக் கொள்ளும் வாய்ப்புகள் அதிகம் கிடைத்தன. அத்துடன் 20 வயதளவில் நான் ஏற்றுக்கொண்ட அரசியல் வேலைகள் என்னைக் கிராமப்புறத்திற்கு இழுத்துச் சென்று எனது பெரும் பகுதி கவனத்தையெல்லாம் அதில் வைத்திருக்கச் செய்தன. இது கிராம புறங்களில் நான் பல நண்பர்களைப் பெறத் துணைபுரிந்தது.

கிராமப்புற மக்களிடம் கற்றுக் கொள்வதற்கு எவ்வளவோ இருந்தன. இன்று இருப்பது போல் அல்லாமல் அன்று அரசியலை மக்களிடமிருந்தே கற்றுக் கொள்ளவும் அவர்களிடமே அவைகளை பரிசோதனை செய்து

சரியானவைகளை ஏற்றுத் தவறானவைகளை நிராகரித்துத் தான் அரசியல் அனுபவங்களைப் பெற வேண்டும்.”³

இவ்வாறான அவரது அனுபவங்கள் ஒரு புறமிருக்க அவரது நாவல்களில் கடதாசி விளையாட்டு, வானவிளையாட்டு, உயர்சாதி இளைஞர்களின் மேன்மையையும், திமிரையும் காட்டும் இளந்தாரி திருவிழா, பஞ்சமர் மக்களுக்கு தனியிடம் ஒதுக்கியிருத்தல், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஒதுங்கியிருக்க வேண்டும் என்ற அறிவிப்பு பலகையை மாட்டல் (பஞ்சமர்), பந்தயம் என்ற பெயரில் தேங்காய் உடைத்தல், கோழி கொக்கரி சண்டை (அடிமைகள்), நாய் வளர்க்கும் முறை (அடிமைகள்), வேட்டை, ஏராக்கள் குடித்து தாய்மை எய்தும் சந்தர்ப்பம் (கோவிந்தன்), பிள்ளை வயிற்றுடன் ஒருத்தி இறந்தால் அவரை பிள்ளையுடன் புதைக்க முனைவது தந்தைக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்ற நம்பிக்கை (உயர் சாதியினர் மட்டுமே சுமை இறக்கும் வழக்கத்தினையும் உரிமையினையும் பெற்றிருந்தனர்), தாழ்த்தப்பட்டோரின் திருமண நடைமுறைகள் (தண்ணீர்), ஒருவரை ஒதுக்கி விடுவதற்கு அல்லது இறந்து விட்டதாக நினைத்துக் கொள்வதற்கு முருங்கை இலைக்கஞ்சி வைத்துக் கொடுத்தல் (முருங்கையிலைக் கஞ்சி), சைவ, கிறிஸ்தவ மதப் பண்பாடுகளிலான சடங்கு முறைகள், தாழ்ந்த சாதியினர் தாவணி அணியக் கூடாது (கானல்), தாழ்ந்த சாதியினர் இறந்தால் பிணத்தை எரிக்க முடியாது, பொதுக் கிணறுகளில் தண்ணீர் அள்ளல் கூடாது, உயர் சாதியினர்களின் கோயில் களுக்குள் செல்ல முடியாது, உணவு வேறுபாடுகள், உணவுப் பரிமாறல் என்பது சாதிக்குரிய பாத்திரங்களைக் கொண்டே கொடுத்தல், ஒடுக்கப் பட்டவர்கள் உயர் சாதியினருடன் உரையாடும் போது ‘ஓமாக்கும்’, ‘வந்தாக்கும்’ முதலிய சொற்களைப் பயன்படுத்தல் (பொதுவாக எல்லா நாவல்களிலும்) போன்ற விடயங்கள் யதார்த்த உணர்வுடன் படைக்கப் பட்டுள்ளன. அந்தவகையில் டானியல் சமூகவொடுக்கு முறையை மட்டுமன்றி பண்பாட்டு ஒடுக்கு முறையையும் தமது நாவல்கள் மூலமாக வெளிக் கொணர்ந்தார்.

இவ்விடயங்களை மையமாகக் கொண்டு நோக்குகின்ற போது சாதிய ரீதியாக தாழ்ந்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை அம்சங்களை உள்நின்று பார்க்கின்ற பண்பினை டானியலில் காணலாம். அக்கலாசார பண்பாட்டு தளங்கள் எவ்வாறு சாதிய ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டு செயல்படுகின்றன என்பதையும் டானியல் எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை. இவ்வகையில் முரண்பாடுகளை இலக்கியப் படைப்பாக்கித் தந்த நாவலாசிரியர்,

அதற்கு எதிரான தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் மனவுணர்வுகளையும், கலகக் குரல்களையும் நாவலினூடாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளமை இவரது யதார்த்த நோக்கிற்கு தகுந்த எடுத்துக்காட்டாகும். உதாரணமாக கானல் நாவலில் வரும் சின்னி தாவணி அணிந்திருந்தமையால், உயர்சாதி பெண்களால் தாக்குதலுக்கு உட்படுவதையும், அதற்கெதிராகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து கலகம் செய்வதையும், ஆர்ப்பாட்டமாக சின்னிக்கு தாவணி அணிந்து உயர்சாதியினருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட வீதியிலேயே ஊர்வலமாகச் சென்றமையும், அடிமைகள் நாவலில் தலித்துகள் கோயிலுக்குள் செல்ல விடாது கயிறு கட்டிவைத்தல், அந்த சூழலுடன் ஒத்துப்போகும் கந்தன் முதலிய பாத்திரங்களும் அதற்கு எதிராகக் கிளர்ந்து போராட முனையும் சின்னப்பன் முதலானோரையும், பஞ்சமர் நாவலில் சித்திரிக்கப்படும் கோயில் பிரேவேசம், போராட்டம், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவரின் பிரேதத்தை எரிக்க முனைதல் முதலிய விடயங்களையும் குறிப்பிடலாம்.

சாதிய ரீதியாகத் தாழ்த்தப்பட்டு சுரண்டல், வறுமை என்பனவற்றுக்கு உட்பட்ட மக்கள் ஒடுக்குமுறையாளர்களான வேலுப்பிள்ளை(பஞ்சமர்) தம்பாபிள்ளையார் (கானல்) இளையதம்பி நயினார் (பஞ்சகோணங்கள்) முதலிய கமக்காரர்களுக்கு எதிராக எழுச்சி பெறுவதையும் இயக்கமாக இணைந்து போராட முனைவதையும் டானியலின் நாவல்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இப்போராட்டத்தைத் தனிநபர் அல்லது சிறு குழுவினரின் போராட்டமாக சித்திரிக்காமல், பரந்துபட்ட மக்களின் வெகுசனப் போராட்டங்களாக சித்திரித்தமை டானியலின் பலமான அம்சமாகும்.

இக்காலச் சூழலில் சாதியடக்கு முறையினதும் தீண்டாமையினதும் பிரதான மையங்களாக ஆலயங்களும், தேனீர்க் கடைகளும் திகழ்ந்தன. எனவே அத்தகைய ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களை தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம் முன் வைத்தது. இதன் செல்வாக்கினை நாம் டானியலின் நாவல்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இவ்வாறாக வெளிப்பட்ட போராட்டமானது பரந்துபட்ட உழைக்கும் மக்களைக் களமாகக் கொண்டிருந்ததுடன், இவற்றுடன் இணையக்கூடிய தேசிய ஜனநாயக முற்போக்கு சக்திகளையும் தன்னுள் உள்ளடக்கியே முன்னெடுக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டதுபோல, சாதி விடுதலைப் போராட்டத்துடன் இணையக் கூடிய நல்லெண்ணங்

கொண்ட உயர்சாதியினரையும், இப்போராட்டங்கள் தன்னகத்தே வரித் திருந்தது எனலாம். டானியலின் நாவல்களில் ஐயாண்ணர், சுப்பையா வாத்தியார் முதலிய பாத்திரங்களை இவற்றுக்கு உதாரணங்களாக எடுத்துக் கூறலாம். தவிரவும் அவரது கோவிந்தன் நாவலில் வரும் பின்வரும் உரையாடல் முக்கியமானது.

“நானும் ஒரு விஷயம் சொல்லப் போறன். உள்ளதுகளை நாங்கள் மறைக்கப்படாது, எங்கடை ஆக்களுக்குள்ளேயும் சில பொடியள் அவங்கடை பக்கத்துக்கு நிக் குறாங்கள் எண்டு கேள்வி, தனித் தனியே ஆக்களின்ரை பேர்களைச் சொல்ல நான் விரும்பேல்லை. அதையும் நாங்கள் கணக்கெடுத்துக் கொள்ள வேணும்”⁴ என்ற சண்முகம்பிள்ளையின் உணர்வுகளும் “என்னடா கணவதியன் உங்கடை பகுதியிக்கை ஏதும் புதினமே?”

“அப்படி ஒண்டுமில்லையாக்கும், எங்கட பொடியளும் ஐயா அவையின்ர நயின்னார்ப் பொடியளும் சேர்ந்து ஒரு சங்கம் வெச்சவை”

“என்னடாப்பா சங்கமோ? காரியம்! ஆரடாப்பா தலைவர்?”

“எங்கடை சங்கக்கடை மனேச்சற்றை நடுவிலுத்தம்பி தான் தலைவர். என்றை அண்ணன்ரமோன் தான் காரியதரிசி”

என்னடா உன்ரை அண்ணன்ரை மோனோ சின்னத்துரையன் எண்ணிறது, என்ன?

“ஓமாக்கும் அவன் தான் ஊருப்பட்ட புத்தகமெல்லாம் படிச்சிக் கொண்டு திரிறான்; ஏனென்று கேட்டா ஏதோ எல்லாம் சொல்லுறான், எங்களுக்கு விளங்கேலாமைக் கிடக்கு;

என சண்முகம்பிள்ளைக்கும், பரியாரி கணவதிக்கும் இடையில் நடை பெறுகின்ற உரையாடல் மூலமாக, காலமாற்றத்தினையும், புதிய சிந்தனைகளின் வளர்ச்சியினையும், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களில் அதன் நேச சக்திகளும் இணைந்து செயல்படுவதனையும் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கத்தின் போக்கிலிருந்து டானியலின் நாவல்கள் விலகி நிற்பதனையும் இங்கு அவதானிக்க முடிகின்றது.

டானியலின் ‘இருளின் கதிர்கள்’ என்ற குறுநாவல் சமூகத்தில் ஓரங்கட்டப்பட்டவர்களான விபசாரிகள், மாமா வேலை செய்பவர்கள் பற்றியது. ‘ஆசை’ என்ற டானியலின் சிறுகதையே இக் குறுநாவலாக விரிவாக்கம் அடைந்திருக்கின்றது.

விபசாரிகளின் கொடூரமான வாழ்வியல்களையும், சமூகம் அவர்கட்கு வழங்கியுள்ள ஸ்தாபனங்களையும், அவரைச்சுற்றி வாழ்வோரின் போலித்தனங்களும், இரக்கமின்மையும் அவர்களைச் சுரண்டி வாழத் தூண்டும் என்ற உணர்வுகளும் குறுநாவலாக்கப்பட்டுள்ளன. மனித உறவுகளிலும் சிந்தனைப் போக்குகளிலும் பணத்தின் ஆதிக்கம் எவ்வளவு தூரம் புரையோடிப் போயிருக்கின்றது என்பதனை அழகுற எடுத்துக் காட்டுகின்றது இந்நாவல்.

பெரும்பாலான கதையாசிரியர்களினால் இவ்வகையான பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டாலும், அவை நடுத்தர வர்க்கத்திற்குரிய பார்வையிலேயே படைக்கப்படுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் அம்மனிதர்கள் குறித்த நையாண்டி பான்மையில் படைக்கப்படுகின்றன. டானியல் அத்தன்மையிலிருந்து சற்றே அந்நியப்பட்டு, அப்பெண்ணின் உணர்வு நிலை நின்றே தமது நாவலை எழுதியிருந்தார். பொன்னம்மாளுக்காக அனுதாபப்படும் நோஞ்சி மாமா (மாமா வேலை செய்பவர்) வர்க்க, குணாதிசயத்தை உணர்ந்து சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும் பாத்திரப் படைப்பாகும். இவ்வகையில் டானியலின் இக்கதை பொன்னிலனின் 'இடம் மாறி வந்த வேர்கள்' (1978) என்ற கதையுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறத்தக்க தொன்றாகும்.

டானியலின் நாவல்களில் 'கானல்' நாவல் முக்கியமானதாகும். அவரது ஏனைய நாவல்கள் யாவும் கானல் எழுதுவதற்கான பயிற்சிக்களமாகவே அமைந்திருந்தது எனக் கூறலாம்.

“சமயப் போர்வையிலே இதுவரை காலச் சாதியப் பிரச்சினைகள் நோக்கப்பட்டு வந்தமையால் மிக சமீப காலம் வரை, அதாவது நவீன காலப்பகுதிகளிலும் பலர் சமய அடிப்படையில் இப்பிரச்சினைக்கு விடிவு காண எண்ணினர். கிறிஸ்தவம், பௌத்தம் முதலிய சமயங்களைச் சேருவதால் சாதியப் பிரச்சினைக்கு (தம்மளவிலே) தீர்வு காண்பதாகப் பலர் கருதியிருக்கின்றனர். பிரச்சனை என்பது ஒரு முரண்பாட்டின் உருத்தோற்றமாகும். அம் முரண்பாட்டை இயக்கத்தினால் அதாவது செயலினால்- போராட்டத்தினால் தீர்க்கலாமேயன்றி, அதிலிருந்து நழுவுவதனால் தீர்க்கவியலாது. அவ்வாறு வேறு மதங்களைச் சார்ந்த பின்னரும் வேறு வகையான ஏற்றத் தாழ்வுகளும், முரண்பாடுகளும் தோன்றக் காண்கின்றோம். எனவே நிவாரணம் தவறாக இருக்கின்றது என்பதனை உணர்கின்றோம்.”⁶

டானியல் 'கானல்' நாவலில் இப்போக்கினை மிகச் சிறப்பாக படைப்பாக்கியிருக்கின்றார். 'உலக சகோதரத்துவத்தை அடிப்படையாக கொண்ட கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் தங்கள் அவல நிலையைப் போக்கிக் கொள்ளலாம் எனப் பல ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் கருதினார்கள். நாவலில் வரும் ஞானமுத்து பாதிரியாரும் அப்படியே நம்பி செயற்பட்டார். இறுதியில் பசி என்ற நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்களிடம் அவர் தோற்றுப் போகின்றார் என்ற விடயத்தினை யதார்த்தமாக சித்திரித்துள்ளார் டானியல். நாவலில் வரும் ஞானமுத்து பாதிரியார் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்து பணிபுரிந்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசரை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளது. தமிழில் தோன்றிய மிகச் சிறந்த நாவலாக கானலைக் குறிப்பிடலாம். பாட்டாளி வர்க்க அடையாளத்துக்குள் சாதியம் கரைவதால் இழிவு நீங்காது என்ற வாதத்தை முன் வைக்கும் ராஜ்கௌதமன் போன்றோருக்கு, 'கானல்' உயர்சாதி சார்பு கொண்ட நாவலாகத் தென்படுவது தற்செயல் நிகழ்ச்சியல்ல.

எது எவ்வாறாயினும் சாதியின் கொடுமைகளையும் தீண்டாமையையும், அவற்றுக்கு எதிரான போராட்டங்களையும் சித்திரிக்க முனைகின்ற டானியலின் நாவல்கள் இயன்றவரை நடப்பியலைப் புரிந்து கொண்டு நியாயத்தின் பக்கம் நின்று எழுத முயன்றிருப்பதனைக் காணலாம். இவ்விடத்தில் தான் அவரது பலமும் பலவீனமும் வெளிப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாண சமூக பின்புலத்தினையும், அவற்றினடியாக எழும் கருத்தோட்டங்களும் வார்த்தை ஜாலங்களிலன்றிப் பொருளுக் கேற்ப மொழி நடையிலும், உருவச் செறிவுடனும், டானியல் இலக்கியப் படைப்பாக்கித் தந்துள்ளார். மனித உணர்ச்சிகள், உறவுகள் என்பன கோட்பாடாக விபரிக்கப்படாமல் மனிதவுறவுகளினடிப்படையில் நாவலாக்கியுள்ளமை டானியலின் நாவல்கள் உள்ளடக்கத்துக்கேற்ற கலைத்துவத்தை வளம்படுத்தியுள்ளது.

டானியல் நாவல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவரது பல்துறை சார்ந்த பங்களிப்புக்களையும், ஆற்றல்களையும் நோக்கிய நாம் அவரது நாவல்களில் காணப்பட்ட சில பலவீனமான அம்சங்கள் குறித்து நோக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது.

டானியலின் நாவல்களில் வெளிப்படும் பலனினங்கள்

திண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டம் இடம்பெற்ற வேளையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் உத்தியோக, பொருளாதார வசதி படைத்த சிலர் ஒதுங்கி நின்று கொண்டு இவையெல்லாம் தேவையில்லாத வேலைகள் என்று இப்போராட்டங்களைக் கிண்டல் செய்தனர். “ஏன் அவர்களுடைய கோவிலுக்குத்தான் போக வேண்டுமா?”, “கடையில் ஏன் தேநீர் குடிக்க வேண்டும், வீட்டில் குடிக்கலாம் தானே?” என்றெல்லாம் இப்போராட்டத்தை இழிவுபடுத்தி, போராட்டத்தில் இருந்து தூர விலகிக் கொண்டார்கள். ஆனால் போராட்டங்கள் வெற்றி பெற்ற பின்பு மாவிட்டபுரத்தில் கடவுளுக்கு அருகில் நின்று அருள் பெற முன்னின்றவர்களும், தேனீர்க் கடைகளில் மிக ஆறுதலாக இருந்து களைப்பாறியவர்களும் அதே மனிதர்கள் தான் என்பதை இப்போது பார்க்கக்கூடியதாயுள்ளது.^{6A} தலித் என்ற பிரகடனத்தினூடாகத் தனது கம்பீரத்திற்கும், வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கும் வழிதேடிக் கொண்ட பாராளுமன்றக் கனவானான திரு இராஜலிங்கம் போன்றோரும் இப்போராட்டத்திற்கு எதிராக நின்றனர். இம்மனிதர்கள் பற்றி டானியல் தமது பஞ்சமர் நாவலின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

சாதிய முறைக்கு எதிரான அடிக்கருவையும், ‘இழிசனர் வழக்கு’ மொழி வழியையும் விட்டு விட்டால் இவர்களுக்கு வேறு கதியில்லை என்று என்னையும், என் போன்றோரையும் நையாண்டி செய்பவர்கள் நமது இலங்கைத் திருநாட்டில் நிறையவே இருக்கின்றார்கள். கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் இந்த மக்களுக்காகவும், இவர்களோடொத்த பிரச்சினைகள் உள்ள வேறு மக்களுக்காகவும், பிறப்பின் அடிப்படையில் பேனை பிடித்து எழுத வேண்டிய கடமைப்பாடுடைய எழுத்தாளர் சிலரும் இந்த நையாண்டிக்காரர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டிருப்பதனை என்னால் இன்று உணரக்கூடியதாக உள்ளது.⁷

எனக்கூறும் டானியல் தமது ‘கானல்’ நாவலின் முன்னுரையில் வர்க்க பேதமற்ற ஒரு சமூகத்தை அடைவதற்கான மனித இன யுத்தத்தில் எடுத்தாளப்படும் ஆயுதங்களில் ஒன்றாக கலை இலக்கியங்களும் இருக்க வேண்டும் என்ற தனது நிலைப்பாட்டை மேலும் வலியுறுத்துகின்றார்.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப்போராட்டங்களை வெளிக் கொணர்வதில் டானியலின் பஞ்சமர் நாவலுக்கு முக்கிய பங்குண்டு. பெரும்பாலான சம்பவங்கள் உரையாடல்களாக இந்நாவலில் வெளிப்படுகின்றன. இதன் காரணமாக கலைத்துவ சிதைவு ஏற்பட்டு, பிரசாரத் தன்மை மேலோங்கியிருப்பதையும் உணரலாம். நாவலின் முக்கிய பாத்திரங்களில் ஒன்றான ஐயாண்ணர் பாத்திரத்தை கள்ளுக் கொட்டிலில் இவ்வாறு அறிமுகம் செய்கின்றார்.

“என்ன மாணிக்கம், ஐயாண்ணர் வந்திட்டுப் போட்டுதே”.

“இல்லைச் செல்லப்பாண்ணை; ஆள்வாற நேரந்தான்”.

‘அது பாவி இல்லாட்டி இஞ்சை வந்து போறது போல இருக்காது, ஒரு சுத்த நெஞ்சுக்காரன், தன் சாதிக்காரன் பிற சாதிக்காரன் எண்டு முகம் பார்க்காத சீவன்; என்னெந்துதான் உந்தாளுக்கு இந்த உலகத்து புதினங்கள் தெரிகிறதோ கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்!’

இதன் பின் ஐயாண்ணர் வருகை தந்து அவரால் கூறப்படும் புதினம் சாதி மீறிய பாலுறவும், அதனால் ஏற்படும் கொலை பற்றிய க்கதையும் தான். இதுவும் சாதிக்கொடுமைகளில் ஒன்று தான். ஆனால் டானியலைப் போன்ற எழுத்தை ஆயுதமாக ஏற்றுக் கொண்ட ஒரு எழுத்தாளர் பரந்த நோக்கோடு முன்னெடுக்கப்பட்ட ஒரு போராட்டத் தளத்தினை அறிமுகப்படுத்தும் விதமும், அவரது புதினப் பேச்சும் ஆரம்பமே பலவீனமாக அமைந்துவருகின்றது. இப்பலவீனத்தின் பிறிதொரு வெளிப்பாடாக தத்துவ வழிப்படுத்தும் குமாரவேலன் என்னும் பாத்திரமும் ‘வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனின் பேரன். சின்னக் கமக்காறிச்சி இருட்டுக்கை பெத்த பிள்ளை. குடத்தினைப் பள்ளி வளர்த்த மகன், என்றே படைக்கப்படுகின்றான். வர்க்கச் சுரண்டல்கள், ஒடுக்குமுறைகள், இவற்றுக்கு மேலாக பாலியல் உணர்வுகளை முதன்மைப்படுத்தும் இப்போக்கு பஞ்சமரில் மட்டும் என்று இல்லை. பஞ்சமர் தொடர் நாவல்கள் அனைத்திலும் பாதிப்பைச் செலுத்தியுள்ளது.’⁸

டானியல் ஐம்பதுகளில் எழுதிய சிறுகதைகள் யாவும், சாதியம் கடந்த வர்க்க ஐக்கியத்தையும், ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் போர்க் குணாதிசயங்களையும் அழகுற சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளது எனலாம். அவரது நாவல்களின் முன்னுரையில் வெளிப்பட்ட சமூக யதார்த்தம் அவரது சிறுகதைகளில் வெளிப்பட்டதனை போன்று, நாவல்களில் வெளிப்படவில்லை என்பது டானியல் பொறுத்த முக்கிய விமர்சனங்களில் ஒன்றாகும்.

டானியலின் நாவல்களில் வருகின்ற நல்லெண்ணங் கொண்ட உயர் சாதிப் பாத்திரம் ஒவ்வொன்றும் தனி மனிதர்களாகவும் மனித நேயம் கொண்டவர்களாகவுமே சித்திரிக்கப்படுகின்றனர். சமூக ஊடாட்டத்துடன் அனைத்துச் சாதித் தளங்களின் இயங்காற்றலை டானியலின் நாவல்கள் வெளிக் கொணரத் தவறிவிடுகின்றன.

“இவ்விடத்தில் டானியல் தனது சொந்தச் சாதியாகிய துரும்பர் பற்றி அதிகம் எழுதவில்லை என்ற விமர்சனம் நினைவுக்கு வருவது தவிர்க்க வியலாததாகும். அதுவும் கூட, இந்தத் தீண்டாமையொழிப்புப் போராட்ட அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுதான். டானியல் தன்னை ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாக்கப்பட்ட அனைத்து மக்களின் பிரதிநிதியாக உணர முடிந்தமையாழ். சமூகம் வழங்கியிருந்த அந்தச் சாதக அம்சத்தினாலேயே. இன்னொரு விடயமும் இங்கு முக்கியமானதாகும். டானியல் தானே ஒரு சிறு முதலாளியாக வளர்ந்து சாத்தியமான சுரண்டல் எல்லாம் செய்த ஒருவர்தான். ஆயினும் அவரது படைப்புகளில் தலித்துகள் பெற்ற இத்தகைய வர்க்கத்தள மாற்றம் பற்றி எங்கும் பேசப்படவில்லை. ஒரேயொரு சந்தர்ப்பத்தில் விதானையாக ஒரு தலித் காட்டப்பட்ட போதிலும் அவரும் வஞ்சிக்கப்பட்டதே பேசப்பட்டிருக்கும். திரிபுவாத நிலையெடுத்த தலித் காட்டப்பட்டாராயினும் வர்க்க உயர்வினால் சமூக மாற்றத்துக்கு எதிராகச் செயற்படும் தலித் சமூகத் தளம் ஒன்று உருவாகி விட்டமை காட்டப்படவில்லை”⁹

எழுபதுகளில் டானியலிடம் வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தை விடவும் சாதியப் பார்வை வலுப்பெறுவதற்கு அவரது வாழ்முறை சிறு முதலாளிக் குரியதாக மாறியதும், தொடர்ந்து கம்யூனிஸ்ட்டுக்களுக்கான உணர்வைப் பேணிக் கொள்ளாதமையும் அடிப்படைக் காரணமாகும் என்பதை விளங்கிக்கொள்ளச் சிரமம் இராது. தீண்டாமையொழிப்புப் போராட்டம் உச்சநிலையிலிருந்த அறுபதுகளின் இறுதிக் கூறில் அவர் கட்சியிலிருந்து வெளியேறிவிட்டார். கட்சியுடன் தொடர்ந்து முரண்பட்டுக் கடிதப்போர் செய்துள்ளார். ஆயினும், கட்சியின் நட்பு சக்தியாக இருந்துள்ளார். சண்டலைமை 1978 இல் பிளவடைந்து, அவரது செயற்பாடு முடங்கிக் கிடந்தபோது உதிரிகளாக இருந்த சிலருடன் தன்னையும் கட்சியாளராகக் காட்டும் கடிதங்களை அவர் அ.மார்க்சுக்கு எழுதியிருப்பது இவ்விடத்தில் கவனிக்கத்தக்க ஒன்று. இது அவரது நேர்மையைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்ற ஒரு அம்சம். அதற்காக நேர்மையீனர் எனக் கருத வேண்டியதில்லை, பாட்டாளி வர்க்க நிலைப்பாட்டில் உறுதியுடன்

செயற்படும் அரசியல் பலத்தை இழந்து விட்டதன் ஒரு அம்சமாக இது அமைந்தது எனக் கருதலாம். இந்த அரசியல் பலவீனமே உயர்சாதிப் பெண் மீது பழிதீர்ப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகியுள்ளது. பெண் தொடர்பாக டானியல் மட்டுமே தவறாக எழுதினார் என்பதற்கு இல்லை. வெறி என்னும் என்.கே.ரகுநாதனின் சிறுகதை பெண் மீதான ஒடுக்கு முறையைவிடவும் சாதிய இழிவு எவ்வளவு வலுவானது என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவதனையும் இவ்விடத்தில் கவனத்திற்கொள்வது அவசியமாகும்.^{9A}

சாதியமும், வர்க்கமும் ஒன்று எனக் கருதியதன் குழறுபடியினாலேயே அவரது நாவல்கள் இத்தகைய பலவீனங்களை வெளிப்படுத்தின எனலாம். தலித் முதலாளியை, அல்லது தலித் ஒருவர் முதலாளியானால் அவரை எந்த வர்க்கத்தினுள் சேர்ப்பார் என்பது போன்ற தெளிவீனங்கள் அவரது நாவல்களில் காணப்படுகின்றன. பஞ்சகோணங்கள் நாவலின் ஓர் இடத்தில் செல்லி என்ற தாழ்த்தப்பட்ட பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய விரும்புகின்ற சுப்பையா வாத்தியார், நானும் செல்லியும் ஒரு வர்க்கம் தானே எனக் கூறுவது வர்க்கம் பற்றிய அவரது குழப்பகரமான சிந்தனைக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாகும். தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டத்திற்கு எதிராக நின்ற தலித் பாராளுமன்றக் கனவான் பற்றிய செ. யோகநாதனின் தலைவர்கள் (1984) என்ற குறுநாவல் சிறப்பாகப் படைப்பாக்கப்பட்டுள்ளது.

டானியல் சாதி மீறிய பாலுணர்வை சமூக-யதார்த்தமாக வெளிப்படுத்துகின்ற போது அதனை ஆணாதிக்க சிந்தனையுடனே எழுதுகின்றார். கேசவனின் வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின், “உயர்சாதி ஆடவர்கள் கீழ்ச்சாதி பெண்களைப் போகப் பொருளாக நினைக்கும் யதார்த்தப் போக்கிற்கு இலக்கியப் பழிவாங்கல்களாக உருமாறி ஒரு போலி மனநிறைவைத் தர முயல்கிறது. இத்தகைய போலி மனநிறைவுகள் புரட்சிகர இயக்கத்திற்கு பலம் சேர்க்காது. புதினத்தைக் கொண்டு செல்வதற்குரிய சுவாரசியமான கலையுத்தி என்ற அளவில் கூட இதை பயன்படுத்துவதில் தவறு உண்டு.”¹⁰ எடுத்துக்காட்டாக பஞ்சமரில் வரும் கமலாம்பிகை, விதானையார் மனைவி, கோவிந்தனின் அழகப்ப நாச்சியார், தண்ணீரில் வரும் அன்னப்பிள்ளை நாச்சியார் என பட்டியலை நீட்டிக் கொண்டே போகலாம். அடிமை நாவலில் வரும் கண்ணம்மா பாத்திரத்தை விதிவிலக்காக கொண்டால் அவரது நாவல்களில் வரும் உயர்சாதி பெண் பாத்திரங்கள் யாவும் சோரம் போவதாகவே சித்திரிக்கப்

படுகின்றது. இவ்வாறான விடயங்கள் அவரது நாவல்களைப் பலவீனப் படுத்தியுள்ளன எனலாம்.

ஈழத்தில் அறுபதுகளில் சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டம் தேசியத்தின் வடிவமாக இருந்தது போன்று எழுபதுகளில் தமிழ்த் தேசிய இனவிடுதலைப் போராட்டம் முனைப்புப் பெற்றுக் காணப்பட்டது. இதனை தமிழ் முதலாளித்துவ சக்திகள் இனவாதத்தினுள் அழுத்திச் சென்றனர். தமிழ் ஜனநாயக சக்திகள் பேரினவாத ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக இந்த அணியினைத் தவிர்க்கவியலாது நாடவேண்டி இருந்தனர். இடதுசாரிகள் இந்த ஜனநாயக சக்திகளை வென்றெடுக்கக் கூடியவாறு, சிங்கள மக்களுடன் ஐக்கியப்படுதல் என்ற கோசத்தின் அடுத்தபக்கமாய்ப் பேரினவாதத்திற்கு எதிராகப் போராடுதல் என்ற அம்சத்தையும் இணைத்திருப்பார்களாயின், இந்த ஜனநாயக சக்திகளின் ஒரு பகுதியினரை வென்றெடுத்திருக்க முடியும்.

பிரதான முரண்பாடு என்பது பிரதானமற்றதாகச் செல்வதும் பிரதானமற்றது பிரதானமாக மாறுவதும் வரலாற்று நியதி. இந்த முரண்பாடுகளின் தாற்பரியத்தை ஊனராதவர்களின் கையிலிருந்து வரலாறு நழுவிடும் என்பது யதார்த்த நியதி. இந்தவகையில் இன்று நேர்மையுடன் மக்களுடன் செயற்பட்டு வருகின்ற முற்போக்கு மாக்ஸியர்கள் தமது கடந்தகாலம் குறித்து ஆரோக்கியமான சுய விமர்சனங்களை முன்வைத்து வருகின்றனர் என்பது கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

டானியலிலும் இத்தவறு வெளிப்பட்டது. அவரது பஞ்ச கோணங்கள் நாவலில் 'இந்த வாலிபர்கள் தாங்கள் தூக்கிய இந்த ஆயுதங்களை உயர்த்திக் கொண்டு புரட்சியை நோக்கிச் செல்லும் வர்க்கங்களின் பின்னால் அணிவகுத்துச் செல்லும் காட்சியும், இலங்கைத் தீவின் இனங்கள் யாவும் கைகோர்த்துக் கொண்டு குதூகலித்துக் கொண்டாடும் காட்சியும்' என்ற வரிகளும், 'போராளிகள் காத்திருக்கின்றார்கள்' நாவலில் இனவன்முறைகளினால் காதறுக்கப்பட்ட சம்மாட்டியாரின் மகன் அதற்கு பழிவாங்க சிங்களத் தாய் பெற்ற பிள்ளையான அலெக்ஸின் காதினை அறுத்து விடுவதனையும், அவனைக் கொல்ல முனைவதனையும் நாவல் சித்திரிக்கின்றது. இதற்கு எதிராக அவனுடன் தொழில் புரியும் மீனவர்கள் எல்லோரும் கிளர்ந்தெழுவதனையும் காணலாம். முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று சிங்களவர்களுடன் ஐக்கியப்படுதல் என்பதனை அழகாய், படம் பிடித்த டானியலின் எழுத்துக்கள் அதன்

மறுபக்கமான தமிழ் மக்கள் மீதான இன ஒடுக்கு முறைக்கு 'எதிராகப் போராடுதல்' என்ற பார்வையை முன்வைக்கத் தவறி விடுகின்றன.

இது தொடர்பாக மற்றொரு டானியல் ஆய்வாளரான செ. திருநாவுக் கரசு கூறுவதும் கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒன்றாகும். சில வேளைகளில் இன்னும் சில ஆண்டுகள் டானியல் உயிருடன் இருந்திருப்பின், அவரது யதார்த்த ரீதியிலான அனுபவங்கள் அவரின் தமிழீழப் போராளிகள் பற்றிய அவநம்பிக்கையிலான கருத்துக்களை மாற்றமுற் செய்திருக்கவும் கூடும் ஏனெனில் அதுவரை காலமும் இலங்கைத் தேசியத்தில் மிகவும் நம்பிக்கை வைத்து எழுதியும் பேசியும் வந்த பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி போன்றவர்கள் கூட, 1983 இல் தமிழ் மக்களின் இருத்தல் நிலை இலங்கையில் கேள்விக்குரியதாக மாற்றங் கண்டபடியால், தமிழ்த் தேசிய வாதத்தின் பாலான அனுதாபம் அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது எனக் கருத்துத் தெரிவித்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும் என்பார் செ. திருநாவுக்கரசு.¹¹

சிவத்தம்பி பாராளுமன்றத்தினுடாகச் சோஷலிஸத்தை வென்றெடுப் பதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அணியில் இருந்தவர். ஆயுதத்தால் ஒடுக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் ஆயுதமேந்திப் போராடும் புரட்சிகர மார்க்கத்தை வரித்துக் கொண்டவர் டானியல்; அவ்வாறு ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஆயுதமேந்திய போராட்டத்தில் வீறுடன் முன்னேறிய வேளையில் தமிழினத் தேசியம் பேசியவர்கள் அதற்கெதிராகச் செயற்பட்டார்கள்; ஆயுத மேந்திய தமிழ்த் தேசிய இயக்கத்தவர்களிடமிருந்து தலித் விடுதலை விரும்பிகள் அச்சுறுத்தப்பட்டதை டானியல் அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்தவர். சிவத்தம்பியை விடவும் டானியலின் இலங்கைத் தேசியம் என்பது போர்க்குணம்மிக்க தலித் உணர்வு சார்ந்ததாக இருந்தது. அது தலித் தேசியமாக வடிவம் கொள்வது; பண்ணையடிமைத் தனத்தைத் தகர்ப்பதாகிய தலித் தேசியம் அது.¹²

பௌத்த - சிங்களப் பேரினவாத ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான தமிழினத் தேசியத்திற்கு அவசியப்பட்ட போராட்டத்திற்கான தேவையை உணர வியலாத டானியலின் இத்தவறு அக்காலச்சூழலில் வைத்து ஆராயத்தக்க வொன்றாகும். அவ்வாறே என்பதுகளின் பின்னர் இடம் பெற்ற காட்டு மிராண்டித்தனமான இன வன்முறைகளால், தமிழ் மக்கள் கொல்லப் பட்டதனையும் ஓர் இடதுசாரிக்குரிய சிந்தனைத்திறனுடன் பார்க்கவும், அதற்கு எதிரான தத்துவார்த்த போராட்டத்தினையும் முன்னெடுக்கத் தவறி விடுகின்றார்.

டானியலின் முக்கியத்துவமும், சாதனையும்

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலையும், போராட்ட உணர்வுகளையும், பிரதிபலித்து நிற்கின்ற டானியலின் நாவல்களை நோக்குகின்ற போது ஓர் சந்தர்ப்பத்தில் அறிஞர் பிளெக்கனோவ் கூறிய, “மனிதர்களை மாபெரும் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் எதிர்கொள்கின்றன. மற்றவர்களை விட யார் இந்தப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு உதவியாக அதிகம் பணிபுரிகின்றார்களோ அவர்களைத் தான் மகா புருஷர்கள் என்று அழைக்கின்றோம்” எனும் விடயம் நினைவுக்கு வருகின்றது. “இலங்கையின் வடபகுதியில் சாதிய ஒடுக்கு முறையை எதிர்த்து அதற்கு எதிரான வெகுசனப் போராட்டங்களைப் படைப்பாக்கிய டானியல் ஈழத்து தலித் இலக்கிய முன்னோடியாகவே தென்படுகின்றார். அதே சமயம், தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப்பார்வையுடன், டானியலின் நாவல்களை ஒப்பிடுகின்ற போது, சிற்சில இடங்களில் பலவீனராகவும் எம்முன் காட்சியளிக்கின்றார். அவ்வகையில் டானியலின் படைப்புக்கள் விமர்சனப்பார்வையுடன் உள்வாங்க கூடியது என்பதும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூறத்தக்கதொன்றாகும்.

இறுதியாக டானியலின் நாவல்கள் குறித்து நோக்குகின்ற போது மக்கள் இலக்கியக் கோட்பாட்டின் பிரகாரம் படைப்புகளை மூன்று வகையாக்க முடியும். பாட்டாளி வர்க்க நோக்கில் புதிய சமூக அமைப்பை உருவாக்கும் வகையில், வரலாற்றை முன்னெடுத்துச் செல்ல உதவும் படைப்புகள் புதிய பண்பாட்டு வகைப்பட்டன. பாட்டாளி வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தை முழுமையாகப் பெறாமல் சிறு உடைமையாளர் நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையில் அதிகாரத்துவ எதிர்ப்பை மட்டும் கொண்டிருப்பன எதிர்ப்பண்பாட்டிய வகைக்குரியன. மரபுப் பண்பாட்டின் அக்கறையுடன் அல்லது சென்றகாலத்துக்காக ஏங்குவன பண்பாட்டியப் படைப்புகள். இந்த வரையறைப் பிரகாரம் டானியல் எதிர்ப்பண்பாட்டியப் படைப்பாளி என அடையாளம் காணத்தக்கவராகின்றார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்தை வழிநடத்தியாவாறாகச் சரியாகச் சாதியத்தகர்ப்பு இலக்கியம் அவரிடம் சாத்தியப்பட்டிருப்பின் டானியல் புதிய பண்பாட்டியப் படைப்பாளியாகப் பரிணமித்திருக்க முடியும்.¹³

முடிவுரை

அண்மையில் அன்பர் ஒருவர் ‘துப்பாக்கி நிழலில் சாதிகள் மறைந்து கிடக்கின்றன. மரித்து விடவில்லை’ என்ற கருத்தினை முன்வைத்துள்ளார். பல்லவர் காலத்தில் நிலவுடைமை வர்க்கம், வணிக வர்க்கத்திற்கு எதிராக அடிநிலை மக்களைத் தம்பக்கம் ஈர்க்கும் பொருட்டு சாதிய எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தினர். நிலவுடைமை வர்க்கம் வெற்றி பெற்று சோழ சாம் ராஜ்யத்தை அமைத்த பின்னர் மீண்டும் சாதியம் மிகப்பலம் வாய்ந்த ஒடுக்குமுறைக் கருவியாக மாற்றமடைந்தது. இந்த வரலாற்று நிகழ்வு மேற்குறித்த கூற்றின் வலிமையை எமக்கு உணர்த்துகின்றது. எனவே சாதிய விடுதலைப் போராட்டத்தினை உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்ந்த போராட்டத்துடன் இணைத்து முன்னெடுப்பதற்கு டானியல் பற்றிய ஆய்வுகள் அவசியமானவையாகும்.

டானியலை தனிமனித காழ்ப்புணர்வுகளால் நிராகரிக்க முற்படுவதும், அவரது பலவீனங்களைத் தமக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்தி வர்க்கப் பாதையை சிதைப்பதான சாதிய தீவிரவாதத்தில் அடையாளப்படுத்த முனைவதும், அடிப்படையில் தலித் மக்களின் விடுதலைக்கு எதிரான குரலாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நுஃமான் எம். ஏ (1987) ‘மார்க்சியமும் இலக்கிய திறனாய்வும்’ அன்னம்(பிரவெட்)லிமிட்டெட் சிவகங்கை பக்-177, 178.
2. கேசவன் கோ. (1984) அடிமைகள்(முன்னுரை) தோழமை வெளியீட்டகம், குடந்தை.
3. டானியல் கே. (1996) என்னைப்பற்றி நான் - , களம்.
4. டானியல். கே. (1995) கோவிந்தன், அலைகள் வெளியீட்டகம் சென்னை, பக்- 122.
5. மு. கு. நூல் பக் - 156.
6. கைலாசபதி க. (1983) இலக்கியச் சிந்தனைகள், விஜயலட்சுமி புத்தகசாலை, கொழும்பு, பக் - 129.
- 6A. வெகுஜனன், இராவனா (1989).
இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும் சவுத் விஷன், சென்னை. பக்- 89.

7. டானியல் கே.(1994) பஞ்சமர், அலைகள் வெளியீட்டகம்.
8. தணிகாசலம் க. (1997) “ டானியல் படைப்புகளில் சமூக - அரசியல் தளம்” தாயகம் - 35.
9. இரவீந்திரன் . ந. கட்டுரையாசிரியர் (2006) முற்போக்கு இலக்கியத்தில் புனைகதை சுவடுகள், பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம், கொழும்பு. பக் - 84.
- 9a. மு. கு. நூல். பக். 87.
10. கேசவன் கோ. மு. கு. நூல் (முன்னுரை).
11. திருநாவுக்கரசு செ. (2004) டானியல் எழுத்தாளன் பிள்ளையார் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம் பக்- 181.
12. இரவீந்திரன் ந. மு. கு. நூல். பக் - 90, 91.
13. மு. கு . நூல் - பக் - 92 , 93.

(புதுவீச்சு, நவம்பர், 2009)

சாருமதி என்றொரு மானுடன்.

நமது காலத்தைய மகத்தான கவிஞர்களில் ஒருவரான சாருமதி (இயற் பெயர் க. யோகநாதன்) 28.09.1998 அன்று இறந்தார் என்ற செய்தி ஈழத்து இலக்கிய உலகினைக் கவலைக் கடலில் மூழ்கச் செய்தது. வருட காலங்கள் உருண்டோடி விட்டன. சாருமதியின் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள், அவர் வரித்திருந்த மக்கள் இலக்கியத்தில் நாட்டம் கொண்டவர்கள் என்ற வகையில் சாருமதியின் பங்களிப்பினைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டியது சமகாலத் தேவையாகும்.

ஒருவருடைய வாழ்க்கை அவருடைய குடும்ப மட்டத்திற்கு மேலாக சமூக வாழ்க்கையின் யாதேனும் ஒன்றின் மட்டத்திலே நினைக்கப் படுகின்ற தேவை ஏற்பட்டு விட்டதென்றால் அம் மனிதனின் வாழ்க்கை ஏதோ ஒருவகையிலும் அளவிலும் சமூக பயன்பாட்டு மிக்கதாகின்றது. அவர் களின் சிந்தனையில் கொள்ள வேண்டியவற்றை தம் தேவைகளுக்கேற்ப கொள்ள முயற்சிக்கிறார்கள். இதனால் அத்தகையோரின் வாழ்வும் பணியும் இன்றைய நிகழ்வாகின்றது. கவிஞர் சாருமதி அவர்களும் இவ்வாறுதான் இன்றைய நிகழ்வாகின்றார்.

இறந்த மனிதனின் வாழ்வும் நினைவுகளும் இன்றைய பிரச்சினைகளோடு இயைபுடையதாகின்ற போது அவர்கள் பற்றிய தேடல், ஆய்வுகள், மதிப்பீடுகள் என்பன முக்கியத்துவம் உடையனவாகின்றன. அவ்வகையில் சாருமதியின் பங்களிப்பினைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அவர் பொறுத்த ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கும், அவரது கொள்கையை நடைமுறையைப் பட்டை தீட்ட முனைந்த சமூக பின்புலம் குறித்த தெளிவு அவசியமானதொன்றாகும். இப்பின்புலத்தில் க. யோகநாதன், சாருமதியாப் பரிணாமம் அடைந்த வரலாற்றினை நோக்குவோம்.

யோகநாதன் சாருமதியான சமூக பின்புலம்

70 களின் இறுதியிலும் 80 களின் தொடக்கத்திலும் தோழர் கிருஷ்ணக் குட்டி, சுபத்திரன் முதலானோர் தலைமையிலான மக்கள் இயக்கமானது புதியதோர் பரிணாமத்தை எட்டியிருந்தது. இவ்வியக்கம் மக்கள் மத்தியில் வேர்கொண்டு கிளை பரப்பிய போது பல்வேறு ஆளுமைகளை - புத்திஜீவிகள், மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் எனப் பல்வேறு சக்திகளைத் தன் நோக்கி வேகமாக ஆகர்ஷித்திருந்தது. அவ்வாறு ஈர்க்கப்பட்ட ஆளுமைச் சுவடுகளில் ஒருவர் தான் கவிஞர் சாருமதி.

தானுண்டு, தனது குடும்பமுண்டு என்ற நிலையில் வாழ்ந்து அந்திம காலத்தில் தமது குடும்ப பெருமைகளை முன்னெடுக்கும் வாரிசாகவும் வளர வேண்டும் என்ற தமது குடும்பத்தாரின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு முழுக்கு போட்டு விட்டு, அவர்களின் எதிர்ப்பினையும் கடந்து ஓர் மக்கள் இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு செயற்படத் தொடங்கியவர் சாருமதி. இந்தியாவில் தோன்றி வளர்ந்த நக்சல் பாரி இயக்கத்தின் தலைவரான சாருமஜும்தாரால் ஆகர்சிக்கப்பட்ட யோகநாதன் சாருமதி எனத் தனது பெயரை மாற்றியமைத்துக் கொண்டார். இந்திய நக்சல் பாரி இயக்கத்தின் போக்கினையும் நோக்கி னையும் எந்தளவு உணர்ந்திருந்தார் என்பதோ அல்லது அத்தகைய சிந்தனைப் போக்கினை எந்தளவு தனது சூழலில் பிரயோகித்தார் என்பதும் வினா விற்குரியதாகும். அவரது எழுத்துக்களில் அத்தகைய சிந்தனை வெளிப் பட்டது என்பது கவனத்திற் கொள்ளத் தக்கதாகும்.

1970 களில் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் முகிழ்ந்த புதிய அரசியல் முனைப்புகளின் பின்னணியில் தனது பாத்திரத்தைத் தீர்க்கமாய், தெளிவாய் வகுத்துக் கொண்டவர் சாருமதி. வாழ்வில் பல சமரசங்களையும் கைவிட்டு, சிதைந்த சிதைவுறுகின்ற இன்றைய சமூக இழிவுகளைக் களைந்து மனித குலத்தின் கம்பீரத்தையும் யௌவனத்தையும் தேக்கித் தர முற்பட்டது இவரது வாழ்வு. காலப்போக்கில் பல தோழர்களின் பிரிவு குறிப்பாக தோழர்கள் கிருஷ்ணக்குட்டி, சுபத்திரன் ஆகியோரின் மறைவு, இலங்கையில் மட்டுமன்று உலகளாவிய ரீதியிலே இடதுசாரி இயக்கங்களின் தளர்ச்சி, வடகிழக்கில் ஏற்பட்ட தமிழ்த்தேசியவாத அரசியலின் மேலாதிக்கம்- ஆயுத அச்சுறுத்தல், இவற்றுடன் தனக்குத் கிடைத்த அரசுத் துறைசம்பளம் என்பனவற்றுடன் தமது நடவடிக்கைகளுக்கு முழுக்கு போட்டிருக்கலாம். மக்கள் இயக்க நடவடிக்கைகளை

யும் தத்துவார்த்த போராட்டங்களையும் முன்னெடுத்த பலர், இம் மாற்றங்களோடு தடம்புரண்டு போக, சாருமதி சற்றே அந் நியப்பட்டு மக்கள் நலன் சார்ந்த பதாகையை அவ்வக் காலகட்டங்களில் முன்னெடுத்து வந்துள்ளார்.

இவ்விடத்தில் மிக முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டிய அம்சம் யாதெனில் குறித்ததோர் காலகட்ட ஆர்ப்பரிப்பில் மக்கள் இயக்கங் களுடன் தன்னை இணைத்திருந்த கவிஞர், அத்தகைய சூழல் இல்லாத காலகட்டங்களிலும் நேர்மையுடனும் நம்பிக்கையுடனும் செயற்பட்டு வந்துள்ளார் என்பது அவரது மிக முக்கியமான சமூக பங்களிப்பாகும். அந்தவகையில் ஓர் காலகட்டத்தின் இடைவெளியை நிரப்பியவர் சாருமதி என்பதில் இரு நிலைப்பட்ட கருத்துகளுக்கு இடமில்லை.

இத்தகைய பின்னணியில் தான் சாருமதியின் இலக்கிய சிந்தனை களும் கோட்பாடுகளும் செழுமைப்படுத்தப்பட்டன. சாருமதியின் சமூக பங்களிப்பு குறித்த கட்டுரையினை ஆய்வு வசதி கருதி பின்வருமாறு வகுத்துக் கூறவிழைகின்றேன்:

கவிஞர்

சஞ்சிகை ஆசிரியர்

வெளியீட்டாளர்

ஆசிரியர்

பிற முயற்சிகள்.

கவிஞர்

சாருமதி பல கனதியான கவிதைகளை இலக்கிய உலகிற்குத் தந்துள்ளார். இவரது கவிதைகள் குமரன், தாயகம், தீர்த்தக்கரை, நந்தலாலா, வயல், பூவரசு ஆகிய இதழ்களை அலங்கரிப்பதில் சிறப்பான பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளது. “கருத்துக்கள் வானத்திலிருந்து வருகின்றவையல்ல. அவை மக்கள் மத்தியிலிருந்தே வருகின்றன” என்ற மக்கள் இலக்கிய கோட்பாட்டை வரித்துக் கொண்ட கவிஞர் மக்களையே வரலாற்றின் பிரமாக்களாகக் கொண்டு தமது கவிதைகளை தீட்ட முனைந்துள்ளார். தனது கவிதையின் தார்மீகம் குறித்தும் அதன் பிறப்பு குறித்தும் அவரது உணர்வுகள் இவ்வாறு பிரவாகம் கொள்கின்றன:

அடிமைகளாய் நாங்கள்
 கவிதைக்கு
 அடியெடுத்து பாடவில்லை
 விடுதலையின் கீதங்களை
 விண்ணதிரும் கலைக்கோஷங்களாய்
 நிலையெடுத்துப் பாடுகின்றோம்
 ஆயிரம் விலை கொடுத்தாலும்
 நாங்கள்
 கவியை விற்று
 பிழைக்க மாட்டோம்
 அழகுரலில் பாட மாட்டோம்
 ஆழுதழுது ஓயமாட்டோம்
 மலைபோல் துன்பங்களை
 முதுகினில் ராகத்தை
 விடாது இசைத்திடுவோம்.¹¹

மனித குலத்தின் கம்பீரத்தை, அதன் நாகரிகத்தை மேற்குறித்த வரிகள் எமக்கு அழகுற படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. சாருமதியில் காணக்கிடும் மனித நேயம் என்பது இக்கவிஞனின் நுண் உணர்வு மிக்க பரந்த இதயத்தை எமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தின் போர் முகமாய் எழுகின்ற இவரது கவிதைகள் மிகுந்த நிசர்சனங்களாய் விளங்குகின்றன.

இனம், மதம், மொழி, சாதி வேறுபாடுகளைக் கடந்து புதியதோர் நாகரிகத்திற்காய் அவரது வரிகள் இவ்வாறு நகர்கின்றன:

ஒன்றாய் தொழில் புரிந்தோம்
 ஓர் அலுவலகமே சென்றோம்
 என்றாலும் எம்மிடையே
 எத்தொடர்பும் இருந்ததில்லை

பண்டா நீ சிங்களவன்
 பரம்பரை இனவெறியன்
 என்றாலும் நான் குறைவோ
 என் குரலும் தமிழ் ஈழம்

.....

சிங்களப் பெருமையில்
 சிந்தித்து வாழ்ந்த நீ

நஞ்சுடன் கலந்தாயென
நாளிதழ் சொன்னது

.....

என்றைக்கு நானும்
உன் போல் நஞ்சிடம்
தஞ்சம் புக வேண்டி வருமோ!
வறுமையும் வாழ்க்கையும்
உனக்கும் எனக்கும்
ஒன்றென்பதை என்னால் இப்போது தான்
இனம் காண முடிகின்றது

.....

தனிச் சிங்களப் பெருமைகள்
உனது தற்கொலையை
தடுக்க முடியாமல் போன போதுதான்

எனது 'தமிழ்க்கனவுகள்'
தகரத் தொடங்கின
என்றாவது ஒரு நாளில்
எமது ஆத்மாக்கள்
ஒன்றாகியே தீர வேண்டும்.

இனக்குரோதம், வகுப்புவாத வெறி, இவற்றின் மத்தியிலும் ஆங்காங்கு உழைக்கும் மக்களின் உணர்வு வர்க்க அடிப்படையில் தோய்ந்ததாக இருக்க முடியும் என்பதை சாருமதியின் மேற்குறித்த வரிகள் வெளிக் கொணர்கின்றன.

குறித்ததோர் காலச் சூழலில் உழைக்கும் மக்களின் போர்க்குணத்தை தீவிரமாகப் பாடிய கவிஞர், இனவாதம் இனக் குரோதம் என்பன கேவல மானதோர் அரசியலின் பின்னணியில் மோசமானதோர் நிலையினை எட்டியபோது அத்தகைய முரண்பாடுகளிலிருந்து அந்நியப்படாமலும் தெலைதூர தீவுகளுக்குள் ஒதுங்கி விடாமலும், அதே சமயம் இயங்கியல் பார்வையிலிருந்து அந்நியப்படாமலும் தனது சரித்திர தூரிகையை இவ்வாறு நகர்த்தி செல்கின்றார்:

தெருவில் பிணங்கள்
தூக்கி வீசப்பட்டிருந்தன
அவைகளின் உதிரத் தொடர்புகள்
துடித்துக் கதறி

ஓர் இனத்தின் கோலத்தை
தம் ஓலத்தில்
உரித்தாக்கி கொண்டன.

இனவொடுக்கு முறை என்பது வர்க்க விடுதலைக்கு அப்பாற்பட்டது என எதிர் கொண்ட வறட்டு மார்க்ஸிச வாதிகளிலிருந்தும், அதே சமயம் வர்க்க விடுதலை சாத்தியமற்றது - இனவிடுதலைப் போராட்டமே தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைக்கான தீர்வு எனக் கொண்டு தடம் புரண்ட இடதுசாரிகளின் ஊளைகளிலிருந்தும் அந்நியப்பட்டு இனவொடுக்கு முறையினை மார்க்ஸிய நிலை நின்று எதிர்கொண்டமை சாருமதியின் இயங்கியல் பார்வைக்கு வளம் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

சாருமதியின் இந்நோக்கும் போக்குமானது காலநகர்வோடு பரந்து விசாலிக்கின்றது. மக்களை ஒட்டியதாய் கிளைபரப்புகின்றது. இவரது சுனி ஒரு கலகக்காரி எனும் கவிதை. லோகாபா பழங்குடியைச் சேர்ந்த சுனில் கொத்தாவின் தற்கொலை குறித்து பாடுகின்றது. வங்காளப் பல்கலைக்கழகமொன்றில் கற்கைநெறியைத் தொடர்ந்த மாணவியான இவர் இங்கு இடம்பெற்ற சாதி, பால் ரீதியாக இழைக்கப்பட்ட அநியாயங்களுக்கு எதிராகத் தற்கொலை செய்து கொண்டார். இந்நிகழ்வு குறித்து சாருமதியின் வரிகள் இவ்வாறு அமைகின்றன:

மாதவியும்
மனிதப் பிறவிதானே
கானல் வரி பாடி
அவளை
வேசையென்று சொல்லி
விலகி போன
கோவலன் மட்டுமென்ன
கற்புக்கு அரசனா.....?

.....

இந்தியாவின்
இந்து சனாதனம்
அசிங்கங்களின் குப்பைத் தொட்டி
சுனி
அதையே கண்டனம் செய்தாள்
தன்னைத் தானே
கொன்று போட்டதாய்...!

ஆயிரம் ஆண்டுகளாய் செல்லரித்துப் போன இந்தியப் பண்பாட்டையும் இந்து கடமையான சனாதனத்தின் பயன்பாடுகளையும் தயவு தாட்சண்ய மின்றி விமர்சிக்கின்றார். கார்க்கியின் வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் பொதுவில் சராசரி புத்திஜீவிகளின் அரசியல் கடமையான சமூக முரண் பாடுகளை சமரசம் செய்தல், நியாயப்படுத்தல், அழகுபடுத்தல் எனும் புன்மைகளைத் தாண்டி இக்கவிஞரின் கவிதைகள் தனக்கே உரித்தான ஒளிப்பிழம்பை ஏற்றின், துணிவுடன் நடக்கின்றன.

பெண்ணியம் குறித்து கதைத்த போது, அதனை வெறுமனே பெண்ணி யத்துடன் மட்டும் நிறுத்தி விடுவதாக அவரது வரிகள் அமையவில்லை. அவ்வுணர்வுகள் சமூகவிடுதலையுடன் ஒட்டியதாய் வேர்கொண்டு கிளை பரப்புகின்றன:

விண்வெளி
இராச்சியம் வருக
இங்கு வீழ்ந்தோரெல்லாம்
மீண்டு எழுக
எந்த மனிதர்கட்கும்
சிலுவை
இல்லை என்றுதான் மொழிக.
எங்கும் இராமர்கள் திரிக
ஆயின்
எந்த சீதையும் நெருப்பில்
வெந்துபடாது இருக்க
வேண்டிய வினைகளைச் சொரிக

.....

சிந்திய குருதியில் குளித்து
வானில் சீக்கிரம்
உதயம் நிகழ்க.

இவ்வரிகளில் கலைத்துவம் சற்றே குறைவுபட்டிருப்பினும் பெண்ணியம் கூறும் பலரும் வாழ்விலிருந்து அந்நியப்பட்ட வழியினைக் காட்டி நிற்க, இவர் வாழ்வை நிராகரிக்காமல் விரக்தியில் மூழ்காமல், அதேசமயம் பெண்ணை எந்த சமரசத்திற்கும் உட்படுத்தாமல் தமது சரித்திர தூரிகை கொண்டு புதியதோர் சித்திரத்தை இவ்வாறு தீட்ட முனைந்துள்ளார்.

பெண்விடுதலையை சமூக விடுதலையுடன் ஒட்டிப்பார்க்கின்ற கவிஞர் அதனை மரபு, பண்பாடு என்பவற்றுடன் கூடிய வடிவத்தினை கொண்டே ஆக்கியிருப்பது கவிதைக்கு மேலும் வலிமை சேர்க்கின்றது.

சமூகத்தின் பன்மைகளைச் சாடுகின்றபோது ஆந்தைக் கூட்டங்களுக்கும் இருளின் ஆத்மாக்களுக்கும் எதிராய் இவர் கவித்தீ உமிழ்வது அதிசயமான தொன்றல்ல.

மக்களின் நலனிலிருந்து அந்நியமுறாமல் தீட்டப்பட்டிருக்கும் இவரது கவிதைகளில் காணக்கிடும் வாழ்க்கை மீதான காதல், நம்பிக்கை, நேர்மை என்பன திடுக்கிடவைக்கும் அளவிற்கு வளம் சேர்ப்பதாக அமைகின்றது. சித்தாந்த தெளிவும், சிருஷ்டிகர திறனும் ஒருங்கிணைந்துள்ளமையே இதற்கான அடிப்படை எனலாம்.

இவையனைத்தும் சமூக மாற்றங்களின் வரலாற்று ரீதியான நியதியைக் குறித்து நிற்கின்றன. சாருமதியின் கவிதைகள் யாவும் தொகுக்கப்பட்டு நூலாக வெளிவர வேண்டியது காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. இவை இலங்கை தமிழ் கவிதை வளர்ச்சிக்கு புதிய ரத்தத்தைப் பாய்ச்சும் முயற்சியாக அமையும்.

சஞ்சிகை ஆசிரியர்

சாருமதி 90 களின் ஆரம்பத்தில் 'வயல்' என்ற இதழை நடத்தி வந்தார். மக்கள் இலக்கியச் செல்நெறியைச் சிதையாதவகையில் முன்னெடுப்பதிலும் மற்றும் இளம் படைப்பாளிகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுகின்ற பணியினை இச் சஞ்சிகை சிறப்பாகவே ஆற்றி வந்துள்ளது. 6 இதழ்களே வெளிவந்த போதிலும் மக்கள் இலக்கியத்திற்கு ஆரோக்கியமான பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளது. சஞ்சிகையின் அட்டைப் படத்தில் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படங்களைக் கொண்டு அலங்கரிக்கின்ற மரபினை தமிழகத்தில் 'சாந்தி', 'சரஸ்வதி' போன்ற இதழ்கள் தோற்று வித்தன. சாருமதியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த வயல் சஞ்சிகையும் இப்போக்கினைப் பின்பற்றியிருந்தது.

குறிப்பிட்ட ஓர் காலம் வெம்மை சூல் கொண்டபோது குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தின் போர் முகமாய் ஆர்ப்பரித்து நின்ற தோழர்கள் கிருஷ்ணக் குட்டி, சுபத்திரன் ஆகியோரின் படங்களை அட்டைப்படங்களாக வெளிக்கொணர்வதில் முனைப்புக் காட்டிய வயல் சஞ்சிகை தமது இலக்கிய தளத்தினையும் தெளிவாக இனம் காட்டி நின்றது. பூவரசு போன்ற இலக்கிய வட்டங்களுடன் இணைந்து பூவரசு சஞ்சிகையை வெளியிடுவதிலும் சாருமதியின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. பூவரசின் தாரக மந்திரம் இவ்வாறு அமைந்திருந்தது: "கோடையினை வென்றே குடையாகிப் பூமிக்கு பாலூட்டும் பூவரசுகள்." ஆவது இதழின் அட்டைப்

படம் இத்தாரகமந்திரத்தை நினைவூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. மட்டக் களப்பு பிரதேசம் சார்ந்த கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்ததில் பூவரசிற்கு முக்கிய இடமுண்டு.

ஆசிரியர்

சாருமதி மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் ஆசிரியராக கடமையாற்றியமையால் அப்பிராந்தியத்தின் அபிலாஷைகளை நிறைவு செய்ய முயன்றவாறு தனது புரட்சிகரக் கருத்துக்களை முன்னெடுத்து செல்வதில் கூடிய கரிசனை காட்டினார். பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்று பழைமை பேணுவதே இலக்கியக் கல்வியெனப் போதித்து வந்த பண்டிதர்களிடையே சாருமதியின் சமூகம் சார்ந்த பார்வை மாணவர்களிடையே புதிய சிந்தனைகள் தோன்றுவதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது. மாணவர்களுக்கு கலை இலக்கியம் சம்பந்தமான குறிப்புகள், புத்தகங்கள் என்பவற்றினைக் கொடுத்து உதவியதுடன் பின்னேரங்களில் மாணவர்கள், நண்பர்களுடன் கூடி கலந்துரையாடலை மேற்கொள்வதும் இவரது முக்கிய செயற்பாடுகளில் ஒன்றாக அமைந்திருந்தது. தாம் ஏற்றுக் கொண்ட கொள்கையினை வெறும் கல்வி நாகரிக போக்காக கொண்டு தலைவீங்கி திரிகின்ற உளநோயாளராக அல்லாமல் அவற்றினை மாறிவருகின்ற உலக சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப பிரயோகிக்கவும், அதனை புதிய தலைமுறைக்கு தேக்கித் தரவும் முனைகின்ற செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்ததில் சாருமதிக்கு முக்கிய இடமுண்டு.

வெளியீட்டாளர்

ஒரு தொகுப்பு வெளிக்கொணரத்தக்க வகையில் பெருமளவுக்குக் கவிதை எழுதிய சாருமதி, தனக்கு ஒரு தொகுப்பை போட்டுக் கொள்ளாமல் சுபத்திரன் கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டமை அவரது தன்முனைப்பற்ற நாகரிகத்தினைக் காட்டுவதுடன், இன்றைய மக்கள் இலக்கியத்திற்கு மிக முக்கியமான பங்களிப்பாகவும் அமைந்துள்ளது. இன்று மஹாகவியை நீலாவணனைத் தூக்கி பிடிக்கும் ஒளி வெள்ளத்தில் மக்கள் கவிஞர்களான பசுபதி, சுபத்திரன் முதலானோர் இருட்டடிப்புச் செய்யப்படுகின்றமை தற்செயல் நிகழ்வல்ல. இந்த சூழலில் சுபத்திரனின் கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டமை காலத்தின் தேவையை நாகரிமானதோர் தளத்தில் நின்று பூர்த்தி செய்வதாக அமைந்திருந்தது.

பிற முயற்சிகள்

சாருமதி அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகள், ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள், நண்பர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்கள் என்பன தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்படல் அவசியமான ஒன்றாகும். சாருமதி குறித்து முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு , இவை உதவும்.

சாருமதியின் கட்டுரைகள் அவ்வப்போது வயல், பூவரசு சஞ்சிகைகளில் தலைகாட்டும். பழந்தமிழ் இலக்கிய பரிச்சயமும், நவீன இலக்கிய நோக்கும் சாருமதியில் ஆழமாகவே வேருன்றியிருந்தன.

1990 களின் ஆரம்பத்தில் மட்டக்களப்பிலே இலக்கிய மேதினம் ஒன்றினை நடாத்தினார். திருமதி சித்திரலேகா மௌனகுரு பெண்ணியம் தொடர்பாகவும், ந. இரவீந்திரன் சமகால இலக்கியச் செல்நெறி தொடர்பாகவும் உரையாற்றினார்கள். இலக்கிய மேதினம் குறித்து சாருமதியின் கூற்று இவ்வாறு வெளிப்பட்டிருந்தது:

“மேதினம் என்பது உழைக்கும் மக்களின் விடுதலைக்குரிய நாளாகும். உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்டத்தை இலக்கிய ரீதியாக முன்னெடுக்கும் எம் போன்றோராலும் இத்தினத்தை மறந்து நிற்க முடியாது.”

இவ்வாறு சிறப்புமிக்கதோர் இலக்கிய மேதினத்தை இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை சாருமதியைச் சாரும்.

சாருமதி மக்கள் ஐக்கிய முன்னணிக் கோட்பாட்டினை வலியுறுத்தியதுடன், அதனையே நடைமுறையிலும் கடைப்பிடித்து வந்தார். இவர் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவராக இருந்த காலம் முதல் இறக்கும் வரை இந்த நடைமுறையைப் பின்பற்றி வந்தார். அவர் தேசம் தழுவிய வகையில் இலக்கிய நண்பர்களைக் கொண்டிருந்தமை இதற்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாகும். குறிப்பாக தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, நந்தலாலா இலக்கிய வட்டம், புதிய சிந்தனைக் கலை இலக்கியப் பேரவை முதலிய அமைப்புகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டிருந்தார்.

சமூக செயற்பாட்டுத்தளத்திலான பலவீனங்கள்

கவிஞர் என்றவகையில் சமூக மாற்றப் போராட்டங்களுக்கு காத்திரமான பங்களிப்பினை நல்கிய சாருமதி, சமூக செயற்பாட்டுத் தளங்களில் சில தவறுகளுக்கு உள்ளானவராகவும் காணப்படுகின்றார். சஞ்சிகையாளர்

பதிப்பாளர் என்கின்றவகையில் அச்சகத்துறையின் பால் எத்தகைய சக்தி களை சாருமதி அணிதிரட்டியிருந்தார் என்பது குறித்த ஒரு விமர்சனப் பார்வையை முன்வைத்தல் இவ்விடத்தில் அவசியமானதாகின்றது. ஒரு இலக்கிய அமைப்பையோ சமூக - பண்பாட்டு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தத் தக்க அணியையோ காத்திரமான வகையில் அவரால் கட்டியெழுப்ப முடியவில்லை என்பதே உண்மையாகும்.

சரியான கோட்பாட்டுத் தெளிவும், உறுதியான அமைப்பாக்க நடை முறைகளில்லாமையும் இதற்கான அடிப்படை காரணமாகும். அவர் இறுதிவரை இயங்கிய அமைப்புகள் என்பவை உதிரிகளின் கூட்டு என்கின்ற அளவில் செயற்பட்டனவேயன்றிச் சமூகமாற்ற சக்திக்கான ஸ்தாபனக் கட்டமைப்புகளாகத் துலங்கவில்லை.

சுபத்திரனுடன் செயற்பட்ட அவரது ஆரம்பகாலங்கள், சண்முகதாசன் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மீது சுபத்திரன் விரக்திப்பட்டுக் கவிதைகள் படைத்துக் கொண்டிருந்த துரதிஷ்டத்துக்குரியது. உட்கட்சி போராட்டத்தைச் சரியான முறையில் முன்வைக்கவும் முடியாமல், வெளியேறி உருப்படியான கட்சிக் கட்டமைப்பை உருவாக்கவும் முடியாமல் விரக்தியின் ஓலங்களாக அந்தக் கவிதைகள் அமைந்தன. இடையில் நக்சல்பாரி இயக்க அதிதீவிரவாதச் செயற்பாடுகளில் முனைப் புற்று ஏற்பட்ட தோல்விகள் விரக்தி மனப்பாங்கை முனைப் பாக்கி யிருந்தன. சுபத்திரன் கவிதைகளை அற்புதமாக தொகுத்தளித்த சாருமதி, இக் கவிதைகளைத் தனிப்பகுதியாக வகைப்படுத்தியிருந்தமையையும் அவதானிக்க முடியும். அதன் மீது தீர்க்கமான சமூகவியல் அணுகு முறையுடனான விமர்சனத்தை சாருமதியால் முன்வைக்க முடிய வில்லை.

இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்து நோக்குதலும் முக்கிய மானதொன்றாகும். சாருமதி ஒரு சமூகச் செயற்பாட்டாளராகவும் கவிஞ ராகவும் பரிணமிக்கும் வகையில் இயக்கங் கொண்ட மட்டக்களப்பு சமூக அமைப்பினை ஏனைய யாழ்ப்பாண, மலையக சமூக அமைப்பு களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்ற போது சமூக முரண் பாடுகள் கூர்மை யடைந்த ஒன்றாகக் காணப்படவில்லை. அத்துடன் சாருமதியின் காலம் என்பதும் உழைக்கும் மக்கள் சார்பான இயக்கங்கள் தளர்ச்சியடைந்திருந்த காலகட்டமாகும். சுபத்திரன் அவர்களின் தற்கொலைச் சம்பவம் கூட இந்த பின்னணியில் வைத்து நோக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும். இக் காலத்துச் சூழலில் வைத்துதான் சாருமதியின் தவறுகளும் நோக்கப்பட

வேண்டும். சாருமதியின் பலவீனத்தை விட அவரது சமூக பங்களிப்புக் கான நடவடிக்கைகள் வெற்றிபெற்று நிற்கின்றன என்பதே இங்கு பிரதானமான அம்சமாகும்.

வரலாற்றில் சமூகமாற்றத்திற்காகச் செயற்பட்ட இயக்கங்கள், தனி மனிதர்கள் இத்தகைய பலவீனங்களுக்கும் பின்னடைவுகளுக்கும் உட்பட்டே வந்துள்ளனர் என்பதையும், அவை காலத்தால் களையப்பட்டு பலமாக மாற்றப்பட்டு வெற்றிகளாக்கப்பட்டமையும் வரலாற்றை நேர்மையுடன் அணுகுபவர்களால் உணரமுடியும்.

முடிவுரை

கவிஞனாக, ஆசிரியனாக, சஞ்சிகையாளராக பரிணமித்த சாருமதியின் பங்களிப்பு மகத்தானது. சாருமதி தன் காலகட்டத்தில் எதிர் நோக்கிய முரண்பாடுகளைக் கண்டு அதற்கு அடங்கி போகாமலும், அம்முரண்பாடுகளிலிருந்து விலகி நின்று தத்துவ ஞானியாக முடங்கிப் போகாமலும் அவர் அம் முரண்பாடுகளை எதிர்கொண்டு, அவற்றுக்கான தீர்வினையும் முன்வைக்க முனைந்த சமூக விஞ்ஞானியாகக் காணப்படுகின்றார். சாருமதியைப் பொறுத்து கனதியான ஆழமான ஆய்வுகள் வெளிவர வேண்டியது அவசியமானதாகும். அவரது வெற்றிகள் மட்டுமல்ல தோல்விகள் கூட அடுத்த தலைமுறையினருக்கு வழிகாட்டியாக அமையும்.

இறுதியாக, நாற்பத்தொரு வயதினை ஒருவரின் இறப்பு வயதாக கொள்வது துயரகரமானது. அதிலும் உழைக்கும் மக்களின் பதாகையை உயர்த்திப் பிடித்த இம்மனிதனின் இறப்பு மிக மிக துயரமானது. சாருமதியின் பதாகையைத் தடம் புரளாது முன்னெடுத்துச் செல்வதே மாணவர்கள், நண்பர்களின் மிக முக்கியமான பணியாகும். இதுவே மறைந்த கவிஞருக்காய் நாம் ஆற்றும் அஞ்சலி.

(மல்லிகை, ஜூலை, 1998)

மூத்தகவி முருகையன் மூச்சினை நிறுத்திட.....!

[கவிஞர் இ. முருகையனின் இறப்பு செய்தி கேட்ட போது

நெஞ்சில் எழுந்தவைகள்]

“மனிதனது மதிக்க முடியாத இனிய உடைமைகளில் சிறந்தது அவனது வாழ்வாகும். அவன் ஒரு தடவைதான் வாழ முடியும். காலமெல்லாம் குறிக்கோளில்லாமல் பாழாக்கிவிட்டேனென்ற வருத்தம் வதைப்பதற்கு இடங்கொடுக்காத வகையில் அவன் சீராக வாழ வேண்டும். அற்பனாக வாழ்ந்து இழிவு தேடினான் என்ற அவமானம் உள்ளத்தை எரிப்பதற்கு இடமில்லாத வகையில் அவன் நேராக வாழ வேண்டும். உலகத்தின் தலைசிறந்த லட்சியத்திற்காக, மனித குலத்தின் விடுதலைப் போராட்டம் என்ற பொன்னான மார்க்கத்துக்காக என் வாழ்வு முழுவதையும், சக்தி அனைத்தையும் அர்ப்பணித்தேன் என்று இறக்கும் பொழுது கூறும் உரிமை பெறும் வகையில் அவன் வாழவேண்டும். திடீர் நோயோ, சோக விபத்தோ வாழ்வுக்கு வெடிவைக்கக் கூடுமாதலால், மனிதன் தன் வாழ்வின் ஒவ்வொரு வினாடியையும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்”.

சோவியத் எழுத்தாளர் நிக்கொலாய் ஒஸ்றோவஸ்க்கி தனது வீரம் விளைந்தது என்ற நாவலில் மேற்கண்டவாறு கூறியுள்ளார்.

நமது காலத்தைய முதுபெரும் கவிஞர்களில் ஒருவராகிய இ. முருகையன் கடந்த சனிக்கிழமை (27. 06. 2009) அன்று தனது 74 ஆவது வயதில் இறந்தார் என்ற செய்தி அவருடன் பழகிய நண்பர்கள், மாணவர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மற்றும், ஏன் அவரது இலக்கிய கொள்கையுடன் முரண்பட்டவர்களைக் கூட கண்ணீர்க் கடலில் முழுகச் செய்தது. இ. முருகையன் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் கவிஞர், விமர்சகர்,

மொழிபெயர்ப்பாளர் எனப் பஸ்துறைசார்ந்த இலக்கிய பங்களிப்பினை வழங்கியதுடன் அவர் ஆசிரியர், ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளர், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் பதிப்பாசிரியர், யாழ். பல்கலைக் கழகப் பதிவாளர் எனப் பல பதவிகளையும் வகித்துள்ளார். அவர் தனக்கு கிடைத்த வாய்ப்பையெல்லாம் சமூக முன்னேற்றத்திற்காகப் பயன் படுத்திக் கொண்டார் என்பதில் தான் இவரது முக்கியத்துவம் சராசரி மனிதரிலிருந்து வேறுபட்டிருக்கின்றது.

அவர்தம் நிலைப்பாட்டை அவரே பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். “உழைக்கும் வருக்கம் வறுமையில் வாட, வேறொரு வருக்கத்திடம் செல்வம் சென்று சேருகின்றது என்றால் - அலுக்காமல், அலுங்காமல் களைக்காமல் இருக்கும் ஒரு சோம்பேறி வருக்கம் இலவச சுகம் காண்கிறது என்றால் இந்தப் பொருளியல் முறையிற் பாரிய பழுது ஒன்று இருக்கின்றது. இந்தப் பழுதுதான் படுமோசமான அநியாயமாகவும் அநீதியாகவும் அநாசாரமாகவும் உள்ளது.

“இந்த அநீதியை அழிப்பதற்கு துணை நிற்பது தான் உண்மையான தருமம் ஆகும். இந்த யுகத்திற்கு அவசியமான உத்தம அறம் - உன்னத நன்னெறி - அதுவே ஆகும். அதுவே சமதர்மம். இனிமேல் எழக்கூடிய நல்லியக்கத்தில் இடம்பெறும் தகுதி வாய்ந்த இலக்கியதருமம் அதுவே.”

அந்த வகையில் கவிஞர் இ.முருகையன் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தனித்துவமான பாதையை வரித்துச் சென்றவர் என்பதில் இருநிலைப்பட்ட கருத்துகளுக்கு இடமில்லை. யாவற்றிற்கும் மேலாக அவர் தமிழ் அறிஞராகவும் திறனாய்வாளராகவும் சீரிய முற்போக்கு சிந்தனையாளராகவும் அறியப்பட்டார்.

இ. முருகையனுடைய கருத்து சார்பின் வரலாற்றை விவரித்து நோக்குகின்ற போது அவை பல்வேறு பரிணாமங்களுக்குட்பட்டு வந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். அவரது ஆரம்ப காலப் படைப்புகள் காந்தியம், வள்ளுவம், அறவொழுக்கம் என வெளிப்பட்ட அவரது சிந்தனைகள் ஐம்பதுகளின் பிற்பாதியில் மொழியுரிமை, சமூக முரண்களை வெளிப்படுத்தும் உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்தன. அறுபதுகளின் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் எழுச்சியின் ஊடாக பொதுவுடைமையில் நாட்டங் கொண்டவராகத் தன்னை வளர்த்துக் கொள்கின்றார்.

இந்தவகையில் இன்று நேர்மையுடன் மக்கள் மத்தியிற் செயற்பட்டு வருகின்ற முற்போக்கு மாக்ஸியர்கள் தமது கடந்தகாலம் குறித்து ஆரோக்கியமான சுய விமர்சனங்களை முன்வைத்து வருகின்றனர் என்பது கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. இந்தப்போக்கின் தாற்பரியத்தினை நாம் இக்கவிஞரிடம் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டம் பிரதான செல்நெறியாக அமைந்த போது அதன் இயங்காற்றலுக்கு உந்துதல் வழங்கி சமூக மாற்றத்துக்கு உத்வேக மூட்டிய கவிஞர், இனமுரண்பாடு கூர்மையடைந்த போது பேரினவாதத்திற்கு எதிரான போர்க் குரலாக அமைந்தார். அந்த வகையில் “வெறியாட்டு” எனும் நாடகப் பிரதி விதந்துரைக்கத்தக்கது. பேரின வாதக் கொலை வெறித்தாண்டவம் கொடூரங்களை விதைக்கத் தொடங்கியிருந்த காலத்தில் அதற்கு எதிராகவும், அதை அம்பலப்படுத்தியும் மக்களை ஓரணியில் ஐக்கியப்படுத்துவதன் அவசியத்தை இவ்வகையில் அவர் காட்டி நின்றார். முன்னதாக ஒரு முரண்பாட்டைக் கவனங் கொண்டமையால், பின்னிட்டு முனைப்படையும் இன்னொரு முரண்பாட்டைக் கவனிக்காது விடவோ, குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடவோ அவர் முயலவில்லை.

சாதிய, பாலின, வர்க்க இனமுரண்பாடுகளில் குறித்த சந்தர்ப்பத்தில் எதற்கெதிராக மூர்க்கமான தாக்குதல் அவசியப்படுகிறதோ அதை முனைப்பாக்கி வெளிப்படுத்துவதற்குப் பின்னின்றவரல்ல கவிஞர் முருகையன். இத்தகைய முரண்பாடுகளில் எது ஒன்றையும் மற்றதற்கு எதிரானதாக முதன்மைப்படுத்த அவர் முயன்றதில்லை என்பதே பிரதான மாய்க் கவனிக்கப்பட வேண்டிய அம்சமாகும். ஒன்றைப் பிரதானமென்று, ஏனையவை கவனிக்கத்தக்கனவல்ல என்று ஒரு போதும் அவர் காட்ட முயன்றதில்லை. அவ்வகையில் இன முரண்பாடு கூர்மையடைந்தபோது இயல்பாகவே அவரது படைப்பாக்கம் அது சார்ந்து அமைந்தது.

இத்தகைய பலமான சிந்தனையைக் கொண்டிருந்த இ. முருகையன் அவர்களும் குறுகிய தமிழ்த் தேசியவாத சிந்தனையில் கவரப்பட்டு பல சந்தர்ப்பங்களில் பல கவிதைகளைப் படைத்துள்ளமையும் இவ்விடத்தில் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும். 1993இல் லண்டனில் இருந்து வெளிவந்த ஒரு சஞ்சிகையில் மறு பிரசுரமான விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவான முருகையனின் இரண்டு கவிதைகளையும் பரதேசிப்பாவாணர் என்பவர் அதற்கு எழுதிய மறுப்புக் கவிதைகளையும் படிக்க நேர்ந்தது. முருகையனின் ஒரு கவிதை “தற்கொடை” என்ற

தலைப்பில் பத்துக் குறள்களைக் கொண்டது. இது புலிகளின் தற்கொலைப் படையை புகழ்ந்தேற்றுவதாகவும், மற்றக்கவிதை “சுதந்திரத்தின் சங்கீதம்” என்ற தலைப்பில் புலிகள் இயக்கத்தின் தீரத்தையும், அர்ப்பணிப்பையும் புகழ்ந்தேற்றுவதாகவும் அமைந்தது. இக்கவிதைகளைப் படித்த சிலர் முருகையன் வன்முறை அரசியலை நோக்கிய கருத்துநிலை மாற்றத்துக்கு ஆட்பட்டுவிட்டாரா என்று ஐயம் எழுப்பினர். வேறு சிலர் சூழலின் நிர்ப்பந்தம் இத்தகைய கவிதைகளுக்குப் பின்புலனாக இருக்கலாம் என அமைதி கண்டனர் (எம். ஏ. நுஃமான், கட்டுரையாசிரியர், 2004, கவிதைச் சுவடுகள், இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய பேரவை கொழும்பு).

இ. முருகையனுடைய இலக்கியப் பங்களிப்புகள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததோ அவ்வளவு முக்கியத்துவமானது அவர் வகித்த பதவிகளினூடாக மேற்கொண்ட, சமூக நடவடிக்கைகள். அவர் ஆசிரியராக, ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளராக கடமையாற்றிய காலத்தில் மாணவர்களிடையே இலக்கிய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியதுடன் இலக்கிய மன்றங்களை உருவாக்குகின்ற பணியினையும் மேற்கொண்டுள்ளார். அவருடைய தொழில்துறைசார்ந்த பங்களிப்பின் உச்சமாக கொள்ளத்தக்கது, அவர் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் பதிப்பாசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலமாகும். இக்காலகட்டங்களில் முன்னைய காலத்தினை விட மக்கள் இலக்கியங்கள் பாடத்திட்டமாக்கப்பட்டன. அத்துடன் கலைச்சொல் அகராதிகள் அதிகமாக வெளியிடப்பட்டன. கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் இவர் பதிப்பாசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலகட்டம் பதிப்புத் துறையில் ஓர் திருப்புமுனையாகவே அமைந்திருந்தது. இவ்விடயம் குறித்து விரிவான ஆய்வினை மேற் கொள்வது காலத்தின் தேவையாகும்.

கவிஞர் இ. முருகையனுடைய பிரிவினை ஒட்டி நினைவுப்பேருரைகள் அஞ்சலி உரைகள் இடம்பெறுவது ஆரோக்கியமானதாகும். இந்நிகழ்வுகள் அன்னாரின் பல்துறைசார்ந்த பங்களிப்புகளை வெளிக்கொணர்வதாக அமைந்துள்ளன. இருப்பினும் அவர்தொடர்பில் செய்ய வேண்டிய, செய்யக்கூடிய பங்களிப்புகள் பல உள்ளன. கவிஞரின் சகல படைப்புகளையும் உள்ளடக்கிய அடக்கத்தொகுப்பு ஒன்று இதுவரை வெளிவரவில்லை. அவரது நினைவுதினத்தை முன்னிட்டு அத்தகைய தொகுப்பு ஒன்றினை வெளிக்கொணர வேண்டியது நமது கடமையாகும். அவ்வாறே அவரது பல்துறை சார்ந்த பங்களிப்பினை வெளிக்கொணர

வேண்டியதும் அவசியமானதாகும். இ. முருகையன் தவறுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட அதிமானுடரல்லர். அவர் அத்தகைய அதிமானுடராகத் தன்னைக் கருதியவருமல்லர். வெறுமனே அவருக்கு வழிபாடு செய்வது வரலாற்றைப் பின்னோக்கி தள்ளுவதுடன் அவரை சிறுமைப்படுத்துவதாகவும் அமையும். தவிரவும் அவர் தன்னை ஒரு அரசியல் வாதியாகவோ, அல்லது பகிரங்கமாக எந்தவொரு அரசியற் கட்சியின் உறுப்பினராகவோ காட்டிக்கொண்டவர் அல்லர். ஆயினும் அவரது பல்துறைசார்ந்த பங்களிப்புகள் அவரைப் பொதுவுடைமை அரசியல் சாரந்தவராகவும் அதுசார்ந்த இயக்கங்களுக்குப் பலமான தத்துவார்த்தப் பங்களிப்பினை வழங்கிய சமூக விஞ்ஞானியாகவும் இனங்காட்டுகின்றன. இவ்விடத்தில் இவர் நவீன இலக்கிய முன்னோடியான லூசனுடன் ஒப்பு நோக்கத் தக்கவர். இந்தவகையில் இவர்குறித்த ஆழமான, நுட்பமான ஆய்வுகள் வெளிவர வேண்டியது காலத்தின் தேவையாக உள்ளது.

உலகளாவிய ரீதியில் உழைக்கும் மக்கள் தம் அடையாளங்களை இழந்து நிற்கின்ற இன்றைய நாளில் கலை இலக்கியங்களும் மக்களின் நலனில் இருந்து அந்நியப்பட்டு நிற்பது தற்செயல் நிகழ்ச்சியல்ல. இத்தகைய முகடுதட்டிப்போனதோர் எல்லைப்பரப்பில் மீண்டும் ஒரு புனரமைப்புக்காக கலை இலக்கிய முயற்சிகளை-எத்தனிப்புகளை மேற்கொண்டதில் கவிஞர் இ. முருகையனுக்குத் தனியிடமுண்டு.

பூப்பூக்காமலே சடைத்துவளர்ந்து பெருந்தோற்றம் காட்டி நின்றவர்கள் பலர். காய்த்து ,கனிந்து, அமைதியாக நின்றது முருகையன் என்ற பெருமரம். இவரது அன்பர்களாகிய நாம் இவர் சுமந்துவந்த பதாகையைத் தடம் புரளாத வகையில் முன்னெடுத்துச்செல்வதே இம்மனிதருக்காய் நாம் ஆற்றும் புரட்சிகர அஞ்சலியாகும்.

(இனியொரு.கொம் 2009)

சோஷலிசத்திற்கான பாதை பற்றி பேராசிரியர் கைலாசபதி

பேராசிரியர் கைலாசபதி மறைந்து சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அவரது வயதினையொட்டி (14-ஏப்-1933) பார்க்கின்றபோது இவ்வாண்டு வெள்ளி விழாவுக்கான ஆண்டாக காணப்படுகின்றது. இவ்வேளையில் கைலாஸின் எழுத்துக்கள் கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலத்தில் பல்வேறு பதிப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன என்பது உண்மையே. ஆயினும் அவரது எழுத்துக்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய அடக்க பதிப்பொன்று இதுவரை வெளிவராமல் சிந்தனைக்குரியதே. அவ்வாறே கைலாசபதியின் பங்களிப்பு குறித்த ஆக்கபூர்வமான முழு நிறைவான ஆய்வுகள் இதுவரை வெளிவர வில்லையாயினும் குறிப்பிடத்தக்க சில ஆய்வுகள் பிரசுரமாகியுள்ளன என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். அவ்வாறு குறிப்பிடத்தக்க கட்டுரைகள், நூல்கள் சிலவற்றை முற்போக்கு மார்க்ஸிய முகாமைச் சார்ந்த அறிஞர்களாலேயே எழுதப்பட்டவை. இவ்வெழுத்து முயற்சிகள் பெரும்பாலும், இலக்கிய கதையில் கைலாச பதியின் ஆக்கங்கள் செலுத்தும் முக்கியத்துவத்தையும் அவற்றின் தாக்கங்களையும் இவர்கள் செவ்வனே உணர்ந்து எழுதியுள்ளனர். குறுகிய வரம்புகளைக் கடந்து தேசிய சர்வ தேச நோக்கில் அவ்வாய்வுகள் வெளிவந்துள்ளமை அதன் பலமான அம்சமாகும்.

இவ்வாறாக கைலாசபதி குறித்த ஆய்வுகள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருவதையும் காணலாம். இது ஒரு புறமிருக்க கைலாசபதியின் முக்கிய பங்களிப்புகளில் ஒன்றான தேசிய சர்வதேச அரசியல் குறித்த அவரது பார்வையும் சோசலிசத்துக்கான பாதையில் அவரது பங்களிப்பு குறித்த ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வெளிவராமல் துரதிஸ்டமான ஒன்றே. அமரர் சுபைர்

இளங்கீரன் அவர்கள் 'கைலாசபதியின் அரசியல்' என்ற கட்டுரையை எழுதியுள்ளார் என்ற போதிலும் அது ஒரு அறிமுகக் கட்டுரையாகவே அமைந்திருந்தது என்ற வகையில் இவ்விடயம் குறித்து எழுத வேண்டியது சமகாலத் தேவையாகும். கைலாசபதியின் ஆறாவது நினைவு தினத்தை முன்னிட்டு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை நான்கு நூல்களை வெளியிட்டது (பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி - கட்டுரைத் தொகுதி, கைலாசபதியின் சமூக நோக்கும் பங்களிப்பும் - சி.கா செந்திவேல், பேராசிரியர் கைலாசபதியின் நினைவுகளும் கருத்துக்களும் - சுபைர் இளங்கீரன், சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றி (1979 - 1982)- க.கைலாசபதி). இவற்றுள் சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றி (1979 - 1982) என்ற நூல் கைலாசபதியின் சர்வதேச அரசியல் குறித்த பார்வையை அறிந்து கொள்வதற்குத் துணையாக அமைந்துள்ளது. சோசலிசத்திற்கான பாதை பற்றி கைலாசபதியின் பார்வையை தெளிவாக்கிக் கொள்வதற்கு அன்றைய சூழலில் மார்க்ஸியத்தின் தத்துவார்த்த ஸ்தாபனப் பிரச்சினைகள் குறித்த தெளிவு அவசியமானதொன்றாகின்றது.

உலக வரலாற்றில் மனித சமூகங்களின் வளர்ச்சியோடும் சமூக சிந்தனைகளின் உயர்ந்த பரிமாணமாகவும் மார்க்சியம் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே ஐரோப்பாவில் பிறப்பெடுத்தது. இத்தத்துவமானது மனித வாழ்வு, அவற்றுக்கிடையிலான உறவு குறித்து விஞ்ஞானபூர்வமான கண்ணோட்டத்தை முன்வைத்தது. "அது முழுமையானதாகவும் ஒருமையானதாகவும் உள்ளது. மூடநம்பிக்கை, பிற்போக்குவாதம், முதலாளித்துவ அடக்கு முறைகளுக்கான பாதுகாப்பு ஆகியவற்றுக்கு இணங்கிச் செல்லாத ஒரு இணைக்கப்பட்ட உலக கண்ணோட்டத்தை மனித சமூகத்திற்கு வழங்குகின்றது".¹ அந்தவகையில் அத்தத்துவமானது சமூக வளர்ச்சியையும் அதன் பக்க விளைவான சமூக இயக்கங்கள் குறித்தும் கடந்தகால, நிகழ்கால, எதிர்கால நோக்கில் ஆய்வுக்குட்படுத்தியதுடன் கருத்து முதல்வாத சிந்தனையைக் கேள்விக்குள்ளாக்கி விஞ்ஞானபூர்வமான சிந்தனையை மனித குலத்திற்கு வழங்கியதுடன் அதன் பின்னணியில் உழைக்கும் மக்களினதும் அவர் தம் இயக்கங்களினதும் விடுதலை மார்க்கமாக வர்க்கப் போராட்ட திசைவழியைக் காட்டி நின்றது. அந்த வகையில் மார்க்ஸிய சித்தாந்தமானது உண்மையானதாகவும் இருப்பதனால் அது மிகுந்த வலிமை கொண்ட கோட்பாடாகவும் அமைந்து காணப்படுகிறது. இதுவரை காலத் தத்துவங்கள் யாவும் உலகை பகுதியாகவோ முழுமையாகவோ விபரித்து நிற்க, மார்க்ஸியம்

தான் அதனை மாற்றியமைப்பதற்கான உந்து சக்தியை மனித குலத்திற்கு வழங்கியது. இது தொடர்பில் ஏங்கெல்ஸின் பின்வரும் கூற்று முக்கியமான தொன்றாகும்:

“18ஆம் நூற்றாண்டின் பொருள் முதல்வாதம் பெரும்பாலும் இயந்திர வகைப்பட்டதாய் இருந்தது. ஏனென்றால், அக்காலத்தில் இயற்கை விஞ்ஞானங்களைக் காட்டிலும் இயந்திர இயக்க விஞ்ஞானம், ஒன்று தான், அதாவது பூமண்டலத்தைச் சேர்ந்த கனபொருட்களின் இயந்திர இயக்க விஞ்ஞானம் (சுருங்க சொன்னால் பூமியின் ஆகர்ஷண சக்தியைப் பற்றிய ஒரு இயந்திர இயக்க விஞ்ஞானம்) ஒன்று தான் திட்டமான முடிவுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தது. அக்காலத்தைய இரசாயன விஞ்ஞானம் குழந்தை பருவத்தில் தான் இருந்தது. எரியும் காற்று என்று வர்ணிக்கப்பட்ட ‘பிளாஜிஸ்தான்’ தத்துவருபத்தில் அன்று இரசாயனம் இருந்து வந்தது. உயிரியல் விஞ்ஞானமோ கட்டில் குழந்தையாய்க் கிடந்தது. தாவர மிருக ராசிகளை ஏதோ மேலோட்டமாகப் பரிசீலித்து வந்தார்கள், அவ்வளவு தான். இயந்திர இயக்கத்தின் காரணமாகத்தான் இவை (தாவர மிருக ராசிகள்) உயிர் பெற்று ஜீவிக்கின்றன என்று விளக்கினார்கள். தெகார்த் தோவுக்கு மிருகங்கள் எவ்வாறு இயந்திரங்களாகத் தென்பட்டனவோ அதே மாதிரி 18ஆம் நூற்றாண்டின் லோகாயத வாதிகளுக்கு மனிதன் ஒரு இயந்திரமாகத் தென்பட்டான்.”

மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் ஆகியோரின் கருத்துக்கள் தோன்றிய காலம் முதலாளித்துவம் தனது வாலிப வயதை எட்டியிருந்த காலப்பகுதியாகும். அக்காலப் பகுதியானது மார்க்ஸிய சிந்தனை பிறப்பெடுத்து அது தன்னை ஸ்தாபனமாக நிலைநிறுத்திக் கொள்கின்ற ஆரம்ப காலப்பகுதியாகக் காணப்பட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலிரு தசாப்த காலப்பகுதியில் மார்க்ஸிய சித்தாந்தமானது உலக வரலாற்று செல்நெறியில் பிரதான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியதுடன், அது சமூக மாற்றத்திற்கான பலமான சித்தாந்த தளத்தினையும்- ஸ்தாபன அமைப்புகளையும் உருவாக்கியிருந்தது. 1917 ஆம் ஆண்டு ரஷ்ய புரட்சியானது உலக வரலாற்றில் உழைக்கும் மக்களுக்கும், அவர்களைச் சார்ந்து நின்ற நேச சக்திகளுக்கும் கிடைத்த முதல் வெற்றியாகும். அவ்வாறே சீனப் புரட்சியானது உலகில் பெருந் தொகையான மக்களைப் புரட்சிகரமான அரசியல் ஆளுமைக்குள் கொண்டுவந்தது. இதனையொட்டி உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்ந்த கோட்பாடுகளும் போராட்டங்களும், அதனடியாக எழுகின்ற ஸ்தாபன

அமைப்புக்களும் அல்பேனியா, வியட்நாம், வடகொரியா, கம்போடியா, லாவோஸ், தென் யேமன், நிக்கரகுவா ஆகிய நாடுகளில் புரட்சிகர அரசியல் ஆளுகையின் கீழ் வந்தன. இது மனிதனையும், சமுதாயத்தையும் புதிய கோணத்தில் இட்டுச்சென்றது.

உலகின் ஏனைய பாகங்களைப் பொறுத்த மட்டில் இக்காலப்பகுதியில் முதலாளித்துவத்திற்கு எதிரான பலமான ஸ்தாபனங்கள் உருப்பெற்று வந்தன. ஆஸ்திரியா, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளின் தொழிலாளர் வர்க்கம் பாஸிசப் போக்குகளை எதிர்த்து 1934 ஆம் ஆண்டிலே மாபெரும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் இயக்கங்களும் முன்னெடுத்தது. ஸ்பெயின் தேசத்திலே 1936இல் உள்நாட்டு யுத்தத்தை கட்டவிழ்த்து விட்ட பாஸிச சக்திகளுக்கெதிரான போராட்டத்தையும் வெகுஜன முன்னணியையும் கட்டி எழுப்புவதில் ஸ்பானிஸ் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மும்முரமாக உழைத்து வந்தது. எமது தலைமுறையில் வியட்நாம் எவ்வாறு உலக மக்களது மனச்சாட்சியை உலுப்பி ஜனநாயக வாதிகளையும், தேசபக்தர்களையும், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்களையும் ஒரு முகப்படுத்தியதோ அதே போன்று முப்பதுகளில் சின்னஞ்சிறிய ஸ்பெயின் உலகின் நல்லோரை நாலா திசைகளிலிருந்தும் ஈர்த்தது. எழுத்தாளர்கள் இலட்சியப் பற்றுடன் ஸ்பானிஷ் குடியரசை ஆதரித்தனர்.

இக் காலகட்டம் அரசியல் விழிப்புணர்வை இலட்சக்கணக்கானோருக்கு ஏற்படுத்திய காலப்பகுதியாகும். ஸ்பானியப் போரில் சர்வதேசப் படைப்பிரிவு ஒன்றின் தளபதியாய்ச் சமர் செய்த பி. அலெக்சாந்தர் கூறியிருப்பது போல, இக்காலப்பகுதியிலே, தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கங்களிலும் போராட்டங்களிலும் எத்தகைய பரிச்சயமும் இல்லாத பல்லாயிரக்கணக்கானோர் கூட திடீரென அரசியல் தெளிவும் செயல் ஊக்கமும் பெற்றவராய்ப் பாஸிஸத்துக்கு எதிரான மகத்தான போர்க்களத்தில் லட்சிய வெறியுடன் குதித்தனர்.³

1960 களைத் தொடர்ந்து சோவியத் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றமானது உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்ந்த பாதையிலிருந்து நீங்கி, பிறிதொரு வர்க்க நலனைப் பிரதிபலிப்பதாக மாறியது. உழைக்கும் மக்களின் உணர்வுகளையும் நலனையும் பிரதிபலிக்க வேண்டிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தொழிலாளர்களின் மேல் அமர்ந்து ஆணையிடும் கட்சியாக தோற்றம்பெற்றது. சோவியத் ரஷ்யாவால் வீழ்சியுற்ற முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகளே இக்கால சூழலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றவர்களாக இருந்தனர். இதன் உடன் விளைவாக

புரட்சியை அடுத்த சோஷலிஸ சமூக வலையமைப்பில் சுரண்டப்படும் வர்க்க அமைப்பை முற்று முழுதாக ஒழிப்பதற்காக பிரயோகிக்கப்பட வேண்டிய பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் மக்கள்மேல் அமர்ந்து ஆதிக்கம் செலுத்தும் அதிகாரமாக மாறியது. மாஓ இத்தகைய போக்குகளை விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தியதுடன் பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரம் எவ்வாறு பொது எதிரிக்கு எதிராக பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை தமது எழுத்துக்களின் ஊடாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

புரட்சிக்கு பின்னர் சோவியத் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் குருசேவ் முதல் கொர்ப்ச்சேவ் வரையில் முன் வைக்கப்பட்டு வந்த தீவிர வாத சிந்தனைகள் யாவும் சோவியத் ரஷ்யாவின் ஆட்சி தொழிலாள வர்க்கத்தின் கையிலிருந்து மாறி பூர்சுவா வர்க்கத்திற்கு மாறியதன் உடன் விளைவாக தோன்றியதே சோவியத் சமூக ஏகாதிபத்தியமாகும்.

1962 ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்து சோவியத் ரஷ்யாவால் ஏற்பட்ட சமாதான முறையில் பாராளுமன்றத்தைக் கைப்பற்றல் என்ற நிலைப் பாடானது சர்வதேச தொழிலாள வர்க்கம் குறித்த எவ்விதமான அக்கறையும் இன்றி வெறுமனே தளம் தேடி அலைய முற்பட்ட சோவியத் ரஷ்யாவின் சுயரூபத்தைக் காட்டி நிற்கின்றது.

ஏறத்தாழ இதே காலப்பகுதியில் சர்வதேச ரீதியான கம்யூனிஸ்டுகளின் தியாகங்களையும், உறுதிமிக்க போராட்டங்களையும் கூட நாம் உலக சரிதத்தில் காணலாம். ஸ்பெயின் நாட்டில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டு யுத்த காலகட்டமும், இந்தோ-சீன நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டங்களும், சீனாவின் புரட்சிகர அரசியல் நிலைப்பாடுகளும் தக்க எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இவ்வணியினர் சர்வதேச தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மீது அக்கறை கொண்டு, அதன் பின்னணியில் உழைக்கும் மக்கள் தாம் சார்ந்த பதாகையை சர்வதேச ரீதியில் முன்னெடுத்து செல்வதற்காக தத்துவார்த்த - ஸ்தாபன வேலைத்திட்டங்களை முன் வைத்தனர்.

இந்தக் காலச்சூழலில் ஏற்பட்ட தத்துவார்த்த முரண்பாடுகள் ஏனைய நாடுகளிலிருந்து கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளையும் பாதிக்கத் தொடங்கின. அதன் வெளிப்பாடாக தோன்றியதே மொஸ்கோ, சீன சார்பு முரண்பாடுகளாகும். அதன் எதிரொலியை நாம் இலங்கையிலும் காணக்கூடியதாக விருந்தது. இலங்கை பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட ஆழமான அரசியல் தத்துவார்த்த வாதங்கள் காரணமாக பொதுவுடைமை இயக்கம் 1964 இல் பிளவடைந்தது. இதன் விளைவாக அன்றைய சூழலில் முற்போக்கு அணியை வீறுடன் முன்னெடுத்த அறிஞர்களான பிரேம்ஜி

ஞானசுந்தரன், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, டொமினிக் ஜீவா, அகஸ்தியர் போன்றோர் சமாதான வழியில் பாராளுமன்ற பாதை வாயிலாகச் சோஷலிஸம் என்ற தத்துவார்த்த நிலைப்பாட்டை முன் வைத்தனர்; மொஸ்கோ சார்பை ஆதரித்து நின்றனர்.

சர்வதேச ரீதியில் உழைக்கும் மக்கள் அரசியலிலும் கலை இலக்கியத்திலும் பல சவால்களையும் போராட்டங்களையும் எதிர்நோக்கி நின்ற இன்றைய நாளில் இந்த முரண்பாட்டை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்பது தொடர்பில் பல கருத்து மாறுபாடுகள் தோன்றின. இந்த சூழலானது பல புத்திஜீவிகளை அறிவுத் தடுமாற்றத்திற்குட்படுத்தியது. இவ்வாறானதோர் சூழலில் இத்தகைய சர்வதேச அரசியல் சித்தாந்த முரண்பாடுகளை கைலாசபதி அவர்கள் எவ்வாறு அணுகினார், சோஷலிசத்திற்கான பாதை குறித்து அவர் எத்தகைய நிலைப்பாட்டினை கொண்டிருந்தார் என்பது முக்கியமானதோர் வினாவாகும்.

கைலாசபதியின் பெரும்பாலான சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றிய கட்டுரைகள் 1979 - 1982 ஆண்டுகளின் காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டவையாகும்.

அன்றைய நாளில் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமும் அதனுடன் இணைந்த பிற்போக்கு சக்திகளும் உலக மக்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்த அக்காலச் சூழலில் சோஷலிச வேடமணிந்து சோவியத் ரஷ்யாவும் உலக மேலாதிக்கத்திற்கான போட்டியில் ஈடுபட்டிருந்தது. இந்த சூழ்நிலையில் சோவியத் ரஷ்யர் குறித்த கைலாசபதி அவர்களின் பார்வை பின்வருமாறு பிரவாகம் கொண்டிருந்தது:

“கடந்த சில வருடங்களாக உலகின் பல பாகங்களிலே சோவியத் யூனியன் ஊடுருவல் செய்து, தனது மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டி வந்துள்ளது. சில இடங்களிலே தனது சூத்திரப் பாவைகளான கியூபா, கிழக்கு ஜேர்மனி, வியட்நாம் முதலிய நாடுகளின் படைகளையும் “ஆலோசகர்களையும்”, யுத்த தளபாடங்களையும் பயன்படுத்தி தனது செல்வாக்கினை ஸ்திரப்படுத்தி வந்திருக்கின்றது. மிக அண்மையில் ஆப்கானிஸ்தானில் தனது ஆதிக்கத்தை ரொம்பவும் அப்பட்டமாக, எதுவித ஒழிவு மறைவுமின்றி நடத்தி வருகிறது. ‘பல நாள் ஏறிய குதிரை ஒருநாளைக்கு சறுக்கும்’ என்பது போல, இப்போது ஆப்கானிஸ்தானில் சோவியத் யூனியன் பரிதாபகரமான நிலையில் சிக்கிக் கொண்டுள்ளது. சில மாதங்களுக்கு முன் சிறிது சிறிதாக ஆரம்பித்த சோவியத் எதிர்ப்பு நாளுக்கு நாள் வேகமடைந்து தற்சமயம் தலைநகரான காபூலுக்கே

சென்றுவிட்டது. தொடக்கத்திலே எதிர்ப்பு காட்டியவர்களை பிற்போக்கு வாதிகள் என்றும், மதவாதிகள் என்றும் அலட்சியமாக தாக்கித் தலைமையில் உள்ள பொம்மை அரசாங்கம் வர்ணித்தது. எல்லைப்புற மாவட்டங்களிலே பாகிஸ்தான், ஈரான் ஆகிய நாடுகளும் சீனாவும் கிளர்ச்சியாளருக்கு உதவி வழங்குவதாகப் பழி சுமத்தியது. ஆனால் அந்த அபாண்டப் பழி எடுபடவில்லை. ஏனெனில் ஆப்கானிஸ்தானின் பல நகரங்களிலும், கிராமங்களிலும் ஆயுதம் தாங்கிய தேச பக்தர்கள் நெஞ் சுரம் மிக்க மலைவாழ் மக்கள், தராக்கி ஆட்சியையும் அதற்கு பக்கபலமாக உள்ள சோவியத் யூனியனையும் முழுமூச்சாக எதிர்க்கத் தொடங்கினர். அங்குள்ள சோவியத் ராணுவ ஆலோசகர்கள் அதிகாரிகள் பற்றி முன்னர் இப்பகுதியில் கூறியிருக்கின்றோம். சில நாட்களுக்கு முன் தலைநகரான காபூலிலேயே பட்டப்பகலில் சண்டை நடந்திருக்கின்றது. நகரின் எல்லையில் உள்ள பல - ஹிசார் கோட்டையில் நிலை கொண்டிருந்த அரசாங்க இராணுவப்படைபடைபடை சில பிரிவுகள் கிளர்ச்சி செய்ததாகவும் அதற்கு ஆதரவாக மக்கள் கிளர்ந்து எழுந்ததாகவும் இராஜதந்திர வட்டாரங்கள் மூலம் வெளியாகியுள்ள செய்திகள் கூறுகின்றன. கோட்டையிலிருந்த கிளர்ச்சிப் படைகளை மடக்கி அடக்குவதற்காக சோவியத் மீ - 24 ஹெலிகெப்டர்கள் ஹாக்கெற்றுக்கள் தாக்கினவாம். அதே சமயத்தில் சோவியத் டாங்கிகள் கோட்டை மீது பீரங்கித் தாக்குதல்கள் நடத்தின. சுமார் நான்கு மணிநேரம் நடந்த கடும் சண்டையின் பின் கிளர்ச்சியாளர்கள் அடக்கப்பட்டதாக செய்திகள் கூறுகின்றன. இரு தரப்பிலும் பலத்த சேதம் ஏற்பட்டது.”⁴

இன்று சோவியத் யூனியன் சிதைந்து சின்னாபின்னமாகியதற்கு அது கடந்த காலங்களில் மேற்கொண்ட தவறான நடவடிக்கைகளே காரணமாகும். சோஷலிசப் போர்வையில் ஏகாதிபத்திய நடவடிக்கைகளையே மேற்கொண்டு வந்தது. குறிப்பாக கிழக்கு ஐரோப்பாவில், ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளில் சோவியத் ரஷ்யா தனது மேலாதிக்க நலனை முன்னிறுத்துவதற்காக நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ செயற்பட்டு வந்தமையை கைலாசபதி சிறப்பாகவே அடையாளம் காட்டியிருக்கின்றார். இது அவரது மார்க்ஸிய லெனினிய மாஓ சேதுங் சிந்தனை வழிப்பட்ட தெளிவை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஒரு காலச் சூழலில் சோவியத் ரஷ்யாவின் மேலாதிக்கத் தன்மையானது அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தை விஞ்சி நிற்கும் அளவிலும் மாறியது. தோழர் மாஓ சேதுங் சோவியத் சமூக ஏகாதிபத்தியத்தின் பயங்கரத்

தன்மையைச் சுட்டிக்காட்டினார். அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் அன்று தற் காப்பு நிலையிலும் சோவியத் சமூக ஏகாதிபத்தியம் தாக்கும் நிலையிலும், அதாவது தனது உலக மேலாதிக்கத்தை விரிவுபடுத்தும் போக்கிலும் வேகம் காட்டி நிற்பதாக கணித்துக் கொண்டார். அதன் அடிப்படையில் சோவியத் யூனியனது அபாயத்தை உலக மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் அவசியம் வலியுறுத்தப்பட வேண்டிய சமூகக்கடமை மார்க்ஸிய புத்தி ஜீவிகளை எதிர்நோக்கியிருந்தது. கைலாசபதியின் சர்வதேச நிகழ்வுகள் பற்றிய அரசியல் விமர்சனங்கள் மேற்கூறிய நோக்கின் அடிப்படையிலேயே அன்று அமைந்திருந்தமை அக்கட்டுரையின் வாயிலாக இனங்கண்டு கொள்ள முடிகின்றது.

கம்பூச்சியா போன்ற நாடுகளின் விடுதலைப் போரின் அவசியம் குறித்து எழுதிய கைலாசபதி அவர்கள், அந்நாடுகளில் சோவியத் சமூக ஏகாதிபத்தியமும் அதற்கு கைக்கூலிகளாகத் தொழிற்பட்ட நாடுகளும் எத்தகைய காட்டு மிராண்டித் தனமான மிலேச்சத் தாக்குதல்களை அந் நாடுகளில் நிகழ்த்தின என்பது குறித்து பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“இந்தோசீனத்தில் வியட்நாம் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கிய காலமுதல், அதாவது கம்பூச்சியாவிலும் லாவோசிலும், சீனாவின் எல்லைப் புறங்களிலும் இராணுவத் தாக்கு தல்களை நடாத்தத் தொடங்கிய நாள் முதல் ஒரு செய்தி அடிக்கடி வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. அதுதான், வியட்நாம் புதியரசு நச்சுப் புகையையும் ஒருவிதமான கதிர்வீச்சையும் பயன்படுத்துகிறது என்ப தாகும். வியட்நாம் யுத்தத்தின் போது அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியப் படைகளும் நச்சுத் திராவகக் குண்டுகளையும் பயிர் அழிப்பு விஷங் களையும் பெருமளவில் பயன்படுத்தின. அது பற்றி அறிந்த உலக மக்கள் மகா பாதகமான அச்செயலைக் கண்டித்தனர். அமெரிக்கா பயன்படுத்திய நச்சு திராவகங்கள் தென் வியட்நாம் வீழ்ச்சியுற வட வியட்நாமியப் படைகள் வசம் சேர்ந்தன. அவற்றையும் வியட்நாமியர் இப்போது கம்பூச்சியா, லாவோஸ் ஆகிய நாடுகளில் தேச பக்தி படைகள் தங்கி யிருக்கும் பிரதேசங்களை அழிப்பதற்குப் பிரயோகிக்கின்றனர். வியட் நாமிய எல்லைப் பிரதேசங்களில் தற்பாதுகாப்பிற்காகச் சீனப் படைகள் பதிலடி கொடுக்க முற்பட்ட பொழுதும் இப்புதிய விஷக் கருவிகளை வியட்நாமியர் பரீட்சித்துப் பார்த்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இவற்றை யெல்லாம் கவனமாக அலசி ஆராய்ந்த மேற்கு நாடுகளின் நிருபர்கள் முடிவுக்கு வந்துள்ளனர். வியட்நாமியர் மூலமாக சோவியத் ராணுவத்தினர்

சில நவீன கருவிகளைத் தென்னாசிய மக்கள் மீது பரீட்சித்துப் பார்க்கின்றனர். இந்தோசீனா, விஷக் கருவிகளின் பரிசோதனைக் களமாக ஆக்கப்பட்டுள்ளதா⁵ என சோவியத் யூனியனின் எதேச்சாதிகார போக்குகளைத் தெளிவாக அடையாளம் காட்டியதுடன், சோவியத் ஆலோசனையின் பேரில் வியட்நாம் போன்ற நாடுகளில் அமுலாக்கப்பட்ட பொருளாதார திட்டம் குறித்தும், அதன் தோல்வி குறித்தும் வெளிப்படுத்துகின்ற கைலாசபதி இந்நாடுகளில் மேலாதிக்கப் பேரரசை ஸ்திரப்படுத்துவதற்காக 'இந்தோ சீன சமஷ்டி' என்ற பெயரில் ஏனைய நாடுகளை அடக்கி வைப்பதற்காகப் பெரியதோர் இராணுவப் படையை உருவாக்க நேர்ந்ததையும், அதன் பின்னணியில் பல்லாயிரக் கணக்கான விவசாயிகளும், பின் தங்கிய சமூகத்தில் பலவந்தமாக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டமை குறித்தும் அமெரிக்காவில் சி.ஐ. ஏ. எவ்வாறு தமது மேலாதிக்கப் பணிகளுக்கு ஏதுவாக இருந்ததோ, அதே போன்று சோவியத் ரஷ்ய ரகசிய ஒற்றர் சேவையும் (கே.ஜி.பி.) சோவியத் அடக்குமுறைக்கு ஏதுவாக அமைந்திருந்தது பற்றியும் எழுதியுள்ளார். இவை யாவற்றிற்கும் மேலாக இந்நாடுகளிலிருந்து சிறுபான்மையினர் வெளியேற்றப்பட்டமை பற்றியும் அவர் சுட்டிக் காட்டத்தவறவில்லை.

கைலாசபதியின் சர்வதேச அரசியல் குறித்த பார்வைகளில் முக்கியமானது இந்தியா பற்றியதாகும். சோவியத் யூனியன் - இந்திய உறவுகள் பற்றியும் அதனடியாக எழுகின்ற இந்திய ஆளும் வர்க்கத்தின் போக்குகள், அதனால் உருவாகப் போகின்ற தீய விளைவுகள் பற்றியும் கைலாசபதியின் பார்வை பிரதானமானதாகும். "உலக அரங்கிலே இந்தியா சோவியத் யூனியனின் ஊதுகுழலாகச் செயற்படுவதை உலகம் அறிந்துள்ளது. சர்வதேச மாநாடுகளில் ஏனைய மூன்றாவது உலக நாடுகளின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து இந்திய நிலைப்பாடு வேறுபடுவதும் சோவியத் செல்வாக்கினாலேயேயாகும். இதற்கு அடிப்படை பொருளாதாரப் பிடியே என்பது பலரும் அறிந்ததே. அத்துடன் இராணுவத்துறையில் சோவியத் யூனியனே இப்பொழுது முதலாம் நம்பர் சப்ளையராக விளங்குகின்றது. அண்மையில் இந்திய விமானப்படை சோவியத் யூனியனிலிருந்து முதலாவது தொகுதி மிக் - 23 ரக விமானங்களைப் பெற்றுள்ளது. அவற்றுடன் ரஷ்யாவில் பயிற்சி பெற்ற விமானிகளும் திரும்பி உள்ளனர். பல கோடி பெறுமதியான மிக் - 23 ரக விமானங்களை இந்தியா அடுத்த சில வருடங்களுக்குள் பெற்றுக்கொள்வதற்கு உடன் பாடாகியுள்ளது. பிற நாடுகளிலுள்ள தளங்களைத் தாக்கவல்ல இவ்

விமானங்கள் ரஷ்யர்களின் ஆலோசனைப்படி பெறப்பட்டன. இந்திய விமானப்படை இப்பொழுது முற்று முழுதாக ரஷ்ய விமானங்களைக் கொண்டதாகவே அமைந்துள்ளது. இத்தகைய கழுத்துப் பிடிப்புகளினாலேயே இந்தியாவின் குரல் உலக அரங்கில் ரஷ்யாவின் எதிரொலியாக இருப்பதைப் பலரும் அவதானித்துள்ளனர். நடுநிலைமை பற்றி திருமதி இந்திரா காந்தி எவ்வளவு தான் உரக்கக் கூறினாலும் இந்தியா ரஷ்யா பக்கம் சார்ந்திருப்பதை மூன்றாவது மண்டல நாடுகள் நாளுக்கு நாள் உணர்ந்து வருகின்றன”⁶ - என விபரித்து விளக்குகின்ற கைலாசபதி, இந்தியாவில் சோவியத் யூனியன் மேற்கொண்டுள்ள அரசியல் வலிந்து தாக்குதலை இந்தியாவில் உருவாகிவந்த ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் எவ்வாறு இனங்கண்டு செயற்பட வேண்டும் என்பது குறித்தும் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

சோவியத் ரஷ்யாவின் சமூக ஏகாதிபத்தியம் குறித்து விமர்சிக்கின்ற கைலாசபதி, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் குறித்து விமர்சிக்க முற்படுவது அவரது தீட்சண்யமிக்க பார்வையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கைலாசபதி சோவியத் - அமெரிக்க மேலாதிக்க போட்டியால் யுத்த ஆபத்து குறித்து பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“அமெரிக்கா தனது இராணுவச் செலவுகளை என்றுமில்லாதவாறு திடீரென அதிகரித்துள்ளது. இவ்வாண்டு ஆயிரத்து எழுநூற்று எண்பது கோடி டொலர் அமெரிக்க பாதுகாப்புக்குச் செலவிடப்படும். அடுத்த வருடம் இரண்டாயிரத்து இருநூற்று இருபது கோடி டொலர் செலவிடப்படும் எனத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இந்த வீதத்தில் சென்றால் ஐந்து வருடத்தில் பதினமூவாயிரம் கோடி டொலர் இராணுவத்திற்கு செலவிடப்படும்.

ஏற்கனவே வலதுசாரி அரசாங்கங்கள் பதவியில் இருக்கும் நாடுகளில் கூட இராணுவ ஆட்சிகளை நிறுவுவதற்கு அமெரிக்கா முனைந்துள்ளது. தென் கொரியா, பாகிஸ்தான், தாய்லாந்து, எல்சல்வடோர் முதலிய நாடுகளில் அமெரிக்காவின் கைங்கரியங்களைக் காணக்கூடியதாய் இருக்கின்றது. அணிசேரா நாடுகளின் ஒற்றுமையைக் குலைத்து தனக்கு வால்பிடிக்கக் கூடிய சில தேசங்களை தனது செல்வாக்கிற்குள் வைத் திருக்க ரஷ்யா பெரும்பாடுபடுகின்றது. இந்தியா, சிரியா, வியட்நாம், கியூபா முதலிய வால்பிடிகள் இதற்கு ஒத்தாசை புரிகின்றன”⁷. இரு மேலாதிக்க வல்லரசுகளின் போட்டியின் காரணமாக மூன்றாம் உலக நாடுகளில் ஏற்பட்டுள்ள பண்பாட்டு கலாசார ஊடுருவல் குறித்து

எழுதுகின்ற பேராசிரியர், அவை மனித குலத்தையே அழிக்கக் கூடியதோர் விசமியாக மாறியுள்ள அபாயத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அத்துடன் இவ்விரு வல்லரசுகளுக்கிடையிலான போட்டியானது எவ்வாறு மூன்றாம் உலக போரைத் தோற்றுவிக்கக்கூடிய அபாயத்தைக் கொண்டுள்ளது என்பது பற்றியும், அதனை முறியடிக்கக் கூடிய மக்கள் இயக்கங்கள் எவ்வாறு உலகளாவிய ரீதியில் தோன்றி வருகின்றன என்பது பற்றியும் அவரது பார்வை விசாலமானது.

இந்த வகையில் மூன்றாம் உலக நாடுகள் இவ்வல்லரசுகளுக்கிடையில் சிக்காமல் தமக்கான பொருளாதாரத்தையும் சுதந்திரத்தையும் தாமே உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதனையும் தமது கட்டுரையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இது தொடர்பில் கைலாசபதியின் ஈரான்- ஈராக் யுத்தம் தொடர்பான பார்வை முக்கியமானது. “சுருங்கச் சொன்னால் அமெரிக்க -ரஷ்ய (சோவியத்) போட்டா போட்டி ஈரானை வெகுவாக பாதிக்கிறது. அதிதீவிரமான மதவாதியாகத் தோற்றமளித்தாலும் அய தொல்லா கொமெனி நடைமுறையில் பல விசயங்களில் நடுநிலைமை வகித்து வந்திருப்பது கவனிக்கக் கூடியது. நாட்டின் ஸ்திரப்பாட்டில் கொமெனிக்கு மிகுந்த கவனம் உண்டு. அவர் தான் முரண்படும் சக்திகளையும் குழுக்களையும் பிரிவுகளையும் ஒருவாறு இழுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார். பலர் நினைப்பது போல கொமெனி அராஜக வாதியல்ல. தான் தந்திரம் மிக்க அரசியல் தலைவர் என்பதை கொமெனி தக்கவாறு காட்டியுள்ளார்.

“ஆனால் ஈரானின் பிரச்சினைகளை முழுமையாக எதிர்நோக்கவும் நாட்டை முன்னெடுத்து செல்லவும் கொமெனி மாத்திரம் போதாது. அவரது மதியழகும் இராஜதந்திரமும் மாத்திரம் போதாது”⁸ என்ற வகையில் ஈரான் மேலாதிக்க வல்லரசு போட்டியில் சிக்காது சுதந்திரமாக செயற்பட்டு வந்தமையையும், ஈராக் அவற்றினால் வெகுவாக பாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளதையும், அதன் இறுதி விளைவாக வளைகுடா யுத்தத்தை ஆதரிக்க நேர்ந்ததையும் கைலாசபதி தீட்சண்யத்துடன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இதே காலப் பகுதியில் இவ்விரு வல்லரசுகளின் நடைமுறைக்கு எதிராக உலகளாவிய ரீதியில் பிறப்பெடுத்த மக்கள் இயக்கங்களையும் அதன் உறுதிப்பாட்டையும் கைலாசபதி அடையாளம் காட்டத் தவறவில்லை. உதாரணமாக சீனா எத்தகைய தடைகளையும் தாண்டி பாட்டாளி வர்க்க அரசியல் நலன்சார்ந்த பதாகையை எவ்வாறு முன்

எனடுத்து செல்கின்றது என்பது குறித்தும், அரசியல் ஸ்தாபன நடை முறையில் எத்தகைய நிதானத்தைக் கடைப்பிடித்து வருகின்றது என்பது பற்றியும் அழகுற விளக்குகின்றார். அத்துடன் சீனா தன்னை இழந்து கொள்ளாத வகையில் அமெரிக்காவுடன் எத்தகைய உறவுகளை வைத்திருந்தது என்பது பற்றியும், அது எத்தகைய நிதானமான தன்மை யினைக் கொண்டிருந்தது பற்றியும், அவரது 'சீனாவின் அமெரிக்க உறவு நிதானமானது' என்ற கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்த தெளிவும் அவசியமான தொன்றாகும். அதாவது நம்மில் பல புத்திஜீவிகள் தமது சூழலில் காணப்படும் பிரச்சினைகளிலிருந்து விலகி, தொலைதூர தீர்வுகளுக்குள் ஒதுங்கி, அதன் பின்னணியில் தமது கம்பீரத்தில் வயிற்றுப்பிழைப்புக்கும் வழிதேடிக்கொண்டவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்.

இவர்களின் போக்கில் சர்வதேசவாதம் என்பது தமது சமகால சூழலிலிருந்து தப்பியோடுகின்ற போக்காகவே காணப்பட்டது. மாறாக கைலாசபதியைப் பொறுத்தமட்டில் சர்வதேச அரசியல் குறித்த தெளிவான பார்வையைக் கொண்டிருந்ததுடன், அவை எவ்வாறு இலங்கை அரசியலில் தாக்கம் செலுத்தக்கூடியதாக இருந்தது என்பது பற்றித் தக்க ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

1977ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிபீடத்திற்கு வந்தது. அதற்கு முன் பதவியிலிருந்த ஐக்கிய முன்னணி அரசு இழைத்த மக்கள் விரோத தவறுகளைக் காரணமாக கொண்டும், உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு பிற்போக்கு சக்திகளின் பலத்த ஆதரவுடனும் அக்கட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்தது. விதேசிய சார்பும், உள்நாட்டு உயர்வர்க்கத்தினருக்குப் பயன்மிக்க பொருளாதார அரசியல் கொள்கைகளும் திட்டமிடப்பட்ட வகையில் முன்னெடுக்கப்பட்டன.⁹ அவ்வகையில் 1977இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்த நாள் முதல் மேற்குறித்த இந்த போக்கு இலங்கை அரசியலில் எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்தியது என்பதனை கைலாசபதி அவர்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்; இன்று இந்து சமுத்திரத்தில் குறிப்பாக தென் இந்தியாவில் இலங்கை முக்கியமான பகடைக்காயாக அமெரிக்காவால் உருட்டப்படுகின்றது. சோசலிஷ் வாடையே இல்லாமல் இந்நாட்டை உருமாற்றி அமைக்கும் பரிசோதனையை உலக வங்கியின் பொருளாதார நிபுணர்கள் இலங்கையில் இப்போது மேற்கொண்டு வருகின்றார்கள். பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் தோற்றத்தை முற்றாக மாற்றாமலும், தென்கொரியா,

தாய்லாந்து போல ராணுவ சர்வாதிகார ஆட்சிமுறைகளைப் புகுத் தாமலும் நாகுக்காக தனியார்துறை மேலாதிக்கம் செய்யும் பொருளாதார அமைப்பையும் ஜனாதிபதி தனிச்செல்வாக்கு வகிக்கும் பாராளுமன்ற முறையையும் வைத்துக் கொண்டு இலங்கையை அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய வட்டத்திற்குள் இறுக்கமாய்ப் பிடித்துக் கொள்வதே மேற்கூறிய பரிசோதனையின் குறிக்கோளாகும் எனவும், இலங்கை அரசியலில் எவ்வாறு விதேஷ நலனும் உள்நாட்டு உயர் வர்க்கத்தினரின் நலனும் பேணப் பட்டு வந்துள்ளது என்பதையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.¹⁰ இவ்வாறே அன்று இலங்கை அரசியலில் துளிர்விட்டு கிளைகளாக மாறிக் கொண்டிருந்த ட்ரொட்ஸ்கியவாதம், சேகுவராவாதம், நவீன திரிபுவாதம் முதலிய தத்துவார்த்த-ஸ்தாபன நடவடிக்கைகளின் அம் மணமான சந்தர்ப்ப வாதத்தையும் அதிகார பதவி மோகத்தையும் தனது அரசியல் கட்டுரைகளின் ஊடாக தெளிவுபடுத்தியதுடன், மாறாக மார்க்ஸிய லெனினிய மாஓ சேதுங் சிந்தனையின் அடியாக எழக்கூடிய அரசியல் போக்கினையும், அதன் மக்கள் சார்பு பண்பினையும் தமது ஆய்வுகள் மூலமாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

ஆக கைலாசபதியின் தேசிய சர்வதேச அரசியல் பார்வை குறித்து நோக்குகின்ற போது சமகால சர்வதேச அரசியல் பற்றிய அவரது பார்வை யானது நவீன திரிபுவாதமாக உருவாகியிருந்த சோவியத் யூனியனது நிலைப்பாட்டில் நின்றோ, அல்லது திருடி வாழும் பண்பு நீங்கலாக சர்வ தேச அரசங்கில் ஏற்பட்ட மார்க்ஸியம் கல்லறைக்குச் சென்றுவிட்டது என்ற விரக்திமயப்பட்ட கோட்பாட்டை அமெரிக்க சிந்தனையின் பின்னின்று முன்வைக்கவோ அவர் முனையவில்லை. மாறாக இந்த நெருக்கடியான சூழலை விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கி அதனூடு மார்க்சிய லெனினிய மாஓ சேதுங் தத்துவார்த்தத்தை அதன் ஸ்தாபன நடைமுறையுடன் அணுகித் தீர்வுகளை முன்வைக்கின்றார். இப்பின்னணியிலே கைலாசபதி சீனச் சார்பு அரசியல் பாதையை முன்னெடுத்தார். அந்த வகையில் அன்று உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்ந்து நின்ற மக்கள் அரசியலுக்கான பலமான அடித்தளத்தை வழங்கியவர் கைலாசபதி என்பதில் இருநிலைப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை.

இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கையில் கைலாசபதியின் நிலைப்பாடு சரியானது என்பது நிரூபணமாகியுள்ளது. சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கொர்ப்ச்சேவ் என்பவரைத் தலைமைக்கு வரவழைத்து, அவருடாகக் கட்சியைக் கலைக்கும் பிரகடனத்தை வெளிப்படுத்தியிருந்தது. கட்சிக்

கலைப்பு கொர்பச்சேவ் என்ற தனிநபரின் துரோகமல்ல. கட்சிக்குள்ளே மூன்று தசாப்தங்களாக இயங்கிய முரண்பாட்டில் திரிபுவாதம் என்ற அம்சம் பிரதானமானதன் பேறு அது. அப்போதும் அதை முறியடிப்பதற்காகச் சரியான கம்யூனிஸ்ட் நிலைப்பாட்டிற்கான அம்சத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியவர்களது போராட்டம் இருந்தபடி நீடிக்கும். அந்தவகையில், கலைக்கப்பட்ட இறுதிவரை கூட அக்கட்சிக்குள் சரியான கம்யூனிஸ்டுக்களின் இருப்புக்குச் சாத்திய முண்டு. அவர்களது இயங்காற்றலின் பேறாக மார்க்சிய- லெனினிச கட்சிச் செயற்பாடுகள் ருஷ்யாவில் தொடர்வதைக் காண்கிறோம்.

அவ்வாறே பிறநாடுகளில் இயங்கிய சோவியத் சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளினுள் பலர் சரியான மார்க்சிய உலகப் பார்வையுடன் இயங்கியிருக்க இடமுண்டு. அத்தகையவர்களுடன் கைலாசபதிக்கு உறவிருந்துள்ளது. தம்முடன் தோழமையுடன் நட்பு கொண்டிருந்த கைலாசபதியிடம் இத்தனை கடுமையான சோவியத் எதிர்ப்பு நிலைப்பாடு இருந்ததா என்ற மலைப்பு அத்தகையவர்களிடம் எழக்கூடும். எந்தவொரு விடயத்திலும் முரண்பாடுகளுக்குரிய இரு அம்சங்கள் உள்ளன என்பது இயங்கியலின் அடிப்படை விதி. சோவியத் சார்புக் கட்சியினருள் இந்த இரு அம்சங்களுக்குமான போராட்டத்தை அவர் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டதன் விளைவாக அவர்களுடனான தொடர்பையும் நட்பையும் தொடர்ந்து பேணிநார் எனக் கருதலாம்.

அதே வேளை, சீனசார்பு நிலைப்பாட்டில் எந்த ஒரு தவறுக்கும் இடமற்ற தூய்மை பேணப்பட்டிருந்தது எனக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. சமூக மாற்றத்துக்கான முன்னேற்றத்திசையில் வளரும் சக்தியினுள்ளும் சரிக்கும் தவறுக்குமான போராட்டம் நீடித்துக் கொண்டே இருக்கும். சோவியத் சார்பினரின் பாராளுமன்றப் பாதையில் சோஷலிஸம் என்ற வலது சாரிச் சந்தர்ப்பவாதம் பாதகத்தை ஏற்படுத்தியதைப் போல, சீன சார்பினருள்ளேயும் ஆயுத வழிபாட்டில் மூழ்கிய இடது சாரி அதிதீவிர வாதச் சந்தர்ப்பவாதம் மேலோங்க வாய்ப்பிருந்தது. அதனையும் சுரண்டும் வர்க்கம் பயன்படுத்தியுள்ளது. பல சீனசார்புக் கம்யூனிஸ்டுக்கள் பாராளுமன்றத்தை பிரசார மேடையாகப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவையை மறுத்தது உட்படப் பல்வேறு போராட்ட வடிவங்களை முன்னெடுக்க வேண்டியிருப்பதைக் கவனத்திற் கொள்ளாமல் ஆயுத மோகத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். அதனாலேயே போராடுகிற

ஆயுததாரிகள் மீது அலாதிப் பக்தி பூண்டு, கொள்கை மார்க்கத்தை இரண்டாம் பட்சமாகப் பார்க்கும் தவறைச் சிலர் செய்ய நேரிடுகிறது.

ஆயினும் சீன சார்பில் மாஓ சேதுங் சிந்தனை இத்தவறை நிராகரித்து மக்கள் போராட்டத்துக்கான பல்வேறு வடிவங்களையும் உள்வாங்கும் தத்துவார்த்த ஆயுதமாக இருந்தது. சோவியத் சார்பில் திரிபுவாதம் பிரதான அம்சமாகி, இறுதியில் அதன் அழிவுக்கு வழி கோலியது. சீன சார்பினர் உட்கட்சிப் போராட்டத்தினூடாகச் சரியான வழியைத் தேட ஏற்றதாக மாஓசேதுங் சிந்தனை பிரதான அம்சமாக அமைந்தமை கவனிப்புக்குரியது.

இத்தகைய நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்த கைலாசபதி கம்யூனிஸ்டுகளுடன் மிக நெருக்கமான தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்த அதேவேளை அவர் தன்னைப் பகிரங்கமாக எந்தவொரு கட்சி சார்ந்த நபராகவும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவர் எழுதிய அரசியல் கட்டுரைகள் கூட புனைபெயர்களில் தான் எழுதப்பட்டன. அன்றைய சூழலில் அவர் அவ்வாறான நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தமையும் காலத்திற்கு பொருந்துவனவாகவே இருந்தன; அவரது பங்களிப்பு குறித்து நோக்குவதற்கு சீனப் புரட்சிக்கு லூசனின் பங்களிப்பு குறித்து மாஓ சேதுங் கூறிய வரிகளை இங்கொரு முறை குறித்து காட்டுவது அவசியமான தொன்றாகும். லூசன் கட்சியில் இல்லாத ஒரு கம்யூனிஸ்ட்; அவர் சீன கலாசார இயக்கத்திற்கு மாபெரும் பங்களிப்பு வழங்கியவர்; அவர் சிறிய காற்றுக்கு வளைந்து முறியும் புல் போன்றல்லாது பெரும் புயல் காற்றுக்கு ஈடுகொடுத்து நிற்கக்கூடிய பெருவிருட்சம் போன்றவர்.¹¹ லூசனிடம் காணப்பட்ட இந்த தெளிவான அர்ப்பணிப்பு பெரும்பாலும் கைலாசபதியின் ஆய்வுகளில் காணப்படுகின்றன.

சீனத்தரப்பு அரசியலை முன்னெடுத்த அவர் மக்களிலிருந்து விலகி நின்ற வரட்டு தத்துவ வாதியாகக் காணப்படவில்லை. அரசியல் துறையில் எவ்வாறு ஒரு ஐக்கிய முன்னணி அவசியமோ அவ்வாறே இலக்கிய துறையில் அத்தகைய ஐக்கிய முன்னணியை வழிநடத்தியவர். இலங்கையில் 1940, 1950 களில் பொதுவுடைமை இயக்கம் செல்வாக்கு பெற்றதன் விளைவாகத் தோன்றியதே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம். முற்போக்கு கலை இலக்கியக் கொள்கையை மக்கள் மத்தியில் முன்னெடுத்து செல்வதில் முக்கிய பங்காற்றிய இவ்வியக்கமானது 60 களின் நடுப்பகுதியில் ஏற்பட்ட சர்வதேச சித்தாந்த போராட்டத்தின் போது அதில் தலைமை வகித்த முன்னணி நண்பர்கள் பலர் சோவியத்

யூனியனின் நவீன திரிபுவாதத்தை ஏற்றிருந்தமையினால் தத்துவார்த்த-ஸ்தாபன ரீதியான சிதைவுகளுக்குள்ளாகியது. கைலாசபதியைப் பொறுத்த மட்டில் இந்த சீரழிவைக் கோட்பாட்டு ரீதியாக உணர்ந்திருந்தார் என்ற போதிலும் அவர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் தொடர்பு பட்டிருந்த பலரை சரியான மார்க்கத்தில் வென்றெடுப்பதற்காகத் தொடர்ந்து அவ்வியக்கத்தில் அங்கம் வகித்தார். அவ்வாறே மல்லிகை சஞ்சிகையிலும் தொடர்ந்து கட்டுரை எழுதி வந்தார். அவ்வகையில் இந்த ஐக்கிய முன்னணிக்கான சிந்தனை கைலாசபதியிடம் காணப்பட்ட அதேசமயம் அவர் எக்காரணம் கொண்டும் தமது கொள்கைப்பிடிப்பில் இருந்து விலகியவராகக் காணப்படாமையே அவரது சிந்தனையின் பலமான அம்சமாகும்.

அவ்வகையில் கைலாசபதி என்பது ஒரு நாமம் அல்ல. அவர் ஒரு இயக்க சக்தி. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மக்கள் நலன் சார்ந்த கம்யூனிஸ்ட் இயக்க செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து செல்வதற்கு தத்துவார்த்த பங்களிப்பினை வழங்கியதுடன் நேர்மையுடன் செயற்பட்ட இடதுசாரி இயக்கங்களுடன் எத்தகைய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தார் என்பதனை சுபைர் இளங்கீரன், சி. கா. செந்திவேல் முதலானோரின் கட்டுரைகள் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன.

தொகுத்து நோக்குகின்ற போது அன்றைய சூழலில் பொதுவுடைமை இயக்கங்களில் சர்வதேச ரீதியாக ஏற்பட்ட பிளவு உலகின் ஏனைய நாடுகளில் உருவாகியிருந்த பொதுவுடைமை இயக்கங்களை பாதிக்க தொடங்கியன. மார்க்ஸிஸம் அதன் புனர் நிர்மாணம் குறித்து விவாதத் திற்கான சூழலை ஏற்படுத்தியது. இந்த சூழலில் மார்க்ஸிஸ இயக்கங்கள் தொடர்பில் மீண்டும் ஒரு புனரமைப்பிற்கான தத்துவார்த்த,ஸ்தாபன, நடைமுறை குறித்த பார்வை அவசியமானதொன்றாகியது. இந்த பின்னணியில் மக்கள் நலன் சார்ந்த இயக்கமொன்றினைக் கட்டியெழுப்புவதற்காக மார்க்ஸிஸத்தில் தம்மை அர்ப்பணித்து கொண்ட புத்தி ஜீவிகள் யாவரையும் பின்வரும் விடயம் தொடர்பில் தெளிவு பெற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. சோவியத் யூனியன் உட்பட புரட்சியை வென்றெடுத்த நாடுகளில் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றமும், வர்க்க மாற்றமும் குறித்த ஆய்வுகள், ஏகாதிபத்தியத்தின் இன்றைய வடிவம் அதன் ஊடுருவல், இதன் பின்னணியில் ஏற்பட்ட தொழில்நுட்ப மாற்றங்கள் குறித்த தெளிவு, சர்வதேச அரங்கில் இரு வல்லரசுகளாகத் தோற்றம் பெற்றிருந்த அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் - சோவியத் சமூக ஏகாதிபத்தியம்

முதலிய வல்லரசுகள் குறித்தும், ஏனைய நாடுகளினுள் அவற்றின் ஊடுருவல் குறித்த தெளிவு, மாறாக உலகளாவிய ரீதியில் இதற்கு எதிராக மக்கள் இயக்கங்களும் போராளிகளும் எவ்வாறு பிரசன்னம் கொண்டு வருகின்றனர் என்பது பற்றிய பார்வை, அவற்றின் பின்னணியில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் இது தொடர்பில் செய்ய வேண்டியவை - செய்யக் கூடியவை பற்றிய ஆய்வுகள் காலத்தின் தேவையாக உள்ளன. இந்த ஆய்வுக்கான அடித்தளத்தையிட்டவர் கைலாசபதி ஆவார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. செந்திவேல் சி.கா. மேற்கோள், (1992) கைலாசபதியின் சமூக நோக்கும் பங்களிப்பும், சவுத் ஏசியன் புக்ஸ் - சென்னை, பக். 3.
2. ஏங்கெல்ஸ் (1997) லுத்விக்கேயர் பார்க்கும் மூலச்சிறப்புள்ள ஜேர்மன் தத்துவஞானத்தின் முடிவும், மொஸ்கோ, ப. 36.
3. கைலாசபதி. க. (1986) திறனாய்வுப்பிரச்சினைகள், சென்னை புக்ஸ், சென்னை, பக் 14, 15.
4. .... (1992) சர்வதேச அரசியல் நிழ்வுகள் (1979 - 1982) புதிய பூமி வெளியிட்ட கத்துடன் இணைந்து சவுத் ஏசியன் புக்ஸ் - சென்னை, பக் - 21, 22.
5. அதே நூல், ப - 31.
6. அதே நூல், பக் - 90, 91.
7. அதே நூல், பக் - 96, 97.
8. உதயன் (கைலாசபதியின் புனைபெயர்), (1981) செம்பகதா கை இதழ் யாழ்ப்பாணம்.
9. கைலாசபதி க. மேற்படி நூல் (சி.கா. செந்திவேல் எழுதிய முன்னுரை).
10. .... (ஜனமகன் என்ற புனைபெயரில் எழுதிய கட்டுரை.) செம்பகதா கை - 1981.
11. செந்திவேல் சி.கா. மேற்படி நூல். பக் - 68.

(கீற்று.கொம், 2008)

**பேராசிரியர் கைலாசபதி சார்ந்திருந்த
மக்கள் இலக்கியத் தளத்தை தகர்ப்பதற்கான
முயற்சிகளே அவர் மீதான தாக்குதல்கள்**

பேராசியர் கைலாசபதி மறைந்து இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நிறைவு அடைகின்ற வரலாற்றுப் பயணத்தின் இடைவேளையில் கடந்த இரண்டரை தசாப்தங்களாக பேராசிரியரைப் பற்றிய பல்வேறு மதிப்பீடுகளும், ஆய்வுகளும், நூல்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன. நாளுக்கு நாள் அவை பெருகி வருதலும் கண்கூடு. பேராசிரியரின் பஸ்துறை சார்ந்த பங்களிப்புகளைப் பலரும் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கியிருக்கும் இக் காலகட்டத்தில், அவரைக் குறுகிய வரம்புக்குள் நிலை நிறுத்தி தத்தம் வக்கிர நோக்குகளை சுமத்த முற்படுக்கின்ற மேதாவினை ஒரு புறம் காண்கிறோம்.

இலங்கையிலும், தமிழ்நாட்டிலும் தற்கால இலக்கியங்கள் சம்பந்தமான சர்ச்சைகளிலும், விசாரங்களிலும் இந்த போக்கினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அவ்வகையில் கைலாசபதி மீது சுமத்தப் படுகின்ற பிரதான குற்றச்சாட்டுகள்:

1. நவீன இலக்கியங்களில் கலைத்துவம் குறித்து அக்கறை செலுத்தத் தவறிவிட்டார்.
2. மகாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் பங்களிப்பினைக் காணத் தவறி விட்டார்.

அரசியல் ஆதாயத்திற்காகவோ, தனிப்பட்ட நலன்களுக்காகவோ கைலாசபதியின் பெயரைப் பயன்படுத்துபவர்களால் மாத்திரமன்றி, அவரை நன் நோக்குடனும் கரிசனையுடனும் நோக்கி ஆய்வு செய்தவர்கள் கூட மேற்குறிப்பிட்ட முரண்பாடான தன்மையை விளக்கத் தவறிவிட்டனர்.

இத்துறையில் ஆழமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படாத வரையில் கைலாசபதி ஆய்வுகளில் இழையோடுகின்ற சிக்கல் நீக்கப்படாதவையாகவே இருக்கும்.

கலை இலக்கியத்தில் சமூகவியல் பார்வையை வரித்துக் கொண்ட ஆய்வாளரான கைலாசபதி இலக்கியத்திற்கு அழகியல் வேண்டாத ஒன்று எனக் கருதியவர் அல்லர். மாறாக, அழகியலின் பெயரில் சமூக மாற்றத்தை நிராகரித்து நின்ற தூய கலைத்துவவாதிகளுக்கு எதிராகக் கடுமையான போர் தொடுத்தவர். இலக்கியத்தில் உள்ளடக்கத்தை போலவே அழகியலும் வர்க்கச் சார்பு கொண்டதென்பதை சிறப்பாக வலியுறுத்தி நின்றார். அவரது “முற்போக்கு இலக்கியமும், அழகியல் பிரச்சினைகளும்” என்ற கட்டுரையில் இடம்பெற்ற பந்தியொன்றினை வாசகர்களின் நலன் கருதி இங்கொரு முறை குறித்துக் காட்டுவது அவசியமான ஒன்றாகும்.

“முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு அழகியல் பிரச்சினைகள் இல்லை என்பது எமது கருத்தல்ல. மாறாக, அது எதிர்நோக்கவேண்டிய அழகியல் பிரச்சினைகள் அநேகம் உண்டு. ஆனால், அவற்றை முற்போக்கு உள்ளடக்கம், மக்களின் ரசனை, இயக்கங்களின் வளர்ச்சி, அனுபவம் என்பவற்றின் அடிப்படையிலே எதிர்நோக்கித் தீர்க்க முடியும். கலை வாதிகள் நிலை பேறடைந்துள்ள அளவு கோல்களைக் கொண்டு முற்போக்கு இலக்கியத்தை அளக்க முற்படுகின்றனர். ஆனால், முற்போக்கு இலக்கியமோ புதியதோர் உலகத்தை உருவாக்க முனைவது போலவே, அவற்றிற்கு உதவ வேண்டிய இலக்கியத்தினடியாக புதிய அழகியல் அளவு கோல்களையும் உருவாக்கி அளிக்க வேண்டிய கடமையை எதிர்நோக்குகின்றது. முற்போக்கு இலக்கிய கர்த்தாக்களே அதனையும் செய்வதற்குரியவர்கள்”.

இவ்வாறாக முற்போக்கு அழகியல் பார்வையைக் கொண்டிருந்த கைலாசபதி இலக்கியப் படைப்புகளை மதிப்பீடு செய்கையிலும் அக் கொள்கையினை மிக நிதானத்துடனும், அவதானத்துடனும் கடைப்பிடித்தார் என்பதை செ. யோகநாதனின் கதைகள் தொடர்பாக அவரது பின்வரும் கூற்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

“கதைகளின் கலையழகு வெகு இயல்பாகவே உள்ளடக்கத்துடனும் ஒட்டி நிற்கின்றது. இதற்கு எழுத்தாளனின் சிந்தனைத் தெளிவு, பார்வை என்பன காரணமென்பர் மேனாட்டு விமர்சகர். செ. யோகநாதனின் கதைகள் இத்தகைய அம்சத்தினைப் பெற்றிருக்கின்றன”

இலக்கியம் உழைக்கும் மக்களின் பிரச்சினைகளை எடுத்துக் காட்டுவதுடன், அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகளையும் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும் என்ற பார்வையை வலியுறுத்திய பேராசிரியர், மக்கள் சார்பான அழகியல் கோட்பாட்டையே பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி நின்றார். வர்க்க வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்பவே இரசனைத் தராதரங்கள் வெளிப்பட்டு நிற்கும். உதாரணமாக உழைப்பை விட்டுப்பிரிந்த அல்லது அதிகமான ஓய்வு நேரங்களைக் கொண்ட மாந்தர்களால் கர்நாடக சங்கீதம் விரும்பி ரசிக்கப்படுவது போல, உழைக்கும் மக்களால் ரசிக்கப்படுவதில்லை. அவ்வாறே, தொழிலாளர்களினதும் நகர்ப்புற உதிரித் தொழிலாளர்களினதும் இசைகளான நாட்டாரிசையும் கானா இசையும் உழைக்கும் மக்கள் திரளினரால் ரசிக்கப்படுவது போன்று, உழைப்பை விட்டு பிரிந்த மக்களால் ரசிக்கப்படுவதில்லை என்பது சமூகவியல் நிலைப்பட்ட உண்மையாகும்.

எனவே, உள்ளடக்கத்தைப் போலவே, அழகியலும் வர்க்கம் சார்ந்த தொன்றாகும். உழைக்கும் மக்களை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட எல்லா கோஷங்களையும், சுலோகங்களையும் இலக்கியமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது முற்போக்கு / மாக்ஸியவாதிகளின் கருத்தல்ல.

கலை இலக்கியத்தில் இத்தகைய நிலைப்பாட்டினை வரித்துக் கொண்ட பேராசிரியர், உள்ளடக்கம் உருவம் என்ற வீண் வாதத்தில் இறங்காமல் வரலாற்றுப் பார்வை, அழகியல் அக்கறை, வர்க்க சார்பு என்ற அடிப்படைகளில் தனது விமர்சனங்களை முன்வைத்துள்ளார். “எல்லா இலக்கியங்களும் பிரசாரங்களே. எல்லாப் பிரசாரங்களும் இலக்கியமாகா” என்ற பார்வை மார்க்ஸ் முதல் கைலாசபதி வரை மிக்க வன்மையுடன் வலியுறுத்தப்பட்டே வரப்பட்டுள்ளது.

தற்காலப் போக்கில் தமிழக எழுத்தாளர் ஜெயமோகனின் இலக்கியப் பிரவேசம் எமக்குப் புதிய படிப்பினைகளையும், இத்துறை சார்ந்த மீள்பார்வை செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தையும் உணர்த்துகின்றது. “யதார்த்தம் நேரடியாக இலக்கியமாகாது. எழுதும் போது அழகியல் உணர்வே பிரதானமானது. படைப்பாளி எந்த இயக்கத்திற்கும் சித்தாந்தத் திற்கும் கட்டுப்பட்டவனாக இருக்க முடியாது” என்ற ஜெயமோகனின் இலக்கியப் பிரகடனம் என்ன எழுதப்படுகின்றது என்பதை விட, எப்படி எழுதப்படுகின்றது என்பதையே பிரதானமாகக் கொண்டுள்ளது. கலை இலக்கியம் சமுதாய விதிகளுக்குக் கட்டுப்படாது எனக் கண்டிக்கும் இவர்கள் பரந்துபட்ட வெகுஜனங்களை ஒரு புறத்திலும், கலை இலக்கிய

கர்த்தாக்களை மறு புறத்திலும் வைத்துப் பார்க்கின்றனர். கலைஞன் தனிப்பிறவி, பிறவியிலேயே நாமம் உடையவன், கிறுக்கன், பலவீனமானவன் என்ற அடிப்படைகளில் தனித்தன்மை சுற்பிக்கின்றனர். மக்கள் இலக்கியத்தைப் படைப்பவர்களும் அதனைப் பேணிப் பாதுகாக்கின்றவர்களும் பல வட்டாரங்களிலிருந்தும் தாக்கப்பட்டு வந்துள்ளமை / வருகின்றமை புலனாகும்.

கலைநயம், கலையழகு என இவர்கள் கூப்பாடு எழுப்பி குதியாட்டம் போடுகையில் இவர்களின் வரவு நல்வரவாகவும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் தோன்றும். சற்று ஆழமாக நோக்கினால் தான், அடிப்படையான சமூக மாற்றத்தை விரும்பாது அதனை எதிர்க்கும் மனப்போக்கிற்குப் பின்னால் அரசியல் பிற்போக்குத் தனமும், அதற்கு இலகுவாக விலை போகக் கூடிய ஜெயமோகன் போன்ற ஓடுகாலிகளும் காணப்படுவர்.

இவ்வாறானதோர் சூழலில், ஓர் காலகட்ட ஆர்ப்பரிப்பில் சமூகவியல் பார்வையில் கொடிகட்டிப் பறந்த அறிஞராக திகழ்ந்த கா. சிவத்தம்பி போன்றோர் தூய அழகியல் வாதிகளுக்கு எதிரான கோட்பாட்டுப் போராட்டத்தை முன் வைப்பதை விடுத்து, ஜெயமோகனை விட ஒரு படி மேலே சென்று ஜெயமோகன் நாவல் பற்றிய கருத்து முக்கியமானதொன்று எனவும், தமிழில் சிறந்த நாவல்கள் இல்லையெனவும் அதற்கு கைலாசபதியின் விமர்சன கொடுங்கோன்மையே காரணமெனவும் கூறி வருகின்றனர். மார்க்ஸிய / முற்போக்கு இலக்கியத்தைத் தாக்கு வதிலும், தகர்த்துவிடுவதிலும் எதிரிகளை விட இந்தப் புதிய மதம் மாறிகளே தீவிரமாக செயற்பட்டு வருகின்றனர். இந்த பின்னணியில் தான் பேராசிரியர் கைலாசபதி கலைத்துவத்தை காணத்தவறிவிட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப்படுகின்றது.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மீது வைக்கப்படுகின்ற பிறிதொரு குற்றச்சாட்டு மஹாகவி உருத்திர மூர்த்தியின் இலக்கியப் பங்களிப்பினை காணத்தவறிவிட்டார் என்பதாகும். இவ்விடயம் குறித்து நோக்குவதற்கு முன்னர் மஹாகவி உருத்திர மூர்த்தியின் காலகட்டத்தில் காணப்பட்ட பின்வரும் இலக்கியப் போக்குகள் பற்றி தெளிவுணர்வு அவசியமானதாகும்:

1. கலை இலக்கியம் என்பது அழகியல் வெளிப்பாட்டுக்கான ஊடகம்
2. கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்காக

இதில் முதலாவது அணியைச் சார்ந்து நின்ற கனக. செந்திநாதன், நீலாவாணன், சண்முகம் சிவலிங்கம், மஹாகவி போன்றோர் இலக்கியத்தில் கலைத்துவம், கலையழகு பற்றித் தீவிர கவனம் செலுத்திய போதும் வாழ்க்கையைப் படைப்பாக்கித் தந்தார்கள் என்பது உண்மை தான். ஆனால் இவ்வணியினர் இச்சமூக அமைப்பு நிலையானது எனவும், தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு சிங்கள அரசு மட்டுமே காரணம் எனவும் நம்பினர். இந்த அரசியல் கோட்பாடே இவர்களது இலக்கிய கோட்பாட்டிலும் பிரதிபலித்துக் காணப்பட்டன. இதன் விளைவாக இந்நிலைப்பாட்டிற்கு எதிராகத் தோன்றிய வெகுசனப் போராட்டங்கள், மக்கள் எழுச்சிகள் என்பன இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றால் கலைத்துவம் குறைந்து விடும் என அவர்கள் கருதியதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

1960களில் யாழ்ப்பாணத்தில் தீண்டாமைஒழிப்பு வெகுசன இயக்கமானது புதியதோர் பரிமாணத்தை எட்டியது. அது வேர்கொண்டு கிளைபரப்பிய போது புத்திஜீவிகள், மாணவர்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் எனப் பல தரப்பட்ட சக்திகளைத் தன்னோக்கி ஆகர்ஷித்திருந்தது. இத்தகைய போர்ச் சுஷாலை மிக்க காலகட்டத்தில், அத்தகைய இயக்கம் வரித்து வளர்ந்த கவிஞர்களான பசுபதி, சுபத்திரன், முருகையன் போன்றோர் மக்களின் வாழ்க்கையைப் படைப்பாக்கித் தந்தனர். இவர்களின் படைப்புகளில் கவித்துவம் மட்டுமல்ல, செயற்திறனுக்கான உந்துதலும் இருந்தமையினால் தான் பலரின் மூக்கைச் சிணுங்கவைத்தது. தீண்டாமைஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டங்கள் யாவும் சாதியத் தையும் தீண்டாமையையும் குறிவைத்தே முன்னெடுக்கப்பட்ட போதும், அவை சகல ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிரான வர்க்கப் போராட்டம் என்ற சமூக விஞ்ஞான தளத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. இரண்டாவது அணியினர் இப்போக்கையே தம் இலக்கியக் கோட்பாட்டிலும் பிரதிபலித்தனர்.

“ஊரெல்லாம் கூடி ஒருதேர் இழுக்கிறதே;

வாருங்கள் நாடும் பிடிப்போம் வடத்தை”

என்று

வந்தான் ஒருவன்

.....

அவன் ஓர் இளைஞன்

மனிதன்தான்.

சிந்தனையாம் ஆற்றற் சிறகைத்து வானத்தே

முந்தநாள் ஏறி முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
மீண்டவனின் தம்பி
மிகுந்த உழைப்பாளி

எனவும்,

முந்தநாள் வான முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
வந்தவனின் சுற்றம்
அதோ மண்ணில் புரள்கிறது!

எனவும் தேர் வடம் பிடித்திழுக்க மஹாகவியின் புலம்பல் வெளிப்பட்ட
காலத்தில் தான்

எச்சாமம் வந்து
எதிரி நுழைந்தாலும்
நிச்சாமக் கண்கள்
நெருப்பெழுந்து நீறாக்கும்
குச்சு குடிசைக்குள்
கொலுவிருக்கும் கோபத்தை
மெச்சுகின்றேன்! சங்கானை
மண்ணுள் மலர்ந்த
மற்றொரு வியட்நாமே உன்
குச்சுக் குடிசைக்குள்
கொலுவிருக்கும் கோபத்தை
மெச்சுகின்றேன்! மெச்சுகின்றேன்!!

எனவும்,

ஒரு கோடி கவிதைகளால்
உலகம் போற்றும்
பெருங் கவிஞன் என நாமம்
பெற்றாலும் அஃது
ஒரு சொட்டு இரத்தத்தை
உரிமைப் போரில்
தருபவனின் புகழ் முன்னே
தூசு! தூசு!!

எனவும், கவிஞர் சுபத்திரன் வீறார்ந்த கவிதைகளைப் படைத்தார்.

எத்தகைய புரட்சிக்கும் முன் நிபந்தனையாகிய நாகரிகத்தை இங்கு
தரிசிக்க முடிகின்றது. இதற்கு மாறாக மஹாகவியின் கவிதைகள் சமூக
அவலங்களைக் கண்டு ஒப்பாரி வைப்பனவாகவே அமைந்துள்ளன.

ஓர் ஒப்புவமை வசதி கருதி இவ்விரு கவிஞர்களையும் நோக்கு வோமாயின் மஹாகவியின் கவிதைகளில் சாதியம் என்பது சமுதாய நிதர்சனமாக இருப்பதைக் காணலாம். அதன் தர்க்க ரீதியான விளைவாக சோர்வு, அச்சம், தவிப்பு, மேலாக நம்பிக்கை வறட்சி, புலம்பல், முணு முணுப்பு முதலிய பண்புகள் அவரது கவிதைகளில் விரவிக் கிடப்பதை காணலாம். மாறாக பசுபதி, சுபத்திரன் முதலானோரின் கவிதைகளில் சாதியம் வெறும் வருணனைப் பொருளாக மாத்திரமன்றி அவ்வமைப்பு மாற்றப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இவர்களின் கவிதைகளில் கவித்துவம் மட்டுமல்ல, செயற்றிறனுக்கான உந்துதலும் முனைப்புற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

இக்காலப் பின்னணியில் இலக்கியம் மக்களுக்கும், அவர்களின் போராட்டங்களிற்கும் ஆற்ற வேண்டிய பங்களிப்பினை வலியுறுத்தி நின்ற பேராசிரியர் கைலாசபதியின் விமர்சனம் பசுபதி, சுபத்திரன், முருகையன் போன்றோரைப் பற்றியதாக அமைந்தமை, அவரது சித்தாந்த தெளிவினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

கைலாசபதியின் விமர்சனத்தில் எப்படி எழுதப்படுகின்றது என்பதுடன் என்ன எழுதப்படுகின்றது என்ற விடயமும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. இதன் காரணமாகத் தான் கைலாசபதி மஹாகவியைக் குறிப்பிடவில்லை. கலாநிதி எம்.ஏ.நுஃமான், “கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும், தமது குழு மனோபாங்கால் மஹாகவியை மறைத்துவிட்டனர்” எனவும் பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் “கைலாசபதியின் முக்கிய தவறு மஹாகவி பற்றிய அவரது மதிப்பீடு தொடர்பானது. மஹாகவியின் சமூக அரசியல் பார்வையின் போதாமையை 1960களின் அரசியல் சூழலில் மிகைப்படுத்தியதன் விளைவாகவே கைலாசபதி மஹாகவியின் முக்கியத்துவத்தை தவறவிட்டுவிட்டார் என நினைக்கின்றேன்” எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். நாம் இதுவரை பார்த்த விடயங்களே கைலாசபதி பற்றிய இவர்களது பார்வை தவறானது என்பதைக் காட்டப் போதுமானவை என நம்புகின்றேன். (சிவசேகரத்தின் அண்மைக்கால எழுத்துகளின் மஹாகவி குறித்த கைலாசபதியின் நிலைபாட்டுக்கான நியாயத்தை ஏற்பதாக உள்ளன)

ஈழத்தமிழிலக்கியச் செல்நெறியில் அறுபதாம் ஆண்டுகள் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டக் குரலினை முதன்மைப் பண்பாக வெளிப்படுத்தியதைப் போல எழுபதுகளின் பிற்கூறிலும் என்பதுகளிலும்

பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு எதிராகத் தேசிய இனங்களின் போர்க்குரல் முதன்மையிடத்தைப் பெறலாயிற்று. வரலாற்றுப் போக் கானது இவ்வகையில் ஒரு முரண்பாட்டின் தீர்வைத் தொடர்ந்து மற்றொன்று முனைப்பாகிப் புதிய வடிவம் பெறுதல் பொது நியதியாகும். சமூக - கலை - இலக்கிய - பண்பாட்டுத் தளச் செயற்பாட்டாளர் ஒருவர் மக்கள் முகங்கொள்ளும் பிரதான முரண்பாட்டுத் தீர்வை முனைப்பாக்கி, ஏனையவற்றை அதற்குச் சாதகமாக்கிச் செயலாற்றவேண்டியவரா கிறார். முரண்பாடொன்று தீர்வைப் பெற்று மற்றொன்று முனைப்புறும் வேகத்தில் அதன் மீது கவனங்குவிக்கப்பட்டுப் புதிய கொள்கை வகுப்பதும் மார்க்கத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதும் அவசியமாகும். அந்த வகையில் இன முரண்பாடு முதன்மை பெற்ற மாற்றப் போக்கின் போது உடனடியாகவே அதன் மீது இடதுசாரிகள் கவனமெடுத்துவிடவில்லை என்ற விமரிசனத்ததைப் புறந் தள்ளிவிட முடியாது. தமிழ்த் தேசியர்கள் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டகாலத்தில் அதற்கு எதிராகச் செயற்பட்ட நிலை காரணமாக இந்தத் தயக்கம் தவிர்க்கலியலாததாக இருந்தது. ஆயினும் பேரினவாத ஒடுக்குமுறை மக்களுக்கு எதிரான கொலைவெறிக் கட்டத்தை எட்டியபோது தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்தும், சுயநிர்ணய உரிமை குறித்துமான விவாதங்களில் கவனஞ்செலுத்தப்படலாயிற்று. சமூக மாற்றச்செயற்பாட்டு வேகத்தைப் பொறுத்தவரை இந்த மெத்தனம் பாதகநிலையை மிகைப்படுத்திவிட்டது மெய்; சுயவிமர்சன ரீதியில் இடதுசாரிகள் இதனை மறுப்பதில்லை.

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கப் போராட்டம் அதன் அடுத்த கட்டமான தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தையும் இணைத்து முன்னெடுக்கப்பட்டிருக்குமாயின், அத்தகைய போராட்டத்திற்கு மஹா கவியோ அவரைச் சார்ந்த கவிஞர்களோ தேவைப்பட்டிருக்கமாட்டார் கள். அவை தமக்கே உரித்தான இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கும். அத்தகைய போராட்டத்திற்கான இலக்கிய கோட்பாட்டையே கைலாசபதி வலியுறுத்தி நின்றார். எனவே, கைலாசபதி மீதான தாக்குதல்கள் அவர் சார்ந்திருந்த மக்கள் இலக்கியத்தளத்தை தகர்ப்பதற்கான முயற்சிகளே. இவை தற்செயல் நிகழ்ச்சிகளல்ல. வர்க்க முரண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாகும். இத்தத்துவார்த்தப் போராட்டத்தில் நண்பர்கள் எதிரியாக மாறியுள்ளதால், மிக அவதானத்துடனும் நிதானத்துடனும் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய

தத்துவார்த்த போராட்டமாகும். கைலாசபதி வெறுமனே ஒரு நாமம் மட்டுமல்ல. அவர் ஓர் இயக்க சக்தி. அதனை மார்க்ஸிய இலக்கிய கர்த்தாக்கள் விளங்கிக் கொள்ளும் விதமும் தமதாக்கிக் கொள்ளும் வகையும் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்க முடியும், இருக்க வேண்டும்.

(கலையருவி, 1998)

பாரதியியலுக்கும் கல்வியியலுக்குமான ஒரு புதிய பங்களிப்பு

நவீன தமிழ் இலக்கிய உலகில் பாரதியார் எல்லாத் துறைகளுக்கும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் என்பதில் இரு நிலைப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை. தமது சமகாலப் பிரச்சினைகள் குறித்து கவிதை கட்டுரை சிறுகதை வாயிலாகப் பல்வேறு கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார். அரசியல், பொருளியல், மெய்யியல், சமூகவியல், அறிவியல் முதலிய துறைகளையும் தமதாக்கி அதன் பின்னணியிலே சமூகம் குறித்தும், தேசம் குறித்தும் கருத்து தெரிவிக்க காண்கின்றோம். இத்தகைய ஆளுமைமிக்க யுக புருஷனின் படைப்புகளும் எழுத்துக்களும் நாளுக்கு நாள் தொகுக்கப்பட்டு வந்துள்ளதை அறிகின்றோம். அவ்வாறே அவரது பன்முகப்பட்ட ஆளுமைகள் குறித்த ஆய்வுகள், ஆக்க பூர்வமான நூல்கள் வெளிவரவில்லையாயினும், சில குறிப்பிடத்தக்க நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன என்பதையும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வாறிருக்க பாரதியாரின் முக்கிய பணிகளில் ஒன்றான அவரது கல்விச் சிந்தனை குறித்த ஆய்வுகளோ, அல்லது அவரது கல்வி சார்ந்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்து முழுநிறைவான தொகுப்பொன்றோ இதுவரை வெளிவந்ததாக தெரியவில்லை. இவ்வாறானதோர் சூழலில் பாரதியின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தையும் இலக்கிய கதையில் அவரது ஆக்கங்கள் செலுத்தும் தாக்கத்தினையும் இயக்கவியல் பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் ஆய்வுகளை வெளிக் கொணர்ந்த கலாநிதி ந. இரவீந்திரன், பாரதியாரின் கல்விக் கட்டுரைகளில் முக்கியமானவற்றைத் தொகுத்து 'கல்விச் சிந்தனைகள்' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார். கல்வியியல் தொடர்பில் பல ஆளுமைகளின் கல்விச் சிந்தனைகளையும், மற்றும்

இன்றைய கல்வி முறையின் சுயத்தை தோலுரித்து காட்டியதுடன் மக்கள் சார்பான மாற்று கல்வி சிந்தனைகளையும் வெளிக் கொணர்ந்ததில் இந்திய மாணவர் சங்கத்திற்கு தனியிடமுண்டு. மாற்றுக் கல்வி குறித்து பன்முகப்பட்ட பார்வையையும் விவாதங்களையும் ஏற்படுத்தும் நோக்கோடு இந்திய மாணவர் சங்கம் பாரதி புத்தகாலயத்துடன் இணைந்து இருபத்தைந்து கல்வியியல் சார்ந்த நூல்களைத் தமிழில் வெளியிட்டுள்ளமை இத்துறையில் முக்கிய சாதனையாகும்.

இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள கட்டுரைகள் பாரதியாரின் கல்விச் சிந்தனைகள் பற்றி பயனுள்ள சங்கதிகளையும் செய்திகளையும் வெளிக் கொணர்கின்றது. பாரதி படைப்புகளை அவை எழுந்த கால வழக்கில் வைத்துக்காட்டும் பதிப்பு அவசியமாகும். பாரதியின் படைப்புக்களை கால ஒழுங்கில் தொகுத்து வெளியிடுவதில் சீனி.விசுவநாதனுக்கு தனியிடமுண்டு. இத்தொகுதியில் காலம் குறித்துக் காட்ட இயலுமாக இருந்ததற்கும், காலவரிசைப்படி ஆக்கங்களைத் தொகுத்துத் தர முடிந்தமைக்கும் அவரது தொகுப்புகள் உதவிகரமாக அமைந்தன என அறியக் கூடுமாயுள்ளது. கால அடைவில் ஒரு சிந்தனையாளரின் எழுத்துக்களை தொகுத்தளிக்கின்ற போது அவர் குறித்த ஆய்வுகளை மேற் கொள்வதற்கு ஏதுவாக அமையும்.

வரலாற்று சக்தியின் ஆக்கமே மனிதகுலம். குரங்கிலிருந்து மனிதராகப் பரிணாமம் அடைந்தது வரையிலான கூர்ப்பின் அடிப்படை உழைப்பாகும். உழைப்பே மனித தோற்றத்திற்கு ஆதாரமாக விளங்கியமையால் மனிதரை 'உழைக்கும் விலங்கு' என சமூக விஞ்ஞானிகள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இது குறித்து கார்ல்மார்க்ஸ் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“உற்பத்தியில் மனிதர்கள் இயற்கையின் மீது மட்டும் வினையாற்றுவதில்லை. தங்களுக்கிடையிலும் வினைபுரிந்து கொள்கின்றார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் தமக்குள் கூட்டுறவாக செயற்பட்டும் தம் நடவடிக்கைகளை பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொண்டும் பொருள்களை உற்பத்தி செய்கின்றனர். உற்பத்தியில் ஈடுபடும் போது மனிதர்கள் தங்களுக்கிடையிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொடர்புகளையும் உறவு முறைகளையும் பெற்றிருக்கின்றார்கள். இத்தகைய சமூக தொடர்புகளுக்கும் உறவுமுறைகளுக்கும் உட்பட்டுதான் மனிதர்கள் இயற்கையின் மீது வினையாற்றுகின்றார்கள். அப்போது தான் உற்பத்தி நிகழ்கின்றது.”¹

எனவே மனித உறவு என்பது தனிமனிதருக்கும், இயற்கைக்கும் இடையில் நிலவுகின்ற ஒரு உறவாக மட்டுமன்றி, தனி மனிதருக்கும் ஏனைய சக மனிதர்களுக்கும் இடையில் நடைபெறுகின்ற உறவாகவும் அமைந்துள்ளது.

ஒரு சமூகமாய் வாழும் மக்கள் உயிர்வாழ்வதற்கு உணவு, உடை, உறையுள் என்பவற்றுடன் ஏனைய அடிப்படை வசதிகளும் அவசியமானதாகும். ஆனால் இயற்கை அவற்றினை மனிதர்கள் நுகரும் வகையில் தயாராக வைத்திருக்கவில்லை. அவற்றினைப் பெறுவதற்கும், தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கும் அவர்கள் உற்பத்தியில் ஈடுபட வேண்டியவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

எனவே, மனிதர்கள் சமூகத்திலிருந்து பிரிந்து தனித்து நின்று வாழ முடியாதவர்கள். பிறந்தது முதல் இறப்பது வரை சமூகம் அவரது ஆளுமையில் தாக்கம் செலுத்துகின்றது. வாழும் சூழல், சமூகம், சக மனிதர்கள் ஆகியவை மனிதரது சிந்தனையை உருவாக்குகின்றன என்பது சமூகவியல் நியதியாகும். அவ்வகையில் கல்வி என்பது சமூகத்தில் நிகழ்கின்றதொரு செயன்முறையாகும். வாழ்கின்ற மனிதரை உருவாக்குவதில் அது பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது. எனவே கல்வி என்பது மனிதரின் பிறப்புரிமையாகும். அவ்வுரிமையை மறுப்பது சமூக அநீதியாகும்.

ஆதி பொதுவுடைமை சமூகத்தில் உற்பத்தி (Production) நுகர்வுடன் (Consumption) இணைந்திருந்தது. அச்சமூகவமைப்பில் மனிதர்கள் கூட்டாக உழைத்து உபரி உழைப்பின் பயனைச் சகலரும் அனுபவித்தனர். பின் காலப்போக்கில் மனிதர்கள் நேர்த்தியான கருவிகளை உபயோகித்து பொருட்களை உற்பத்தி செய்யத் தலைப்பட்டனர். இப் பின்னணியே உபரி தோன்றவும் அதன் பக்க விளைவாக உழைப்பு பிரிவினை தோன்றவும் அடித்தளமாக அமைந்தது. இது தொடர்பில் ஜார்ஜ் தாம்ஸன் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“நேர்த்தியான கருவிகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலமாக உபரி உற்பத்தியின் வளர்ச்சி சாத்தியமாயிற்று. இதுதான் உழைப்புப் பிரிவினைக்கு அடித்தளமாக விளங்கியது. அந்த சமுதாயத்துக்குள்ளே இருந்த சில குறிப்பிட்ட குழுவினர் உழைப்பில் சில துறைகளிலே பயிற்சி பெற்றனர். தங்கள் உற்பத்திப் பொருள்களையும் சமுதாய உற்பத்திப் பொருள்களுடன் சேர்த்தனர். அந்த பொதுவான பொருள்களினின்று தனிப்பட்ட உற்பத்திகளுக்குப் பொருட்கள் வழங்கப்பட்டன.

உழைப்பு என்பது மேலும் மேலும் உற்பத்திகளை பெருக்கச் செய்ய உழைப்பு கூட்டுறவாக செயற்படுவதும் குறைந்து கொண்டே போயிற்று. இப்போது உழைப்பாளி தன் தேவைகளுக்கு அதிகமாகவே உற்பத்தி செய்ய முடிந்தது. அதன் விளைவாக அவன் தன் உழைப்பை பிரித்துப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டான். அதாவது சமுதாயத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக இன்னமும் செய்யப்படும் உழைப்பு -அதாவது அவசியமான உழைப்பு என்றும், தனக்காகச் செய்யப்படும் உழைப்பு - அதாவது உபரி உற்பத்தி உழைப்பு என்றும் பிரிக்க ஆரம்பித்தான். அதன் பின் உபரி உற்பத்தி பொருளை தன் விருப்பம் போல் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு உரிமை கோரினான். இந்த விதமாகத்தான் அவன் செய்த உற்பத்தி பொருள் சரக்காக (Commodity) மாறிற்று. தேவைக்கான உற்பத்தி என்பது இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு பரிவர்த்தனைக்காக உற்பத்தி என்பது மேலோங்கியது.”²

இவ்வாறாக உற்பத்திக்கருவிகளையும் உடைமைகளையும் தமதாக்கிக் கொண்ட வர்க்கம் தம்மை உழைப்பிலிருந்து பிரித்துக் கொண்டதுடன், தமக்குக் கீழ்ப்பட்டோரை நசுக்கவும் தொடங்கியது. அவர்களின் சகல உடைமைகளையும் அபகரித்துக் கொண்டது போல கல்வி உரிமையையும் அபகரித்துக் கொண்டது. கிரேக்க கல்வி மரபு, ரோமானிய கல்வி மரபு கிழைத்தேயத்தில் காணப்பட்ட பிராமணியக் கல்வி மரபு, இந்துக் கல்வி மரபு, பௌத்தக் கல்வி மரபு ஆகிய பாரம்பரியங்கள் கல்வி என்பது குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தின் ஆபரணமாக விளங்கிய வரலாற்றினை எடுத்துக் கூறுகின்றன.

எல்லோருக்கும் கல்வி என்னும் எண்ணக்கருவானது சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஐக்கிய நாடுகளின் மனிதவுரிமை சாசனத்தினால் முன்வைக்கப்பட்டது. 1990 ஆம் ஆண்டு தாய்லாந்து நாட்டில் இடம்பெற்ற ஜொம்ரியன் மகாநாடு முக்கியமானது.

எல்லோருக்கும் கல்வி என்னும் எண்ணக்கருவானது எத்தகைய பின்னணியில், எத்தகைய நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவானது என்பதைப் புற உலகு, மனித சிந்தனை என்ற இரண்டின் பொதுவான விதிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, ஒவ்வொரு காலத்துக் கல்விச் சிந்தனைகளுக்கும் சமுதாய இயக்கங்களுக்குமான உறவை அவற்றின் பன்முகப்பாட்டின் அடிப்படையில் நோக்க வேண்டியது சமகாலத் தேவையாகும்.

பாட்டாளிவர்க்கமும் அதன் நேச சக்திகளும் முன்வைத்த முதல் கோரிக்கை ‘அனைவருக்கும் கல்வி’ என்ற கோரிக்கையாகும். கல்வி என்பது குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தினருக்குரிய ஆபரணமாக அமையாது, அது சகலருக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும் என்பது அதன் உள்ளீடாகும். இத்தகைய கோரிக்கைக்காக உழைக்கும் வர்க்கமும் அதன் நேசசக்திகளும் ஸ்தாபன ரீதியாக ஒன்றிணைந்து முன்வைத்த முதல் போராட்டம் 1838 இல் இடம்பெற்ற சாசன இயக்க போராட்டமாகும். பிரெஞ்சு புரட்சியின் போதும் ‘அனைவருக்கும் பள்ளி’ என்ற கோரிக்கை முதன்மைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

1848 இல் கார்ல் மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் முதலானோர் வெளியிட்ட கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கையில் தான் ‘அனைவருக்கும் பொதுக் கல்வி’ எனும் கோரிக்கை வலியுறுத்தப்பட்டிருந்ததுடன், அதனை நடைமுறைச் சாத்தியமாக்குவதற்கான போராட்ட மார்க்கமும் விஞ்ஞானபூர்வமாக தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் மேற்கு ஐரோப்பியவாதிகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளைத் தமது காலனித்துவ ஆட்சிக்குட்படுத்தியதுடன் அந்நாடுகளை தமது பொருளாதார வேட்டைக்கான காடாக மாற்றினர். இந்தவகையில் இந்தியா மீது பிரித்தானியர்கள் மேற்கொண்ட கொள்ளையடிப்பு தொடர்பாக கார்ல்மார்க்ஸ் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“எந்த பழைய உலகத்தில் இருந்து அது தன்னை படைத்துக் கொண்டதோ, அந்த பழைய உலகத்தை, தனது தேச எல்லைக்கு அப்பால் கூட வைத்திருக்க அது (முதலாளித்துவம்) விரும்பவில்லை. எல்லா தேசங்களையும் தனது காலனித்துவ அரசியல் ஆதிக்க முறைக்கு கொண்டுவர ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்தில் இறங்கியது. நவீன துப்பாக்கிகளையும், பீரங்கிகளையும் பயன்படுத்தியது. 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தனது அரசியல் இராணுவ கட்டுப்பாட்டுக்குள் இந்தியாவை கொண்டு வந்து சேர்த்தது. இந்திய மக்கள் தமது பழைய உலகத்தை இழந்தனர்.”³

பிரித்தானியாவின் பிரதான வர்த்தக கம்பனியான கிழக்கிந்திய கம்பெனி, தன் முகவர் ஸ்தாபனங்களை நிறுவிக் கொண்டு, இந்தியாவில் இருந்து தான் பெற்ற பொருட்களுக்கு மிகக் குறைவான பெறுமதியையே திருப்பிக் கொடுத்தது. உதாரணமாக பருத்தியை இந்தியாவில் இருந்து பெற்றுக் கொண்டு பின்னர் அதனை முடிவுப் பொருளாக்கி இந்தியா

விலேயே அதை சந்தைப்படுத்தியது. கைத்தறியந்திரத்தினால் புடவை நெய்தவர்கள் நடுத்தெருவில் விடப்பட்டனர். விவசாய உற்பத்தியில் தன்னிறைவு கண்டு கொண்டிருந்த விவசாயிகளின் உற்பத்தி காலனித்துவ வருகையினால் சீரழிந்து சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டன.⁴ “1866இல் ஒரிசா மாநிலத்தில் பிரித்தானியரின் ஏகபோக வர்த்தகத்தின் காரணமாக, ஒரு மில்லியனுக்கு மேற்பட்ட மக்கள் பசியினால் இறந்தனர்”⁵

இந்தியாவில் சுயதேவைப் பொருளாதாரம் சிதைந்ததுடன் தமது பொருளாதார முறையை அறிமுகப்படுத்தி, அதனுடாக இந்தியாவின் மீது ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர். பிரித்தானியரின் இத்தகைய செயல்களை நியாயப்படுத்தும் வகையிலும் அதற்கானதொரு கூலிப்பட்டாளத்தை உருவாக்குகின்ற பணியினை ஆற்றும் வகையிலும் தான் பிரித்தானியர் இந்தியாவில் தமது கல்வி முறையினை அறிமுகம் செய்தனர். மதப்பிரசாரம் இவர்களின் அடிப்படையெனக் காட்டிக் கொண்ட போதும், சுதேச மக்களின் வரலாற்று உணர்வையும் பண்பாட்டையும் சிதைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளாகவே அச் செயற்பாடுகள் அமைந்து காணப்பட்டன. ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களின் சொந்த தத்து வார்த்த கருத்துக்களை நியாயப்படுத்தும் தேவைக்காகவும், ஆளும் வர்க்கத்தின் நுகர்வுத் தேவைப் போட்டிகளுக்காகவுமே இந்தக் கல்விமுறை திட்டமிட்டு புகுத்தப்பட்டது.

எங்கெல்லாம் ஒடுக்குமுறைகளும் அடக்குமுறைகளும் இடம் பெறுகின்றதோ அங்கெல்லாம் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும் இயக்கங்களும் தோன்றுவதுதான் வரலாற்றின் நியதி. இக்காலச் சூழலில் பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் உச்சநிலை அடைந்திருந்தது. இப்போராட்டத்தில் கல்வி உரிமையின் அவசியமும் உணரப்பட்டு, அதற்கான கோரிக்கைகளும் முன்வைக்கப்பட்டன. அந்தவகையில் இந்தியக் கல்விக்கு ஏற்ற வகையிலான கல்வி முறையை முன்வைத்தவர்களில் சுவாமி தயானந்தர், சுவாமி விவேகானந்தர், அரவிந்தர், ரவீந்திரநாத் தாகூர், மகாத்மா காந்தி முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பாரதி இவர்களின் தொடர்ச்சியாகவும், இவர்களைவிட நீண்ட தூரம் சென்று சமூகமாற்றப் போராட்டத்தில் கல்வியின் அவசியம் குறித்து எடுத்துக் காட்டியதுடன், மாற்றுக் கல்விச் சிந்தனையை முன் வைத்த சமூக விஞ்ஞானியாகவும் எம் முன் நிற்கின்றார்.

அவரது கல்விச் சிந்தனைகளைத் தொகுத்து நோக்குகின்ற போது பின்வரும் விடயங்களில் அவரது பார்வை ஆழ வேருன்றியிருப்பதைக் காணலாம்:

1. விதேச கல்வி முறையை எதிர்த்து, தேச நலன் பேணும் கல்வியை வலியுறுத்தல்.
2. சமூகத்திற்கு நன்மையளிக்கக் கூடிய விடயங்களை வரவேற்றதுடன், தமிழர் சமூகத்தில் காணப்பட்ட பிற்போக்கான அம்சங்களை விமர்சித்தல்.
3. இன, மத, மொழி, சாதி, வர்க்கம் கடந்து சகலருக்கும் கல்வி கிடைக்க வேண்டும் என்பதில் அக்கறை.
4. தனியார் மற்றும் சிறப்புரிமை பெற்ற கல்வி நிறுவனங்கள் ஒழிந்து, பொதுமக்கள் சார்பான கல்வி நிறுவனங்களை வரவேற்றல்.
5. சகல மட்டங்களிலும் இலவசக் கல்வி என்ற கோரிக்கையை முன் வைத்தல்.
6. சகல மக்களும் தாய்மொழியில் கற்கும் உரிமையை வரவேற்றதுடன், அம்மொழியில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகள் நீக்கப்பட்டு, அவை பரந்த கண்ணோட்டத்துடன் வளர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற பிரேரணையை முன்வைத்தல்.
7. மக்கள் நலன் சார்ந்த கல்வியை அறிமுகப்படுத்துவதுடன் அவர்கள் சமூக பொருளாதார அரசியல் அறிவு பெற வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்தி வைத்தல்.
8. கல்வி நிறுவனங்களில் கல்வி பெறுவதற்கான தேசிய - சமூக தடைகள் நீக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன் வைத்தல்.
9. கல்வியுடன் உற்பத்தியையும் உழைப்பையும் இணைத்தல்.
10. கல்வியுடன் அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தை இணைத்தல்.
11. பெண்கள் கல்வி குறித்து விசேட அக்கறை செலுத்தியதுடன் பல்வேறு வேலைகளிலும் பதவிகளிலும் பணிபுரியக் கூடிய ஆளுமையைப் பெண்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் பெண் கல்வி குறித்த சிந்தனையை முன்வைத்தல்.

12. பாடசாலைக் கல்விக்கும் ஏனைய சமூக நிறுவனங்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவை உருவாக்கி வளர்த்தல்.

மேற் குறித்த அடிப்படையிலான அம்சங்கள் யாவும் பாரதியாரின் கல்வி குறித்த சிந்தனைகளில் இடம் பெறுகின்றன என்பதை இத்தொகுப்பில் உள்ள கட்டுரைகளை வாசிக்கின்ற போது புரிந்து கொண்டவர் களாவோம்.

பிரித்தானியர் இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்திய கல்வி முறைமையின் முரண்பாடுகளையும் பிரச்சினைகளையும் இயக்கவியல் அடிப்படையில் உணர்ந்து, அதன் மாற்றம் குறித்து சிந்தித்த பாரதி, தனது முன்னையோர் களிலிருந்து தனித்துவத்துடன் வளர்ச்சியடைந்தவராய்க் காலத்தை மீறி தூர நோக்கோடு அணுகியுள்ளார். இப் பின்னணியிலே பாரதி எமக்கு மாற்றுக் கல்விச் சிந்தனையாளராக வழிகாட்டிச் சென்றுள்ளார். தேசியக்கல்வி குறித்த அவரது பார்வை தொடர்பில் இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியர் கலாநிதி ந. இரவீந்திரன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“நமது சுயமழிந்து, அந்நியராட்சிக்குத் துதிபாட ஏற்றவராக எம்மை மாற்றுவதற்கு ஏற்றதாகத் தாய்மொழிக் கல்வியை மறுத்துத் தமது மொழிமூலக் கற்றலைத் திணித்தனர் ஏகாதிபத்தியவாதிகள். இத்தகைய சூழலில் தாய்மொழிமூலக் கற்றலை வலியுறுத்துவார் பாரதி. ‘தமிழ் நாட்டில் தேசியக் கல்வியென்பதாக ஒன்று தொடங்கி, அதில் தமிழ் பாஷையைப் ப்ரதானமாக நாட்டாமல் பெரும்பான்மைக் கல்வி இங்கிலீஷ் மூலமாகவும், தமிழ் ஒருவித உப பாஷையாகவும் ஏற்படுத்தினால் அது தேசியம் என்ற பதத்தின் பொருளுக்கு முழுதும் விரோதமாக முடியு மென்பதில் ஐயமில்லை. தேசபாஷையே ப்ரதானம் என்பது தேசியக் கல்வியின் ஆதாரக் கொள்கை. இதை மறந்துவிடக் கூடாது, என்று பாரதி ‘தேசியக் கல்வி’ எனும் தலைப்பிலான கட்டுரையில் குறிப் பிட்டிருப்பதைக் காணலாம்.”⁶

தேசிய விடுதலையுடன் இணைந்து ஒவ்வொருவரும் சுதந்திரர் களாய்ப் பரிபூரணத்துவம் எய்தி, ஆளுமையுடன் திகழ ஏற்ற கல்வி முறையொன்றை பாரதியின் கல்விச் சிந்தனை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. கல்வி வாயிலாகப் பெறப்படுகின்ற சரீர்ப் பயிற்சியால் வலுப்பெறும் திடமான உடலே ஆன்மபலத்துடன் விடுதலை உணர்வை மேலெழச் செய்யும் என பாரதி கருதுகிறார்.

ஒவ்வொரு மனிதரும் சுய ஆளுமையுடன் சமூக சிந்தனை வளர்ச்சி பெறுவதற்கு ஏற்ற கல்வி முறையை பாரதியார் வலியுறுத்தி சென்றுள்ளார்.

ஆனால் இன்றைய உலகமயமாதலின் சூழலில் கல்வியை வணிக பண்டமாக்கி, ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தேசம் கடந்து கொள்ளையடிப்பதற்கு துணை நிற்கக் கூடிய கூலிப் பட்டாளத்தை அந்தந்த நாடுகளிலேயே உருவாக்குகின்ற பணியினை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இது குறித்து விஜேந்தர் சர்மா ஆண்டுள்ள பின்வரும் கூற்று முக்கியமானதாகும்:

“இன்றைய உலகமயமான பொருளாதாரத்தில், உயர்கல்வி என்பது உலக வர்த்தக நிறுவனத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலுக்குள் வந்து விடுகிறது. அதாவது உயர்கல்வி என்பது நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் ஒரு அம்சமாக பார்க்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, வர்த்தகம் செய்வதற்கான ஒரு சேவை அல்லது வர்த்தகம் செய்வதற்கான ஒரு சரக்கு என்ற முறையில் பார்க்கப்படுகிறது. பணக்கார நாடுகளும், பெரும் நிறுவனங்களும் மூன்று திரிலியன் டாலர்களுக்கு மேல் செலாவணியாகும் ஒரு பெரும் தொழிற்சாலையாக உயர்கல்வியைக் காணும் புதுப்போக்கு தற்போது ஏற்பட்டுள்ளது. அதாவது, இந்த பெரும் கல்வித் தொழில் இன்னும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு அதன் மூலம் இன்னும் ஏராளமான இலாபம் ஈட்டவேண்டும் என்பதுதான் அவர்களது கணக்கு. இந்தத் தொழிற்சாலையில், கல்வி என்பது ஒரு சேவை; இந்தக் கல்விக்குப் பெரும் பணி செய்யாத கல்வித்துறை ஊழியர்கள் போன்றவர்கள் மூலாதாரமாகக் கொண்டு எக்கச்சக்கமான இலாபம் ஈட்டலாம் என்பதுதான் இவர்கள் திட்டம். இங்கே மாணவர்கள் தான் நுகர்வாளர்கள்; ஆசிரியர், கல்வி நிபுணர்கள், கல்விச்சேவையைத் தரும் நிறுவனங்கள் போன்ற அனைத்தும் சேவையை வழங்குபவர்கள் ஆவார்கள். அப்படியானால் அர்த்தம் என்ன? கல்வி கற்பிப்பது கல்வி கற்பது போன்றவை இனியும் ஒரு தேசத்தை உருவாக்கும் புனிதச் செயல் என்று கொள்ள முடியாது, அது வெறும் இலாபத்தைக் குவிக்கும் ஒரு வியாபாரம்தான்.”

உயர்கல்வி குறித்து கூறப்பட்ட இக்கருத்தானது சகல மட்டங்களிலான கல்விக்கும் பொருத்தமானதாக அமைந்துள்ளது. இத்தகைய கொள்ளையடித்தலின் தர்க்க ரீதியான விளைவே இலவசக் கல்விக்கு எதிரான செயற்றிட்டமாகும்.

யுனெஸ்கோவின் உலகாரந்த மேற்பார்வை அறிக்கையின் படி, 2015ஆம் வருடம் கூட இந்த மோசமான திட்டமிடப்பட்ட சர்வ சீக்ஷா அபியன் திட்டம் தனது இலக்கை அடையப் போவதில்லை. சர்வசீக்ஷா திட்டமும் முறிந்து விழும் போது இன்னும் மோசமான தரமுள்ள பல தனியார் கல்விக் கடைகள் எங்கும் புற்றீசலைப் போல் புறப்படத் துவங்கி

விடும். இதுதான் எப்படி நவீன தாராளவாத நிரல் பள்ளிக் கல்வியை இந்தியாவில் சரக்குமயமாக்கி அதை வளர்த்து எடுத்தது என்பதின் சுருக்கமான கதையாகும். இந்தப் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையை அமுல் செய்வதற்கு முன்னர், அரசு உதவி பெற்ற வலுவான அகன்ற பள்ளி அமைப்புக்காக இந்தியா பெயர் பெற்ற நாடாகத் திகழ்ந்தது.

அரசு பள்ளிகளை மூடி விட்டு அதன் முக்கியமான சொத்துகளை குறிப்பாக நகரப்புறங்களில் நல்ல விலைக்கு விற்பது என்பது இப்போது தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இயல்நிகழ்வாக நடந்து கொண்டுள்ளது. இது அரசு பள்ளிகளை நலிவுறச் செய்து, அதைக் கல்விக்கட்டணம் வசூலிக்கும் தனியார் கல்வியாக மாற்றியமைக்கும் ஒரு திட்டமிட்ட அயோக்கியத்தனமான செயலாகும். இதுதான் வலிமை வாய்ந்த சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களும் நிதி ஏஜன்சிகளும் தலைமை தாங்கி நடாத்தும் உலகார்ந்த சந்தை சக்திகள் செய்யும் சதிச் செயலாகும்.⁸

இவ்வகையில் கல்வியில் பொதுமக்கள் சார்பு என்பது நாளுக்கு நாள் அபகரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. உலகமயமாதல் சூழலின் பின்னணியில் மக்களின் சிந்தனைகள் சிதைக்கப்படுகின்றன. சிந்தித்தல் ஆபத்தானது என்றவகையில் அவற்றுக்கு எதிரான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

உலகமயமாதலுக்குச் சிந்திக்கும் மக்கள் தேவையில்லை. சிந்திக்கும் மக்கள் அதைப் பொருத்த வரைக்கும் ஆபத்தானவர்கள். அவர்கள் தர்மசங்கடத்தை ஏற்படுத்தும் பல கேள்விகளைக் கேட்பார்கள். அவர்கள் கூடவே பல புதிய வேறுபட்ட பாதைகளைத் தேர்தெடுத்து முன்வைப்பார்கள். அவர்கள் விமர்சன சிந்தனையைத் தருமளவுக்கு தங்களைப் பயிற்றுவித்துக் கொண்டதுதான் மிகவும் மோசமான அம்சமாகும்.

உலகமயமாதலானது அறிவு என்று எதை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறதோ, அந்த அறிவைக்கூட தலைக்கும் மனதுக்குமான உணர்வுகளுக்குப் பதில் விரல்நுனி (கணினி ரீதியான) உணர்வுகளைத் தான் மேம்படுத்துகிறது. சிந்தனை என்பது (சிந்திக்கும் கருவி) கணினி விசைப் பலகையில் விரல்நுனி அழுத்தத்தின் மூலம் செய்யப்படுகிறது. நமது மூளையும் மனதும் சிந்திப்பதில் இருந்து ஓய்வு கொடுத்து உட்கார வைக்கப்படுகின்றன. இது புதிய ஆர்விலியன் அறிவுச் சமூகம் ஆகும். இங்கே சமூகம் அறிவை தற்போதைய சமூக யதார்த்தத்துடனும் பொருளாதார அடிப்படையுடனும் பொருத்திப் பார்த்து, அதைப்

படைப்பாக்கமாகவோ அல்லது மாற்றமாகவோ செய்யாமல், அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறது.⁹

இந்நிலையில் இந்த மண்ணை நேசிக்காத விதேச பக்தர்களை உருவாக்குகின்ற பணியினை இக்கல்வி முறை சிறப்பாகவே செய்து வருகின்றது. அத்துடன் அறிவியல் பூர்வமான மக்களின் சிந்தனையைச் சிதைத்து அவர்களை விதேச பற்றாளர்களாகவும், கறுப்பர் வெள்ளையராக வேடமிட்டு பின் ஏற்படப்போகின்ற தோல்வியால் மனமுறிவுக்குட்பட்ட மனநோயாளராக மாறி செல்கின்ற பண்பை இன்றைய கல்வி முறையில் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

இவ்வாறான சூழலில் இதிலிருந்து விடுதலை பெறுவது எவ்வாறு என்பதே நம்முன் உள்ள வினா. மாற்றுப் பாடத்திட்டம், மாற்றுக் கற்றல் - கற்பித்தல் முறை, மாற்றுப் பாடசாலை போன்ற சிந்தனைகள் தத்துவார்த்த ரீதியாக முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய மானுட பணியில் கால்பதித்து இது தொடர்பிலான அதிகமான நூல்களை வெளியிட்டு வரும் இந்திய மாணவர் சங்கம் அத்தகைய தளத்தில் தடம் பதித்து வருகின்ற கலாநிதி ந.இரவீந்திரனின் துணையுடன் பாரதியாரின் கல்வி, குறித்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்து பாரதியின் கல்விச் சிந்தனைகள் என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளமை சிறப்பானதாகும்.

பாரதியாரின் எழுத்துக்களை பதிப்பிக்கின்ற போது நாம் ஒரு விடயத்தினை நினைவில் கொள்ளல் அவசியமாகும். பாரதியாரின் படைப்புக்களில் பெரும்பாலானவை அவர் இறந்த பின்னரே வெளியிடப்பட்டன. அதனை பாரதியார் நேரடியாக நோக்கி வெளியிடும் வாய்ப்பு இல்லாதிருக்கின்றது. அதற்கான பல முயற்சிகளை பாரதி மேற்கொண்ட போதும் பொருளாதார நெருக்கடியின் காரணமாக அவை கைகூடவில்லை. 'ஸ்வதேச கீதம்' என்ற நூல் 1908 இல் வெளிவந்தது. இதன் இரண்டாம் பாகம் 1909 இல் 'ஜன்ம பூமி' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. அத்துடன் பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்தில் வெளிவந்த பல படைப்புகளும் அவரால் மேற்பார்வை செய்ய முடியாத நிலையே காணப்பட்டது. அன்றைய அரசியல் சூழலும் இதற்கொரு முக்கிய காரணமாகும்.

இவ்விடத்தில் பாரதியாரின் கல்விக் கட்டுரைகள் தவிர்ந்த ஏனைய சமூகம் தொடர்பான கட்டுரைகளிலும் கல்வி குறித்து ஆரோக்கியமான கருத்துக்களை கூறியுள்ளார். கல்வி குறித்த ஆய்வுகளில் அவையும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதுடன் காலக்கிரமத்தில் இவை

அனைத்தையும் தொகுத்து முழுமைப்பட்டதான அடக்க தொகுப்பொன்று வெளிவர வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

ஆசிரியர் சங்கங்கள், சமூகமாற்ற இயக்கங்கள், கலாசார அமைப்புகள் போன்றன இது தொடர்பில் தமது நடவடிக்கைகளைத் திட்டமிட்ட வகையில் முன்னெடுத்தல் அவசியமாகும். கல்வி இயக்கம், பெண்கல்வி இயக்கம், தொடர்கல்வி நிகழ்ச்சித்திட்டம், தொழிற் கல்வித் திட்டம் போன்ற விடயங்களைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான பிரமாண்டமான திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இவ்வகையில் சமூக மாற்றத் திற்கான மாற்றுக் கல்விச் சிந்தனைகளைக் கட்டி யெழுப்புகின்ற போது பாரதியாரின் கல்விச் சிந்தனைகள் அவற்றுக்கு ஆதர்சனமாக அமைந்துள்ளன எனக் கூறின் மிகையாகாது. அத்தகைய செயற்பாடுகளுக்கு இத் தொகுப்பு முயற்சி உற்சாகத்தினையும் நம்பிக் கையையும் தருகின்றது. வணிகநோக்கில் பாரதி நூல்களை வெவ்வேறு வகையிலும் அளவிலும் வெளியிட்டு கொண்டிருப்பதனை விடுத்து பாரதியியலுக்குப் பங்களிக் கத்தக்க வகையிலான விஞ்ஞான பூர்வமான அறிவியல் நூல்களை, கட்டுரைத் தொகுப்புகளைக் கால ஒழுங்கின் அடிப்படையில் பதிப்பது பாரதி அன்பர்களின் கடமையாகும்.

காலத்தின் தேவையையும் கலாநிதி ந. இரவீந்திரனின் தகுதியையும் நன்கறிந்த இந்திய மாணவர் சங்கம், புகஸ் ஃபார் சில்ரன் வெளியீட் டாளர்களுடன் இணைந்து அழகான முறையில் நூலை வெளியிட்டு இருக்கின்றனர். விலை 95/- (இந்திய விலை).

அடிக்குறிப்புகள்

1. மார்க்ஸ் கா, ஏங்கல்ஸ். பி (1969) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நூல்கள், மாஸ்கோ, பக். 159.
2. தாம்சன் ஜார்ஜ் (1990) மனித சமூக சாரம், சென்னை புக்ஹவுஸ்(பி)லிட், சென்னை. பக்.13.
3. மார்க்ஸ் கா, ஏங்கல்ஸ். பி (1963) இந்தியாவைப் பற்றி, நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, ப.51.
4. ட்ரொட்ஸ்கி ஜெ. (2000) கட்டுரையாளர், 'மலையக மக்களின் உரிமைப் போராட்டங்கள்' மலையக பரிசுக் கட்டுரைகள். இர.சிவலிங்கம் நினைவுக் குழு, கொழும்பு.பக். 17.
5. Nadeson S. (1993) A History of Upcountry Tamil People, Nandalala Publication, Hatton. p. 27.

6. இரவீந்திரன்.ந (தொகுப்பாசிரியர்), (2007), பாரதியின் கல்விச் சிந்தனைகள், இந்திய மாணவர் சங்கத்துடன் இணைந்து புக்ஸ் ஃபார் சில்ரன், சென்னை, பக்.7.
7. விஜேந்தர் சர்மா (கட்டுரையாசிரியர்), (2008), இன்றைய இந்தியக் கல்வி-சவால்களும் தீர்வுகளும், இந்திய மாணவர் சங்கம் இணைந்து சவுத் விஷன், சென்னை, ப. 164,165.
8. அனில் சடகோபால், (கட்டுரையாசிரியர்), அதே நூல், பக். 113,114.
9. .... அதே நூல், பக். 106.

(செங்கதிர், செப்டெம்பர் 2009)

பாலைவனத்தில் ஒரு பசுந்தரை .....! ஜுலியஸ் பூசிக்கின் 'தூக்கு மேடைக்குறிப்பு'

கிட்டத்தட்ட 164 பக்கங்கங்களைக் கொண்ட இந்நூல் தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தின் (சென்னை) வெளியீடாகும். எம். இஸ்மத் பாஷா அவர்கள் இதனைத் தமிழிலே மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

ஜுலியஸ் பூசிக் செக்கோஸ்லாவாக்கிய நாடு எமக்களித்த மாபெரும் சிந்தனையாளராவார். அவர் ஆசிரியர், பத்திரிகையாளர், கலை இலக்கிய நிபுணர், இசைக் கலைஞர் எனப் பல்துறை ஆளுமைகளைக் கொண்ட வராக விளங்கியவர்.

1930 களில் ஹிட்லரின் ஆட்சிக் காலப்பகுதி மிகுந்த இருண்ட நாட்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. முதிர்ந்த பாசிஸத்திற்கும் இந்த காலப்பகுதிக்குமான எல்லைக் கோட்டை காண்பதில் உள்ள சிரமத்தை விட ஒப்புவமைகளைக் கண்டு கொள்ளுதல் எளிதாய் அமையும். கொன்று குவிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் போக மக்கள் இயக்கங்களும், அதன் பத்திரிகைகளும் சட்டவிரோதமாக்கப்பட்டன. இவ் வரையறைக்குள், இப்பாசிஸத்தின் கனதியான பரிமாணங்களை இவை தரிசிக்கத் தவறவில்லை. ஆனால் இவ்வாறானதோர் சூழலிலும், தம் செயற்பாடுகளுக்கு வியூகம் அமைக்க முற்பட்ட பூசிக், 1942 இல் ஹிட்லரின் ரகசிய போலிஸ் படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதைக்குள்ளான பின், 1943 ஆகஸ்ட் மாதம் 25 ஆம் திகதி பெர்லினில் கூடிய நாஜிக் கோர்ட் அவருக்கு மரண தண்டனையை விதித்தது.

மக்கள் விடுதலையை நேசித்து, இன்பமயமான புத்துலகம் படைப்பதற்காய் ஓயாது இயங்கியவர் பூசிக். அந்த இலட்சியத்தில் குறுக்கிடும் எத்தகைய சமரசங்களுக்கும் விட்டுக்கொடுப்பின்றி இறுதி வரை உறுதி

யுடன் போராடினார். அவரது ஒவ்வொரு அசைவும் மானுடநேசிப்பும் விடுதலை மூச்சுமாக அமைந்தன. ஆக, மானுடத்தின் வீரியத்தை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கையளிக்க முற்பட்டது இவரது வாழ்வு. அத்தகைய நாகரிகத்தை தமது மூச்சுக் காற்றாக கொண்டிருந் தமையினால் தான், மரணத்தின் வாயிலில் நின்றுகொண்டு கூட அவரால் 'தூக்கு மேடைக் குறிப்பு' எனும் மகத்தான படைப்பை எமக்களிக்க முடிந்தது.

பூசிக் பான்கிராப்ட்டீஸ் சிறையிலிருக்கும் போது பல குறிப்புகளை எழுதியுள்ளார். அவரது அறைக்கு பென்சிலையும் காகிதங்களையும் கொடுத்து உதவியதுடன் மட்டுமன்று, எழுதிய குறிப்புகளை வெளியிலே கொண்டு சென்று அவற்றினை பாதுகாத்தவர் ஏ. கோலின்ஸ்கி என்ற செக். காவலாளியாவார்.

1945 - ஏப்ரலில் நாஜி அரசாங்கமானது, ஜேர்மனியில் தோற் கடிக்கப்பட்ட பின்னர், கைதிகளையெல்லாம் விடுதலை செய்தனர். அவர்களை சித்திரவதை செய்து சாக்காட்டிலே தள்ளிவிட பாசிஸ்ட் வெறியர்களுக்கு அவகாசம் கிட்டவில்லை. அவ்வாறு விடுவிக்கப் பட்டவர்களில் ஒருவர் தான் பூசிக்கின் மனைவி அகுஸ்தினா பூசிக், பூசிக்கின் வாழ்க்கை சரித்திரத்தின் கடைசி அத்தியாயத்தை எமக்களித்த பெருமை இவரையே சாரும்.

மனித குல வரலாற்றிற்கு, பூசிக் ஆற்றிய பங்கு விலைமதிப்பற்றது. தானே தன்னளவில் ஒரு தலைமுறையின் காத்திரமான பிரதிநிதியாக இருந்தும், தன் சிறைக்காலத்தின் அனுபவங்களைப் புதிய தலை முறையினருக்கு நம்பிக்கையுடன் தேக்கி தரமுற்படுகின்றார். அவரது நம்பிக்கை கீற்று இப்படியாய்ப் பிரவாகம் கொள்கின்றது:

நான் திரும்பவும் சொல்கின்றேன்,
நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கின்றோம்,
அதற்காகவே போராட்டத்தில் ஈடுபட்டோம்.
அதற்காகவே சாகின்றோம்.
எங்கள் பெயர்களில் துக்கத்தின் சாயல்
ஒருபோதும் அணுகாதிருக்கட்டும்.

இத்தகைய கம்பீரத்தை - எத்தகைய புரட்சிக்குமுரிய முன்நிபந்தனையாகிய கம்பீரத்தை தம் காலத்து தலைமுறையினரிடம் கையளிக்கின்ற போது வாழ்விலிருந்து அந்நியப்படாமலும் தொலைதூர தீவுகளுக்குள் ஒதுங்கி விரக்தியில் மூழ்காமலும், வாழ்க்கையை இவர் எதிர் கொண்ட விதம் திடுக்கிட வைக்கும் அளவுக்கு வளம் சேர்ப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

செல்வம் கொழிக்கும் நாடுகளில் பிச்சையெடுப்பதன் மூலம் தனது கம்பீரத்திற்கும், வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கும், வழிதேடிக் கொண்ட புத்தி ஜீவிகளும் அவர்கள் சார்ந்த நிறுவனங்களும் இத்தகைய நாகரிகங் களை இழிவுபடுத்தியும், இவை சார்ந்த தத்துவங்களைத் திரிப்புடுத்தியும் காட்டத் தவறவில்லை. முதலாளித்துவத்தின் அடக்குமுறைகளை கோரப்படுத்தியோ, அல்லது விகாரப்படுத்தியோ அவை காட்டுகின்றன. என்.ஜி.ஓ (N.G.O) எனும் சமூக நிறுவனங்கள் ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவ நாடுகளின் ஆசீர்வாதத்துடன் இப்பணியினைச் சிறப்பாகவே செய்து வருகின்றன. இத்தகைய முயற்சிகள் நடந்தேறுகையில் முதலாளித்துவம் தனக்குள் புன்னகைத்துக் கொள்வதாகவேபடுகின்றது.

இந்தச் சூழலில் கம்யூனிஸ்ட் ஒருவர் புரட்சியின் மீது நம்பிக்கையைத் தரக்கூடிய எழுத்துக்களை படையுங்கள் என்பதற்கு ஜூலியஸ் பூசிக்கின் படைப்புகள் எமக்கு ஆதாரமாய் அமைந்துக் காணப்படுவதில் வியப் பொன்றுமில்லை.

இன்னொரு புறமாய் - இரு உலக மகாயுத்தங்களுக்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் ஏகாதிபத்தியமும் பாசிசமும் உச்ச வளர்ச்சியடைந்திருந்த தன் விளைவாக மக்கள் மீதான சுரண்டலும் ஆக்கிரமிப்புகளும் கட்ட விழுத்து விடப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய பின்னணியில் பல புத்திஜீவிகள் சமுதாயப் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் முரண்பாடுகளிலிருந்தும் விலகி நின்றனர். தனிமனித பிரச்சினைகளுக்கு உடன் பிறந்த இயல்புக்கங்களும் இளம் பருவப் பதிவுகளுமே காரணம் என்ற சித்தாந்தம் சிக்மன்ட்ரொய்ட் போன்றவர்களால் முன்வைக்கப்பட்டன. இத்தகைய பார்வை குறித்து மாக்ஸிம் கார்க்கியின் கூற்று இவ்வாறு அமைந்து காணப்படுகின்றது:

“ஒரு நீதி நெறிக்கொள்கையை உருவாக்க ஒருவரையொருவர் கடித்து தின்பதற்கு வெறிகொள்ள இவர்கள் முயன்றனர். கூர்மையான தன்னுணர்வும் தன் நோக்குமுடையவர்கள் தங்களைப் போல அடுத்தவர்கள் இருந்தால் பொறாமையும், பகைமையும் கொண்டனர். மனித உறவுகளில் ஒருவர் மற்றொருவர் மீது பொறாமையும், சந்தேகமும் கொள்வது சாதாரண நிலைமையாயிற்று. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுதல் கால வழக்கமாயிற்று. நல்ல உடல் நலமுள்ளவர்களாகவும் ஆயினர். நேற்றுவரை நண்பர்களாக இருந்தவர்களை அலட்சியத்தோடு அற்பமாக நினைக்கும் மனநிலைக்கு மாறினர். நமது அறிவாளிகளின் தனிமனித ‘சுதந்திர உணர்வு’ சித்தப் பிரமைக்கும் முழுப் பைத்தியத் திற்கும் அவர்களை ஆளாக்கியது. இவ்வாறு ‘தனி மனிதம்’ என்ற

கொள்கையுடையவர்களது உள்ளங்கள் ஒடிந்து மனம் குழம்பி உயர்ந்த எண்ணங்கள் குன்றி பள்ளத்தில் வீழ்ந்து விட்டனர். இவர்கள் மனநோயால் பீடிக்கப்பட்டு உளறுகிறார்கள். தங்கள் மீது கழிவிரக்கம் கொண்டு கதறுகிறார்கள். தங்கள் மீது பிறரும் இரக்கம் காட்ட வேண்டும் என்று உரக்க கூவுகின்றார்கள்.

“இத்தகைய கொள்கையைப் பூர்ஷ்வா உலகம் மிகுந்த பிரபலத்துடன் வரவேற்றது. போருக்கு பின் முதிர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கும் சமுதாய முரண்பாடுகள் சமுதாயத்தை சீரழித்துவிடும் எனவும் அதனை மனிதனால் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்றும் இவர்களின் ஓலம் வாழ்க்கை மீதான அருவருப்பையும் அச்சத்தினையும் ஏற்படுத்துவதாக அமைந்து காணப்பட்டன.”

இந்தப் பண்பினை டி.எஸ். எலியட், எஸ்ராபெளன்ட், ஜேம்ஸ் முதலானோரின் இலக்கியப் படைப்புகளில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இதன் மறுபுறமாய் உழைக்கும் வர்க்கமும், அதன் நேச சக்தி களும் ஏகபோகங்களையும் ஆதிக்க சக்திகளையும் எதிர்த்து புதிய சமூக மாறுதலுக்காக போராடிக் கொண்டிருந்தனர். அத்தகைய மாறும் அணியின் தாற்பரியத்தை எமக்குத் தருவதாகவே ‘தூக்கு மேடை குறிப்பு’ எனும் இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

வேறு வார்த்தையில் கூறுவதாயின், இம் மனிதரில் வெளிப்பட்டு நிற்கும் இவ்வுணர்வு ஒரு சிந்தனையாளர் அழவும் முறைப்பட்டுக் கொள்ளவும், வரவுகளை அள்ளித் தெளிக்கவும், நம்பிக்கையின்மையில் தோய்ந்து சகதியில் புரளவும் அமைந்த சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தும், வாழ்வை இப்படியாக ஆக்கபூர்வமாய்ச் சித்திரிப்பது கம்யூனிஸ்ட் ஒருவரின் ஆன்ம பலத்தையே எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சிறைக்காலத்து அனுபவங்களைக் கூறுகின்ற அதேவேளை தன் சக தோழர்கள் குறித்தும், கொடூரமிக்க சிறையதிகாரிகள் குறித்தும், யாவற்றுக்கும் மேலாக தன் சிறைக்காலத்திலும் கூட மனித குலத்தின் விடுதலைக்காய் தாம் எடுத்த எத்தனிப்புகள் குறித்தும் இந்நூல் மிக அழகாய் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

நாகரிகத்தின் இருவேறுபட்ட முரண்களை இப்படியாய்ச் சாடுகின்றார். ஓர் ஒப்புவமை வசதி கருதி இரு அதிகாரிகளின் பண்புகள் பொறுத்து அவரது உணர்வுகள் இவ்வாறு பிரவாகம் கொள்கின்றன:

“வினோஹார்டியில் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு புளோரா கபேயில் சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டு, மேஜையில் பணத்தால் தட்டி ‘ஹெட் வெயிட்டர் பில் எங்கே?’ என்று கேட்க வாயெடுப்பதற்குள், ஒரு நெட்டையான ஒல்லிப் பேர்வழி உள்பக்கத்தில் வந்து நிற்பான். அவன் நாற்காலிகளுக்கு இடையே, துளி கூட சந்தடியில்லாமல் புகுந்து நீர்ச் சிலந்தி போல நகர்ந்து உன் அருகே வெகு விரைவாக வந்து மேஜை மேல் பில்லை வைத்திருப்பான், மனிதனை அடித்து சாப்பிடும் மிருகத்தைப் போல் மிக, மிக விரைவாகவும் சந்தடியில்லாமலும் நகரக் கூடிய ஆற்றல் அவனுக்கு இருந்தது. எதையும் பார்த்த கணமே உணரும் அம்மிருகங்களின் கண்களும் அவனுக்கிருந்தன. நீ உனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூட அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.”

“அவன் பிறவியிலேயே புத்திசாலி. மற்றவர்களிடம் இல்லாத ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால், அவன் கிரிமினல் பொலிஸ் இலாகாவில் வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்றுக் கீர்த்தி அடைந்திருக்கலாம். சிறிய கிரிமினல் குற்றவாளிகள், கொலைகாரர்கள், சமுதாயத்தில் வேரில்லாத வர்கள், முதலியவர்கள் தங்களுடைய தோலைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மட்டுமே கவலைப்படுகிறார்கள். ஆதலால் அவனிடம் மனதைத்திறந்து விஷயம் முழுவதையும் சொல்லியிருப்பார்கள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சுயநலமிகள், அரசியல் பொலிஸிடம் அதிகமாகச் சிக்குவதில்லை. இங்கே பொலிஸார், தங்கள் கையில் சிக்கிய ஒருவனுடைய யுக்தியை மட்டும் பொலிஸ் யுக்தியினால் சமாளிக்கவில்லை; அதைவிடப் பெரிய ஒரு சக்தியைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு உறுதியான கொள்கைப் பிடிப்பையும், தங்கள் வசப்பட்ட நபர் சேர்ந்திருக்கும் கோஷ்டியின் புத்திசாலித் தனத்தையும் எதிர்த்து அவர்கள் சமாளிக்கவேண்டியிருக்கிறது. தந்திரமும் அடி உதைகளும் கொள்கைப் பிடிப்பை உடைக்க முடியாது.”

பிறிதொரு மனிதன் குறித்து தனது தூரிகையை இவ்வாறு நகர்த்தி செல்கின்றார்:

“யாருக்குத் தொந்தரவு ஏற்பட்டிருக்கிறது, வெளிநிலைமையைப் பற்றி யாருக்கு சில உற்சாக வார்த்தைகள் கூற வேண்டும் என்பதெல்லாம் எப்படியோ அவருக்குப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தெரிந்து விடுகின்றது. மனத்தத்தளிப்பை எதிர்த்து சமாளிக்க ஒருவனுக்கு மன வலு வேண்டியிருக்கும் போது தன்னுடைய வாஞ்சையினால் யாருக்கு உற்சாகமூட்ட வேண்டும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அடுத்து வரும் பட்டினித்

தண்டனையைத் தாக்குப்பிடிக்க யாருக்கு ஒரு துண்டு ரொட்டி, அல்லது ஒரு அகப்பை 'சூப்' அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். இந்த விசயங்களையெல்லாம் அவருக்கு தனது சொந்த அனுபவத்தாலும் இளகிய உள்ளத்தினாலும் தெரிகிறது. தெரிந்தவுடன் ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியமானவற்றைச் செய்கின்றார்.

அவர் தான் அப்பாஸ் கொரியா, ஒரு படை வீரன், வலுவானவன் - தைரியசாலி - நிஜமனிதன்.”

நாகரிகத்தின் இரு வேறு முரண்பட்ட அர்த்தங்களை, பரிமாணங்களை, வீச்சுக்களை இங்கே சந்திக்கின்றோம்.

ஜலியஸ் பூசிக், தூக்கு மேடை குறிப்பு எனும் இந்நூலின் ஊடாக மனித குலத்திற்கு வழங்கிய மகத்தான பங்களிப்பு குறித்து நோக்குகின்ற போது மாஓ கூறிய சில வரிகள் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன:

“நமது வேலைகளில் பொறுப்பற்றவர்களாக நடந்து கொள்பவர்கள் அநேகர் உள்ளனர். இவர்கள் பளுவானவற்றை காட்டிலும் இலகுவானவற்றை நல்லதென்று ஏற்றுக்கொண்டு, பிறருக்குப் பளுவானவற்றை தள்ளிவிட்டு எளிதானவற்றைத் தமக்கு தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கின்றார்கள். எந்தப்பணியிலும் அவர்கள் தம்மைப் பற்றி தான் முதலில் நினைக்கின்றார் பிறகுதான் மற்றவர்களைப் பற்றி, இவர்கள் ஏதேனும் கொஞ்ச நஞ்சம் செய்து விட்டால் கர்வம் தலைக்கேறியிருக்கும்.

“அது தெரியாமல் போய்விடுமோ என்பதற்காக அதைப் பற்றித் தம்பட்டம் அடிப்பார்கள். இவர்கள் தோழர்கள் பேரிலும் மக்கள் பேரிலும் மனமார்ந்த அன்பைக் கொண்டவர்களல்லர். ஆனால் உணர்ச்சியற்றவர்களாக, அக்கறையற்றவர்களாக, அலட்சியமிக்கவர்களாக இருப்பவர்கள். உண்மையில் இத்தகையவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள் அல்லர். உண்மையான கம்யூனிஸ்டுகள் எனக் கருதப்படவே முடியாதவர்கள்”

நம்மில் விவேகமுள்ளவர்களும் உணர்வுள்ளவர்களும் அநேகம். ஆனால் ஏதாவதொன்றில் தன்னை அர்ப்பணித்து கொள்ள எத்தனை பேர் தயார்? போராட்டங்கள் யாவும் குவிந்த பின்னர் எம்முடன் இணைந்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணமா என்ற கேள்விகளின் பின்னணியில் பூசிக்கின் பங்களிப்புக் குறித்து நோக்குகின்ற போது அவர் தன்னைப் பற்றி சிந்தனை ஏதுமின்றி, பிறருக்காகத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். இத்தகைய ஆளுமைப் பின்னணியே தூக்குமேடை குறிப்பு எனும் மகத்தான நூலை அவரால் இத்தகைய வலிமையுடன் வெளிக்கொணர இயலுமாக்கியிருக்கின்றது.

இறுதியாக இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிக் கூறுவதாயின், இஸ்மத் பாஷா அவர்கள் தமிழிலே எளிய நடையில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். பூசிக்கின் மகத்தான படைப்புக்களில் ஒன்றாகிய தூக்கு மேடை குறிப்பு நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு செய்ததன் மூலம் தமிழுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு வழங்கியுள்ளார்.

உலகளாவிய ரீதியில் உழைக்கும் மக்கள் கலைகளிலும், அரசியலிலும் தமது அடையாளங்களை இழந்து நிற்கும் இன்றைய நாளில் பூசிக்கும், அவரது நாகரிகமும் சில சமயங்களில் பின் தள்ளப்படுவது தற்செயல் நிகழ்ச்சியல்ல.

“ஒளிவிடும் விண்மீன் வருவது உறுதி;
சூழ்ந்திடும் இருளும் அகல்வது உறுதி.”

(மல்லிகை, ஜூன், 2003)

மலேசியத் தமிழரும் இனத்துவ முரண்பாடுகளும்: சமகாலச் சமூகப் பார்வைகள்

மலேசியாவில் இன்று தமிழர்கள் பல்வேறு விதமான சுரண்டல்களுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் உட்பட்டுவருவதனை ஆட்சேபித்து ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டுள்ளதை அண்மைக்காலச் செய்திகள் மூலமாக அறியக் கூடியதாக உள்ளது. இந்து உரிமைகள் செயற்பாட்டுக் குழு (Hindraf) தலைமையின் கீழ் இடம்பெற்ற இந்த ஆர்ப்பாட்டங்களைத் தொடர்ந்து ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்ட பொது மக்கள் மீது பொலிஸார் தடியடிகளை நடாத்தியதுடன் கண்ணீர்ப் புகையையும் பிரயோகித்துள்ளனர். சிலர்கைது செய்யப்பட்டுள்ளதுடன், இவர்களுக்கு எதிரான கொலை முயற்சி வழக்குத் தொடரப்பட்டு வருகின்றது.

இந்த ஆர்ப்பாட்டங்கள், அதனையொட்டி எழுந்த தாக்குதல்கள் குறித்து மலேசிய தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக கூறும் மலேசிய இந்தியன் காங்கிரசின் தலைவர் டத்தோ சாமிவேலு அவர்களின் பார்வை இவ்வாறு அமைந்திருக்கின்றது:

“மலேசியாவின் இந்தியவம்சாவளியினர் (மலேசியத் தமிழர் என்ற பதத்தினையே பிரயோகிக்க விரும்புகின்றேன் - கட்டுரையாசிரியர்) புறக்கணிக்கப்படுவதில்லை. இந்தியாவில் செயற்பட்டு வரும் அமைப்பும், மலேசிய எதிர்க்கட்சிகளும் தான் இந்துக்கள் போராட்டம் நடத்துவதற்கு பின்னணியில் உள்ளனர்.

“இந்துக்களாகப் போராட்டம் நடாத்திவரும் ஹிண்ட்ராப் அமைப்பு, மலேசியாவில் உள்ள இந்துக்களுக்குக் கெட்ட பெயரைத் தான் சம்பாதித்து கொடுத்துள்ளது. நவம்பர் 25 ஆம் திகதி நடந்த ஆர்ப்பாட்டத்தில் பல்லாயிரம் பேர் கலந்து இருக்கலாம். ஒவ்வொருவருக்கும் பத்துலட்சம் அமெரிக்க டொலர் தருவதாகக் கூறினால், கூட்டத்தை கூட்டுவது

மிகவும் எளிது. அன்றும் அது தான் நடந்தது. ஒட்டு மொத்த இந்துக்களும் கொந்தளிப்பில் உள்ளனர் என்று கூறிவிட முடியாது. ஒரு சிறிய கூட்டம் தான் போராட்டத்தில் குதித்துள்ளது. ஹிண்ட்ராப் அமைப்பை நடத்துவது சட்டத்தரணிகள். அவர்கள் தங்களை ஒரு அரசாக நினைத்துக் கொண்டு விட்டனர். மலேசியாவில் விரைவில் நடக்க உள்ள தேர்தலில் இந்த போராட்டம் பெரியளவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி விடாது. உண்மையை நாங்கள் எடுத்துக் கூறுவோம். மலேசியாவில் பல இன மக்கள் வசித்து வந்தாலும் அவர்களிடம் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. ஒற்றுமையே எங்கள் வலிமை.”¹

இவ்வாறானதோர் சூழலில் தேசிய நலன்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக மலேசியத் தமிழர்கள் செயற்பட்டால் உள்நாட்டு பாதுகாப்பு சட்டத்தின் கீழ் கடும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுமென மலேசியப் பிரதமர் அப்துல்லா அஹ்மத் பதாவி எச்சரிக்கை செய்துள்ளதுடன் மலேசியத் தமிழர்களின் நடமாட்டத்தைக் கண்காணிக்குமாறு பொலிஸாருக்கு அறிவுறுத்தியுமுள்ளார்.

அவ்வகையில் இவ்வார்ப்பாட்டமானது சர்வதேசக் கணிப்பை பெற்றுள்ள இன்றைய நாளில் அதனைப் பல தீவிரவாத இயக்கங்களுடன் இணைத்து போராட்டங்களைச் சிதைக்கின்ற முயற்சியிலும், அதனைக் கொச்சைப்படுத்த முனையும் முயற்சிகளிலும் பலர் ஈடுபட்டு வருவதை அவதானிக்கலாம். இப்பின் புலத்தில் இவ்வார்ப்பாட்டங்கள் தற்செயலாக இடம் பெற்ற ஒன்றா, அந்த ஆர்ப்பாட்டத்தின் பின்னணி என்ன என்பன குறித்து நோக்க வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகவுள்ளது. இவ்விடயம் குறித்து சிந்திக்கின்ற போது மலேசிய தமிழரின் சமூக - பொருளாதார-பண்பாடு குறித்த தெளிவுணர்வு அவசியமாகின்றது.

மலேசியாவில் இந்தியர்களின் வருகையானது கிறிஸ்துவிற்கு முன்னரே இடம்பெற்று வந்திருப்பினும், அவை ஒரு சமூக குழுமத் தன்மையை ஏற்படுத்தாது இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இவ்வகையில் நோக்குகின்றபோது பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சிக்காலப்பகுதியில் தான் இம்மக்கள் பெருந்தொகையினராக மலேசிய நாட்டிற்குள் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத் திலும் தொழில் புரட்சியுடன் உருவாகிய பிரித்தானிய காலனித்துவம் தனது முதலாளித்துவ வயிற்றுப் பசிக்கு உகந்த வகையில் பொருளாதார அரசியல் கொள்கைகளை உருவாக்கிக் கொண்டது.

“எந்த பழைய உலகத்திலிருந்து அது தன்னை படைத்துக் கொண்டதோ, அந்த பழைய உலகத்தை, தனது தேச எல்லைகளுக்கு அப்பால் கூட வைத்திருக்க அது விரும்பவில்லை. எல்லாத்தேசங்களையும் தனது காலனிய, அரசியல் ஆதிக்க முறைக்குக் கொண்டுவர ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்தில் இறங்கியது. நவீன துப்பாக்கிகளையும், பீரங்கிகளையும் பயன்படுத்தியது. 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தனது அரசியல் இராணுவ கட்டுப்பாட்டுக்குள் இந்தியாவை கொண்டு வந்து சேர்த்தது. இந்திய மக்கள் தமது பழைய உலகத்தை இழந்தனர். சுயதேவை பொருளாதாரத்தை மிக எளிமையான கருவிகளைக் கொண்டே உற்பத்தி செயலில் ஈடுபட்டிருந்த இந்திய கிராமங்கள், சுயேச்சையாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. நீர்ப்பாசனம் அரசின் நடவடிக்கையாக இருந்ததனால் ஒவ்வொரு கிராமங்களும் தமது பொருளுற்பத்திக்கு அரசை சார்ந்தே இருக்க வேண்டி இருந்தது. இவ்விதத்தில் அரசு சமூக வாழ்க்கையில் முக்கியத்துவம் பெற்றதாக இருந்தது. இதனை காலனித்துவ அரசின் வருகை உடைத்தெறிந்தது. விவசாயம் சீர்குலைக்கப்பட்டு, விவசாயிகள் நடுத்தெருவிற்கு வர, பிரிட்டன் காரணமாய் இருந்தது”²

இவ்வாறாக தென்னிந்திய தமிழ் கிராம மக்கள் வறுமைக்கும் சாதிய அடக்குமுறைக்கும் உட்பட்டு மிக கொடுமான வாழ்க்கையை அனுபவித்தனர். ஒரு புறம் நிலப் பிரபுத்துவ பொருளாதார சுரண்டலும் மறுபுறம் சாதிய அடக்குமுறைகளும் இம்மக்களின் வாழ்க்கையை வேதனைக்குள்ளாக்கியது. இச்சூழலில்தான் தொழில் புரட்சியும் பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆதிக்கமும் இம்மக்களின் வாழ்க்கையில் இன்னொரு அத்தியாயத்தை உருவாக்கியது.

வறுமை, பஞ்சம், பசி இம்மக்களைப் பெரிதும் வாட்டியது. அவர்களை ரொட்டித் துண்டுகளுக்கு முன் மண்டியிட வைத்தது. அவர்கள் பிறந்த மண்ணைத் துறந்து புதுவாழ்வு தேடி வேறு நாடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உருவாக்கியது. தமது உழைப்புச் சக்தியைக் குறைந்த விலையில் விற்பதற்கு தயாரா னார்கள்.

பிரித்தானியர்கள் தமது காலனித்துவ ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட நாடுகளில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பெருந்தோட்ட பயிர்ச் செய்கையை மேற்கொள்வதற்குத் தேவையான ஒப்பந்த கூலிகளை அழைத்து செல்வதற்கு பல்வேறு போலி விளம்பரங்களைப் பிரசாரப்படுத்தினர். தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கை மலையகத்திற்கு அழைத்து வருகின்றபோது தேங்காயும் மாசியும் தேயிலைக்கடியில் இருக்கின்றன

எனப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டது போன்று, அவர்களை மலேசியாவிற்கு அழைத்துச் சென்றபோது “காகத்திற்கு சீனி ஊட்டுவதற்காகவே” அழைத்துச் செல்வதாக பிரசாரங்கள் செய்யப்பட்டன.

இவ்வாறு ஒப்பந்த பிணைப்பு செய்து கொண்டு தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலேசியாவிற்கு கொண்டு வரப்பட்ட தொழிலாளர்களும், அவர்களோடு இணைந்து வந்த ஏனைய வர்க்கத்தினரும் ‘மலேசியத் தமிழர்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இது இவ்வாறிருக்க, ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் இறப்பர் தோட்டங்களிலும் ரயில் பாதைகள் அமைக்கும் தொழில்களிலும் துரைமார்களாக (Hindraf) இலங்கையின் யாழ்ப்பாண தமிழர்கள் கடமையாற்றி வந்துள்ளனர். யாழ்ப்பாண தமிழர்களில் சிலர் காலத்திற்கு காலம் மலேசியாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்றுள்ளனர். கடந்த 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ள போர்ச் சூழலும் இப்புலப் பெயர்வை அதிகரித்துள்ளது. அவர்களில் பலர் மலேசிய பிரஜாவுரிமையும் பெற்றுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். ‘யாழ்ப்பாண கூட்டுறவுச் சங்கம்’ என்ற ஒரு அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வமைப்பானது மலேசியாவில் வாழ்ந்து வருகின்ற யாழ்ப்பாணத் தமிழரைப் பிரதி நிதித்துவப்படுத்துகின்றது என்பதை விட அங்கு வாழ்கின்ற யாழ்ப்பாண சமூக அமைப்பின் மேட்டு குடியினரையே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றது என்பதே பொருத்தமுடைய கூற்றாகும்.

மிக அண்மைக்காலங்களில் வெளிநாட்டு தொழிலாளர்கள் மூன்று, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கென ஒப்பந்த பிணைப்பு செய்து கொண்டு மலேசியாவிற்கு வருகின்றனர். அவர்களில் இலங்கை இந்திய தமிழ் தொழிலாளர்களும் அடங்குவர்.

மலேசிய தமிழரும் மேற்குறிப்பிட்ட மேற்குடித் தமிழரும், தமிழர் என்ற அடிப்படையில் ஒற்றுமை கொண்டிருப்பினும் இவர்களிடையே சமூக பொருளாதார அரசியல் ரீதியாக பாரிய வேறுபாடுகள் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

மூன்றாவது தேசிய இனம்

மலேசிய நாட்டின் சமூக பொருளாதாரத்தை வளப்படுத்துவதில் மலேசியத் தமிழர் எனும் உழைக்கும் மக்கள் குழுமத்தினருக்கு முக்கிய பங்குண்டு. இவர்கள் ரயில்பாதை மற்றும் வீதிகள் அமைக்கும் பணி

களிலும், ஈயம் தோண்டும் பணிகளிலும், இரப்பர்-செம்பனைத் தோட்டத் தொழில்களிலும் ஈடுபட்டனர்.

அவ்வகையில் ஒரு காலகட்ட சூழலில் மலேசிய நாட்டின் சமூக பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பலமான அடித்தளத்தை இட்டதில் மலேசியத் தமிழர் முக்கிய பங்களிப்பு நல்கியுள்ளனர், இன்றும் நல்கி வருகின்றனர்.

மலேசியத் தமிழர் பொதுவாக தென்னிந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவர்கள். அவர்களின் கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரியமானது தென்னிந்தியத் தமிழர்களின் கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களைக் கொண்டிருப்பினும் அவை மலேசிய சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் புதிய பரிணாமம் அடைந்து விளங்குவதைக் காணலாம். மலேசிய பிரதேச உற்பத்தி அமைப்பும், உற்பத்தியைத் தளமாகக் கொண்டு எழுப்பப்பட்ட சமூக கட்டமைப்பும் அவற்றை தீர்மானம் செய்கின்ற உற்பத்தி முறை-உற்பத்தி உறவுகளும் சார்ந்து யதார்த்தமாகியுள்ள வர்க்க முரண்பாடுகளே இப்பண்பாட்டை தோற்றுவிக்கின்றன.

மலேசியாவில் அரசியல் பொருளாதார சமூக வாழ்வில் மலேசிய தமிழர் ஒரு தனித்துவமான பண்பாட்டை கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மலேசியாவில் வாழ்கின்ற பிறமக்கள் தொகுதியினரான மலாயர்கள், சீனர்கள் மற்றும் ஏனைய இனத்தவரிலிருந்து பிரித்தறியக் கூடிய உடலமைப்பு, குணநெறிகளைக் கொண்டதோர் சமூகமாக விளங்குகின்றனர். இப்பின்னணியில் அம்மக்களின் அரசியல் சமூக பொருளாதார, பண்பாட்டு அம்சங்கள் குறித்து நோக்குகின்ற போது இம்மக்கள் மலேசிய நாட்டின் மூன்றாவது தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற குரல் நியாயமானதே.

ஆனால் இன்று வரை மலேசிய அரசாங்கமும் ஏனைய ஏகபோக சக்திகளும் இம்மக்களைக் குறிப்பதற்காக 'இந்தியத் தமிழர்' என்ற அடையாளத்தையே உபயோகித்து வருகின்றனர். இப்பதமானது மலேசியப் பெருந்தேசியவாதிகளும் ஏகபோக வர்க்கத்தினரும் இம்மக்களை எவ்வாறு நோக்குகின்றார்கள் என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஓர் உறுதியான இன, மத, மொழி, அரசியல், பொருளாதார, பிரதேச வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கின்ற இம்மக்கள், மலேசியத் தமிழர் என்ற உணர்வையே கொண்டு காணப்படுகின்றனர்.

மலேசியாவில் இந்தியத் தமிழர்கள் என்று அழைக்கக் கூடிய, அதே சமயம் மலேசியத் தமிழருடன் எவ்வித தொடர்பும் இல்லாத ஒரு

வர்க்கப்பிரிவினர் தனிவகையினராகக் வாழ்ந்து வருகின்றனர். பொதுவாக இவர்கள் மலேசிய தரகு முதலாளிகளுடன் ஏகபோக வர்த்தக உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றவர்களாவர். இந்திய-மலேசிய நட்புறவின் மூலம் கிடைக்கின்ற சகல விதமான சலுகைகளையும் இவ்வர்க்கத்தினரே அனுபவித்து வருகின்றனர். இத்தகைய நலனின் பின்னணியில் தான் மலேசியத் தமிழர் சமுதாயத்தில் தோன்றிய தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கம் அவ்வப்போது வந்து குடியேறும் இந்தியத் தமிழர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து கொண்டு உழைக்கும் வர்க்கத்தினரைத் தமக்குச் சாதகமாக காட்டி, அதனுடாக தமது நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவே ‘இந்திய தமிழர்’ என்ற பதத்தைப் பிரயோகிக்கின்றனர்.

தேசிய சிறுபான்மை இனத்தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கம் பொருளா தாரத் துறையில் ஆதிக்கம் செலுத்தும்போக்கு மலேசியாவிற்கு மட்டும் உரித்தானதொன்றல்ல.

பர்மாவிலே இந்திய நிலவுடைமையாளர்களும் பூர்ஷ்வாக்களும் தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ் போன்ற நாடுகளில் சீன பூர்ஷ்வாக்களும், மலேசியாவில் சீன, இந்திய பூர்ஷ்வாக்களும் இவ்வாறே ஆதிக்கம் செலுத்தினர். இதற்கான காரணம் யாதெனில், தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் மூலதனத் திரட்சி மிகவும் மந்தமாக இருந்தபடியால் ஓரளவு வர்த்தக மூலதனத்துவ வளர்ச்சி பெற்ற அண்டை ஆசிய நாடுகளைச் சேர்ந்த பூர்ஷ்வாக்கள் வர்த்தகத்துறையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர் என்பதேயாகும்.

“இவ்விடத்தில் மலேசியாவின் சூழலை இலங்கையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குவது பொருத்தமானதாக அமையும். இங்கு நகரத்தை மையமாகக் கொண்ட பெரும் வர்த்தக பூர்ஷ்வாக்கள் தேசிய சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். அதே சமயம், அவர்களோடு எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாத அதே சமூகத்தைச் சார்ந்த பெருமளவு மக்கள் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்து கொண்டு தனியான மக்கள் குழுவாக உருவாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்நாட்டு பூர்ஷ்வாக்கள் தோன்றி வளர ஆரம்பித்த போது இந்த ‘அந்நிய பூர்ஷ்வாக்களுக்கு’ எதிராக தேசியவாதம் கிளப்பப்பட்டது. அத்தேசியவாதம் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகவும் திசை திரும்பியது. அதை விட முக்கியமான விடயம் யாதெனில், அதுவரை தம் சமூகத்தைப் பற்றி கவலைப்படாத தேசியச் சிறுபான்மை பூர்ஷ்வாக்கள் தமக்குப் பிரச்சினை வந்தபோது, தமக்கு எதிராக தேசியவாதம் எழுப்பப்பட்டபோது, தம்மைப்

பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக தொழிலாளரிடம் ஓடினர். அவர்கள் மத்தியில் தேசிய வாதத்தைத் தட்டி எழுப்பி, அவர்களை ஸ்தாபனப் படுத்தினர். ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான குரல் கொடுத்தனர். தேசிய இயக்கங்களைத் தொடக்கி தலைமை தாங்கினர்.”³

மறுபுறமாக மலேசியத் தமிழர் என்ற உணர்வு, அதன் வெளிப் பாடான தேசியமானது மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்ததாகும்.

இன ஒடுக்கு முறைகள்

இலங்கை மலையகத்தைப் போன்று ஒரு தொழிலாளி ஓய்வு பெற்றபின் தொடர்ச்சியாக அக்குடியிருப்பில் வாழக்கூடிய உரிமை மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளிக்கு இல்லை. இதன் காரணமாக ஓய்வு பெறுகின்ற தொழிலாளர்களும் அவர் சார்ந்த குடும்பமும் (குடும்பத்தில் எவரேனும் வேலையற்று இருப்பின்) வேறு இடங்களுக்கு புலம் பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய சூழல் உருவாகியுள்ளது.

மலேசியாவில் பெருந்தோட்டங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இன்று தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும் தோட்டங்களிலிருந்து விலகி செல்கின்றனர். இன்று ஒவ்வொரு தோட்டங்களிலும் பத்து அல்லது பதினைந்து தமிழ்க் குடும்பங்களையே காணக்கூடியதாக உள்ளது. தொழிலாளி ஒருவர் ஐம்பத்தைந்து வயதை அடைந்தவுடன் அவரது சந்ததியினர் எவரும் அத்தோட்டத்தில் வேலை செய்யாதிருப்பின் தோட்ட முதலாளிக்குச் சொந்தமான வீட்டை ஒப்படைக்க வேண்டும். அப்படி ஒப்படைக்க தவறுமிடத்து அவரது ஓய்வூதியப் பணம் பறிமுதல் செய்யப்படுவதுடன் குறித்த அந்நபருக்கெதிரான சட்ட நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். இந் நிலையில் தமது ஓய்வு காலத்தின் பின்னர் தமக்கென ஒரு குடிசை கூட இல்லாத நிலையில் அல்லலுறுவதுடன் அத்தோட்டங்களிலிருந்து வெளியேறுகின்றனர். அவர்கள் பல்வேறு மாநிலங்களுக்குப் புலம் பெயர்ந்து செல்கின்றமையினால் ஓர் இனமாகக் கூடி வாழுகின்ற தன்மை சிதைக்கப்படுகின்றது. மறுபுறமாக, அம் மண்ணிற்கும் அம் மக்களுக்கும் இடையிலான உறவு சிதைக்கப்படுகின்றது. இன்று வரை பல்வேறு விதமான பிரச்சினைகளைத் தொழிலாளர்கள் குடியிருப்பு தொடர்பில் அனுபவித்து வருகின்றனர். இச்சித்திட்டங்களுக்கு எதிராக தொழிலாளர்கள் ஆங்காங்கே சில போராட்டங்களை நடத்தி வந்திருப்பினும், அவை ஒரு இயக்கம் சார்ந்த போராட்டமாக வளர்த்தெடுக்கப்

படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். மறு புறமாக இந் நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் யாவும் மலேசியத் தமிழர் பரந்துபட்ட பிரதேசத் தில் ஓர் இனமாக கூடி வாழ்வதை சிதைக்கின்றன. அவர்களுக்கான இனத்துவ அடையாளங்களைச் சிதைத்துச் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டங்களை முன்னெடுக்க முடியாத வகையில் இக்குடியேற்ற திட்டங்கள் இடம்பெற்று வருகின்றன.

இவ்வாறான சூழலில் தமிழர்கள் பெரும்பாலும் பிற இடங்களுக்குச் சென்று தமது கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களை நிறுவ முனைகின்ற போது பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றனர். ஏற்கனவே அவர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் உள்ள இவர்களது கலாசார வழி பாட்டு எச்சங்கள் அழிக்கப்படுவதுடன் புதிய சூழலிலும் அவர்களது கலாசார பண்பாட்டு வழிபாட்டு முறைகளைப் பேணமுடியாத நிலையில் உள்ளனர்.

மலேசியாவைக் காலத்திற்கு காலம் ஆட்சி செய்தவர்கள் மலாயர் களின் இன, மத, மொழித் தூய்மையை வலியுறுத்தியதுடன், அவர்களைப் பூமி புத்திரர்களாகக் கருதி சிறப்பு சலுகை வழங்கி வந்துள்ளார்கள். இதன் காரணமாக மலாயர்கள் தங்களை இந் நாட்டின் உயர் வர்க்கமாக கருதியதுடன், ஏனைய மக்களின் கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களை அழிக்கவும் தலைப்பட்டனர். எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் சம்பவங் களைக் கூறலாம்:

“பதிவு செய்யப்பட்ட முதலாவது தமிழர் - மலாயக்காரர்கள் மோதல் கெர்லிங்கில் நிகழ்ந்தது. இதற்கு முன்னதாக முஸ்லிம் மதவெறியர்கள் மலாக்கா, சிலாங்கூர் மற்றும் பேராக்கில் டிசம்பர் 1977 முதல் ஆகஸ்டு 1978 ஆம் ஆண்டு வரை மொத்தம் 28 இந்துக்கோவில்களை உடைத்துத் தகர்த்தனர். இவ்வாறான கோவில் உடைப்பு சம்பவங்கள் 9 மாதங்களுக்குத் தொடர்ந்தன. ஆனால் அரசாங்கமும் காவல் துறையினரும் இந்த மத வெறியர்கள் மீது எந்தவொரு நடவடிக்கையும் எடுத்திருக்கவில்லை. ஆகவே இந்துக்கள் தங்கள் ஆலயங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட சூழலில் வன்முறையில் இறங்கினர். ஆயுதங்களைக் கையில் ஏந்தினர். 19 ஆகஸ்டு 1978 - இல் கெர்லிங் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் ஆலயத்தை தற்காத்துக் கொள்வதற்காக அக்கோவிலை உடைக்க வந்த 4 முஸ்லிம்களை வெட்டிக் கொன்றனர். மேலும் ஒருவரைக் கடுமையான காயங்களுக்கு ஆளாக்கி விட்டனர். ஆலயம் உடைப்பதை தற்காக்கப் போராடியவர்களை காவல் துறையினர் கைது செய்து அவர்களை 2

ஆண்டிலிருந்து 4 ஆண்டுகள் வரை சிறையிலிட்டனர். எனினும் இந்துக்கள் மத்தியில் இவர்கள் நாயகர்களாகத் திகழ்கின்றனர். காரணம் அதற்கு பிறகு ஆலய உடைப்பு சம்பவங்கள் நடைபெறவில்லை.”

தவிரவும் காலத்திற்கு காலம் மலேசிய அரசாங்கத்தினால் பல இந்துக் கோயில்கள் உடைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இதற்கு மாறாக இஸ்லாமியப் பள்ளிவாசல்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருவதையும், மலேசிய நாட்டை இஸ்லாமிய நாடாகக் காட்டுவதற்கான முயற்சிகள் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுத்து வரப்படுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இன்னொரு புறமாக மலேசியத் தமிழர்களுக்கு எதிரான இன வன்முறைகளும் காலத்திற்கு காலம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டுள்ளதனையும் அறிய முடிகின்றது. 1969 ஆம் ஆண்டு கோலாலம்பூரில் நடந்த இனக்கலவரம் இன்று வரை பலருக்கு அந்நாட்டின் மீது அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதாகவே உள்ளது. இக்கலவரம் மே 13 கலவரமென அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறே மார்ச் மாதம் 2001 இல் நிகழ்ந்த கம்போங் மேடான் வன்முறை தமிழர்களை அதிகமாகப் பாதித்த ஓர் நிகழ்வாகும். இச்சம்பவத்தில் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டது குறித்து மலாயப் பல்கலைக்கழக அவசர சிகிச்சை மையத்தின் தலைவர் டாக்டர் அப்துல் அலி ராஜா முகமட் அவர்களின் கூற்று பின்வருமாறு:

“எனது வாழ்வில் மிகவும் துன்பகரமான அனுபவம், கம்போங் மேடான் கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு சிகிச்சை அளித்தது தான்.

“அவர்கள் உடம்பு முழுவதும் வெட்டுக் காயங்கள். அந்த மூன்று நாள்களில் நாங்கள் (உயிருக்குப் போராடிய) 90 க்கும் அதிக மாணோரைக் காப்பாற்றியிருக்கிறோம்.

“மனிதன் இவ்வளவு கொடூரமாகவும் இருக்க முடியும் என்பதை, அப்போதுதான் உணர்ந்தேன்.

“இயற்கைப் பேரிடரில் பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பார்த்துள்ளோம். அவை விதி என்று ஆறுதல் அடையலாம். ஆனால் ஒரு மனிதன் இன்னொருவனை வேண்டுமென்றே வெட்டுவது, மனதை நடுங்க வைக்கும் அனுபவமாகும்.”⁴

இச்சம்பவம் குறித்து வெளிவந்த “மார்ச் 8” என்ற நூல் இன்று மலேசியா அரசாங்கத்தினால் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. அதன் பின் தமிழர்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட பிறிதொரு நடவடிக்கையே

அண்மையில் இடம்பெற்ற ஆர்ப்பாட்டமும், அது குறித்து ஆளும் வர்க்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கையுமாகும்.

மலேசியத்தமிழர்களின் கலாசாரப் பண்பாட்டு பாரம்பரியங்கள் நாளுக்கு நாள் சிதைக்கப்பட்டு வருகின்றன. மலேசிய அரசாங்கமானது இஸ்லாமிய அடிப்படை வாதத்தை முனைப்புபடுத்தியுள்ளதுடன் ஏனைய மக்கள் குழுமத்தினரின் பண்பாட்டு பாரம்பரிய அடையாளங்களை நாளுக்குநாள் அழித்து வருகின்றது. மலேசியாவில் பல பிரதேசங்களில் உள்ள இந்துக்கோயில்கள் இடித்து உடைக்கப்பட்டுள்ளன. கோயில்களுக்குச் சொந்தமான பல நிலங்கள் அரசால் அபகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகையில் நோக்குகின்ற போது மலேசியத் தமிழர்களின் கலாசார பண்பாட்டுக் கூறுகள் திட்டமிடப்பட்ட வகையில் மலேசியப் பெருந்தேசியவாதிகளால் சிதைக்கப்பட்டு வருகின்றன. இலங்கை போன்ற நாடுகளில் சிங்கள பெருந்தேசிய வாதிகள் சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக எத்தகைய கலாசார பண்பாட்டு ஒடுக்கு முறைகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார்களோ அவ்வாறே மலேசியாவில் மலாயப் பெருந்தேசிய வாதிகள் தமிழர்களுக்கு எதிரான கலாசார பண்பாட்டு ஒடுக்கு முறைகளை நடாத்தி வருகின்றனர்.

உலகமயம் என்பது ஒரு பன்முக நிகழ்ச்சிப் போக்கு. இது பொருளாதார, சமூக, அரசியல், பண்பாட்டுத் தளங்களில் முக்கியதாக்கம் செலுத்தி வருகின்றது. இன்று உலகமயமாதல் என்கின்ற சிந்தனைப் போக்கானது ஏகாதிபத்திய சிந்தனைப் போக்காகவே வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. இதனை முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் புதிய கட்டம் என்பர்.

ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தமது தேச எல்லையைக் கடந்து ஏனைய நாடுகளில் தமது மூலதனத்தை முதலீடு செய்து அந்நாடுகளின் வளங்களை ஈவு இரக்கமற்ற முறையில் சுரண்டுகின்றனர். தமது ஏகபோக நலன்களுக்குச் சாதகமாக பண்பாட்டு கூறுகளையும் அந்நாடுகளில் உருவாக்க முனைகின்றனர். இப்போக்கை நாம் மலேசியாவில் இடம்பெற்று வருகின்ற தொழிற்சாலை வளர்ச்சியிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இன்று மலேசியாவில் அமெரிக்கா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளின் தனியார் கம்பனிகள் அதிகரித்து வருகின்றன. வெளிநாட்டு நிதி முதலீட்டின் மூலமாக நாட்டை அபிவிருத்தி செய்தல் என்ற திட்டங்களின் மூலம் இந்நாடு கொள்ளையடிக்கப்படுகின்றது. குறிப்பாக இவ்

அபிவிருத்தி திட்டங்களும் தமிழரைப் பெரிதும் பாதித்து வருகின்றன. நகர அபிவிருத்தி திட்டங்களினூடாகத் தமிழர் ஓர் இனமாகக் கூடி வாழ்ந்த பிரதேசங்கள் சுவீகரிக்கப்பட்டு, அவர்கள் வேறு இடங்களுக்குப் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்படுகின்றனர். எடுத்துக் காட்டாக கோலாலம்பூர், சாலாம் முதலிய பிரதேசங்கள் தமிழர் ஓர் இனமாக செறிவாக வாழ்ந்த பிரதேசங்களாகக் காணப்பட்டன.

தொழில்கள்

மலேசியத் தமிழர் மிகக் குறைந்த தொகையினர் தனியார் கம்பெனிகளிலும், விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்கள் ஏனைய அரச தொழில்களிலும் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். பெரும்பாலானோர் அடிநிலை உழைப்பாளர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ஆரம்ப காலங்களில் மலேசியத்தமிழர் பெரும்பாலானோர் இரப்பர் தோட்டங்களிலும், ரயில் பாதை அமைத்தல், ஈயம் தோண்டுதல், ஆகிய தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

ஆரம்ப காலங்களில் சிறு அளவிலாக பயிர்செய்யப்பட்ட செம்பனைப் பயிர்செய்கையானது காலப்போக்கில் அதன் அருமை அதிகரிக்க, முக்கிய பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கை முறையாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. செம்பனைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளியொருவர் ஒரு நாளைக்குக் குறைந்தது ஒருசொட்டு இரத்தத்தையாவது சிந்தியே உழைக்க வேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றது. அத்துடன் இத்தோட்டங்கள் யாவும் தனியாருக்கு விற்கப்பட்டதன் விளைவாக மக்களின் கூலி குறைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் வேலைச் சமையும் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தோட்டங்களைப் பெருமளவிற்கு வாங்கியவர்கள் சீன முதலாளிகள். சீனர்கள் பொதுவாகவே கடின உழைப்பில் ஈடுபடுகின்றவர்கள் என்ற வகையிலும் இன்று அவர்கள் பணம் சம்பாதிப்பதையே முக்கிய இலக்காக கொண்டிருக்கின்றமையினாலும், மலேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஆன்மா நசுக்கப்பட்டு அவர்களின் உடலுழைப்பு பிழிந்து எடுக்கப்படுகின்றது. ஏற்கனவே தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அடிப்படையான வசதிகள் கூட இன்று மறுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மறுபுறமாக இந்நாட்டு தொழிலாளர்களுக்குப் பதிலாக பிறநாட்டு தொழிலாளர்களை (தற்காலிக தொழிலாளர்கள்) பயன்படுத்துகின்ற சூழல் இன்று மலேசியாவில் உருவாகி வருகின்றது. குறுகிய கால ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் சட்ட ரீதியாகவும் சட்ட முரணானதாகவும்

வேலை தேடி மலேசியாவிற்கு வருகின்ற வெளிநாட்டு தொழிலாளர்கள் (குறிப்பாக இந்தோனேசியா, மியன்மார், லாவோஸ், இலங்கை, இந்தியா முதலிய நாடுகளிலிருந்து) குறைந்த கூலிக்குத் தமது உழைப்பை விற்பவர்களாக காணப்படுகின்றனர். எடுத்துக் காட்டாக மலேசியத் தொழிலாளர்கள் 25 வெள்ளிகளுக்கு வேலை செய்பவர்களாகக் காணப்பட்டால் வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்கள் 15 வெள்ளிக்கு வேலை செய்ய தயாரானவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். எனவே தனியார் கம்பெனிகளில் வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தவே விரும்புகின்றனர். இவ்வாறு மலேசியத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக பிறநாட்டு தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்துகின்ற நிறுவனங்கள் அத் தொழிலாளர்களின் உழைப்பையும் உதிரத்தையும் கசக்கிப் பிழியவும் தயங்குவதில்லை.

இந்த நிலைமைகள் காரணமாகத் தோட்டங்களிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வெளியேறி செல்கின்ற நிலைமை உருவாகியுள்ளது. இவர்களில் பெரும்பாலானோர் நகரை ஒட்டி கீழ்நிலை தொழில்களில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்களே சாரதிகளாகவும் மற்றும் தற்காலிகமாகத் தனியார் கம்பெனிகளில் கிடைக்க கூடிய மத்தியதர தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். சிலர் அத்தோட்டங்களிலே கங்காணிகளாகவும், அலுவலகப் பணிகளிலும் மற்றும் செம்பனைப் பயிர்களுக்கு இடையில் வளர்கின்ற களையெடுக்கின்ற தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். ஆக, ஒருங்கமைக்கப்பட்ட பாட்டாளி வர்க்க இயல்பு சிதைக்கப்பட்டு சிதறடிக்கப்பட்ட உதிரி வர்க்கங்களாக மாற்றப்படுகின்றனர்.

இவ்வாறிருக்க ஒப்பந்தக்காரர்களின் கீழ் கொத்தடிமை முறையில் வாழ்ந்து வருகின்ற தமிழ் தொழிலாளர்களும் மலேசியாவில் காணப்படுகின்றனர். ஒப்பந்தக்காரர்கள் தம்மிடம் பெற்ற கடன்களுக்காக இவர்களைத் தமது சொந்த அடிமைகள் போல் நடாத்துகின்றனர். இவர்களின் அனுமதியின்றி அவர்கள் வெளியில் செல்லுகின்ற உரிமையோ அல்லது வேறு எவருடனும் தொடர்பு கொள்கின்ற உரிமையோ அவர்களுக்குக் கிடையாது. இவர்கள் உழைப்பில் ஈடுபடாத போதோ அல்லது தமக்கு வெறுப்பு வருகின்ற போதோ அவர்களைத் தடி கொண்டு அடிகின்ற உரிமையையும் இவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். தமக்கு அடிமைகளாக இருக்கின்ற பெண்களைப் போகப் பொருளாகவும் பாவித்து வருகின்றனர். பருவம் அடையாத சில பெண்களை இந்த ஒப்பந்தக்

காரர்கள் கற்பழிப்பு செய்த சம்பவங்கள் ஏராளம். இவர்கள் அரசுத்துறை சார்ந்தவர்களையும் பொலிசாரையும் தமக்குச் சாதகமான வகையில் திசை திருப்பிக் கொள்கின்றார்கள்.

இரப்பர், செம்பனைத் தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களை வழங்கு வதற்கான ஒப்பந்தங்கள் செய்து தமக்கு அடிமைகளாகக் கொண்டு வரப்பட்ட தொழிலாளர்களை அத்தொழில்களில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளை லாபம் சம்பாதிக்கின்றார்கள். மிகச் சொற்ப கூலியையே அத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கி வருகின்றனர். அக் கூலியானது அவர்களின் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ளக் கூட போதாது. அத்துடன் தேவையேற்படின் தமக்குக் கீழ் இருக்கின்ற தொழிலாளர்களை வேறொரு முதலாளிக்கு விற்பனை செய்யக் கூடியவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இவ்வடிமை முறையானது இந்தியாவிலிருந்த பண்ணை அடிமை முறையை விட கொடூரமானது.

கல்வி உரிமைகள்

மலேசியத் தமிழர்கள் கூட்டரசு அரசமைப்புச் சட்டத்தின்படி மலேசிய நாட்டின் அனைத்து உரிமைகளையும் கொண்ட குடிமக்களாவர். அந்த உரிமைகளில் ஒரு தனிமனிதன்- ஒரு சமூகம் விரும்பும் இலக்குகளை அடைவதற்கு, சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு, முன்னேறுவதற்கு, மேம்பாடு அடைவதற்கு, பாதுகாப்பு பெறுவதற்கு உரிய உரிமைகளும் அடங்கும். அமைதியாகவும் சுபிட்சமாகவும் வாழ்வதற்கு இவ்வுரிமைகள் குடிமக்களுக்கு உரித்தாகும் என அந்நாட்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மலேசியத் தமிழர்கள் ஒப்பந்தப் பிணைப்பின் அடிப்படையில் கூலிகளாகக் கொண்டு வருவதற்கு முன்னரே வணிகர்கள், ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்த படையினர் மூலமாகத் தமிழ்மொழி அந்நாட்டை வந்தடைந்தது.

முன்சிசு அப்துல்லா (1796 - 1854) தான் தமிழ்க்கல்வி கற்க அனுப்பப்பட்டது பற்றி கூறியிருக்கிறார். தமிழ் மொழி எல்லோராலும் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு பொது வணிக மொழியாக இருந்ததால் அவரின் தந்தை அவரை தமிழ் கற்க செய்தார். மலாக்காவில் உயர்நிலையில் இருந்த அனைவரும், வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த அனைவரும் தமிழ் கற்றிருந்தனர். ஆனால் தாய்மொழியை (மலாய்) கற்க வேண்டிய தேவையில்லாமல் போய்விட்டது என்றார். ("Munshi Abdullah himself

is said to have referred to tamil as a universal language and that there was no necessity for studying the 'mother tongue' meaning malay")⁵ மலாக்காவில் மட்டுமன்று, ஏனைய கெடா, பேராக், பகாங் முதலிய மாநிலங்களிலும் தமிழ் மொழி சிறப்பு பெற்று விளங்கியதை அறியக் கூடியதாக உள்ளது. அத்துடன் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் பல நிலப்பத்திரங்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தன.

“இத்தகைய தேவையின் பின்னணியில் தமிழ் மொழி மூலமான பாடசாலைகள் பல தோற்றம் பெற்றன. அவ்வகையில் மலேசியாவில் தோன்றிய முதல் தமிழ்ப்பள்ளி 1816 ஆம் ஆண்டில் பினாங்கில் கிறித்துவர்களால் துவக்கப்பட்டது. இன்னும் 10 ஆண்டுகளில் தமிழ் பள்ளிகளின் வரலாறு இருநூறாண்டுகளை அடையும். முதல் சீனப் பள்ளி 1815 ஆம் ஆண்டில் துவங்கியது. பிரிட்டிஷார் காலத்தில் தோட்டங்களிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் தமிழ்ப் பள்ளிகள் தோன்றின. பொருளாதார வளமற்ற தமிழ்ப்பள்ளிகள் தோட்ட உரிமையாளர்களின் தயவிலும், அரசாங்க உதவியாலும், இன்னும் சில தனியாரின் ஆதரவோடும் வளர்ந்த தமிழ்ப் பள்ளிகள் நாடு சுதந்திரமடைந்த காலகட்டத்தில் எண்ணிக்கையில் 888 ஆக இருந்தன. சீனப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1343 ஆகும். காலனித்துவ ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் தான் மலேசிய நாட்டில் தமிழ்ப் பள்ளிகள் தோன்றின. 1900 களில் அந்நாட்டிற்கு அதிகமாக வந்திறங்கிய தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காகப் பிரித்தானிய அரசு 1912 இல் தொழிலாளர் சட்டத்தை இயற்றியது. இச்சட்டத்தின் மூலமாக தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்காகத் தோட்ட நிர்வாகம் தமிழ்ப் பள்ளிகளை உருவாக்கியது.”⁶

1930இல் 333 ஆக இருந்த தமிழ்ப்பள்ளிகள் 1938 இல் 547 ஆக அதிகரித்தன. 1947இல் 741 ஆகவும், 1957 இல் 888 ஆகவும் தமிழ்ப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. மலேசிய தமிழர்களிடையே கல்விக்கான தேவை உணரப்பட்டு வருகின்றது. எனவே கல்வி ஆற்றலில் பங்கு பற்றுகின்ற மலேசியத் தமிழர்களின் அளவும் அதிகரித்து வருகின்றது. இவ்வாறானதோர் சூழலில் தமிழருக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட சமூக பொருளாதார அரசியல் மாற்றங்கள் தமிழர்களின் கல்வித் துறையையும் பாதிப்பதாக அமைந்தது. இதன் காரணமாகத் தமிழ் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1963ஆம் ஆண்டு 720 ஆக குறைந்தது. தொடர்ந்து 1969ஆம் ஆண்டு 662 ஆகவும் 1973ஆம் ஆண்டு 631ஆகவும்,

1998ஆம் ஆண்டு 530 ஆகவும், 2000இல் 526 ஆகவும் 2006 ஆம் ஆண்டு 523 ஆகவும் குறைந்து விட்டன.

இவ்வாறு காலத்திற்குக் காலம் தமிழ் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அத்துடன் மலேசியாவில் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள எட்டாவது ஒன்பதாவது மலேசிய திட்டங்களில் தமிழ்ப் பள்ளி கட்டுவதற்கான எவ்வித ஏற்பாடுகளும் இல்லை. இது போக, தமிழ்ப்பள்ளிகளை இல்லாதொழிக்கின்ற செயற்பாடுகள் மட்டும் தொடர்ந்துள்ளன.

மேலும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கு ஒதுக்கப்படுகின்ற நிதியின் அளவும் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன. பல பாடசாலைகளின் கட்டிடங்கள் கறையான் அரித்த நிலையில் இடிந்து விழுகின்றவையாகவே காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலான தமிழ் மாணவர்கள் அடிப்படை வசதிகள் கூட இல்லாத மிகப் பின்தங்கிய பாடசாலையிலேயே கல்வி கற்று வருகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக சிரம்பான் மாநிலத்தில் அமைந்துள்ள ரீஜண்ட் தோட்ட தமிழ் பாடசாலை, லங்காவி, சுங்கை ராயா தோட்ட தமிழ்ப் பாடசாலை முதலியவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

“சீனத் தொடக்கப்பள்ளிகளின் எண்ணிக்கைகளும் கடந்த ஐம்பது ஆண்டு காலத்தில் குறைவு கண்டுள்ளன. சீனமக்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து, சீன மாணவர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்த நிலையிலும் புதிய சீனப்பள்ளிக் கூடங்கள் தேவைக்கேற்ற அளவில் கட்டப்படவில்லை. சீனர்களின் இடைநிலைப் பள்ளிகளுக்கு, அதாவது மெண்டரினை போதனை மொழியாகக் கொண்டுள்ள பள்ளிகளுக்கு, அரசாங்க நிதி ஒதுக்கீடு கிடையாது. அப்பள்ளிகள் “independent secondary schools” என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தமிழர்களுக்கு தமிழ் இடைநிலைப் பள்ளிகள் கிடையாது. மேற்குறிப்பிட்ட சீன இடைநிலைப்பள்ளிகள் அனைத்தும் சீன சமூகம் அளிக்கும் நன்கொடைகளைக் கொண்டே இயங்குகின்றன. சீன அமைப்புகளின் வலுவான ஆதரவு அவற்றிற்கு உண்டு. ஆனால் தமிழ்ப் பள்ளிகளை சீன பள்ளியின் வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடுகின்ற போது தமிழ்ப் பள்ளிகளின் நிலை மிகவும் பின்தங்கியதாகவே காணப்படுகின்றன. தமிழ்ப்பள்ளிகள் வளர்ச்சியின் நன்கொடைகள் மிக குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.”⁷

மலேசிய தேசிய கல்விக் கொள்கையில் காணப்படுகின்ற பிறிதொரு பாரபட்சம் சிறுபான்மையினத்தினருக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட

மொழிக் கொள்கையாகும். 1957 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட கல்விச் சட்டமானது (விதி 3இல்) எல்லா இனங்களையும் இணைத்து அவர்களின் மொழி மற்றும் கலாசாரம் ஆகியவற்றிற்குப் பாதுகாப்பு மற்றும் ஆதரவு கொடுக்க வகை செய்யும் வாசகங்கள் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டிருப்பினும், நடைமுறையில் அவை ஏட்டு சுரக்காயாகவே அமைந்து காணப்பட்டன. அத்தகைய குறைந்தபட்ச வாசகங்கள் கூட 1961 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட கல்விச் சட்டத்தில் (விதி 3இல்) நீக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வம்சம் எதனை உணர்த்துகின்றது? மலாயர்கள் அல்லாதோரின் மொழி, கலாசாரம், கல்வி உரிமைகளுக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட சதி திட்டமாகவே மேற்குறித்த கல்வித் திட்டம் அமைந்துள்ளது எனலாம்.

இச்சட்டத்தில் முக்கியமாக கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய விடயம் யாதெனில் விதி21 (2) ஆகும். இந்த விதி கல்வி அமைச்சர் விரும்பிய நேரத்தில் தாய்மொழியைப் போதனை மொழியாகக் கொண்ட தமிழ் அல்லது சீன தொடக்கப்பள்ளியை அரசாங்க மலாய்த் தொடக்கப் பள்ளி யாக மாற்றுவதற்கான அதிகாரத்தை அமைச்சருக்கு வழங்கியிருக்கிறது. தமிழ்த் தொடக்கப்பள்ளியை மலாய்த்தொடக்கப்பள்ளியாக மாற்றும் முழு அதிகாரம் இச்சட்டத்தின் மூலம் கல்வி அமைச்சர் பெறுகிறார்.⁸

மேலும் பல்லின கலாசாரத்தைக் கொண்ட மலேசிய நாட்டில் சகல தேசிய சிறுபான்மையினரதும் மொழி கலாசார பண்பாட்டு பாரம் பரியங்களைத் தகர்த்துவிட்டு ஓரின் கலாசார கல்விக் கொள்கையை உருவாக்குவதற்கு மேலும் வகை செய்யப்பட்ட புதிய கல்விச் சட்டம் 1996இல் இயற்றப்பட்டு ஜூலை மாதம் 1997 இல் அமுல் படுத்தப் பட்டது.

இக்கல்விச் சட்டத்தின்படி தேசிய மாதிரி தொடக்கப் பள்ளி மாண வர்கள் இடைநிலைப் பள்ளிகளில் தங்களின் படிப்பை தொடர்வதற்காக மலாய் மற்றும் ஆங்கில மொழிகள் தமிழ்ப் பள்ளிகளிலேயே போதிக்கப் படுகின்றன. தமிழ் தொடக்கப் பள்ளிகளின் வளர்ச்சிகள், தமிழ்மொழி கற்பித்தல் செயற்பாடுகளுக்கும் அரசாங்கத்தின் நிதி ஒதுக்கீடு மிக குறைவானதாகவே காணப்படுகின்றன. தமிழ் மற்றும் சீன தொடக்கப் பள்ளிகள் ஆறாம் வகுப்புடன் முடிவடைந்து விடுகின்றன. மலாய் தொடக்கப்பள்ளிகள் மாத்திரம் தொடர்ந்து அரசாங்க நிதியில் இயங்கி வருகின்றன.

சில தேசிய பள்ளிகளில் தமிழ் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தும் அதனால் எவ்விதமான பலன்களையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. தமிழ் மொழிப் பாடமானது கட்டாயமான பாடமாக இல்லாமையினாலும், மற்றும் தொழில் வாய்ப்பினைப் பெறுதற்குக் குறித்த மாணவரொருவர் மலாய், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளிலே தேர்ச்சி பெற வேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றமையினாலும் தமிழ் மாணவர்கள் தமிழ்மொழி கற்றலிலான ஆர்வம் நாளுக்கு நாள் குறைந்து வருகின்றது.

தாய்மொழியே சிந்தனைக்கான கருவி. அதன் காரணமாக அது சிறந்த பயிற்று ஊடகமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மொழியே சிந்தனைக்கான அடிப்படை எனவும், வெவ்வேறு மொழிகள் பேசும் மக்கள் அவற்றின் வேறுபட்ட இயல்புகள் காரணமாகத் தம்மளவில் வெவ்வேறு உலகில் வாழ்கின்றனர் என மொழியியலாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். எனவே ஒருவர் தனது உள்ளார்ந்த உணர்வுகளைத் தனது சொந்த மொழியில் மட்டுமே சிறப்பாக வெளிப்படுத்த முடியும்.⁷ அந்தவகையில் மலேசியத் தமிழ் மாணவர்களின் சுதந்திரமான சிந்தனை வளர்ச்சியும் ஆக்கத்திறன் வளர்ச்சியும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதுடன் சமுதாய உணர்விலிருந்து அந்நியப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

அத்துடன் மலேசிய தமிழர்களின் கல்வியுரிமையானது மிகவும் மோசமான நிலையில் பாதிக்கப்பட்டு வருகின்றது. கல்வித்துறையில் வழங்கப்படுகின்ற பூமி புத்திரர்களுக்கான சலுகை பூமிபுத்திராக்கள் அல்லாத ஏனைய சிறுபான்மை இனத்தவரை அதிகமாக பாதித்து வருகின்றது. பாடசாலை முதல் பல்கலைக்கழகம் வரையிலான நுழைவில் காட்டப்படுகின்ற பாரபட்சத்தின் விளைவாக சிறுபான்மையினர் தமது கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை இழக்கின்றனர். அத்துடன் தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, பரீட்சை மதிப்பீடுகளில் காணப்படுகின்ற பாரபட்சம் மற்றும் கற்று பட்டங்கள் பெற்ற பின்னரும் அரசு தொழில்களைப் பெறுவதில் உள்ள பாரபட்சங்கள் மலேசியத் தமிழ் மாணவர்களை வெகுவாகப் பாதித்ததுடன் அவர்கள் கல்வியில் விரக்தி கொண்டு, அதிலிருந்து விலகி செல்கின்ற நிலைமையும் இன்று உருவாகி வந்துள்ளது. தமிழர் ஒருவர் தாம் கல்வித்துறையில் எத்தகைய சிறப்பு தேர்ச்சிகளையும் பட்டங்களையும் பெற்றிருப்பினும் கூட, அவர் ஒரு மாவட்ட அதிகாரியாகக் கூட வர முடியாத சூழல் இன்று மலேசியாவில் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறிருக்க, மலேசியத் தமிழர்களில் சிலர் பேராசிரியர்களாக, சட்டத்தரணிகளாக, அதிகாரிகளாக மற்றும் இராஜதந்திரிகளாகவும் சமூக பெயர்ச்சியை அடைந்துள்ளனர் என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கது. குறித்த இச்சிறுகுழுவினரின் வளர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு ஒட்டுமொத்தமான சமூகத்தின் வளர்ச்சியையும் மதிப்பிட முடியுமா?

ஒரு நாட்டில் விவசாயி அல்லது தொழிலாளி ஒருவர் பிரதம மந்திரியாகி விட்டார் என்றதற்காக அச்சமூகத்தினர் அனைவரும் முன்னேறிவிட்டார்கள் எனக் கருத முடியாது. அவ்வாறே பெண் ஒருவர் பிரதமமந்திரியாகிவிட்டார் என்பதற்காக அந்நாட்டின் முழுப் பெண்களும் விடுதலை அடைந்து விட்டார்கள் எனக் கூற முடியாது. ஒரு சமூகத்திலான சிறு குழுவினரின் வளர்ச்சி ஒட்டுமொத்தமான சமூக வளர்ச்சிக்கான குறிகாட்டிகளாக அமையாது. இருப்பினும் இச்சிறு தொகையினரின் வளர்ச்சியும் கவனத்திலெடுத்தல் முக்கியமானதொன்றாகும்; ஆனால் அதுவே முழு வளர்ச்சியாகிவிடாது.

அந்தவகையில் மலேசியத் தமிழர்களின் கல்வி உரிமையானது பல வழிகளில் மலேசிய அரசாங்கத்தாலும், ஏகபோக சக்திகளாலும், மற்றும் தேசிய பெருந்தேசியவாதிகளாலும் பாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன, வருகின்றன. எனவே மலேசியத் தமிழர்களின் சமூக மாற்ற போராட்டத்தின் அங்கமாக கல்வியுரிமையும் விளங்குகின்றது.

அரசியல் தொழிற்சங்க அமைப்புகள்

எங்கெல்லாம் ஒடுக்கு முறைகளும் அடக்குமுறைகளும் காணப்படுகின்றதோ அங்கெல்லாம் போராட்டங்களும் போராட்ட இயக்கங்களும் அவை சார்ந்த வீரர்களும் தோன்றுவது இயற்கையின் நியதி. அவ்வகையில் ஆரம்ப காலங்களில் (1910 -1920) மலேசியத் தமிழர்களின், குறிப்பாக தோட்டத் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்கள் ஆங்காங்கே தன்னெழுச்சியான போராட்டங்களாக முகிழ்ந்த போதிலும், அவை ஒரு இயக்கமாக ஸ்தாபன மயமாக்கப்படவில்லை. ஆரம்பகாலப் போராட்டங்கள் பொதுவாக கங்காணித்துவ மற்றும் நிர்வாக அடக்கு முறைகளை எதிர்த்து எழுந்தவையாகும். ஒரு தொழிலாளிக்கு இழைக்கும் அநீதிக்கு எதிராக ஏனைய சக தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைந்து போராடினார்கள்.

ஒரு வகையில் தொழிலாளர்களின் ஆரம்ப காலப் போராட்டங்களை ஒடுக்குவதிலும் அவற்றினை சிதைப்பதிலும் காலனித்துவவாதிகள்

ஓரளவு வெற்றியும் கண்டனர் எனலாம். அத்துடன் இப்போராட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர்களும் இந்தியாவிற்கு நாடு கடத்தப் பட்டனர்.

இக்காலச் சூழலில் இந்தியத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து தொழிற் சங்கம் அமைக்கும் முயற்சி ஏதும் தொடங்கவில்லை. இதற்குச் சில காரணங்கள் கூறலாம். ஒன்று இந்திய தொழிலாளர்கள் ரப்பர் தோட்டங்கள் போன்ற துண்டித்து தனிமையாக்கப்பட்ட குறுகிய சமூக, பொருளாதார உலகத்தில் முடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். மேலும், இந்திய தொழிலாளர்கள் ஒருபோதும் அரசியல் சார்பு கொண்டிருக்கவில்லை.

1930 இன் பிற்பகுதியில் தோன்றிய தீவிரமான இந்திய தேசியம், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் விழிப்புணர்ச்சிக்கும் போராட்ட உணர்விற்கும் வித்துகளை விதைத்தது. தோட்டத் தொழிலாளிகளின் மத்தியில் 1936 இல் அமைக்கப்பட்ட மலாயா மத்திய இந்தியர் சங்கம் (Ciam) பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு உணர்வுகளைப் பரப்பியது. இந்திய அமைப்பு 1938இல் தனது விடாப்பிடியான போராட்டங்களின் மூலம் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிலிருந்து பிறர் உதவியுடன் குடியேறுவதற்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்க உதவியது.

1940களில் இவ்வியக்கமானது புதியதோர் பரிணாமத்தை எட்டியது. விலைவாசியின் ஏற்றத்தைக் கருத்திற் கொண்டு சீன மற்றும் மலாய தொழிலாளர்களின் சம்பளம் எவ்வாறு உயர்த்தப்பட்டதோ அவ்வாறே மலேசியத் தோட்டத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களினது சம்பளமும் உயரவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து போராடியது. வெறும் சம்பள உயர்வுக்கான போராட்டமாக மட்டுமன்று, அதிகாரத்துக்கு எதிரான போராட்டமாகவும் அது திகழ்ந்தமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும். அவ்வகையில் கிள்ளான் மாவட்டத்தில் இடம்பெற்ற போராட்டங்கள் முக்கியமானவையாகும்.

இதன் இன்னொரு வளர்ச்சிக் கட்டமாகவே மலேயத் தொழிற் சங்கங்களின் சம்மேளனத்தை (Pan - malayan Federative of Trade Unions - PMFTU) குறிப்பிடலாம். 1945க்கும் 1947க்கும் இடையிலான காலப்பகுதியில் மலேசியாவில் உருவான பல தொழிற்சங்க அமைப்புகள் இணைந்து தொழிலாளர்கள் சார்பான உறுதிமிக்க போராட்டங்களை நடாத்தின. குறிப்பாக இவ்வமைப்பானது தொழிற்சங்கம் எனும் விடயத்தை கடந்து பரந்துபட்ட உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்ந்த அரசியல் சித்தாந்த கோட்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தமை இதன் பலமான அம்சமாகக்

காணப்பட்டது. சகல நேச சக்திகளும் ஒன்றிணைந்திருந்தனர். நண்பன் யார், எதிரி யார் என்பதில் மிக தெளிவான பார்வையையே கொண்டிருந்தனர்.

1940களின் பிற்பகுதியில் மலேசியாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வளர்ந்து ஒரு மாபெரும் சக்தியாக விளங்கியது. அவ்வமைப்பானது முதலாளித்துவ முறைமைகளையும் அடக்கு முறைகளையும் மாற்றி அமைப்பதற்காக கடுமையாகப் போராடியது. குறிப்பாக இரப்பர் தோட்டங்களிலும் நிலக்கரி, ஈயச் சுரங்கங்களிலும் கடுமையாக சுரண்டப்பட்ட தொழிலாளர்கள் சார் பாக எட்டுமணி நேர வேலைக்கான கோரிக்கையை முன்வைத்து அப்போராட்டங்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தன.

அவை வெறுமனே தொழில் பிரச்சினைகளுக்கான போராட்டங்களாக மட்டுமன்றி, அரசியல் பொருளாதார சமூக பண்பாட்டு விடுதலையையும் வேண்டி நின்றமை அதன் பலமான அம்சமாகும்.

இச்சூழலானது அ.ம.தொ.ச. அமைப்பை பலப்படுத்தியது. இதன் வெளிப்பாடாக தொழிலாளர்கள் தமது கூலி, உரிமைகள் குறித்த போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர். சீனா, இந்தியா, இந்தோனேசியா ஆகிய நாடுகளில் நடந்தேறிய போராட்டங்களும் மலேசியாவில் தாக்கம் செலுத்த தொடங்கியிருந்தன.

மலேசியாவில் இவ்வெழுச்சியானது ஆளும் வர்க்கத்தினரையும் ஏனைய இதர வர்க்கத்தினரையும் அதிர்ச்சிகொள்ளச் செய்திருந்தது. எனவே 2ஆம் உலகப் போரின்போது மலேசியாவின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் அ.ம.தொ.ச. ஆகிய இயக்கங்களும் சட்ட பூர்வமான இயக்கங்கள் அல்ல என்று பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன.

இந்தச் சட்ட திருத்தங்கள் அனைத்தும் அகில மலாயா தொழிற் சங்கங்கள் சம்மேளனத்தை (PMFTU) அழிப்பதற்காக கொண்டு வரப்பட்டவையாகும்.

புதிதாகத் திருத்தப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் அகில மலாயா தொழிற் சங்க சம்மேளனம் 1946ஆம் ஆண்டு அமுலிலிருந்த சட்டத்தின் கீழ் 03-11-1946 இல் தன்னை ஒரு சம்மேளனமாகப் (as federation) பதிவு செய்து கொள்வதற்காக வழங்கப்பட்ட மனு 12-06-1948 இல் நிராகரிக் கப்பட்டதாகக் காலனித்துவ அரசு பி.எம்.எப்.டி.யு (PMFTU) விடம் தெரிவித்தது. அதாவது இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாதங்களுக்கு முன்பு அமுலிலிருந்த சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்பட்ட மனு, அந்த மனுவை நிராகரிப்பதற்காகவே நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் இருபதுக்கும்

மேற்பட்ட மாதங்களுக்குப் பிறகு நிராகரிக்கப்பட்டது. 1948 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 13ஆம் திகதியில் “பெரிய மற்றும் சக்தி வாய்ந்த தொழிலாளர் அமைப்பு” என்று கவர்னர் எட்வர்ட் ஜென்ட்டால் வர்ணிக்கப்பட்ட அகில மலையா தொழிற்சங்கங்களின் சம்மேளனம் தடை செய்யப் பட்டது.⁹

இக்காலப்பின்னணியில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தைச் சார்ந்த பலர் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். சிலர் காடுகளில் தலைமறைவு வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். தமிழர்களிடையே பொதுவுடைமை சித்தாந்தத்தைக் கட்டி வளர்த்த கணபதி தூக்கிலிடப்பட்டார். வீரசேனன் பொலிசாரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இரையானார். இது இவ்வாறிருக்க, மக்களிடையே கட்டி வளர்க்கப்பட்ட போராட்ட உணர்வுகளும் குணாதிசயங்களும் ஆதிக்க சக்திகளை நிலைநாட்டுமாற வைத்ததுடன் அவர்களைச் சிந்திக்கவும் வைத்தது. இவ்வாறானதோர் சூழலில் தமிழ் மக்களிடையே ஏற்பட்டிருந்த வர்க்க உணர்வைக் கூர்மழுங்கச் செய்வதற்காக பிரித்தானியக் காலனித்துவ அரசாங்கம் மிக முக்கியமானதோர் சூழ்ச்சியைச் செய்தது.

அதன் முதற்கட்ட அம்சமாகப் போர்க்குணம் மிக்க தொழிற்சங்கத் திற்கும் அதன் அரசியல் உணர்விற்கும் பதிலாக அடிமையுணர்வை வளர்க்கக் கூடிய தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கியது. 1946 இல் தேசிய தோட்டத் தொழிலாளர்கள் என்ற ஓர் அமைப்பை உருவாக்கி அவ்வமைப்பை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும் காலனித்துவவாதிகளின் அற்ப சலுகைகளுக்கு அடி வருடியாக இருக்கக் கூடிய நாராயணன் என்ற இடைத்தரகரைக் காலனித்துவ அரசாங்கம் பயன்படுத்திக் கொண்டது. இவ்விடைத்தரகரே இவ்வமைப்பின் ஏகபோக செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஒரு தொழிற்சங்கத்தை ஓர் தொழிற்சங்கமே அமைக்க முடியும் என்ற மலேசிய தொழிற்சங்க சட்டத்தை சாதகமாகப் பயன்படுத்தி தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களையும் உரிமைகளையும் மழுங்கடிப்பதில் ஆதிக்க வர்க்கமும் இடைத்தரகர்களும் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டனர்.

“நாராயணன் போன்றோரின் முயற்சியால் நாட்டின் அரசியலில் அக்கறை ஏதும் கொள்ளாததும், போராட்ட குணம் இல்லாததுமான தொழிற்சங்கத் தலைமையொன்று தோன்றியது. வெறும் பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளை மட்டுமே முன்வைத்த தொழிற்சங்க இயக்கம் 1948-50 இல் வளர்ச்சி பெற்றது. அதன் முக்கிய செயற்பாடு ஓரளவு ஊதிய

உயர்வைப் பெறுவதும் வேலை நிலைமைகளை ஓரளவு மேம்படுத்துவதும் தான். 1950 இல் மலாயா தொழிற்சங்க கவுன்சில் (இது பின்னர் மலேசியா தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் எனப்பெயர் மாற்றப்பட்டது) உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு தேசிய தொழிற்சங்க மையமாகச் செயற்படுவதுதான் இதன் குறிக்கோள். அன்று முதல், தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் முற்றிலும் மாறிவிட்டன. சோறும் கறியும் பற்றிய பிரச்சினைகளோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொள்கின்ற வெறும் பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளை மட்டுமே முன்வைக்கின்ற தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளாகிவிட்டன. தொழிற் சங்கங்களின் அரசியல், சமூகப் பாத்திரங்கள் அரசாங்கத்தால் அன்று முதல் மாற்றியமைக்கப்பட்டுவிட்டன.”¹⁰

இவ்வியக்கமானது ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்கு தொழிலாளர்களைத் தாரை வார்ப்புச் செய்கின்ற பணியினையும் மறுபுறமாக அவர்களின் குறைந்தபட்ச உரிமைப் போராட்டங்களைக் கூட சமரசம் செய்துவிடுகின்ற பணியினையும் சிறப்பாகவே செய்து வருகின்றது. இதன் காரணமாக தொழிலாளர்கள் தமது அடையாளங்களை அரசியல், சமூகப் பொருளாதார பண்பாட்டுத் துறையில் இழந்து நிற்பது தற்செயல் நிகழ்ச்சி அல்ல.

மறுபுறமாக இம்மக்களிடையே எழுந்த மலேசியன் இந்தியன் காங்கிரஸானது மலேசியத் தமிழரில் தொகையில் கூடிய தொழிலாள வர்க்கமான பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இனத் தனித்துவத்தை சிதைப்பதில் ஆளும் வர்க்கத்தினருடன் இணைந்து தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வருகின்றது. அவர்களின் வர்க்க- இனத் தனித்துவத்திற்கு அடிப்படையாக இருக்கின்ற பெருந்தோட்டத் தொழிற் துறையை இல்லா மலாக்கும் நடவடிக்கைகளை மலேசிய அரசாங்கம் மிக வேகமாகவே செயற்படுத்தி வருகின்றது. இதற்கு எதிராக மக்களிடையே எழுகின்ற போர்க் குணங்களைத் திசை திருப்பி அதனை சமரசம் செய்து கொள்வதன் மூலமாக முழு மந்திரி அரை மந்திரிப் பதவிகளையும் பெற்றுக் கொள்கின்ற பணியினை ம.இ.க.வும் இது போன்ற அமைப்புகளும் சிறப்பாகவே செய்து வருகின்றன.

சமகால வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள்

ஆறாவது மலேசிய திட்டத்தைத் (1990-1995) தவிர ஏனைய மலேசிய திட்டங்கள் யாவும் தோட்டத் தொழிலாளர்களை வறுமையாளர்கள் என இனம் கண்ட போதிலும் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை சீர்

செய்வதற்கான எந்தவிதமான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. குறிப்பாக மலேசிய அபிவிருத்தி திட்டங்களில் மலேசியத் தமிழர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர்/ வருகின்றனர்.

சமுதாயம் மற்றும் பொருளாதார புறக்கணிப்பின் அடிப்படையில் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாகத் தோட்டங்களில் வாழ்ந்த மலேசியத் தமிழர்கள் வேலையில்லாப் பிரச்சினைக்கு ஆளாகி வருகின்றனர்.... பல காரணங்களுக்காகத் தோட்டங்களின் அளவு குறைந்ததால் தோட்டங்களில் வேலை செய்து அங்கேயே வாழ்ந்து வந்த 300,000 இந்திய தொழிலாளர்கள் 1980 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2000ஆம் ஆண்டு வரையில் வேலை இழந்துள்ளனர். இவ்வளவு பேர் இருந்த எல்லா வற்றையும் இழந்து தோட்டப் புறத்திலிருந்து நகர்ப்புறத்திற்கு வலுக் கட்டாயமாக இடம் பெயர்ந்து வந்தது தெரிந்திருந்தும் அதிகாரத்திலுள்ள வர்கள் எதுவுமே செய்யவில்லை.¹¹

நகர்ப்புறங்களை நோக்கி இடம்பெயர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலானோர் கீழ்மட்ட வேலைகளிலே ஈடுபடுகின்றனர். பல தமிழ் இளைஞர்கள் சட்ட விரோத செயற்பாடுகளிலும், குண்டர் படை செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டு வரலாயினர்.

மலேசியாவின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 7.5% வீதத்தினரே மலேசியத் தமிழர்கள். ஆனால் கடுமையான குற்றச் செயல்கள் மற்றும் குண்டர்ப்படை நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதற்காக கைது செய்யப்பட்டவர்களில் இந்தியர்களே அதிகமான தொகையினராக காணப்படுகின்றனர். .... தடுப்பு காவல் சட்டத்தின் கீழ் 2005ஆம் ஆண்டில் (மார்ச் வரை) கைது செய்யப்பட்டு சிம்பாங்ரெங்கம் மறுவாழ்வு மையத்தில் அடைக்கப்பட்டுள்ளவர்களில் 377 பேர் அல்லது 54 விழுக்காடு இந்தியர்கள். (மொத்த சனத்தொகையும் - சிறை வாழ்வும் எனும் இதே விகிதாசாரம் இந்தியாவில் முஸ்லிம் மக்கள் எதிர்நோக்கும் துயரமாகும். அதிகாரத்துவம் எங்கும் ஒரே மாதிரித்தான்). மலேசிய அரசாங்கமானது இந்த புள்ளி விபரங்களைத் தமக்கு சாதகமானவகையில் தூக்கிப் பிடித்து மலேசியத் தமிழர்களைக் குற்றவாளிகளாகக் காட்ட முனைவது அபத்தமானது. எங்கெல்லாம் சமுதாய உரிமைகளும் நீதியும் மறுக்கப்படுகின்றதோ அங்கெல்லாம் இவ்வாறான குற்றச் செயல்கள் தோன்றுவது இயற்கையின் நியதி. குற்றங்களுக்காக தனி மனிதரைத் தண்டிப்பதை விட குற்றங்களின் பிறப்பிடங்களை அழித்து விட வேண்டும் என்ற

குறைந்தபட்ச நாகரிகம் கூட இங்கு குழிதோண்டிப் புதைக்கப் பட்டுள்ளது.

கல்வித்துறையினைப் பொறுத்தமட்டில் கல்வியிலிருந்து இடைவிலகி செல்கின்ற மாணவர்களில் அனேகர் மலேசியத் தமிழர்களாவர். சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான கல்வித்துறையிலும் தொழில் துறையிலும் காணப்படுகின்ற பாரபட்சம் இதற்கு அடிப்படை காரணமாகும். 'பூமிபுத்திராக்களுக்கான சலுகை' என்பதன் மறுபுறமாக பூமிபுத்திராவகைப்பாட்டிற்குள் வராத தமிழரும் சீனரும் அதிகமான பாதிப்புக்குட்பட்டு வருகின்றனர். கல்வி கற்பதற்கான வாய்ப்புகளை மலாயர்களே பெற்றுள்ளதுடன் 99 வீதத்தினர் அரசு தொழில்களையும் ஆக்கிரமிப்பு செய்துள்ளனர். சில உயர் பதவிகள் மலாயக்காரருக்கு உரியதாகவே இருந்து வருகின்றன.

மலேசியாவில் காலத்திற்கு காலம் பூமிபுத்திரர்களுக்காகக் கொண்டு வரப்படுகின்ற சட்டங்கள் பூமிபுத்திரர்கள் அல்லாத ஏனைய சிறுபான்மையினரைப் பெருமளவு பாதித்துள்ளது. ஒன்பதாவது மலேசியத் திட்டம் இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. காணிகளைக் கொள்வனவு செய்தல், மற்றும் வங்கியில் கடன் பெறுதல், அதற்கான வட்டி முதலிய துறைகளில் பூமிபுத்திரர்களான மலாயர்களே அதிகமான லாபத்தைப் பெற்று வருகின்றனர். இந்த நிலை மலேசியத் தமிழர்களை வறுமைக் கோட்டிற்கு கீழ் இட்டுச் சென்றுள்ளது.

மலேசியாவில் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களில் தமிழர்களே அதிகமான உளவியல் பாதிப்பிற்குட்பட்டவர்களாகவும், தற்கொலை புரிந்து கொள்கின்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். அண்மைக்காலப் புள்ளிவிபரங்களின் படி 100,000 தமிழர்களில் 21.1 வீதமும் 100,000 சீனர்களில் 8.6 வீதமும் 100,000 மலாயர்களில் 2.6வீதமும் தற்கொலைகள் செய்து கொண்டதாக அறியப்பட்டுள்ளன.¹²

இவ்வகையில் மலேசியத் தமிழர்கள் பல்வேறு விதமான சுரண்டல் களுக்கும் அடக்கு முறைகளுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர் என்பது யதார்த்தமாகும்.

நாம் செய்ய வேண்டியவை

ஒடுக்குதலுக்கு உட்படும் எந்த மக்கள் பிரிவினரும் அந்த ஒடுக்கு முறை எந்த வடிவில் இடம்பெறுகின்றதோ அந்த வடிவத்திற்கு எதிராகப் போராட வேண்டியது நியாயமானது என்ற வகையில் மலேசியத்

தமிழர்கள் தமது கலாசார ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டங்களை நடாத்தியது முற்போக்கானது. அதே சமயம் அவ்வார்ப்பாட்டங்கள் இந்துத்துவ அடிப்படை வாதத்திற்குள் மூழ்கி விடாமல் இருக்க வேண்டியது முக்கியமான தொன்றாகும். மலேசியாவில் இடம்பெற்ற கலாசார ஒடுக்கு முறைக்கெதிரான இந்து மக்களின் போராட்டங்களை இந்தியாவில் இடம்பெற்று வருகின்ற இந்துத்துவ தீவிரவாத இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்ற போது அது பல்வேறு அம்சங்களில் குணாம்ச ரீதியான வேறுபாடுகளையும், வர்க்க நலன்களையும் கொண்டிருப்பதனை அவதானிக்கலாம். இந்தியாவில் இடம் பெற்று வருகின்ற இந்துத்துவவாதிகளின் போராட்டமானது இந்து மேலாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கான முயற்சியாகவே அமைந்து காணப்படுகின்றது. ஆனால் மலேசியாவைப் பொறுத்தமட்டில் தமது உரிமை மீறல்களுக்கெதிராக தமிழர்கள் மேற்கொண்டுள்ள போராட்டம் மலாயர்களுக்கு எதிரானது அல்ல என்பதையும் வலியுறுத்த வேண்டும். ஒடுக்கும் இனத்திலுள்ள அனைவரும் இன ஒடுக்கலின் மூலமாக நன்மை பெறுவோரல்ல. பெரும்பாலானோர் பொருளாதாரச் சுரண்டல்களுக்கும் ஒடுக்கு முறைக்கும் உட்பட்டு வருகின்றவர்கள்.

“அமெரிக்க நீக்ரோ இன விடுதலைப் போராட்டம், அடிமை முறையிலிருந்து விடுபடும் போராட்டங்களிற் தொடங்கி பல்வேறு உரிமைப் போராட்டங்களுடாக வளர்ந்து இன்னும் அமெரிக்க சமுதாயத்தில் நிற வேறுபாடின்றி சமத்துவம் வேண்டி நிற்கும் போராட்டமாகத் தொடர்கிறது. அமெரிக்காவில் வெள்ளை நிற வெறியும் இன ஒடுக்கலும், அமெரிக்கா ஒரு ஏகாதிபத்திய வல்லரசாகத் தொடரும்வரை ஒழியப்போவதில்லை. நீக்ரோ மக்களதும் அவர்கள் போன்று ஒடுக்கப்பட்ட ஹிஸ்பானிக் (ஸ்பானிய மொழி பேசும் லத்தின் அமெரிக்க) சிறுபான்மையினரும் தொடர்ந்தும் ஒடுக்கப்பட்டனர். இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட சில்லறைச் சீர்திருத்தங்கள் பிரச்சினையின் ஆணிவேரைத் தொட தவறிவிட்டன. எனவே, அவர்களது இன விடுதலைப் போராட்டம் தொடர்கிறது. அவர்களது நீண்ட கால கலாசார வரலாற்று வேறுபாடுகள் அவர்களைத் தனித் தேசிய இனங்களாக அடையாளங் காட்டினாலும் அவர்களது போராட்டம் பிரிவினைப் போராட்டமாக வடிவம் பெற இயலாது. அமெரிக்க நீக்ரோக்களை ஒரு சுதந்திர தனி நாடாக்கும் கருத்து சில இயக்கங்களால் 60களில் முன் வைக்கப்பட்டு பெருவாரியான நீக்ரோ இனத்தவர்களால் நிராகரிக்கப்பட்டது. இன்று தென் ஆபிரிக்கா

(அசானியா) வில் நடக்கும் விடுதலைப் போராட்டமும் முன்பு ஸிம்பாப்வேயில் நடந்ததும் உள் நாட்டில் இருந்த வெள்ளை இன வெறி அதிகாரத்திற்கு எதிரானவை. வெள்ளை இன மக்களும் ஒடுக்கப்பட்ட ஆபிரிக்க மக்களும் பெருமளவிற்கு ஒரே தேசத்திற்குரிய இயல்புகளை உடையவர்களல்ல. ஆயினும் அந்த நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டங்கள் அங்கு வெவ்வேறு சுதந்திர நாடுகளை உருவாக்குவது தொடர்பானவையல்ல. அங்கே, விடுதலைப் போராட்டத்தின் மூல நோக்கம் நிறம், இனம், மொழி, மதம் என்ற வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் ஒருவரை ஒருவர் ஒடுக்க அனுமதியாத ஐக்கியமான சுதந்திர தேசத்தை உருவாக்குவதாகும்.”¹³

அந்த வகையில் மலேசியாவில் இடம்பெற்று வருகின்ற தமிழர்களின் கலாசார ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டமானது ஜனநாயக போராட்டமாக முன்னெடுக்கப்படுவதுடன், பின்வரும் அம்சங்களும் இணைக்கப்பட வேண்டுமென்பது காலத்தின் தேவையாகும்:

மலேசியத் தமிழரின் பாரம்பரியமான பிரதேசங்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு சுயநிர்ணய உரிமை அடிப்படையில் முழு அதிகாரங்களும் கொண்ட பூரணமான சுயாட்சி முறை ஒன்று உருவாக்கப்படல் வேண்டும். இப்பிரதேச சுய ஆட்சியின் கீழ் அவர்களின் பொருளாதாரம், நிதி, நிர்வாகம், மொழி, கல்வி போன்ற விடயங்கள் நிர்வகிக்கப்படல் வேண்டும். இனம், தேசியம், மதம் அல்லது மொழி என்பவற்றினால் ஒரே மக்கள் கூட்டத்தில் ஏனையவர்களிடமிருந்து வேறுபட்ட மக்கள் கூட்டம் என அவர்கள் கொள்வார்களாயின் அந்த இனம் ஒரு தேசிய இனம் என்று அழைக்கப்படலாம் என அண்மைக்காலச் சமூகவியல் அறிஞர்கள் எடுத்து கூறியுள்ளனர். அந்த வகையில் மலேசியத் தமிழர்கள் தொடர்ச்சியான பிரதேசத்தைக் கொண்டிராமையின் காரணமாகவும், பெரும்பான்மையின மக்களிடையே பேரினவாத கருத்துக்கள் செல்வாக்கு பெற்றுள்ள மக்களிடையே வாழ்ந்து வருகின்றவர்கள் என்ற வகையிலும் மலேசியத் தமிழர்கள் தொடர்பான அரசியல் போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதில் நிதானம் தேவை.

மலேசிய தமிழர்களின் இனவொடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான சுய நிர்ணய உரிமைக்கான மக்கள் போராட்டமானது குறுகிய இனவாதமாகவோ ஏனைய இனங்களுக்கு எதிரானதாகவோ அல்லது தனிநபர்குழும் போராட்டங்களாகவோ முன்னெடுக்கப்படாமல் பரந்துபட்ட மக்கள் போராட்டமாக அது அமைய வேண்டும். யாவற்றிற்கும் மேலாக

மலேசியத் தமிழர்களின் சுபீட்சத்திற்கான மக்கள் போராட்டமானது மலேசியாவில் வாழ்ந்து வருகின்ற ஏனைய அடக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களுடனும் முழுத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களுடனும் இணைக்கப்படல் காலத்தின் தேவையாக உள்ளது.

இவர்களின் மானுட விடுதலைக்கான பயணத்தில் பல்வேறு பட்ட அடக்கு முறைகளும் தடைகளும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன. அதேவேளை அவற்றினை மீறி முன்னேறுவதற்கான சாத்தியக் கூறுகளும் காணப் படுகின்றன என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப்படல் வேண்டும். இவற்றினை வீரியத்துடனும் நேர்மையுடனும் முன்னெடுக்கக் கூடிய மக்கள் இயக்கமொன்றினைக் கட்டியெழுப்புதல் அவசியமானதொன் றாகும். இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்து நோக்குதல் அவசியமானதாகும். அதாவது கடந்த காலங்களில் மலேசிய தமிழர்களிடையே எழுந்த மக்கள் இயக்கங்கள் குறித்த பார்வையும் விமர்சனங்களும் முக்கியமாகக் கவனத்திலெடுக்கப்பட வேண்டும். அவ்வியக்கங்களின் வெற்றிகள் மட்டுமல்ல தோல்விகள் கூட புதியதோர் மக்கள் இயக்கத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் ஆதர்சனமாக அமைகின்றன.

மலேசியத் தமிழர் தமது தன்னடையாளங்களையும் கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரிய கூறுகளையும் பாதுகாப்பதற்கான செயற்பாடுகள் அவசியம். இவற்றை பாதுகாத்தல் என்பதன் மறுபுறமாக தமிழர் சமுதாய அமைப்பில் புரையோடிப் போயிருக்கின்ற பிற்போக்கு கலாசாரத்தை முற்றாக மாற்றியமைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களை கவனங் கொள்ளாது விட அவசியமில்லை. தமிழர் தமது பண்பாட்டை முன்னோக்கி தள்ளக் கூடிய நாகரிகமான கலாசார தன்னடையாளங்களை வளர்ப்பதற்கான போராட்டங்களை முன்னெடுத்தல் வேண்டும்.

மலேசிய அரசாங்கத்தினால் காலத்திற்குக் காலம் கொண்டு வரப்படுகின்ற அபிவிருத்தி திட்டங்களில் தமிழரின் நலன்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்கான போராட்டங்களை முன்னெடுத்தல் அவசியமானதாகும். தோட்டங்களிலிருந்து வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டு வெளியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு அவர்களின் தோட்டங்களுக்கு அருகாமையிலே குடியிருப்புத் திட்டங்களை உருவாக்கி தருவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். குறிப்பாக மலேசியத் தமிழர்கள் அந்நாட்டின் மூன்றாவது தேசிய இனம் என்ற வகையில் அவர்களின் இனத்துவ அடையாளங்களைச் சிதைக்காத வகையில் அத்திட்டங்கள் ஆக்கப்படல் வேண்டும்.

குறைந்த வருமானத்தைப் பெறுகின்ற தொழிலாளர்களுக்கான சுகாதார வசதி, வீட்டு வசதி குழந்தை பராமரிப்பு வசதி என்பன வழங்குவதற்கு அரசை நிர்ப்பந்தித்தல் வேண்டும்.

மலேசியத் தமிழரின் கல்வி உரிமைக்கான போராட்டங்களை முன்னெடுத்தல் அவசியமானதாகும். சகலருக்கும் சமத்துவமான கல்வி என்ற அடிப்படை கோரிக்கையானது கல்விக்கான உரிமையை பெற்றுக் கொடுப்பதாக மட்டுமன்று, கல்வியில் தமது மொழியுரிமையையும் வென்றெடுப்பதாக அமைய வேண்டும். அத்துடன் கல்வியின் பெறுபேறு என்பது இன்றைய ஏகாதிபத்திய செயற்பாடுகளுக்கான கூலிப் பட்டாளத்தை உருவாக்குகின்ற நோக்கிலிருந்து விடுபட்டு மானுட மேன்மையை ஏற்படுத்துவதாக அமைதல் வேண்டும்.

மலேசியத் தமிழருக்கும், சீனருக்கும் - மலாயர்களைப் போல அரசு தொழில்களில் பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்பை வழங்குவதற்கான கோரிக்கைகளை முன்வைத்தல் வேண்டும். சில உயர் பதவிகள் மலாயர்களுக்கு மட்டுமே என்ற நிலை மாறி, திறமையின் அடிப்படையில் இப்பதவிகளுக்கு நியமனம் செய்யப்படல் வேண்டும்.

மலேசியத் தமிழ்ப் பெண்கள் குறித்த விசேட கவனம் செலுத்தல் வேண்டும். உழைப்பு சுரண்டல், போசாக்கின்மை முதலியவற்றில் பெண்களின் நிலை மிகவும் பரிதாபகரமாக உள்ளது. மற்றும் இன்று மலேசியாவில் புதியதொரு சந்தையாக வளர்ந்து வருகின்ற பாலியல் தொழிலாளர்களின் உடல் விற்பனை மிகுந்த வேதனைக்குரியதொரு விடயமாகக் காணப்படுகின்றது. இந்நிலையை மாற்றுவதற்கான செயற்றிட்டங்கள் உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.

முடிவுரை

மலேசியாவில் நீதிக்கும் சமத்துவத்துக்குமான போராட்டத்தில் மலேசிய தோட்டத் தொழிலாளர்களை இன ரீதியாகத் தனிமைப்படுத்தி, அவர்களின் சமுதாய உணர்வை சிதைக்கின்ற முயற்சியில் மலேசிய அரசாங்கமும் ஏகபோக வர்க்கமும் ஓரளவு வெற்றி கண்டுள்ளது எனக் கூறின் தவறாகாது. இந்நிலையில் மலேசியத் தமிழர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்கக் கூடியதோர் மக்கள் இயக்கத்தை கட்டியெழுப்புவது தொடர்பில் சிந்தித்தல் அவசியமாகும். இவ்வமைப்பானது தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற அதே சமயம் அதன் ஜனநாயக சக்திகளை தன்னுள் உள்ளடக்கிய அமைப்பாக வளர வேண்டும்.

அத்துடன் அவ்வமைப்பானது நீண்ட காலத் தொழிலாள வர்க்க அரசியலைக் கொண்டு முழுமக்களையும் அணிதிரட்டும் நடவடிக் கைகளில் ஈடுபடுவதுடன் அது முழு மக்களின் நலனிலும் அக்கறை கொண்டு செயற்படுதல் முக்கியமானதொரு விடயமாகும்.

மலேசியத் தமிழரின் அபிலாஷைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத அரசாங்கத்திற்கு முட்டுக் கொடுத்து பேரம் பேசுகின்ற அரசியல் நடவடிக் கைகளால் எதனையும் (தலைவரையும் அவரை சார்ந்தோரின் குடும்ப நலன்களையும் தவிர) சாதிக்க முடியாது என்பதை ம.இ.க.வினதும் அதன் தலைவர் டத்தோ சாமிவேலுவினதும் அரசியல் செயற்பாடுகள் வாயிலாகக் கண்டிருக்கின்றோம். இது பேரம் பேசும்அரசியலுக்கு கிடைத்த தோல்வியாகும்.

இவ்வாறானதோர் சூழல் புதிய தலைமைத்துவத்திற்கான தேவையை தமிழர் மத்தியில் உருவாக்கியுள்ளது. இப்பின்னணியில் உருவாகின்ற ஸ்தாபனம் ஒன்றின் மூலம், மலேசியத் தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டத்தைச் சரியான திசையில் கொண்டு செல்ல முடியும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மலேசியாவில் இந்துக்கள் புறக்கணிக்கப்படவில்லை. பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர் சாமிவேலு கூறுகிறார், தினக்குரல், 09/12/2007.
2. மார்க்ஸ் கார்ல், ஏங்கெல்ஸ் பிரெடரிக், இந்தியாவைப் பற்றி. நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
3. மோகன்ராஜ் (1984) இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைத்தனம், (மலையக மக்களின் வரலாறு), ஈழம் ஆய்வு நிறுவனம், சென்னை, பக். 70-71.
4. ஆறுமுகம்.கா (2006) மார்ச் 08. செம்பருத்தி பதிப்பகம், கோலாலம்பூர். பக். 85.
5. காத்தையா ஜீவி (2007 பெப்ரவரி) தமிழ்ப்பள்ளி மெல்ல மடியவில்லை, - திட்டமிட்டுக் கொல்லப்படுகின்றது. ஆட்சியில் இருப்பவர்களால்! செம்பருத்தி இதழ் (கோலாலம்பூர்) பக்.08.
6. அதே கட்டுரை பக்.08.
7. அதே கட்டுரை பக்.

7b Disanayake J.B. (2002) 'A Language at the Cross Roads: The case in Sinhala' - C.W.W. Kanangara memorial lecture, N.I.E. maharagama p.11.

8. வரதராசு, மு. எங்கே என் பங்கு - தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொடரும் பிரச்சினைகள், மீடியா பிரிண்டர்ஸ். சென்னை, பக். 32.
9. கந்தையா ஜீவி (2006) 'மலேசிய தொழிற்சங்க போராட்டத்தின் வரலாறு, அரசியல், சமூகவியல் - ஒரு கண்ணோட்டம்' செம்பருத்தி இதழ் (பெப்ரவரி) பக். 36.
10. வரதராசு. மு. மேற்படி நூல், பக்.35.
11. கந்தையா ஜீவி (2006) பூமிபுத்திராக்களின் நிறுவன பங்குடைமை 18.9 விழுக்காடா? அல்லது 45 விழுக்காடா? அல்லது 50 விழுக்காடா அல்லது 36.64 விழுக்காடா? எது சரி? செம்பருத்தி இதழ் (டிசம்பர்), கோலாலம்பூர். பக்.14.
12. அதே கட்டுரை, பக். 20.
13. இமயவரம்பன் (1988), இன ஒடுக்கலும் விடுதலைப் போராட்டமும், புதிய பூமி வெளியீட்டகம், சவுத் ஏசியன் புக்ஸ், சென்னை, பக். 22, 23.

(உயிர் நிழல், ஜனவரி- மார்ச், 2008)

விஞ்ஞானி பவ்லோவின் சமூக நோக்கும் பங்களிப்பும்

உளவியல் என்பது உள்ளத்தைப் பற்றி விஞ்ஞான ரீதியான அறிதலாகும். உளவியல் பற்றிய சிந்தனைகள், கோட்பாடுகள் காலத்திற்குக் காலம் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளன. அவற்றினை வளர்த்தெடுப்பதில் உளவியல் அறிஞர்களுக்கு முக்கிய பங்குண்டு. அவ்வறிஞர்கள் காலத்தின் போக்கை பிரதிபலித்ததுடன் காலத்தினை உருவாக்குகின்ற பணியினையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். அத்தகைய சிந்தனையாளர்கள் வரிசையில் ரஷ்ய நாட்டு உயிரியல் விஞ்ஞானி ஐ. பி. பவ்லோவ் (I.B. Pavlov) அவர்களுக்குத் தனியிடம் உண்டு. இவரது மேதா விலாசத்தின் அடிப்படைகளையும் பலவிதமான வரம்புகளையும் கடந்து சென்ற அவரது அணுகுமுறைகளையும் தர நிர்ணயம் செய்வதற்கு பொருள் - மனம் - உணர்வு என்பவற்றின் தோற்றம் குறித்தும், அவற்றுக்கிடையிலான உறவு குறித்த தெளிவும் அவசியமானதொன்றாகும்.

ஆத்மா - சிந்தனை - உணர்வு என்பன குறித்து பலரால் பல்வேறு பட்ட கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. மனதை விட பொருளின் முதன்மையை ஏற்றுக் கொள்பவனே பொருள் முதல்வாதி. சிந்தனை என்பது பொருளை அடிப்படையாக கொண்டு உருவானதாகும். உதாரணத்திற்கு மாம்பழம் குறித்த சிந்தனை (எண்ணம்) தோன்றுகின்றது. இங்கு பொருளே சிந்தனைக்கு அடிப்படையாக உள்ளது. எனவே சிந்தனை இன்றி பொருள் இருக்க முடியும், பொருளின்றி சிந்தனை இருக்க முடியாது. இதனடிப்படையில் பொருளைப் புற நிலையாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்ற சிந்தனையானது பொருள் முதல்வாத சிந்தனை என அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்விடயம் குறித்து லெனின் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“புற நிலை யதார்த்தத்தைக் குறிப்பிடுகின்ற தத்துவார்த்த வகையே பொருளாகும். மனிதனுக்கு உணர்வுகளால் தரப்படுகின்றது. பொருளை நம் உணர்வுகளால் நகல் எடுக்கலாம்; புகைப்படம் எடுக்கலாம்; பிரதி பலிக்கலாம். எனினும் இவற்றிற்கு அப்பால் பொருள் சுயேச்சையாக இருக்கிறது.”¹ பொருள் என்பது இடையறாது மாறிக் கொண்டே இருக்கும். மாற்றங்கள் யாவும் இயக்கத்தையும், இயக்கங்கள் அனைத்தும் மாற்றத்தையும் உள்ளடக்கி நிற்கும். அவ்வகையில் இயக்கம் என்பது ஒரு வகையில் முரண்பாடாகும். பொருள்களிலே காணப்படும் இயல்பான முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடாக இயக்கமும் மாற்றமும் நிற்கின்றது என்பது யதார்த்த நியதி. பொருள்களில் இயல்பாகவே காணப்படும் எதிர்மறைக்கு இடையிலான முரண்பாடு பற்றிய தேடலானது இயக்க வியல் என அழைக்கப்படும்.

இங்கு இயக்கம் என்பது ஒருவகையில் முரண்பாடாகும். பொருள்களிலே காணப்படும் இயல்பான முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடாகவே இயக்கமும் மாற்றமும் நிகழ்கின்றன. புறநிலையுலகின் அனைத்து இயங்கியல் போக்குகளும், உடனேயோ அல்லது சற்று தாமதமாகவோ மனித அறிவில் எதிரொளியாகக் காணப்படும். சமுதாய நடைமுறையில் ஒரு நிகழ்வு தோன்றி, வளர்ந்து, மறைதல் என்பது இடையறாது தொடர்ந்து நடந்து கொண்டேயிருப்பதைப் போலவே, மனித அறிவின் வளர்ச்சி யிலும் நிகழ்வுகள் தோன்றி வளர்ந்து மறைந்து கொண்டே இருப்பதைக் காண்கின்றோம். மனிதன் தன் நடைமுறைகளினால் சில குறிப்பிட்ட கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள், திட்டங்கள் ஆகியவற்றிற்கு இணங்க புறநிலை யதார்த்தத்தை மாற்றி, அதை மேலும் மேலும் வளர்த்தெடுத்திருக்கின்றான். இவ்வாறு செய்வதன் வாயிலாக புறநிலை யதார்த்தத்தைப் பற்றிய அவனது அறிவு ஆழமாகிக் கொண்டே செல்லும், புறநிலை யதார்த்த உலகை மாற்றுவதற்கான நிகழ்வுகள் தொடர்ந்து இடையறாது நடந்து கொண்டே இருக்கும்; அதைப்போன்றே நடைமுறையின் மூலமாக உண்மையை அறியும் மனிதனின் முயற்சிக்கும் எப்போதும் முடிவில்லை. (மாசேதுங் - தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படைப்புகள் 1.306, லெனின் தொகுப்பு நூல்கள் 38.195)²

இந்த நியதியானது பௌதிக பொருள்களில் மட்டுமன்றி மனித சமுதாயத்திற்கும் பொருந்தக் கூடிய ஒன்றாகும். சமூக அசைவியக்கமும் அதனடியாக எழுகின்ற சிந்தனைகளும் கருத்தோட்டங்களும் இத்தகைய இயக்கம் - மாறுதல் என்ற அடிப்படையான விதிகளுக்கு உட்பட்டே

இயங்குகின்றன. இந்த மாற்றத்தின் இயக்கவியலைப் புரிந்து கொள்வதன் மூலமே சமுதாய மாற்றத்திற்கு முழுமையான பங்களிப்பினை வழங்க முடியும். மாறாக இதனைப் புரிந்து கொள்ள பின் நிற்கின்ற அல்லது புரிந்து கொள்ளாதவர்களின் கையிலிருந்து வரலாறு நழுவிவிடும் என்பதனைக் கடந்த கால நிகழ்வுகள் எமக்கு எடுத்து காட்டியுள்ளன.

இதற்கு மாறாக பொருள்களின் இயக்கம், மாறுதல்கள் அவற்றுக் கிடையிலான முரண்பாடுகள் யாவும் புலக் காட்சியில் பெறப்படும் மாயை. இவர்கள் பொருளை விட சிந்தனைக்கும், உடலை விட ஆன்மாவிற்கும், அறிவை விட நம்பிக்கைக்கும் முதலிடம் கொடுக்கின்றார்கள். இவர்கள் கருத்து முதல்வாதிகள் என அழைக்கப்பட்டனர். இதுதொடர்பில் காரல்மார்க்ஸின் பின்வரும் கூற்று கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது:

“தத்துவவாதிகள் இந்தப் பிரச்சினைக்குக் குறித்த விளக்கங்கள் அவர்களை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கின்றனர். அவற்றிலே இயற்கையை விட ஆத்மாவிற்கு முதலிடம் கொடுப்பவர் உளர். இதன் மூலமாக உலகமானது ஒரு வடிவத்தில் அல்லது இன்னொரு வடிவத்தில் படைக்கப்பட்டது என்ற கருத்தை இறுதியாக ஏற்றவர்களும் உள்ளனர். கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சொல்வதைக் காட்டிலும் கூட உலக படைப்பானது சிக்கலானது, சாத்தியமில்லாதது என்று சொல்லும் தத்துவவாதிகளும் உள்ளனர். உதாரணமாக ஹெகலைச் சொல்லலாம். இவர்கள் எல்லாம் கருத்து முதல் வாத பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாவார்கள். இயற்கையை முதன்மை படுத்துபவர்கள் எல்லாம் பல்வேறு கருத்துக் குழாமை சேர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள்.”³

அந்த வகையில் பொருள்- சிந்தனை- ஆத்மாவுக்கு இடையிலான உறவு குறித்து கருத்து முதல் வாதிகள் பொருள் முதல் வாதிகளுடன் முரண்பட்ட கருத்தினை கொண்டுள்ள அதே சமயம், இரு எதிர் முகாம் களாகப் பிரிந்து இதுவரை தத்துவப் போராட்டத்தை நடாத்தி வருகின்றனர்.

இச்சூழலில் பவ்லோவ் அவர்களின் ஆராய்ச்சியானது வயிற்று சுரப்பிகளைப் பற்றியும் உமிழ் நீருக்கும் மூளையின் இயக்கத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றியதாகவுமே அமைந்திருந்தது. மிருகங்களுக்கு (நாய்) உணவு வழங்குவதை அவர் பரிசோதனைக்குட்படுத்தி அதிலிருந்து ஆன்மா பற்றிய உடல்களது நியதிகளை விளக்கியுள்ளார். இதற்காக அவர் நாயின் ஆசைகளையும் அதன் எதிர் பார்ப்புகளையும் பற்றி தெரிவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இந்த விஞ்ஞான ஆய்வில் தம்

பரிசோதனையின் மூன்றாவது கட்டம்

இங்கு இறைச்சி துண்டை வழங்காமலே மணி ஒலிக்கப்பட்டபோது நாயின் வாயில் உமிழ் நீர் சுரந்தது. இங்கு இயற்கையான தூண்டிக்கு (இறைச்சித் துண்டு) பதிலாக வேறொரு தூண்டி (மணி ஒலி) நிபந்தனைப் படுத்தப்பட்டது. இங்கு மணி ஒலியைக் கேட்டவுடன் நாயின் வாயில் உமிழ்நீர் சுரத்தல் இயற்கையான தொன்றல்ல, அது நிபந்தனைப் படுத்தப்பட்ட தூண்டியினால் (Conditional Stimulus - CS) ஏற்படும் நிபந்தனைப்படுத்தப்பட்ட துலங்கலாகும். (Conditional Response - CR) மணி ஒலிக்கு உமிழ்நீர் சுரக்கும் துலங்கல்களைப் போல வேறு தூண்டல் களினாலும் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்பதனைப் பவ்லோவ் பல்வேறு பரிசோதனைகளின் மூலமாகக் கண்டறிந்தார்.

மணி ஒலி

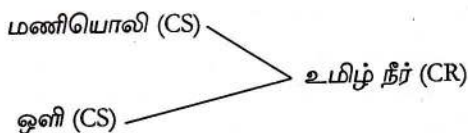
உமிழ்நீர் சுரத்தல்

(CS)----- (CR)

பரிசோதனையின் நான்காவது கட்டம்

மணி ஒலித்த பின்னர் இறைச்சித் துண்டை காட்டாது விட்டால் காலப் போக்கில் நாயின் வாயில் உமிழ்நீர் சுரக்கின்ற தன்மை இல்லாது போய்விடும். இவ்வாறு துலங்கல் காட்டாதிருத்தலானது துலங்கல் அழிதல் அல்லது தடைப்படல் என்றழைக்கப்படும். இவ்வாறு அழிந்த துலங்கல் சில சந்தர்ப்பங்களில் மீண்டும் தானாகவே ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக மணி ஒலிக்கு மட்டும் நாயின் உமிழ்நீர் சுரத்தல் தடைப்பட்டு பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் மணி ஒலிக்கு உமிழ்நீர் சுரக்கும். இதனைப் பவ்லோவ் சுயமாக தோன்றும் துலங்கல் என்பார். அவ்வாறே சமமான தூண்டிகளைத் தெரிவு செய்து ஒன்றுக்குப் பதிலாக மற்றொன்றை நிபந்தனைப்படுத்துவதன் மூலமும் துலங்கலைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்; மணி ஒலிக்குச் சமமான ஒலியை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் நாயின் உமிழ் நீர் இவ்வாறு சுரப்பதனைக் காணமுடிந்தமை இதற்கான எடுத்துக் காட்டாகும். ஒரு தூண்டியிலிருந்து மற்றொரு தூண்டிக்கு துலங்கலை மாற்றுதல் தூண்டியின் பரவல் என அழைக்கப்படும். பின்வரும் வரைபடம் இதனை அழகுற எடுத்துக் காட்டுகின்றது:

பயிற்சியின் பின்னர்

ஒளி (CS)-----உமிழ் நீர் சுரத்தல்(CR)

உணவுப் பொருட்கள் உண்மையிலே வாய்க்குள் போடுவதற்கு முன்னோ அல்லது போடாமல் இருக்கும் போதோ உமிழ் நீர் சுரக்கப்படலாம்.

நாம் ஏற்கனவே அறிந்ததைப் போல, உணவைக் கண்ணால் காண்பதாலோ அதன் வாசனையை முகர்வதாலோ கூட, சில நேரங்களில் உமிழ்நீர் சுரந்து விடுவதைப் பார்க்கிறோம்; சில காட்சிகளை அல்லது சில வாசனைகளை நாம் சில உணவுப்பொருட்களோடு இணைத்து எண்ணுவதற்குக் கற்றுக்கொண்டுள்ளோம். கற்றுக்கொள்ளுதல் என்றால் என்ன பொருள்? பவ்லோவ் ஆராய்ச்சிக்குட்படுத்திய ஒரு நாய், குறிப் பிட்ட நேரத்திற்கொருமுறை உணவருந்தியது; உணவு அருந்துவதற்கு முன்னால் மணியடிக்கப்பட்டது. எனவே மணியடித்தவுடனே வரும் உணவை உட்கொள்ளும் பழக்கத்திற்கு நாய் ஆட்படுத்தப்பட்டது. அதன்பின், மணியோசை கேட்ட அளவிலேயே நாயின் உமிழ்நீர் சுரக்க ஆரம்பித்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சோதனையால் உண்டு பண்ணப் பட்ட நிலைமைகளுக்கு இணங்க, நாயின் உணர்வு, மணி ஓசைக்கேற்ப மாறிக் கொண்டுள்ளது. அடுத்த கட்ட ஆய்வில், மணியடிக்கப்பட்டது, ஆனால் நாய்க்கு உணவு ஏதும் தரப்படவில்லை. இச் சோதனையைத் தொடர்ந்து செய்தபோது - மணியடிக்கப்பட்ட பின்னும் உணவு ஏதும் தராதபோது - நாயின் உமிழ் நீர்சுரத்தல், நின்றுபோனது. அது தடுக்கப்பட்டு விட்டது. அதாவது, மாறிய புதிய நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப, தூண்டுதலும் மாறிவிட்டது; இதற்கு முந்தைய நிலைமையில் ஏற்பட்ட செயல்கள் தடை செய்யப்பட்டன. மேலும் பவ்லோவ், மூளையின் புறப்பகுதி (Cortex) சரியாக வேலைசெய்யாத போது, இத்தகைய இச்சைச் செயல்கள், நடைபெறாது எனவும் கண்டு பிடித்தார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட விலங்கின் இச்சைச் செயல்கள், அனிச்சைச் செயல்கள் ஆகிய இரண்டும் அகவயக் குறியீடுகளாக உள்ளன. இந்தக் குறியீடுகளின் மூலமாகவே இவை புறவுலகின் மீது செயற்படுகின்றன. இதைத்தான் பவ்லோவ் முதல் அடையாளக் குறியீட்டு அமைப்பு (First

signalling system) என்கிறார். விலங்குகளைப் பொறுத்த மட்டில் உள்ள இந்த அடையாளக் குறியீட்டு அமைப்புமுறையின் வளர்ச்சி, அந்த விலங்குகளின் பரிணாம வளர்ச்சி அளவிற்கு ஏற்றாற் போன்று கூடியும் குறைந்தும் காணப்படும். மனிதனிடத்தில், இந்த அகவயக் குறியீடுகள் முழுமையும் புதிய செயல்களுக்கான அடிப்படையை உண்டுபண்ணும் அளவிற்கு விரிவடைந்து கூட்டுக்கலப்பாக்கிவிடுகின்றன. இதை இரண்டாம் குறியீட்டு அமைப்பு முறை (second signalling system) என்பர்.⁴

பவ்லோவின் மாணவர்கள் இது குறித்து பல ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொண்டார்கள். அவற்றுள் முக்கியமானதொன்று ஒரு குழந்தையின் விரல் மீது மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்டு செய்யப்பட்ட பரிசோதனையாகும். முதலில் மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்ட போது குழந்தை விரலை இழுத்துக் கொண்டது. பின் மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்ட போது மணி ஒலிக்கப்பட்டது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் மணி ஒலிக்கப்பட்டதும் குழந்தை விரலை இழுத்துக் கொள்கின்றது. மணி என்ற சொல்லை உச்சரித்து மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்டு பின் மணி என்ற சொல்லை கேட்டதுமே விரலை இழுத்துக் கொண்டது. இறுதியாக அட்டை ஒன்றில் மணி என எழுதி அதனைக் காட்டிய போது மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்டது. பின் மணி என்ற சொல்லட்டையைக் கண்டவுடனே கையை இழுத்துக் கொண்டது. இவ்வாறு வெவ்வேறு தூண்டிகளுக்கு இவ்வகையான பரிசோதனைகளின் மூலமாகத் தூண்டுதலானது புலன் உறுப்புகளின் மீது செயற்படும் புறவுலக இயல்பான தூண்டுதல்கள் மட்டுமல்ல, புலன் உறுப்புக்களின் மீது செயற்படும் அக உணர்வு கொண்ட செயற்கையான ஓசை தரும் தூண்டுதல்களாகவும் அமைகின்றன.

இவ்வாறான ஆராய்ச்சியினூடாகவும் பரிசோதனைகளின் மூலமாகவும் பவ்லோவ் வயிற்று சுரப்பிகளுக்கும் மூளைக்கும் இடையிலான தொடர்பு குறித்து ஆராயத் தலைப்பட்டார். அவரது ஆராய்ச்சிகள் விஞ்ஞானத்தின் துணை கொண்டு புறவுலக யதார்த்தத்தை உயிரியல் துறையில் விளக்கியமையே பவ்லோவின் முக்கிய பங்களிப்புகளில் ஒன்றாகும்.

தவறான தத்துவத்தால் வழி நடாத்தப்படாத அறிவியல் அறிஞர்களையும் பொருள் முதல்வாதிகளையும் பொறுத்தமட்டில் உணர்வு (Sensations) என்பது நம் தன்னறிவிற்கும் (Conscious) புறநிலை உலகிற்கும் இடையிலான நேரடி உறவாகும்; உணர்வு என்பது புறநிலைத் தூண்டுதல்

சக்தி மனிதனின் தன்னறிவிற்கு மாறிச் செல்வதாகும் (லெனின் தொகுப்பு நூல்கள் 14 : 51).

இதனை பவ்லோவின் ஆய்வு முடிவுகள் தர்க்க ரீதியான ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. இத்தகைய மகத்தான பங்களிப்பினை மனித குலத்திற்கு வழங்கியமையால் உழைக்கும் மக்களும் அதன் நேச சக்திகளும் அவரை வரவேற்றனர். அவரது ஆராய்ச்சிகள் உழைக்கும் மக்கள் திரளினரின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கான வழிகாட்டல் தத்துவமாக விளங்கின.

இது இவ்வாறிருக்க பவ்லோவின் கோட்பாடும் தத்துவமும் தொடர்பிலும் பல விமர்சனங்கள் எழுந்தன. குறிப்பாக பவ்லோவை மார்க்ஸியத்தின் விரோதியாகக் காட்ட முனைந்த வறட்டு மார்க்ஸியர் சிலர் பின்வரும் விடயத்தைத் தமக்கு சாதகமாக தூக்கிப் பிடித்தனர்:

பாட்டாளி வர்க்கம் பாராள முடியும் என்பதில் பவ்லோவுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. சிறப்பான எதிர்காலத்தை, அது மனித குலத்திற்கு அளிக்கமுடியும் என்பதில், அவர் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. ஆராய்ச்சி சாலைக்குள்ளேயே அவர் இருந்தார். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வீரப்போராட்டத்தையோ, அதன் வெற்றியையோ, அதன் நிர்மாண வேலையையோ அவர் பார்க்கவில்லை; பார்க்கவேண்டும் என்ற விருப்பமும் அவருக்கில்லை. சோவியத் சர்க்காரை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இக் கருத்தை அவர் மூடி மறைக்கவும் இல்லை. பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் மீது தனக்குள்ள வெறுப்பைக் காட்டுவதற்கான எல்லாவற்றையும் அவர் செய்தார்.

கடவுள் என்ற கருத்தை எதிர்க்கும் மனோபாவமுள்ள பொருள் முதல்வாதியான அவர், மாதா கோவிலுக்குப் போகத்தொடங்கினார். மாதா கோவிலைக் கண்ட மாத்திரத்தில் தன்மீது சிலுவை அடையாளம் செய்து வணங்கினார். வழிபாடு நடக்கும் மாதா கோவிலாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது, மாதா கோவிலாக இருந்து பின்னால் தொழிலாளிகளின் 'கிளப்' அல்லது காட்சி சாலையாக மாற்றப்பட்டிருப்பினும் சரி, அவர் அஞ்சலி செய்தார். தனது இலக்கிய சிருஷ்டியை அவர் கடவுளுக்குச் சமர்ப்பித்தார். சோவியத் பல்கலைக்கழகங்களில் சொற்பொழிவாற்ற அவர் மறுத்தார். எவையெல்லாம் தொழிலாளிகள் விவசாயிகள் சர்க்காருக்கு அவமரியாதை என்று கருதினாரோ, அவற்றைச் செய்வதில் முனைந்தார். எனினும் அவர் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியை நிறுத்தவே இல்லை.⁵

காலப்போக்கில் அவரது விஞ்ஞான ஆய்வுகளின் மூலம் ஏற்பட்ட அனுபவத்தின் ஊடாக விஞ்ஞானம் குறித்து மட்டுமல்ல, சமூகம் பொறுத்தும் அவரது பார்வை தெளிவாகியது. இத்தகைய விஞ்ஞான ஆய்வுகள் - ஜெர்மனிய பாஸிஸ்ட்டுகளை ஆத்திரம் கொள்ளச் செய்த துடன் அதற்கு எதிரான மனிதப் படுகொலைகளையும் செய்தனர். இத்தகைய செயல்கள் குறித்து அவர் 'மனித நாகரிகத்தின்' மீது மனிதக் குரங்குகள் நடாத்தும் படையெடுப்பே பாஸிஸம் எனச் சரியாகவே வரையறை செய்தார்.

மேலும், விஞ்ஞானம் சமூக வாழ்வில் எத்தகைய முக்கியமான பாத்திரத்தை வகிக்கின்றது என்பது குறித்து, அவரது சொந்த ஊரான நியாசனிலிருந்து வந்திருந்த காட்டுப் பண்ணை விவசாயிகளிடம் அவர் கூறிய கருத்து முக்கியமானதாகும்: "விஞ்ஞானம், வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி நின்றதுண்டு, மக்களிடமிருந்து தனித்திருந்ததுண்டு. நான் இப் பொழுது காண்பது வேறு; நாட்டு மக்கள் அனைவரும் விஞ்ஞானத்தை மதிக்கிறார்கள், பாராட்டுகிறார்கள். உலகில் இக்காரியத்தைச் செய்துள்ள ஒரே சர்க்காரை - எனது சர்க்காரை நான் வாழ்த்துகிறேன்."

உலகின் படைப்புகள் யாவும் மனித அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டது என்ற தத்துவத்தினால் கருத்து முதல்வாதிகள் மனிதனின் சிந்தனையை ஊனப்படுத்தியுள்ளனர். மூளைக்கான வேலையின் அளவைக் குறைத்த துடன் சிக்கலான பிரச்சினைக்கான தீர்வை கற்பனையில் முன்வைத்தனர். ஒரு வகையில் கருத்து முதல் வாதமானது மனித குலத்தின் வரலாற்றினை பின்னோக்கி தள்ளியதுடன் அதிகார சார்பானதாக மாறி கோடானுகோடி உழைக்கும் மக்களை அடக்கி ஒடுக்குவதற்குப் பயன்பட்டுவந்துள்ளது. இந்த சூழலில் மனிதன் தன்னைத் தானே தெரிந்து கொள்வதற்கான விஞ்ஞான ஆய்வொன்றினை முன்வைத்ததன் மூலமாக மனித குலத்தின் மகத்தான மருத்துவராகத் திகழக் கூடிய பெருமை பவ்லோவுக்கு கிடைத்தது. அவர் விலங்குகளில் செய்யப்பட்ட இந்த ஆராய்ச்சி நியதிகளை மனித இனத்திற்கு பொருத்திப் பார்த்து கருத்து தெரிவிக்க முற்படுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் மரணம் அடைந்தமை உயிரியல் ஆய்வுலகில் ஏற்பட்ட பேரிழப்பாகும். இந்த பின்னணியில் இவரது கோட்பாடுகள், ஆய்வுகள் கடும் தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டன. மாறாக அறிவியல் உலகம் அவரது ஆய்வுகளை வரவேற்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தாம்ஸன் ஜார்ஜ் (1990) மனித சமூகசாரம், சென்னை புக் ஹவுஸ் (பி) லிட். சென்னை, பக். 1, 2.
2. அதே நூல், பக். 83,84.
3. மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் தேர்தெடுக்கப்பட்ட நூல்கள் 3.346, லெனின் தொகுப்பு நூல்கள்.
4. தாம்ஸன் ஜார்ஜ் (1990) மனித சமூகசாரம், சென்னை புக் ஹவுஸ் (பி) லிட். சென்னை, பக். 27.
5. ஜுலியஸ் பூசிக்(1997), வீரநினைவுகள், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் ப்ரைவேட் லிட். சென்னை பக். 36.
6. அதே நூல், பக். 38.
7. அதே நூல், பக். 38.

பயன்பட்ட ஆங்கில நூல்

Ivan P. Pavlov (1994), *Psychopathology and Psychiatry Transaction*, New Brunswick (U.S.A) and Andlondon (U.K).

(கிற்று.கொம், 2009)

மலையகம் தேசியம் சர்வதேசம்

(கலை இலக்கிய சமூகவியல் நோக்கு)

லெனின் மதிவானம்

லெனின் மதிவானம் இன்றைய இளந்தலைமுறை திறனாய்வு வாளர்களில் குறிப்பிட்டு சொல்லத்தக்கவர். மார்க்ஸிய நெறிப்பாட்டை தன்னுடைய திறனாய்விலுடைய ஆதாரமாகக் கொள்வதால் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் வழித்தடத்தை பின்பற்றி நிற்பவர். மலையகத்தில் இளந்தலைமுறைப் படைப்பாளிகளிடத்தில் புதிய உத்வேகத்தை ஏற்படுத்தி வருபவர். இன்றைய சிறந்த பேச்சாளர்களில் ஒருவர் (ஆதவன்-17.12.2000)..... ஆரோக்கியமான விமர்சனம் படைப்பாளியை செழுமைப் படுத்தும், உற்சாகப்படுத்தும். அவ்விதத்தில் நாம் வறியவர்களே. இங்கு லெனின் மதிவானம் போன்றோர் வரவும் எழுத்துக்களும் பாலைவன பசுந்தரைகளாகியுள்ள இப்போது (ஞானம், செப். 2000).

— செ. யோகநாதன்

புதிய தலைமுறைப் புத்திஜீவிகளில் மலையக மக்களோடு இணங்கி இயங்கி வளரும் சக்திகள் இல்லாமல் இல்லை என்பதற்கு இந்நூல் சிறந்த உதாரணம். பெருந்தோட்டத் துறைசார்ந்த மக்களோடு நெருங்கிய உறவைப்பேணும் உணர்வுடன் கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டை முன்னெடுப்பவராக லெனின் மதிவானம் உள்ளார். இங்குள்ள கட்டுரைகள் மலையக மக்களது விடுதலை மார்க்கத்துக்கான விரிந்து பரந்த தளங்களை விலத்தீரணப்படுத்திக் காட்டு வனவாய் உள்ளன.

— கலாநிதி ந. இரவீந்திரன் (முன்னுரையில்)

தோழர் லெனின் மதிவானம் அவர்களின் கட்டுரைகளை அவ்வப்போது கீற்று இணையத்தளத்தில் வாசித்திருக்கின்றேன். நிகழ்வுகளை அவர் பார்க்கின்ற கோணமும், அது குறித்து தன் கருத்துக்களை முன்வைக்கும் விதமும், மொழியும் சற்றே மாறுப்பட்டதாய் இருந்தன. குறிப்பிட்ட ஒரு நிலப்பரப்பின், அதன் மக்களின் வாழ்வில் எதை தெரிவு செய்து யாராக நின்று யாருக்காக எப்படி எழுதப்பட்டுள்ளது என்ற எளிய அளவு கோல்கள் வழியாக இவர் செய்யும் மதிப்பீடு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வோடு வெகு இயல்பாக பொருந்திப்போகிறது.

— ஆதவன் தீட்சண்யா (அணிந்துரையில்)

நூற்ற புத்தக இல்லம்

விடயம்: நவீன தமிழ் இலக்கியம்

ISBN 978-955-659-233-7

9 789556 592337

விலை ரூபா 450.00

#419